

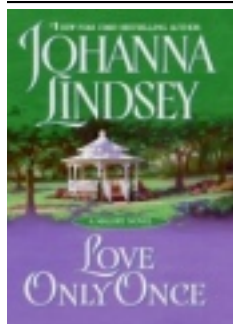
Chỉ Một Lần Yêu (Love Only Once)

Contents

Chỉ Một Lần Yêu (Love Only Once)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	27
7. Chương 7	31
8. Chương 8	33
9. Chương 9	36
10. Chương 10	40
11. Chương 11	45
12. Chương 12	47
13. Chương 13	51
14. Chương 14	57
15. Chương 15	59
16. Chương 16	61
17. Chương 17	63
18. Chương 18	68
19. Chương 19	71
20. Chương 20	73
21. Chương 21	77
22. Chương 22	80
23. Chương 23	82
24. Chương 24	85
25. Chương 25	94
26. Chương 26	98
27. Chương 27	99
28. Chương 28	102
29. Chương 29	105
30. Chương 30	107
31. Chương 31	108
32. Chương 32	111
33. Chương 33	113
34. Chương 34	115
35. Chương 35	118
36. Chương 36	119
37. Chương 37	122
38. Chương 38	125
39. Chương 39	126
40. Chương 40	129

41. Chương 41	131
42. Chương 42	134
43. Chương 43	136

Chỉ Một Lần Yêu (Love Only Once)

Giới thiệu

Malory-Anderson Family #1 Chuyển ngữ và đánh máy: portuguese Đây là tác phẩm đầu tiên trong series

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-mot-lan-yeu-love-only-once>

1. Chương 1

1817 Luân Đôn

Những ngón tay đang cầm chai rượu brandy thon dài và mảnh dẻ. Selena Eddington luôn tự mãn về đôi bàn tay mình. Cô khoe chúng ra bất cứ khi nào có cơ hội, và cơ hội đó đang đến. Cô mang chai rượu tới chỗ Nicholas thay vì mang ly của anh tới lấy rượu. Sự phục vụ này nhằm mục đích khác, không hại gì, để cô có thể đứng trước mặt anh khi anh đang ngồi dựa vào chiếc ghế sofa nhưng lông màu xanh biển, lò sưởi cháy sáng sau lưng cô, những đường cong của cô khêu gợi qua làn vải muslin mỏng manh của chiếc váy dạ hội. Thậm chí một kẻ trác táng dày dạn như Nicholas Eden cũng phải ngưỡng mộ thân thể kiều diễm đó.

Một viên hồng ngọc lớn nhấp nháy nơi tay trái cô khi cô đỡ lấy ly của anh và rót rượu vào đó. Chiếc nhẫn cưới của cô. Cô vẫn đeo nó đầy tự hào, mặc dù cô đã là một phụ nữ góa chồng suốt hai năm qua. Có thêm nhiều hồng ngọc hơn được đeo quanh cổ, nhưng thậm chí những viên ngọc lỏng lẫ cũng không làm giảm ý nghĩa của chiếc cổ áo trễ, cực kỳ trễ, nơi chỉ gồm ba inch vải trước khi cái eo được thắt cao của chiếc váy thướt tha đổ thẳng xuống tới mắt cá chân một cách gọn gàng. Chiếc váy dài màu đỏ huyết dụ, và phù hợp tuyệt vời với cả những viên hồng ngọc và Selena.

“Anh có nghe em nói không vậy, Nicky?”

Nicholas đang trầm ngâm suy nghĩ khi cô nhận ra một cách muộn màng. Anh đã không nghe một từ nào cô nói và chìm sâu vào những ý nghĩ khác chắc chắn là không có cô. Anh ta thậm chí không thèm liếc nhìn cô trong khi cô rót rượu cho anh.

“Một cách thẳng thắn, Nicky, thật là không phải khi anh lơ đãng và bỏ lại em khi chúng ta đang ở trong phòng một mình cùng với nhau.” Cô đứng chắn trước anh cho tới khi anh nhìn lên.

“Chuyện gì vậy, em yêu?” Đôi mắt màu nâu nhạt của cô lóe lên. Cô muốn nhảy huỳnh huỵch nếu cô dám để anh ta trông thấy vẻ giận dữ gớm guốc của mình. Hẳn ta thật khiêu khích, thật thờ ơ, thật ... quá quắt! Giá mà hẳn không phải là một món bở như thế.

Lưu tâm tới cách ứng xử của mình, cô nói đều đều, “Buổi khiêu vũ, Nicky. Em đang nói về nó, nhưng anh không thèm để ý. Nếu anh thích, em sẽ đổi chủ đề, nhưng chỉ nếu anh hứa là anh sẽ không đến với em muộn vào tối mai.”

“Buổi khiêu vũ nào?”

Selena há hốc miệng, ngạc nhiên thực sự. Anh ta đã không lừa dối, và anh ta không hề hững. Gã đàn ông thích chọc giận này thật sự không biết gì về điều cô đang nói.

“Đừng trêu em, Nicky. Buổi khiêu vũ Shepford. Anh biết là em đã mong chờ nó thế nào mà.”

“À, phải,” anh nói khô khan. “Buổi vũ hội vượt trội nhất, và chỉ tổ chức vào đầu mùa này.”

Cô giả bộ không để ý tới giọng điệu của anh. “Anh cũng biết em đã phải chờ một lời mời từ nữ công tước Shepford biết bao lâu. Buổi vũ hội này hứa hẹn là sự kiện quan trọng nhất trong nhiều năm. Đơn giản là tất cả mọi người sẽ ở đó.”

“Thì sao?”

Selena chậm rãi đếm tới năm. “Thì em sẽ chết mất nếu em trễ dù chỉ một chút.”

Môi anh héch lên trong nụ cười chế nhạo quen thuộc. “Em chết quá nhiều lần, em yêu. Em không nên quá coi trọng luồng dư luận.”

“Em nên giống anh sao?”

Cô luôn trả miếng khi có thể. Tính khí cáu kỉnh của cô rất dễ bùng phát, và đó sẽ là một thảm họa. Cô biết anh ta không ưa sự quá khích trong tình cảm của bất cứ ai – mặc dù lại là bình thường khi anh ta thả lỏng sự giận dữ của mình, điều chắc chắn không dễ chịu chút nào.

Nicholas chỉ đơn giản nhún vai. “Hãy gọi anh là người lập dị, em yêu, một trong số ít người không lây truyền dòng máu đáng nguyên rủa cho đa số họ.”

Điều đó là sự thật đến thế nào. Anh ta lờ đi và thậm chí lãng mạ những người anh ta từng hài lòng. Anh ta cũng đánh bạn với bất kỳ ai anh ta thích, thậm chí những đứa con hoang bị xã hội hắt hủi. Và anh chưa bao giờ, từng, cố làm hài lòng bất cứ ai. Anh ta có mọi sự ngạo mạn như người ta nói về anh. Nhưng anh cũng có thể trở nên quyến rũ đầy ẩn tượng – khi anh muốn.

Một cách phi thường, Selena hết sức kiềm chế cơn nóng nảy của mình. “Tuy vậy, Nicky, anh đã hứa là sẽ hộ tống em đến vũ hội Shepford.”

“Thật à?” anh dài giọng.

“Vâng, anh đã hứa,” cô cố gắng đều giọng. “Và anh sẽ hứa không tới muộn với em nhé, được không?”

Anh lại nhún vai. “Làm sao anh có thể hứa một điều như thế, em yêu? Anh không thể thấy trước tương lai. Không thể nói được điều gì sẽ cản trở anh vào ngày mai.”

Cô gần như thét lên. Không điều gì đã có thể cản trở anh ngoại trừ sự dửng dưng phản trắc của chính anh, và họ đều biết thế. Điều đó không thể chịu được!

Selena nhanh chóng quyết định và nói một cách thờ ơ. “Rất tốt, Nicky. Vì đây là điều hết sức quan trọng đối với em và em không thể trông chờ anh, em sẽ tìm một người hộ tống khác cho mình và đơn giản hi vọng là rốt cuộc anh cũng sẽ xuất hiện ở đó.” Hai người có thể chơi trò của anh.

“Em chú ý đến loại nào?” anh ta hỏi.

“Anh không tin em có thể sao?” cô thách thức.

Anh mỉm cười, cái nhìn di chuyển khắp người cô một cách tán thưởng. “Thực tế là không. Anh tin rằng em sẽ có một vài người chịu khó thế chỗ anh.”

Selena quay lưng lại với anh ta trước khi anh có thể nhìn thấy sự phản đối tác động đến cô như thế nào. Đó có phải là một cảnh báo không?Ồ, hẳn chắc chắn như thế. Sẽ thật là thú vị cho hẳn nếu cô phá vỡ mối quan hệ của họ. Không nhân tình nào của hẳn ta từng làm thế.

Hắn ta luôn là người chấm dứt quan hệ. Hắn ta luôn là người gánh trách nhiệm. Hắn sẽ phản ứng ra sao nếu cô đá hắn? Điều đó sẽ làm hắn nổi cơn thịnh nộ? Nó sẽ gây áp lực cho hắn? Đây là một suy tính nghiêm túc đáng cân nhắc.

Nicholas Eden đuổi người một cách thoải mái hơn trên ghế sofa và nhìn Selena cầm lấy ly rượu anh đào của mình, sau đó nằm xuống tấm thảm lông thú dày phía trước lò sưởi, lưng cô quay về phía anh. Mỗi anh bấu lại một cách khinh thường. Tư thế của cô thật là cảm động, nhưng dĩ nhiên cô ta biết thế. Selena luôn biết chính xác điều cô ta làm.

Họ đang ở ngôi nhà trong thành phố của cô bạn Marie của cô, thích thú dùng bữa tối thanh lịch với Marie và người tình hiện tại, đánh bài trong một giờ hoặc khoảng đó, và sau đó nghỉ ngơi trong căn phòng được sơn vẽ ấm cúng này. Marie và quý ông nồng nhiệt của cô nghỉ trong căn phòng trên lầu, để Nicholas và Selena được riêng tư. Bao nhiêu đêm khác đã trải qua như thế này? Nhờ lòng chung thủy mà mỗi lần nữ bá tước lại có một người tình khác. Cô ta sống một cách mạo hiểm bất cứ khi nào ngài Bá tước chồng cô ta rời khỏi thành phố.

Mặc dù đêm nay khác. Căn phòng rất lãng mạn, lò sưởi bập bùng, ngọn đèn trong góc lụi dần, rượu ngon, những người hầu đã kín đáo đi nghỉ, Selena vẫn quyến rũ như mọi khi. Nhưng đêm nay Nicholas chán ngấy. Nó thật đơn điệu. Anh không hứng thú rời khỏi sofa và cùng Selena trên tấm thảm.

Anh ta đã biết mình đang mất đi hứng thú với Selena. Và cái thực tế là anh không muốn lên giường với cô đêm nay khẳng định cảm giác của anh rằng đã đến lúc kết thúc quan hệ. Chuyện tình của họ đã kéo dài hơn hầu hết những lần quan hệ khác của anh, gần ba tháng. Có lẽ đó là lý do anh cảm thấy sẵn sàng rời bỏ cô bất chấp sự thực là anh chưa tìm thấy ai thay thế.

Anh cảm thấy không muốn theo đuổi ai ngay lúc này. Selena rạng rỡ hơn tất cả những phụ nữ anh quen, ngoại trừ một số ít lạ lùng yêu chồng mình và do đó không nghiêng ngã trước sự cuốn hút của anh. Ồ, nhưng phạm vi săn đuổi của anh không chỉ giới hạn ở những phụ nữ đã kết hôn chán chồng, không hẳn. Anh không đắn đo để dưng vào những thiếu nữ trinh trắng ngọt ngào mới ra mắt trong mùa đầu tiên hay thứ hai của họ. Nếu những tiểu thư trẻ trung dịu dàng không đủ khả năng kháng cự, họ sẽ không được an toàn với Nicholas. Ngay khi họ háo hức muốn lên giường, anh sẽ giúp đỡ họ với cuộc tình kéo dài đến chừng nào vẫn có thể thoát được sự chú ý của cha mẹ họ. Đó hầu như là những cuộc tình chóng vánh nhất của anh, chắc chắn vậy, nhưng cũng là những lần thử thách nhất.

Anh đã thích thú với ba thiếu nữ trinh nguyên trong những tháng ngày bùng nổ trẻ trung của mình. Một người, là con gái một công tước, đã nhanh chóng kết hôn với người anh họ thứ hai hoặc là một quý ông may mắn nào đó. Tương tự, hai người kia cũng đã kết hôn trước khi vụ bê bối vỡ lở. Mỗi vụ việc đều không bị lan truyền tới những người ngồi lê đôi mách. Sự thật là tất cả những người cha đều e ngại phải đối mặt với anh cuộc độ súng tay đôi. Vào lúc đó anh đã chiến thắng hai cuộc độ súng với những người chồng giận dữ.

Anh không tự hào về việc chinh phục được ba cô gái non tơ đó, hay làm bị thương hai người đàn ông chỉ có một lỗi duy nhất là có những bà vợ lăng loàn. Nhưng anh cũng không cảm thấy có tội. Nếu những thiếu nữ mới ra mắt lần đầu đủ dạn dĩ để trao mình cho anh mà không cần hứa hẹn hôn nhân, vậy thì, sao lại không. Và những bà vợ của các quý ông đã không biết chính xác điều họ đang làm.

Anh ta trả giá cho tiếng tăm của mình, trong bất cứ vụ việc nào. Những người cha với tước hiệu của họ sẽ không chấp nhận anh cho con gái mình. Chỉ những người liều lĩnh tìm một ông chồng giàu có mới đặt tên Nicholas trong danh sách của họ.

Nhưng anh ta không tìm một người vợ. Anh đã cảm thấy từ lâu rằng mình không có ý định lấy một phụ nữ trẻ để sinh con nối dõi tông đường. Rất có thể anh ta sẽ không bao giờ kết hôn. Không ai biết tại sao ngài tử tước Montith chấp nhận cuộc sống độc thân của mình, vì vậy mà vẫn có vô số những cái nhìn hi vọng chèo kéo được anh, sửa đổi anh.

Quý bà Selena Eddington là một trong những niềm hi vọng đó. Cô rất cố gắng không bộc lộ nó ra, nhưng anh biết khi nào một phụ nữ dòm ngó tước hiệu của mình. Trong lần kết hôn đầu tiên với Baron, cô trông lộng lẫy hơn bây giờ. Cô có vẻ đẹp ấn tượng, với mái tóc đen dịu ôm quanh khuôn mặt trái xoan cùng những lọn tóc xoắn thanh tú, một kiểu thời trang đang thịnh. Làn da bóng bẩy làm nổi bật đôi mắt nâu

nhặt biết nói của cô. Hai mươi tư tuổi, vui vẻ, quyến rũ, cô là một phụ nữ đáng yêu. Chắc chắn không phải là lỗi của cô khi ham muốn của Nicholas với cô đã nguội lạnh.

Không phụ nữ nào từng giữ được đam mê của anh cháy lâu. Anh đã chờ đợi cuộc tình này tàn đi. Tất cả đều vậy. Chỉ một điều làm anh ngạc nhiên là anh sẵn lòng chấm dứt nó trước khi có một đối tượng mới. Quyết định này sẽ làm anh ám ảnh xã hội một thời gian, cho tới khi ai đó chiếm mất vai trò thú vị đó, và Nicholas ghét phải làm thế.

Có lẽ buổi vũ hội ngày mai sẽ là giải pháp. Có cả tá tiểu thư trẻ trung ở đó, khi lễ hội mùa mới bắt đầu. Nicholas thở dài. Ở tuổi hai bảy, sau bảy năm sống chán ngấy, anh đã mất đi hứng thú với những thiếu nữ non tơ.

Đêm nay mình sẽ không chia tay Selena, anh quyết định, vì cô đã rất giận dữ anh, cô sẽ thả ra mọi sự giận dữ mà anh nghi ngờ cô ta có thể. Đó là điều cần tránh. Anh không ưa những cảnh giàu xúc cảm, vì bản tính tự nhiên của chính anh cũng quá ư nóng nảy. Phụ nữ không bao giờ có thể đứng vững trước toàn bộ cơn thịnh nộ của anh. Họ luôn luôn co rúm lại và khóc, và việc đó thật tệ hại. Không, anh sẽ nói với cô vào đêm mai khi anh gặp cô ở vũ hội. Cô sẽ không dám bày trò giữa đám đông.

Selena đặt ly rượu anh đào của mình lên lò sưởi và ngạc nhiên vì chất lỏng màu hổ phách đó chính xác là màu phản chiếu trong mắt Nicholas khi anh ở trong tâm trạng kích động. Khi anh ta cảm thấy không có gì đặc biệt, điềm tĩnh hoặc dừng dừng, mắt anh còn hơn cả màu nâu đỏ, gần như là màu đồng mới hun. Chúng luôn gây bối rối thậm chí là khi ở trong bóng tối, chúng vẫn rực sáng nhờ ánh sáng bên trong. Đôi mắt gây bất an đó được bù đắp bởi làn da ngăm đen và hàng mi tối màu rất dài của anh. Màu da anh ban đầu là tối màu, rồi được hun bởi mặt trời nên màu đồng thiếc, vì anh là một người luôn ưa thích hoạt động ngoài trời. Anh được giảm bớt vẻ hung hãn nhờ mái tóc nâu nhấp nhô những sợi vàng. Luôn trong cái vẻ được gió làm rối và lượn sóng tự nhiên đang rất thời thượng, mái tóc anh có tới hai sắc thái biểu hiện dưới ánh sáng một cách rõ ràng.

Thật đáng ghét anh ta quá đẹp trai đến nỗi chỉ cần một ánh nhìn của anh cũng làm con tim một cô gái bắt đầu rung động. Cô đã trông thấy điều đó nhiều lần rồi. Những cô gái trẻ cười khúc khích một cách ngờ nghệch khi có mặt anh. Những phụ nữ lớn tuổi hơn dùng đôi mắt họ để khêu gợi một mối quan hệ. Không mấy ai bận tâm là anh quá cứng rắn để sờ đến. Những phụ nữ dễ thương không lường lự mà ném mình vào anh từ khi anh đến tuổi trưởng thành, hoặc thậm chí từ trước đó. Và không chỉ gương mặt anh ta quá mê hoặc. Tại sao anh không thể nhỏ bé, hoặc thậm chí là béo, cô tự hỏi, bất cứ điều gì giữ anh tránh khỏi tác động nguy hiểm của chính mình? Nhưng không, anh có dáng vẻ kiểu mẫu trong chiếc quần bó sát và áo đuôi tôm như thể phong cách đó được tạo nên chỉ dành cho anh. Nicholas Eden không bao giờ cần sửa sang áo khoác cho vừa hay cần đến độn vai. Cơ thể anh là tuyệt vời – cơ bắp quá gọn gàng, chiều cao quá phong nhã, cơ thể mà một lực sĩ cũng thèm muốn.

Giá mà nó không như thế. Lúc đó trái tim Selena sẽ không đập rộn mỗi khi anh nhìn cô bằng đôi mắt màu hổ phách đó. Cô đã quyết tâm mang anh tới giáo đường, không chỉ vì anh là người đàn ông đẹp trai nhất cô từng thấy, mà còn vì anh ta là Tử tước Eden thứ tư của Montith, và còn giàu có nữa. Anh ta được tạo ra để làm điều đó, và nhận thức về thực tế một cách ngoan ngoãn.

Điều gì, thực sự, có thể mang anh ta đi? Vài điều phải có thể, vì nỗi đau đớn hiển nhiên rằng anh ta đang mất dần hứng thú với cô. Cô có thể làm gì để chọc giận anh ta? Trần truồng đi qua Hyde Park sao? Hay là tham gia vào một trong những buổi hành lễ đen kín đáo mà vẫn được cho rằng là cái cơ cho những buổi truy lạc? Hay cư xử thậm chí gây tai tiếng hơn những điều anh ta làm? Cô có thể phá vỡ những Ngây thơ hoặc Chịu đựng (nguyên tác là Whites or Brooks) – để thực sự gây sốc cho anh ta. Không có tình huống nào mà phụ nữ được phép cư xử với đàn ông như thế. Hoặc có lẽ cô có thể bắt đầu lừa anh ta đi. Hay thậm chí là... Lạy Chúa, phải, đá anh ta vì một người đàn ông khác! Anh ta sẽ chết! Anh ta đơn giản là sẽ không thể đứng mà chịu cú sốc với lòng kiêu căng tự phụ của mình. Nó sẽ đánh thức cơn thịnh nộ và ghen tức của anh ta, và anh ta sẽ phải vội vàng yêu cầu cô kết hôn!

Selena trở nên rất hào hứng với suy nghĩ đó. Nó sẽ được việc. Nó phải được việc. Dầu sao, cô không có lựa chọn nào khác ngoài thử. Nếu không thành công, cô cũng chẳng mất gì cả, vì dù sao cô cũng đang mất anh.

Cô quay qua đối diện với anh và thấy anh đang duỗi dài ra ghế sofa với đôi chân vắt chéo, để nguyên giày,

đôi tay đặt dưới đầu. Anh ta ngủ! Thật xuất sắc! Cô không thể nhớ từng bị sỉ nhục như vậy bao giờ chưa. Chưa bao giờ thậm chí là đức ông chồng hai-năm của cô lại đi ngủ trong sự hiện diện của cô. Phải, mức độ thất vọng dứt khoát đang đòi hỏi.

“Nicholas?” Cô gọi tên anh một cách mềm mại và anh trả lời cô cũng như thế. Tối thiểu thì anh ta vẫn chưa ngủ. “Nicholas, em đang muốn đưa vào quan hệ của chúng ta một thỏa thuận hay?”

“Em đang sao kia, Selena?”

Cô nao núng bởi sự khó chịu trong giọng điệu của anh.

“Vâng,” cô tiếp tục một cách dửng dưng. “Và em đã đi tới kết luận. Bởi vì anh thiếu... chúng ta sẽ nói thật... Em tin là sẽ tốt hơn nếu em được thông cảm bởi một ai khác.”

“Không nghi ngờ gì em sẽ vậy.”

Cô cau mày. Anh đang nghe điều này với vẻ thờ ơ khủng khiếp. “À, em có vài đề nghị đến muộn là muốn... thế chỗ anh trong quan hệ của em, và em đã quyết định” – cô dừng lại một khoảnh khắc trước khi chấp nhận mình nói dối, sau đó nhắm mắt lại và thốt ra – “Em đã quyết định đồng ý một người.”

Cô chờ đợi vài giây trước khi mở mắt ra. Nicholas không hề nhúc nhích khỏi ghế sofa và mất cả phút nữa rồi cuộc anh mới chuyển động. Anh ngồi lên một cách chậm rãi và đôi mắt đảo nhanh lên cô. Cô ghen tở. Biểu hiện của anh ta thật là khó hiểu.

Anh đón cái ly rỗng của mình từ bàn và đẩy nó tới chỗ cô. “Một ly được chứ, em yêu?”

“Vâng, dĩ nhiên.” Cô nhảy lên để làm điều anh yêu cầu, thậm chí không nghĩ đến anh ta đã độc đoán đến thế nào khi chờ đợi cô phục vụ anh.

“Ai là người đàn ông may mắn đó?”

Selena giật mình, làm tràn rượu ra bàn. Âm điệu của anh ta chỉ hơi sắc một chút, hay là điều mong ước của cô đã thành công?

“Anh ấy muốn sự gặp gỡ của bọn em được giữ kín, vì thế chắc anh hiểu là em không tiết lộ được.”

“Anh ta kết hôn chưa?”

Cô mang trả cái ly của anh, điều hết sức liêu lĩnh, mọi thứ đã tới giới hạn, cô thầm cảm ơn sức mạnh của mình. “Chưa. Thực ra em có mọi lý do để tin rằng những điều tốt đẹp hơn sẽ tới trong mối quan hệ này. Như em đã nói, đơn giản là anh ấy muốn giữ bí mật – vào lúc này.”

Mình không nên tấn công, cô nhanh chóng nhận ra. Cô và Nicholas cũng đã giấu kín quan hệ, chưa bao giờ làm tình tại nhà cô vì có những người hầu, mặc dù anh đã gọi cô ở đó, và chưa bao giờ dùng nhà anh ở Park Lane. Tuy nhiên mọi người đều biết cô là nhân tình của anh. Bạn chỉ cần bị trông thấy cùng với Nicholas Eden ba lần trong một hàng ghế là một giả thiết sẽ được đưa ra.

“Đừng yêu cầu em phản bội anh ấy, Nicky,” cô nói với một nụ cười nửa miệng. “Anh sẽ biết anh ấy là ai sớm thôi.”

“Vâng, thử nói xem, tại sao không cho anh biết tên anh ta bây giờ?”

Anh ta có biết mình nói dối không? Có. Cô có thể nói thế vì dáng vẻ của anh. Và gã quý nào có thể thế chỗ Nicholas chứ? Những người đàn ông cô giao thiệp tất cả đều hiểu rõ ràng anh ta sẽ là người hộ tống duy nhất của cô.

“Anh là kẻ đáng ghét, Nicholas.” Selena tấn công. “Anh ta là ai chắc chắn không can dự gì đến anh, mặc dù em đau lòng khi phải thừa nhận điều đó, em đã để ý tới sự thiếu nhiệt tình của anh lâu rồi. Em có thể nghĩ điều gì khác ngoài việc anh không muốn em thêm nữa?”

Đây là lúc mở cho anh phủ nhận tất cả. Khoảnh khắc đó đã trôi qua.

“Tất cả những trò này là vì cái gì?” giọng anh sắc bén. “Buổi vũ hội đáng nguyên rửa đó? Nó hả?”

“Dĩ nhiên là không,” cô trả lời một cách phẫn nộ.

“Thật không?” anh thách thức. “Cô nghĩ sẽ ép buộc tôi hứa hẹn thắp tùng cô vào đêm mai bằng cách kể cho tôi câu chuyện hoang đường này. Tôi không say, em yêu.”

Bản ngã quá lớn của anh sẽ là cái chết của cô, chắc chắn là vậy. Đồ kiêu ngạo! Anh ta chỉ không thêm tin rằng cô có thể thích ai đó khác anh.

Đôi lông mày rậm của Nicholas nhú lại trong sự ngạc nhiên và Selena kinh hoàng nhận ra rằng cô đã nói lớn những ý nghĩ của mình. Cô bị chấn động, nhưng rồi cũng cố quyết tâm của mình.

“À, nó là sự thật,” cô nói một cách liều lĩnh và tránh xa khỏi anh, quay lưng lại phía lò sưởi.

Selena bước trở lại và đứng trước lò sưởi, sức nóng của nó gần như châm ngòi cho cơn giận dữ của cô. Anh ta không xứng đáng được yêu.

“Em xin lỗi, Nicky,” sau một lúc cô nói, không dám nhìn anh. “Em không muốn quan hệ của chúng ta kết thúc tệ như thế. Anh thật sự rất tuyệt vời – hầu hết thời gian. Ôi, anh yêu,” cô thở sâu. “Anh là một chuyên gia trong chuyện này mà. Đó là cách nó kết thúc sao?”

Nicholas gần như muốn cười. “Không tệ đối với một người nghiệp dư, em yêu.”

“Tốt,” cô nói với một vẻ tươi tắn hơn và mạo hiểm liếc nhìn anh. Cô thấy anh cười nhếch nhếch. Quỳ thật, anh ta vẫn không tin câu chuyện của cô. “Anh nghi ngờ em, vậy đó, Đức ngài Montieith, nhưng thời gian sẽ nói lên tất cả, phải không? Đứng quá ngạc nhiên khi thấy em cùng với một quý ông khác.”

Cô quay người lại phía lò sưởi lần nữa, nhưng lần sau khi cô nhìn trở lại, anh ta đã đi mất rồi.

2. Chương 2

Lâu đài Malory trên quảng trường Grosvenor sáng bừng lên, và hầu hết những người cư ngụ đang ở trong phòng ngủ của họ, chuẩn bị cho buổi vũ hội của Công tước và phu nhân Shepford. Những người hầu bận rộn hơn thường lệ, cứ phải chạy từ góc này đến góc khác của lâu đài.

Đức ngài Marshall cần nhiều hồ hơn trên cái ca-vát của mình. Tiểu thư Clare muốn có một bữa nhẹ. Suốt cả ngày cô đã quá bồn chồn trong việc ăn uống. Tiểu thư Diana cần một suất sữa nóng hòa rượu để giữ mình bình tĩnh. Cầu chúa phù hộ cô gái, đây là mùa đầu tiên và buổi khiêu vũ đầu tiên của cô; cô không ăn gì đã hai ngày rồi.

Đức ngài Travis cần được giúp để tìm cái áo diềm xếp mới. Tiểu thư Amy đơn giản là cần được lên tinh thần. Cô bé là người duy nhất trong gia đình còn quá trẻ để tham dự buổi vũ hội, thậm chí là một vũ hội hóa trang nơi cô sẽ không bị nhận ra theo bất cứ cách nào. Ôi, tuổi mười lăm kinh khủng làm sao!

Người duy nhất đang sửa soạn cho buổi vũ hội không phải là con cái của gia đình này là Tiểu thư Regina Aston, cháu gái của Đức ông Edward Malory và cậu em họ của lũ con ông. Dĩ nhiên, Tiểu thư Regina có một người hầu gái riêng để giúp đỡ nếu cô cần gì, nhưng hình như cô không cần, vì vậy không ai nhìn đến họ trong cả giờ.

Những hoạt động trong ngôi nhà đã vang tiếng nhiều giờ rồi. Đức ngài và các Tiểu thư Malory đã bắt đầu việc sửa soạn còn sớm hơn nhiều, từ lúc lời mời tới dự bữa tối trang trọng được đưa tới cho một số ít người trước vũ hội. Họ đã bắt đầu từ vài giờ trước. Hai anh em nhà Malory sẽ hộ tống những người chị em và cậu em họ của mình, một trách nhiệm cao cả dành cho những người đàn ông trẻ tuổi, một người vừa tốt nghiệp trường đại học còn người kia vẫn đang theo.

Marshall Malory không định thắp tùng những người phụ nữ của gia đình mình cho tới tận hôm nay, khi đột ngột, một tiểu thư bạn của họ đã xin phép đi cùng xe ngựa với gia đình Malory. Thật may mắn khi nhận được lời thỉnh cầu như thế từ một tiểu thư đặc biệt.

Cậu đã yêu cô ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy, vào năm ngoái, khi cậu trở về nhà trong kỳ nghỉ. Lúc đó cô đã không cho cậu bất cứ khách lễ nào. Nhưng bây giờ cậu đã học xong, hai mốt tuổi, một người đàn ông thực sự. Do đó, lúc này thậm chí cậu có thể xây dựng gia đình riêng của mình nếu cậu có ý muốn. Cậu có thể hỏi cưới tiểu thư ấy. Ôi, tuyệt vời làm sao khi đến tuổi trưởng thành!

Tiểu thư Clare cũng đang suy nghĩ về tuổi tác. Cô hai mươi, thật kinh hãi khi ngẫm nghĩ về điều đó. Đây là mùa thứ ba của cô và cô vẫn chưa có được một người chồng hay thậm chí một cuộc hứa hôn.Ồ, cô đủ xinh đẹp chứ, với mái tóc vàng, da trắng, mọi thứ đều thanh tú. Đó là vấn đề. Cô chỉ ... xinh đẹp. Không nơi nào cô có thể nổi bật như cô em họ Regina, và cô thật nhột nhòa khi đồng hành cùng cô gái trẻ trung hơn đó. Số phận quá tệ, đây là mùa thứ hai cô sẽ phải chia sẻ với Regina.

Clare cáu kỉnh. Cô em họ của mình nên kết hôn rồi mới đúng. Cô ấy đã có cả tá lời cầu hôn. Và không phải là cô không bằng lòng. Cô ấy dường như còn hơn cả sẵn lòng, hầu như còn muốn ổn định hơn cả Clare. Nhưng vì lý do này hay lý do khác tất cả những lời cầu hôn đều đi đến chỗ kết thúc. Thậm chí suốt cả chuyến du lịch châu Âu năm ngoái cũng không đưa lại một người chồng. Regina trở về Luân Đôn cuối tuần trước, vẫn đang tìm kiếm.

Năm nay cũng có thêm sự cạnh tranh từ chính em gái Clare, Diana. Chưa đầy mười tám, cô ấy nên chờ đến năm sau trước khi được giới thiệu. Nhưng cha mẹ họ nghĩ rằng Diana đủ lớn để được vui chơi. Tuy nhiên, cô bị cấm tuyệt đối tư tưởng nghiêm túc về bất cứ người đàn ông trẻ tuổi nào. Cô còn quá trẻ để kết hôn, nhưng cô có thể hưởng tất cả những niềm vui mình thích.

Tiếp theo cha mẹ cô sẽ để cô em mười-lăm-tuổi Amy rời khỏi trường học khi cô bé mười sáu, Clare nghĩ, bực mình thêm nữa. Cô có thể phải nhìn điều đó! Năm tới, nếu vẫn chưa có được một người chồng, cô sẽ phải cạnh tranh với cả Diana và Amy. Amy cũng nổi bật như Regina, với mái tóc màu tối chỉ một vài người nhà Malory sở hữu. Clare sẽ phải có được một ông chồng trong mùa này, nếu không sẽ chết mất.

Clare chỉ biết chút ít về điều đó, nhưng những cái đó là cũng là những cảm nghĩ của cô em họ xinh đẹp của cô. Regina Ashton nhìn chằm chằm hình ảnh của mình trong gương trong khi người hầu gái, Meg, cuộn mái tóc đen dài của cô lại để ẩn bớt chiều dài của nó và làm nó trông thời trang hơn. Regina không nhìn đôi mắt màu xanh coban đầy ấn tượng đang nheo lại, hay bờ môi đang mím chặt, hay làn da quá trắng mỏng manh làm nổi bật mái tóc đen và đôi mi dài đen nhánh nhiều xúc cảm. Cô đang thấy những người đàn ông, những anh chàng đang điếu qua, cả một đội quân –người Pháp, Thụy Sĩ, Úc, Ý, Anh – và tự hỏi tại sao mình vẫn chưa kết hôn. Chắc chắn không phải là vì thiếu cố gắng.

Reggie, như cô vẫn luôn được gọi, đã có quá nhiều những anh chàng để lựa chọn đến nỗi việc đó thực sự gây lúng túng. Có ít nhất cả tá người mà cô chắc chắn là sẽ mang lại cho mình hạnh phúc, khoảng hai tá cô nghĩ mình sẽ yêu, và quá nhiều những người sẽ không được chấp nhận vì lẽ này hay lẽ khác. Và đó là những người Reggie có cảm tình, nhưng các chú bác của cô thì không.

Ồ, đây là những bất lợi của việc có tới bốn ông chú ông bác hết mức yêu thương mình! Cô cũng ngưỡng mộ họ, tất cả bốn người. Bác Jason, năm nay bốn mươi lăm, đã là người đứng đầu gia đình từ khi mới mười sáu, gánh vác trách nhiệm với ba người em trai và một cô em gái, mẹ của Reggie. Jason hết sức nghiêm túc gánh vác những trách nhiệm của mình – đôi khi quá nghiêm túc. Ông là một người rất nghiêm nghị.

Bác Edward hoàn toàn ngược lại, hài hước, vui vẻ, dễ chịu, khoan dung. Kém Jason một tuổi, Edward đã kết hôn với dì Charlotte khi ông mới hai hai, sớm hơn Jason nhiều. Ông có năm con, ba gái và hai trai. Cậu anh họ Travis, bằng tuổi Reggie và là người con thứ. Họ là những người bạn thân thiết, cùng với con trai duy nhất của chú Jason.

Mẹ của Reggie, Melissa, ít tuổi hơn hai người anh tới gần mười bảy năm. Nhưng hai năm sau khi có bà, chú James lại ra đời.

Chú James là người em bất trị, một người đã làm những điều khủng khiếp và theo cách của chính mình. Lúc này ông ba lăm, và tên ông thậm chí còn không được đề cập đến nữa. Đã từ lâu trong suy nghĩ của bác Jason và Edward, chú James không tồn tại. Nhưng Reggie vẫn yêu quý ông, bắt chước những tội lỗi kinh khủng của ông. Cô rất nhớ ông và chỉ đi gặp ông một cách bí mật. Từ chín năm trước, cô mới chỉ gặp ông sáu lần, lần cuối cùng cách đây hơn hai năm.

Anthony, thật lòng mà nói, là người chú cô thích nhất. Ông cũng là người duy nhất ngoài Reggie, Amy, và mẹ cô có mái tóc sẫm màu và đôi mắt xanh coban của bà cố Reggie, người vẫn bị xì xào là một người rất tinh quái. Không ai trong gia đình chấp nhận cái sự việc khiếm nhã đó, dĩ nhiên. Có lẽ ông là người cô thích nhất bởi vì ông quá phóng khoáng, như chính cô vậy.

Anthony, ba mươi tư tuổi và là đứa trẻ của gia đình, như một ông anh trai hơn là một người chú. Ông cũng, hoàn toàn thích thú, là kẻ trác táng khét tiếng nhất xã hội kể từ khi ông anh James rời khỏi Luân Đôn. Nhưng trong khi James có thể trở nên nhấn tâm, vì có nhiều phần của Jason trong mình, chú Anthony được trao tặng vài tính cách của Edward. Ông là một anh chàng sôi nổi, quá nhiều nhiệt tình. Ông không để bất cứ ai cười cợt mình, nhưng ông sẽ dùng hết sức mình để làm hài lòng những người ông quan tâm.

Reggie mỉm cười. Cho tất cả những cô nhân tình và những người bạn kỳ dị của ông, cho tất cả những vụ bê bối vung vẩy quanh ông, những cuộc độ súng ông tham chiến, những vụ cá cược bữa bãi ông tham dự, đôi khi Anthony là kẻ đạo đức giả đáng yêu nhất trong suy nghĩ của cô. Vì một trong số những người bạn lâu lổng của chú thậm chí còn nhìn sang cô để đưa một lời mời trong chiếc hộp nhẫn. Thậm chí những gã đàn ông phóng đảng nhất cũng học cách che dấu những ý nghĩ của họ khi cô đang ở nhà chú, buông những lời đùa cợt vô hại và chỉ như vậy, không hơn. Nếu bác Jason từng biết được cô đã thậm chí ở trong cùng một căn phòng với vài người đàn ông cô đã gặp, cơn thịnh nộ sẽ nổ ra, cá biệt trong trường hợp của chú Tony. Nhưng bác Jason không bao giờ biết, và mặc dù bác Edward có nghi ngờ, ông cũng không nghiêm khắc như bác Jason.

Tất cả bốn người chú bác đều đối xử với cô như một đứa con gái hơn là một đứa cháu bởi vì họ đã nuôi nấng cô từ sau cái chết của cha mẹ lúc Reggie mới lên hai. Họ đã cùng chia sẻ cô theo đúng nghĩa đen từ khi cô được sáu tuổi. Bác Edward đang sống ở Luân Đôn và, đó cũng là nơi chú James và Anthony sống. Ba người họ có vụ cãi vã lớn với bác Jason vì ông khẳng khái đòi nuôi dưỡng cô ở chỗ ông. Ông đã phải nhượng bộ và chấp nhận để cô sống sáu tháng mỗi năm với bác Edward, nơi cô có thể gặp hai người chú thường xuyên.

Khi cô mười một tuổi, chú Anthony cảm thấy rằng mình đã đủ lớn để yêu cầu có thời gian nuôi cô như các anh. Chú được chấp thuận các tháng mùa hè, hoàn toàn cho việc vui chơi. Chú rất vui vẻ khi phải hi sinh cuộc sống tự do trong nhà mình mỗi năm, và dễ dàng thực hiện việc đó, bởi đi theo Reggie là người hầu gái, bà bảo mẫu, và nữ gia sư của cô. Chú Anthony và Reggie hàng tuần có hai bữa tối cùng với bác Edward và gia đình ông. Dù vậy, tất cả không khí gia đình đó chưa bao giờ làm cho Anthony có mong muốn kết hôn. Và từ khi cô ra mắt, không còn phù hợp để cô có vài tháng trong năm ở với chú, vì vậy cô rất hiếm khi gặp ông.

Ô, phải rồi, cô nghĩ, cô nên sớm kết hôn. Đó không phải là điều cô thật sự muốn. Cô thích sống theo sở thích của mình nhiều hơn trong vài năm tới. Nhưng đó lại không phải là điều các chú bác của cô muốn. Họ làm ra vẻ khát khao của cô là tìm được một ông chồng phù hợp và bắt đầu một gia đình. Không phải tất cả những cô gái trẻ đều muốn vậy sao? Thực tế, họ đã gặp nhau để thảo luận, và không thêm qua tâm cô đã công khai là mình chưa sẵn sàng rời khỏi vòng tay gia đình, cho tới lúc ý định tốt đẹp của họ cũng thắng được sự phản kháng của cô, và cô từ bỏ.

Từ lúc ấy cô đã cố hết sức mình để làm họ hài lòng bởi vì cô yêu quý họ rất nhiều. Cô đã có bốn người cầu hôn và hơn nữa, nhưng một người trong họ lại tìm ra lỗi lầm gì đó của anh ta. Cô tiếp tục tìm kiếm khắp châu Âu, nhưng vì thế cô thấy quá mệt mỏi khổ sở trong việc nhìn mọi đàn ông cô đã gặp bằng con mắt đánh giá. Cô không thể kết bạn. Cô không thể thích bản thân mình. Mỗi người đàn ông phải bị cắt ra thật cẩn thận để nghiên cứu – anh ta là nguyên-liệu-chồng sao? Anh ta chắc phải là một người kì diệu để tất cả chú bác của cô đều sẽ chuẩn y?

Cô bắt đầu tin rằng không có một người đàn ông như thế, và có nhu cầu đến tuyệt vọng để phá vỡ nỗi ám ảnh tìm kiếm của mình. Cô muốn gặp chú Tony, người duy nhất sẽ hiểu, người sẽ nói đỡ cho cô với bác Jason. Nhưng chú Tony đang ở thăm một người bạn ở nơi khác khi cô quay trở lại Luân Đôn và không trở về cho tới tối qua.

Reggie đã đi gặp chú hai lần ngay tối đó, nhưng cả hai lần ông đều ra ngoài, vì vậy cô để lại một tin nhắn. Chắc hẳn là chú đã nhận được nó bây giờ rồi. Vậy tại sao ông chưa tới?

Cùng lúc với ý nghĩ đó cô bỗng nghe tiếng xe ngựa dừng lại phía trước nhà. Cô cười, một âm thanh du dương vui vẻ.

“Cuối cùng thì!”

“Cái gì cơ?” Meg muốn biết. “Tôi vẫn chưa xong. Tôi sẽ nói cho cô biết là thật không dễ để búi mái tóc này lên. Tôi vẫn nói cô nên cắt nó đi. Việc đó sẽ cứu cả tôi và cô đấy.”

“Đừng bận tâm đến nó, bác Meg.” Reggie nhảy lên, làm vài cái kẹp rơi xuống sàn. “Chú Tony đang ở đây.”

“Ở đây bây giờ, cô nghĩ cô sẽ đi đâu với vẻ ngoài thế này?” Giọng của Meg có vẻ bất bình.

Nhưng Reggie lơ nó đi và lao khỏi phòng mình, vẫn còn nghe giọng Meg “cô Regina Ashton!” mà không buồn để tâm. Cô chạy cho tới khi đến cầu thang dẫn ra sảnh đường chính dưới lầu, và lúc ấy cô mới nhận thức tình trạng quần áo ít ỏi của mình và dừng lại. Cô rẽ nhanh trở lại một góc, quyết không rời đi cho tới lúc nghe được tiếng của người chủ. Nhưng cô không nghe thấy. Thay vì vậy cô lại nghe tiếng một phụ nữ, và do dự lén nhìn, cô thất vọng vô cùng khi thấy người quản gia đang đón một phụ nữ, không phải chú Tony. Cô nhận ra người phụ nữ này là Quý bà gì-đó, người Reggie đã gặp ở Hype Park vài ngày trước. Chán thật! Chú Tony đang ở nơi quái quỷ nào vậy?

Vừa lúc đó Meg nắm lấy tay cô và kéo cô trở lại hành lang. Meg có những đặc quyền, đó là tất nhiên, nhưng không có gì lạ, bởi vì bà đã ở cùng Reggie lâu như bảo mẫu Tess, người đã ở từ lúc cô sinh ra.

“Nếu tôi từng nhìn thấy bất cứ điều gì bê bối như việc cô đứng đó trong bộ dạng khó coi của mình, tôi sẽ muốn biết!” Meg la rầy khi cô đẩy Reggie trở xuống cái ghế trước bàn trang điểm nhỏ bé. “Chúng tôi đã dạy cô tốt hơn thế!”

“Tôi đã nghĩ đó là chú Tony.”

“Đó không phải là lý do.”

“Tôi biết, nhưng tôi phải gặp chú ấy tối nay. Bác biết tại sao mà, Meg. Ông ấy là người duy nhất có thể giúp tôi. Ông sẽ viết thư cho bác Jason và lúc đó rốt cuộc thì tôi có thể xả hơi.”

“Và cô nghĩ ông ấy có thể nói thế nào với Đức ông Marquis rằng điều đó sẽ làm cô vui?”

Reggie cười toe toét. “Điều tôi sẽ gợi ý là họ tìm cho tôi một người chồng.”

Meg lắc đầu và thở dài. “Cô sẽ không thích người họ chọn cho cô, con gái.”

“Có lẽ vậy. Nhưng đơn giản là tôi không quan tâm nữa,” cô nhấn mạnh. “Sẽ là điều tốt khi có thể lấy người chồng tôi thích, nhưng tôi đã nhanh chóng học được rằng lựa chọn của tôi sẽ chẳng là gì nếu anh ta không ổn theo ý các chú. Tôi đã phải chường mặt ra trong suốt cả năm, có quá nhiều những bữa tiệc và dạ hội và khiêu vũ mà tôi đã ghét. Tôi chưa bao giờ nghĩ tôi sẽ nói thế. Tại sao chứ, tôi đã không thể chờ đợi để nhảy trong vũ hội đầu tiên của mình.”

“Đáng thông cảm, con yêu.” Meg vỗ về.

“Để chú Tony hiểu được, và sẽ giúp, đó là tất cả những gì tôi mong muốn. Tôi không muốn gì hơn là lui về nơi thôn dã, để lại được sống hoàn toàn – có hoặc không có một người chồng. Nếu tôi có thể thấy người phù hợp vào tối nay, tôi sẽ kết hôn với anh ta vào sáng mai, bất cứ điều gì thoát khỏi vòng xoáy xã hội. Nhưng tôi biết điều ấy sẽ không xảy ra, vì vậy điều tốt nhất tiếp theo là để các chú bác tôi tìm ra anh ta. Với tính cách của họ, sẽ phải mất vài năm. Họ có thể chẳng bao giờ đồng ý ai cả, bác biết không. Và trong lúc ấy, tôi sẽ về nhà ở Haverston.”

“Tôi không thấy chú Tony của cô có thể làm việc gì mà cô không thể tự làm cho mình. Cô đâu có sợ Đức ông Marquis. Cô có thể bọc ông ấy quanh ngón tay mảnh dẻ của mình bất kì lúc nào cô có ý muốn. Cô đã làm điều đó chưa đủ thường xuyên sao? Chỉ cần bảo ông ấy là cô không hạnh phúc như thế nào và ông ấy sẽ—”

“Tôi không thể làm thế!” Reggie há hốc. “Tôi không bao giờ có thể để bác Jason nghĩ rằng ông ấy làm tôi không hạnh phúc. Ông sẽ không bao giờ tha thứ cho mình!”

“Cô quá tốt vì lòng nhân từ của mình đấy, con gái,” Meg lầm bầm.

“Vì thế cô sẽ chỉ gây khổ sở cho mình thôi, phải không nào?”

“Không đâu. Coi kìa, đó là lý do tôi muốn chú Tony viết thư cho bác Jason trước tiên. Nếu tôi làm thế, và ông ấy vẫn khẳng khái yêu cầu tôi ở đây, tôi sẽ đi đâu được chứ? Nhưng nếu thư của chú Tony không được chấp nhận, tôi sẽ biết kế hoạch đó không được và tôi vẫn sẽ có cơ hội nghĩ điều gì đó khác.”

“À, tôi chắc là Đức ngài Anthony sẽ ở vũ hội tối nay.”

“Không đâu. Chú ấy rất ghét các vũ hội. Chú ấy sẽ không bị bắt buộc quan tâm đến một ai, thậm chí là vì tôi. Ôi, chán thật! Tôi cho là sẽ phải chờ cho tới buổi sáng.” Rồi Meg cau mày, và nhìn xa xăm. “Cái gì thế? Bác biết điều gì mà tôi không biết?”

Meg nhún vai. “Chỉ... chỉ là có vẻ như Đức ngài Anthony đã đi từ sáng và không trở về trong ba hay bốn ngày tới. Cô có thể phải chờ lâu.”

“Ai nói chú ấy đã đi?”

“Tôi nghe lỏm Đức ngài Edward nói với vợ rằng Đức ông Marquis đã gửi thư cho ông ấy. Ông ấy lại bị gọi tới để điều trần về phiên phúc gì đó mà ông đã dính vào.”

“Không!” Cô kêu một cách khổ sở, “Bác không nghĩ là chú ấy đã đi chứ, phải không?”

“Thật sự là không.” Meg cười nhăn nhó. “Ông ấy chả có gì lo lắng khi đối mặt với anh trai mình. Ông sẽ đi ngay khi có thể, tôi chắc vậy.”

“Thật sự là không.” Meg cười nhăn nhó. “Ông ấy chả có gì lo lắng khi đối mặt với anh trai mình. Ông sẽ đi ngay khi có thể, tôi chắc vậy.”

“Vậy tôi phải gặp chú vào tối nay. Thật là hoàn hảo. Chú ấy có thể gặp để thuyết phục bác Jason tốt hơn là một lá thư.”

“Nhưng cô không thể tới nhà Đức ngài Anthony bây giờ được,” Meg phản đối. “Sắp đến lúc phải tới buổi khiêu vũ rồi.”

“Thế thì hãy giúp tôi mặc váy nhanh lên. Chú Tony ở cách đây vài dãy nhà thôi mà. Tôi có thể đi bằng xe ngựa và trở lại trước khi các anh họ tôi sẵn sàng rời đi.”

Thực tế thì những người khác đã sẵn sàng đi vào lúc đó và đang chờ Reggie khi cô lao xuống dưới lầu vài phút sau. Điều này có thể phiền phức, nhưng không thể gây nản chí. Cô kéo người anh họ lớn nhất sang một bên khi vừa bước vào căn phòng được tô vẽ, vừa mỉm cười chào hỏi mọi người.

“Marshall, em thật sự rất ghét phải hỏi anh điều này, nhưng em cần mượn cỗ xe vài phút trước khi chúng ta đi.”

“Sao?”

Cô đang nói thầm, nhưng cái âm thanh cảm thán của anh lại lọt vào sự chú ý của mọi người. Cô thở dài. “Thành thật thì, Marshall, anh đâu cần hành động như thế em vừa yêu cầu cả thế giới vậy.”

Marshall, cùng lúc nhận thức được là họ đang bị quan sát, và thất kinh vì giây phút thiếu kiểm soát, gom lại tất cả sự chững chạc của mình và nói với một giọng vừa phải nhất mà cậu có thể tập hợp được. “Mọi người đã chờ em cả mười phút rồi, và bây giờ em lại đề nghị chúng tôi chờ thêm nữa?”

Nhiều hơn ba cái nhìn chăm chăm đầy phật ý hướng tới cô, nhưng Reggie không rảnh để nhìn lại những anh chị em họ của mình. “Em sẽ không hỏi nếu nó không quan trọng, Marshall. Sẽ không mất hơn nửa giờ đâu... à, chắc chắn là không hơn một giờ. Em cần gặp chú Anthony.”

“Không, không, không!” Những tiếng kêu từ Diana, người hiềm khi nâng giọng mình như thế. “Sao chị có thể thiếu suy nghĩ thế, Reggie? Đó không phải chỉ là vấn đề của chị. Chị sẽ làm mọi người muộn mất! Chúng ta nên đi ngay bây giờ.”

“Vớ vẩn,” Reggie trả lời. “Em không muốn là người đầu tiên đến đó chứ?”

“Chúng ta cũng không muốn là những người tới cuối cùng,” Clare xen vào với vẻ cau kỉnh. “Buổi vũ hội sẽ bắt đầu trong nửa giờ nữa và chúng ta cũng mất chừng ấy thời giờ để tới đó. Việc gì quá quan trọng đến nỗi em phải gặp chú Anthony ngay?”

“Đó là chuyện riêng. Và nó không chờ được. Sáng mai việc đầu tiên chú ấy làm là tới Haverston. Em sẽ không thể nói chuyện với chú ấy trừ khi em đi ngay bây giờ.”

“Chờ lúc chú ấy về,” Clare nói. “Sao không chờ đến lúc ấy?”

“Bởi vì không thể chờ được.” Nhìn những người anh em họ đang chống lại mình, và Tiểu thư Tên-gì-đó đang bối rối, Reggie chịu thua. “Ồ, rất tốt. Em sẽ ngồi ở một cái xe thuê với ghế dài hoặc là ghế đẩu, Marshall, nếu anh chỉ cần bảo một người hầu kiểm một chiếc cho em. Em sẽ đến buổi khiêu vũ ngay khi xong việc.”

“Đừng có nói thế.”

Marshall khó chịu. Có vẻ như cô em họ đang cố gắng và làm cậu dính líu vào việc gì đó điên khùng mà cậu, người lớn nhất, sẽ bị rắc rối sau đó. Ha, không phải lần này, lạy Chúa. Cậu là người lớn hơn và sáng suốt hơn, cô sẽ không được nói thêm với cậu theo cách cô từng dùng.

Marshall nói một cách cứng rắn, “Một cỗ xe thuê? Vào buổi tối? Nó không an toàn và em biết thế, Reggie.”

“Travis có thể đi với em.”

“Nhưng Travis không muốn,” người hộ tống đang được nhắc tới nhanh chóng trả lời. “Và đừng bao giờ nghĩ giờ những trò thất vọng trẻ con đó với anh, Reggie. Anh cũng không muốn trễ buổi vũ hội.”

“Làm ơn đi, Travis.”

“Không.”

Reggie nhìn tất cả những gương mặt không đồng tình. Cô sẽ không chịu thua. “Vậy thì em sẽ không tới vũ hội. Em không muốn tới nơi đó trước.”

“Ồ, không.” Marshall lắc đầu một cách nghiêm nghị. “Anh biết em quá rõ, cô em họ. Ngay khi bọn anh rời khỏi đây em sẽ lén trốn khỏi nhà và đi bộ tới nhà chú Anthony. Cha sẽ giết anh mất.”

“Em có nhiều ý thức hơn thế, Marshall,” cô gay gắt quả quyết. “Em sẽ gửi một lời nhắn khác cho chú Tony và chờ chú ấy tới đây.”

“Và nếu chú không tới?” Marshall nhấn mạnh. “Chú ấy có nhiều việc hay ho để làm hơn là nhảy tới khi em vẫy tay và gọi. Thậm chí có thể chú không ở nhà. Không. Em sẽ đi với mọi người và đó là quyết định cuối cùng.”

“Em sẽ không đi.”

“Em sẽ đi!”

“Cô có thể dùng xe ngựa của tôi.” Mọi con mắt hướng tới vị khách của họ. “Người đánh xe và người đi kèm đã làm việc với tôi trong nhiều năm và có thể tin cậy để đảm bảo an toàn cho công việc của cô và sau đó đi tới vũ hội.”

Nụ cười của Reggie sáng bừng lên. “Tuyệt hảo! Cô đúng là một vị cứu tinh thực sự, Tiểu thư – ?”

“Eddington,” cô tiểu thư trả lời. “Chúng ta đã gặp nhau tuần trước.”

“Đúng, ở công viên. Tôi nhớ rồi. Chỉ là tôi bị rối tung với những cái tên sau khi gặp quá nhiều người năm ngoái. Tôi không biết cảm ơn cô thế nào cho đủ.”

“Đừng bận tâm đến nó. Tôi rất vui khi được giúp đỡ.”

Và Selena rất vui – bất cứ điều gì để họ có thể lên đường, vì lợi ích của Chúa. Đã là đủ tệ khi cô phải có Marshall Malory làm người tháp tùng tới buổi vũ hội đầu mùa. Nhưng cậu ta là người duy nhất trong số cả tá đàn ông cô đã gửi tin vào sáng hôm đó, đã không thoái thác cô với lý do này hay lý do khác. Malory, ít tuổi hơn cô, là người hộ tống cuối cùng. Và cô đang ở giữa cái gia đình cãi nhau lộn xộn, tất cả chỉ bởi vì con ranh con này.

“Giờ thì, Marshall,” Reggie nói. “Anh chắc chắn không thể phản đối.”

“Không, anh nghĩ là không,” cậu nói một cách miễn cưỡng. “Nhưng nhớ là em đã nói chỉ nửa giờ, cô em. Tốt hơn em nên có mặt chỗ gia đình Shepford trước khi cha chú ý là em không ở đó. Cha sẽ nổi điên lên như quỷ đây, và em biết điều đó.”

3. Chương 3

–“Nhưng cháu đang nói rất nghiêm túc đấy, Tony!” Reggie phàn nàn khi cô theo dõi anh đang khoan thai đi ngang phòng khách của mình.

–“Làm sau chú có thể nghỉ ngơi cháu được cơ chứ? Đây là chuyện hết sức khẩn cấp, Tony” Anh là người chú duy nhất cô trong nhà cô có thể chỉ gọi đơn giản bằng tên Thánh.

Cô đã buộc phải đợi anh ngủ dậy mất 20 phút, bởi vì anh đã ở cả ngày trong câu lạc bộ để uống rượu và chơi bài, rồi sau khi về được đến nhà thì ngã nhào lên giường ngủ. Lại phí phạm mất 10 phút khác chỉ để cố làm anh tin cô đang nghiêm túc đến thế nào. Ba mươi phút quý báu của cô đã đi tong mà cô mới chỉ bắt đầu nói. Marshall sẽ giết cô mất.

–“Lại đây nào cô gái. Cháu sẽ không ở nông thôn được đến một tuần đâu trước khi cháu lại cảm thấy nhớ Luân Đôn phù hoa và rực rỡ. Nếu cháu cần nghỉ ngơi, cứ nói với bác Eddie là cháu ốm hay đại loại như vậy. Sau vài ngày nghỉ ngơi trong phòng, rồi cháu sẽ phải cảm ơn chú đã không cho những vấn đề này là chuyện nghiêm túc.”

–“Cháu chả có được gì ngoại trừ một cuộc sống hội hè phù phiếm suốt cả năm qua.” Reggie quả quyết. –“Cháu đã lê chân khắp từ vũ hội này đến dạ tiệc khác trong suốt chuyến du lịch của mình chứ không phải là được chu du từ nước này sang nước khác. Và cháu không chỉ mệt mỏi vì những cuộc vui không bao giờ thay đổi thôi đâu, Tony. Cháu đã chịu đựng việc đó quá đủ rồi. Cháu thậm chí còn đề nghị là sẽ ở lại Harveston trong suốt hội mùa, chỉ cần vài tuần thôi để có thể hồi phục lại sức khỏe. Đây chỉ là 1 phi vụ kiếm chồng mà cháu sẽ phải chết vì nó mất. Sự thật là như thế.”

–“Chả ai nói với cháu là cháu phải lấy ngay người đầu tiên cháu gặp cả, cô gái” Anthony nói một cách rất hợp lý.

–“Người đàn ông đầu tiên ấy hả? Phải có cả trăm ấy chứ, Tony. Cháu cho chú là biết bây giờ bọn họ đều gọi cháu là ”con cá lạnh lùng.”

–“Có Chúa chứng giám, Kể nào vậy?”

–“Cái tên đó mới thích hợp tuyệt hảo làm sao. Cháu quả thật là đã rất lạnh lùng và chua cay. Cháu phải tỏ ra như vậy, bởi vì cháu sẽ từ chối cho một người đàn ông 1hi vọng trong khi sự thật chả có chút hi vọng nào.”

–“Cháu đang nói cái quỷ gì thế” Anthony yêu cầu 1 cách cộc cằn.

–“Cháu đã thuê Ngài Jonh Dodsley lâu dài cho đến khi mùa hội cuối cùng sẽ kết thúc.”

–“Con người già cả tội lỗi đó sao? Mà thuê ông ta để làm gì?”

–“Để làm như là, ơ, 1 người cố vấn, chú có thể nói như vậy” cô thú nhận. –“Con người già cả tội lỗi, như chú gọi ông ta thế, biết rõ tất cả mọi người. Ông ấy còn biết tất cả mọi điều cần biết về tất cả mọi người nữa. Sau khi người cầu hôn thứ 6 của cháu đã thất bại trong công cuộc kiểm duyệt của chú và các anh chú, cháu cảm thấy thật vô ích nếu cứ tự làm bản thân mình và cả những anh chàng trẻ tuổi khác nữa bị thất vọng khi phải lặp lại những chuyện này một lần nữa. Cháu trả tiền cho Dodsley để có mặt vào tất cả những phi vụ cháu tham gia. Ông ấy có cả 1 danh sách dài ngoằng những người đàn ông mà chú và các anh của chú chắc chắn sẽ phản đối, và ông ấy sẽ lắc đầu với cháu ngay trước mỗi người đàn ông độc thân cháu gặp. Nó giúp cháu tiết kiệm thời gian và không bị thất vọng nữa, nhưng đồng thời nó cũng đem lại cho cháu cái biệt

danh kì quặc ấy đấy. Chuyện này hoàn toàn là bất khả thi, Tony. Cháu có thể làm vừa lòng Jason, nhưng không thể đồng thời cả chú, hay bác Edward. Trời phù hộ là chú James không có mặt ở đây để nêu thêm ra quan điểm của mình. Không thể tồn tại 1 người đàn ông nào làm hài lòng tất cả các chú được.”

-“Thật là lố bịch” Anh phản đối.-“Ta có thể nghĩ đến hàng tá những anh chàng sẽ làm việc này rất tốt.”

-“Họ làm được không, Tony?” cô hỏi 1 cách dịu dàng.-“Có thật chú muốn cháu kết hôn với 1 người trong số bọn họ?”

Mặt anh dài thượt ra khổ sở, nhưng đột nhiên anh lại cười toét miệng.-“Không, ta cho rằng không đâu.”

-“Vậy chú hiểu tình trạng gay go của cháu rồi chứ?”

-“Nhưng cháu thật không muốn lấy chồng sao, mèo con?”

-“Tất nhiên là cháu muốn chứ. Và cháu chắc chắn rằng người đàn ông mà chú và các anh chú tìm được cho cháu, sẽ làm cháu hạnh phúc vô cùng.”

-“Cái gì kia?” Anh nhìn nàng trừng trừng.-“Ồ không, cháu không đâu. Đừng có đặt cái trách nhiệm nặng nề đó lên vai của ta, Reggie.”

-“Vậy được thôi” cô đồng ý.-“Chúng ta sẽ đẩy nó qua cho bác Jason.”

-“Đừng có ngớ ngẩn như thế. Ông ấy sẽ buộc cháu phải lấy một kẻ bạo chúa chuyên quyền như ông ta cho mà coi.”

-“Đến đây nào, Tony, chú biết điều đó không phải là sự thật mà.” Cô cười toe toét.

-“Tốt, vậy thì chấm dứt chuyện này” anh cần nhần.

-“Chú thấy đấy, Tony, ít nhất thì cháu sẽ không phải tính tổng số mỗi người đàn ông mà cháu gặp. Cháu muốn vui chơi, tận hưởng cho bản thân mình một lần nữa, có thể nói chuyện với 1 người đàn ông mà không cần phải phân tích anh ta, tự do khiêu vũ mà không cần phải băn khoăn liệu bạn nhảy của mình có phải là chồng tương lai của mình hay không. Đó dường như chính xác là những gì cháu nghĩ khi nhìn 1 người đàn ông. Cháu thường tự hỏi, mình sẽ lấy anh ta ư? Mình có thể yêu anh ta không? Anh ta sẽ rộng lượng và đối xử tử tế với mình như” Cô ngừng lại và đỏ mặt.

-“Như ai?” anh thúc giục.

-“Ồi, chú đang lẽ phải biết rõ chứ.” Cô nói kèm theo 1 tiếng thở dài.-“Cháu so sánh mọi người đàn ông cháu gặp với chú và các người chú khác. Cháu chả tìm được ai. Cháu gần như ước rằng giá mà tất cả các chú đừng có yêu cháu quá như vậy. Các chú đã nuông chiều cháu thái quá rồi. Cháu muốn chồng cháu phải là sự tổng hợp hoàn hảo của tất cả các chú.”

-“Vậy chúng ta phải làm gì cho cháu mới được đây?”

Anh cười phá lên và cô mất hết cả kiên nhẫn.-“Chú nghĩ chuyện này buồn cười lắm hả? Cháu không trông đợi chú đối mặt với chuyện này như thế. Và nếu như cháu không được giải thoát một thời gian khỏi chuyện này, cháu thề cháu sẽ cố gắng đuổi theo chú James và cầu xin chú ấy mang cháu đi khỏi đây ngay.”

Anh trở lại nghiêm túc ngay tức thì. Mặc dù là người thân thiết nhất với James, thậm chí anh cũng phải nổi giận và không thể tha thứ cho những gì mà anh trai của anh đã làm.

-“Đừng có nói vậy, Reggie.” Anh cảnh báo.-“Cháu đang không suy nghĩ sáng suốt. Lôi kéo James vào việc này sẽ chỉ làm cho tình hình tồi tệ hơn, chứ không phải tốt lên đâu.”

Cô nhấn mạnh vào vấn đề một cách tàn nhẫn. -“Thế chú sẽ nói với Bác Jason là cháu muốn trở về nhà trong 1 thời gian chứ? Cháu sẽ làm y như thế với cái việc kiếm chồng này và sẽ chờ đợi cho đến khi cả 3 người bọn chú có thể đồng ý ai là người cháu nên lấy.”

-“Đừng cà chớn chứ Reggie, Jason sẽ không thích thú gì chuyện này hơn ta đâu. Cháu phải tự lựa chọn cho mình, tự tìm kiếm người nào cháu yêu chứ.”

-“Cháu đã cố rồi đấy thôi.” Rồi sau đó là 1 chút im lặng lúng túng.

Anthony cau mày.-“Ngài Medhurst quả là một con lừa vênh vang”

-“Cháu có biết đâu?Cháu nghĩ ngài ấy gần như là người thích hợp chứ. Tốt thật , quá đủ cho cháu phải lòng anh ta.”

-“Cháu cũng có thể đã có được Newel nếu như Eddie không tin chắc rằng anh ta có thể sẽ là 1 ông bố kinh khủng.” Tony tiếp tục cau mày.

-“Vâng , đúng vậy. Chú Edward rõ ràng là đúng rồi. Lại nữa- quá đủ để cháu phải lòng anh ta.”

-“Cháu rất biết cách làm buồn lòng 1 anh chàng cầu hôn , cô gái ạ. Cháu biết mà ,chúng ta chỉ muốn điều tốt đẹp nhất cho cháu mà thôi.”

-“Cháu biết chứ chính vì thế cháu yêu các chú biết bao. Cháu chỉ biết là cháu sẽ vô cùng tôn sùng người đàn ông nào mà cả ba chú đều quyết định rằng đó sẽ là một người chồng hoàn hảo cho cháu.”

-“Thật không?” Anh cười toe toét.-“Chú không chắc lắm đâu. Nếu Jason mà đồng với chuyện này. Cho ví dụ ngay là anh ấy sẽ nhất quyết tìm kiếm ngay một người đàn ông không giống chú một tẹo nào.”

Anh lại đang trêu chọc. Nếu như thật có một ai dám phản đối một người chồng như chú Tony đối với cô. Cô cười.-“Tốt thôi, chú biết là chú luôn luôn có thể cải tổ ông chồng của cháu được mà. Tony—nhưng hãy chờ cho đến khi cháu kết hôn an toàn đã.”

4. Chương 4

Percival Alden kêu lên đắc thắng khi anh ta ghì cương ngựa ở đoạn cuối Green Park, bên lề Piccadilly. “Cậu nợ tôi hai mươi bảng đấy, Nick!” anh ta nói qua vai khi Tử tước đột ngột tới sau lưng anh trên con ngựa hồng của mình. Nicholas Eden ném cho Percy một cái nhìn cau có tối tăm.

Họ bắt đầu cho ngựa đi chậm rãi. Hai người bạn chỉ vừa rời khỏi Boodles, kết thúc một ván bài tuyệt hảo khi Percy đề cập đến con ngựa ô giống mới tậu. Nicholas mới chỉ uống đủ để nhận thấy sự thách thức, và họ nhảy lên ngựa.

“Cả hai chúng ta có thể bị gãy cổ, cậu biết đấy,” Nicholas lên tiếng hoàn toàn bình thường, tuy tầm nhìn của anh hầu như đã mờ đi gấp đôi. “Nhớ nhắc tôi không làm điều này nữa, được chứ hả?”

Percy nghĩ điều đó buồn cười kinh khủng và bắt đầu cười dữ dội đến mức suýt mất thăng bằng. “Như thể ai đó có thể ngăn cậu làm việc cậu thích làm vậy, đặc biệt khi cậu đang say. Nhưng đừng bận tâm, anh bạn già. Cho tới sáng, cậu chắc chắn sẽ không nhớ cuộc phiêu lưu liều mạng này, và nếu cậu nhớ, cậu sẽ không tin vào trí nhớ của mình. À này, mặt trăng đang ở chỗ quái nào khi người ta cần nó chứ?”

Nicholas nhìn lên quả cầu bạc chỉ vừa mới lộ ra từ sau một đám mây. Đầu anh quay mòng. Mẹ kiếp! Cuộc đua nên làm cho anh tỉnh táo một chút.

Anh đảo mắt lưỡng lự sang phía người bạn. “Anh muốn bao nhiêu cho con ngựa, Percy?”

“Đừng mong tôi bán nó. Tôi sẽ thắng được nhiều cuộc đua hơn với nó.”

“ Bao nhiêu?” Nicholas lặp lại một cách bướng bỉnh.

“Tôi mua nó với giá hai trăm năm mươi, nhưng – ”

“Ba trăm.”

“Nó không dễ bán.”

“Bốn trăm.”

“Ồ, coi nào, Nick,” Percy phản đối.

“Năm trăm.”

“Tôi sẽ đưa nó tới chỗ cậu vào buổi sáng.”

Nicholas cười nhảu với niềm thỏa mãn.

“Tôi nên chờ tới một ngàn.” Percy cười lại. “Nhưng này, tôi biết nơi tôi có thể mua anh em của nó với giá hai trăm rưỡi. Và tôi sẽ không muốn lấy mất lợi ích của cậu.”

Nicholas cười. “Cậu đang lãng phí tài năng của mình đấy, Percy. Cậu nên kiếm một công việc buôn bán ngựa ở Chợ Smithfield.”

“Và đưa cho mẹ yêu dấu của tôi một lý do khác để nguyên rửa cái ngày bà sinh ra một đứa con trai? Không, cảm ơn. Tôi sẽ tiếp tục như bây giờ, kiếm được lợi tức từ những cuộc trả giá gay go như với cậu để xoay lại một khoản lợi nhuận kha khá. Dù sao, nó vui hơn. Và nói về vui vẻ, cậu không nghĩ tới chuyện tham gia bữa tiệc của Shepfort tối nay hả?”

“Quý quái thật,” Nicholas cau nhàu, vẻ cười cợt của anh biến mất. “Tại sao cậu lại nhắc tôi thế?”

“Hành vi tốt đẹp của tôi ngày hôm nay đấy.”

“Tôi sẽ không đến gần nơi đó nếu con chim bé nhỏ của tôi không cần xén đôi cánh của cô ta,” Nicholas nói.

“Cô ta đã chọc tức cậu hả?”

“Cậu có tin là cô ta nghĩ rằng sẽ làm tôi ghen không?” Nicholas nói, vẻ xúc phạm.

“Cậu? Ghen?” Percy cười ha hả. “Tôi sẽ rất vui vẻ để thấy ngày đó đấy, nếu tôi có thể.”

“Cậu nên sẵn lòng tới cùng và xem màn trình diễn của tôi. Ý tôi là giới thiệu một người rất tốt cho Tiểu thư E. trước khi tôi thoát nợ,” Nicholas nói.

“Cậu sẽ không gọi tới gã nghèo khổ này chứ?”

“Ôn Chúa, cho một phụ nữ? Dĩ nhiên không. Nhưng cô ta sẽ nghĩ thế, trong khi trên thực tế tôi sẽ cho anh ta hay sự sung sướng của tôi về cô ta. Cô ta sẽ bị bỏ lại trong cơn giận của chính mình về sự ngu ngốc của bản thân, vì cô ta sẽ nhìn thấy tôi lần cuối cùng.”

“Đó là một câu chuyện hay ho đấy,” Percy trầm ngâm. “Tôi phải ghi nhớ để thử mới được. Coi đó, sao không nói cho tôi niềm vui sướng của cậu với cô ấy? Một phụ nữ xinh đẹp, Tiểu thư E. Ô, tôi muốn nói,” Percy nhìn xuống cuối con đường. “... không phải xe cô ấy ở đằng kia sao?”

Nicholas nhìn theo hướng anh ta và thấy cỗ xe song mã rực rỡ được sơn vẽ những màu hồng và lục mà anh biết quá rõ. “Không thể nào,” anh lầm bầm. “Cô ta thà chết còn hơn trễ buổi khiêu vũ, và nó đã bắt đầu từ lâu rồi.”

“Không thể có ai khác sở hữu một cỗ xe có diện mạo ác liệt đến thế,” Percy bình luận. “Có khi tôi sẽ sơn xe của mình mấy màu sắc đó.”

Nicholas ném cho anh ta một cái nhìn kinh tởm trước khi liếc trở lại con đường. “Chúng ta có quen ai sống ở đây không?” anh hỏi bạn.

“Tôi nghĩ là không ai cả,” Percy bắt đầu. “Chờ một chút! Tôi nghĩ tôi biết chủ nhân ngôi nhà cỗ xe đã dừng lại. Ngôi nhà đó thuộc về họ hàng của Malory – tên anh ta là gì nhỉ? Cậu cũng biết đấy. Không có kẻ phóng túng nào quanh đây trong nhiều năm, nhưng một người khác, người là một nhà thiên xạ quá tốt mà không ai sẽ - ồ, tôi nhớ rồi! Anthony, Đức ngài Anthony. Chúa ơi! Cậu không nghĩ cô ta có ý làm cậu ghen với anh ta chứ? Thậm chí cậu không dám gây sự với anh ấy, Nick.”

Nicholas không trả lời. Chậm rãi, rất chậm rãi, anh rời khỏi công viên và băng tới con đường. Nếu đó là Selena, vậy thì cô ta đã ở đúng nơi cô biết anh sẽ trông thấy cô, bởi vì anh đi qua con đường này mỗi tối trên đường về nhà từ câu lạc bộ. Nó đã diễn ra như thế, họ đã ra khỏi công viên tại chỗ cuối Piccadilly, và nếu Percy không nhận ra cỗ xe, anh có lẽ cũng không chú ý. Nhưng bây giờ tính hiếu kỳ của anh đã được đánh thức. Phải chăng Selena đang ngồi trong cỗ xe ngựa đóng kín, chờ đợi anh đi qua, không nghĩ được rằng anh đã đi qua cô? Cô ta đã không thể kiếm được một người thấp tùng tới cái vũ hội đáng nguyên rửa

ấy, và quyết tâm lôi kéo anh tới đó với cô ta lần nữa? Không thể có chuyện cô ta biết Anthony Malory. Anh ta và những gã bạn thân thuộc một nhóm hoàn toàn khác, những kẻ trác táng, chế nhạo xã hội. Nicholas có thể có tiếng xấu, nhưng thậm chí anh cũng không nằm trong cái nhóm những người vô tích sự đó.

Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu bằng cách nào đó cô ta gặp Melory? Tuy nhiên cô ta sẽ không ve vãn ở đây ngay tối nay. Buổi vũ hội Shepfort có ý nghĩa quá lớn. Nó là tất cả những gì cô ta nói cả tháng vừa rồi.

Vậy có thể nào cô ta tới đây để hẹn hò với Malory? Nicholas ghìm ngựa dừng lại cách ba bước. Percy đuổi kịp, nhìn anh với vẻ báo động. “Tôi không thách thức anh tới đó, anh biết đấy,” Percy nói nghiêm chỉnh. “Anh không nghĩ tới chuyện làm gì đó ngu ngốc chứ, phải không?”

“Tôi vừa nghĩ thôi, Percy.” Nicholas đang cười. “Nếu Quý bà E. ở đó thì cô ta sẽ trở ra trong một lúc nữa.” “Sao anh nghĩ thế?”

“Buổi vũ hội. Cô ta có thể đến trễ, nhưng sẽ không bỏ lỡ nó, không đâu. Tuy nhiên, biết đâu đấy cô ta lại bỏ lỡ. Đúng, cô ta phải được cả một thế giới tốt đẹp để bỏ qua nó. Một phụ nữ không nên quá dấn dáp với điều gì đó đến nỗi lỡ đi một người đàn ông trong đời. Bài học ấy nên được chỉ ra rõ ràng cho cô ta, anh không nghĩ thế à? Phải, hoàn toàn rõ ràng. Rất rõ ràng. Để cô ta không lặp lại cùng một sai lầm lần nữa.”

“Montieth! Anh đang định làm cái quỷ gì đấy?” Percy gắng hỏi đầy cảnh giác.

Nicholas không trả lời bởi vì sự chú ý của anh đang tập trung vào cánh cửa đang mở ra con đường. Nụ cười rộng mở trên môi anh khi Selena Eddington bước ra ngoài. Cô ta đang siết chặt chiếc mặt nạ hóa trang qua đôi mắt, và tay cô ta che khuất khuôn mặt, nhưng anh sẽ nhận ra mái tóc đen đỏ ở bất kỳ đâu. Cô ta đang mặc một cái áo choàng không tay gấu dài ôm quanh cổ. Cái áo choàng bị tuột qua vai cô, để lộ một chiếc váy dạ hội màu hoa hồng đáng yêu. Cô đã khinh khỉnh gọi cái đó là màu trong trắng, một điều cô đã mất từ lâu rồi và không hề hối tiếc. Anh nghĩ rằng cô ta muốn gây ấn tượng với Nữ công tước Shepfort về sự trẻ trung của mình.

Cô ta quay lại với người đàn ông đang đứng phía sau và Nicholas nhận ra Anthony Malory. Anh biết khá nhiều về con người đó, vẫn thường thấy anh ta ở các câu lạc bộ, mặc dù họ chưa từng nói chuyện thân quen. Selena sẽ thấy ông bạn đó rất cuốn hút, Nicholas phải thừa nhận. À há, anh ta còn lâu mới là may mắn của cô. Malory thậm chí còn ham thích cuộc sống độc thân hơn Nicholas. Cô ta sẽ không bao giờ mang được ông bạn đó đến giáo đường. Cô ta không nhận ra à?

Anh nhìn thấy trong niềm thích thú khi cô ghì chặt lấy Malory, sau đó hôn nhanh anh ta. Rõ ràng là ông bạn này sẽ không đưa cô tới buổi khiêu vũ, vì anh ta chỉ mặc một cái áo thun.

“Này, anh định làm gì?” Percy hỏi miễn cưỡng, kéo ngựa của mình tới gần hơn. “Đó là Quý bà E., phải không hả?”

“Đúng vậy, và cỗ xe đang chạy về hướng này, Percy, vì thế tôi sẽ đi đường khác. Hãy giúp tôi và cản trở để nó lừng khừng một chỗ càng lâu càng tốt.”

“Cản trở nó, anh đang định làm thế à?”

“Sao, mang Quý bà E. về nhà với tôi, còn gì khác nữa?” Nicholas cười thầm. “Tôi sẽ vòng lại qua dãy phố và cắt ngang Mayfair để trở về Park Lane với cô ta. Gặp tôi ở đó nhé.”

“Quý bắt anh đi, Nick!” Percy kinh hãi. “Malory đang đứng ngay đấy!”

“Phải, nhưng anh ta sẽ không đứng nguyên dưới phố sau khi tôi đi, đúng không? Và ông bạn này không có tắc sắt trong tay nếu anh ấy chỉ nhào vào cô ta. Có khi anh ta lại thích trò tiêu khiển này.”

“Đừng làm thế, Nick.”

Nhưng Nicholas không đủ tỉnh táo để nghĩ. Anh bắt đầu lao ngựa xuống phía cỗ xe, tăng chút tốc độ ngay trước khi chạm vào nó. Khi anh đổi hướng và giật dây cương, anh làm mọi người đều ngạc nhiên, cưỡi ngựa ngay giữa ngôi nhà và cỗ xe. Chậm lại trong một chốc, anh túm lấy Selena và giật cô lên ngựa.

Hoàn thành một cách đẹp mắt, anh tự chúc mừng bản thân. Anh không thể làm nó tốt hơn nếu không say. Tiếng gào phun ra sau lưng anh, nhưng anh không chậm lại. Người phụ nữ trên ngựa anh bắt đầu kêu lên,

nhưng anh nhanh chóng dùng chiếc khăn tay lụa trắng của mình để bịt miệng cô, sau đó dùng cái cavat trói tay cô ta lại.

Cô ta đang vùng vẫy quá nhiều đến nỗi anh ta suýt làm rơi cô, vì vậy anh ôm quanh cô cho tới khi cô ngồi trước anh, sau đó gạt tấm áo choàng của cô lên quá đầu, bọc cô chặt lại. Tốt đẹp như một cái bao tải, anh nghĩ với niềm thỏa mãn. Anh cười thầm khi họ qua góc và hướng về Park Lane. “Không ai theo chúng ta đâu, em yêu. Có lẽ gã đánh xe của cô, Tovey, đã nhận ra tôi và biết cô đang trong một vòng tay quen thuộc.” Anh lại cười, nghe những âm thanh bị bóp nghẹt của cô trong tấm áo choàng. “Phải, tôi biết cô phật ý, Selena. Nhưng hãy an ủi bản thân mình rằng cô có thể xì ra toàn bộ cơn cẩu kính khi tôi để cô đi – vào sáng mai.”

Cô bắt đầu vùng vẫy lại, nhưng chỉ vài giây sau anh đã dừng lại trước ngôi nhà của mình ở Park Lane. Percival Alden bị che khuất bởi dải đất lớn tối tăm của Hyde Park qua tới con đường, và chỉ trông thấy Nicholas tung cái bọc qua vai và mang vào trong nhà. Người quản gia của anh cố gắng để không quá giật mình.

Percy theo anh vào trong và nói, “Thậm chí họ không cố theo cậu.”

“A, điều đó có nghĩa là gã đánh xe đã nhận ra tôi.” Nicholas cười. “Hắn chắc chắn đã giải thích cho Malory rằng quý bà và tôi là chỗ bạn bè.”

“Tôi vẫn không thể tin cậu đã làm việc này, Nick. Cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu.”

“Tôi biết. Nào bây giờ hãy làm một người bạn tốt và theo tôi lên gác để cậu có thể đốt vài ngọn đèn trước khi tôi đặt xuống hành lý của mình.” Anh dừng lại chỉ đủ lâu để cười nhạo với viên quản gia, người đang chăm chăm vào đôi chân treo qua vai chủ nhân mình. “Bảo người hầu lấy dạ phục cho ta, Tyndale. Ta muốn ra khỏi đây trong mười phút nữa. Và nếu bất kỳ ai tới gọi, vì bất cứ lý do gì, nói rằng ta đã tới buổi vũ hội của Công tước Shepfort từ một giờ trước.”

“Tuân lệnh, ông chủ.”

“Cậu vẫn đi tiếp à?” Percy hỏi trong sự ngạc nhiên khi anh ta cùng viên quản gia theo Nicholas lên gác.

“Dĩ nhiên,” Nicholas trả lời. “Tôi định đi nhảy đêm nay.”

Anh dừng lại trước phòng ngủ ở phía sau ngôi nhà trên tầng ba, kiểm tra nhanh chóng để chắc rằng không có thứ gì giá trị trong căn phòng mà Selena có thể phá hủy trong cơn giận dữ. Hải lòng, anh bảo Tyndale đưa chìa khóa, rồi gạt đầu để Percy đốt ngọn đèn trên mặt lò sưởi.

“Hãy là một cô gái ngoan, em yêu, và đừng om sòm quá.” Anh vỗ nhẹ lưng cô trong một cử chỉ thân mật. “Nếu cô bắt đầu gào lên hay làm điều gì đó ngu ngốc, Tyndale sẽ phải bắt nó dừng lại. Tôi chắc cô sẽ không thích dành vài giờ tới bị trói gô trên giường đâu.”

Anh ra hiệu cho Percy rời khỏi căn phòng trước khi anh thả cô lên giường. Sau đó anh nói lỏng dây trói tay và ra khỏi phòng, khóa cửa lại với một cái tiếng cách nhẹ. Anh ta biết cô sẽ bỏ cái khăn bịt miệng ngay lúc ấy hoặc sau đó, nhưng anh sẽ không quanh quẩn mà nghe cô ta nói.

“Đi với tôi, Percy. Tôi có thêm một dạ phục nếu cậu thích tham dự buổi vũ hội cùng tôi.”

Percy lắc đầu bối rối khi anh ta theo Nicholas trở xuống tầng hai nơi phòng của anh. “Có lẽ tôi không tỉnh lắm, nhưng tôi không hiểu tại sao anh lại tới vũ hội vào lúc này khi mà cô ta không ở đó.”

“Đó là chi tiết hoàn thiện.” Nicholas cười thầm. “Điều sẽ là lý do cho sự bỏ lỡ vũ hội của Quý bà E. trừ khi cô ta được những người bạn thân thiết kể cho vào ngày mai rằng tôi đã nhảy luôn chân từ lúc tôi tới cho tới khi về.”

“Thật độc ác, Montith.”

“Không nham hiểm hơn việc cô ta đá tôi vì Malory.”

“Nhưng cậu thậm chí không bận tâm tới nó,” Percy nhấn mạnh, bực tức.

“Không, tôi không quan tâm. Tuy nhiên, nó thể hiện vài loại phản ứng, không phải sao? Dầu sao thì, quý bà sẽ bị phạt long nếu tôi không làm gì cả.”

“Nếu cô ta có thể chọn loại phản ứng của cậu, Montieth, tôi không nghĩ cô ta sẽ chọn điều này.”

“Ồ, tốt thôi. Điều này tốt hơn là thách thức Malory. Anh không nghĩ vậy sao?”

“Chúa ơi, có!” Percy hoảng sợ hoàn toàn chân thật. “Cậu sẽ không có cơ hội khi chống lại ông ta.”

“Cậu nghĩ thế à?” Nicholas lẩm bẩm. “À, có lẽ không. Dù sao, ông bạn đó được luyện tập nhiều hơn tôi. Nhưng chúng ta sẽ không biết, phải không nào?”

5. Chương 5

Reggie không hề hoảng sợ. Cô đã nghe lọt tai đủ để hiểu kẻ bắt cóc cô là một nhà quý tộc. Anh ta nghĩ rằng người đánh xe sẽ nhận ra anh ta ngay, cho nên chắc chắn là anh ta không có ý làm tổn hại cô. Không, cô sẽ không bị xúc phạm.

Một ý nghĩ nữa làm Reggie phải mỉm cười – một nụ cười tinh quái hơn hở xé đến tận mang tai. Người đàn ông này đã mắc phải 1 sai lầm khủng khiếp. Anh ta nghĩ cô là 1 người nào khác – Selena, anh ta đã gọi cô như vậy. “Chỉ có thể là tôi thôi!” anh ta đã nói vậy, cứ như là cô có thể dễ dàng nhận ra giọng anh ta ngay lập tức í.

Selena? Cái gì làm cho anh ta nghĩ cô là Selena chứ? Anh ta chỉ đơn giản là nhắc nhở cô lên khỏi vệ đường, như thể anh ta -“Gã đánh xe sẽ nhận ra tôi” Ôi Lạy Chúa! Phu nhân Eddington! Anh ta biết rõ cỗ xe chính vì thế anh ta nghĩ nàng là Phu nhân Eddington.

Thật là nực cười! Anh ta sẽ đến vũ hội Nhà Shepford – and voila (và hãy nhìn xem -french), anh ta sẽ gặp Phu nhân Eddington cùng với các anh chị em họ của nàng. Ôi, bây giờ thì cô chỉ ước gì được nhìn thấy gương mặt anh ta lúc ấy. Nó cũng giống như 1 trò đùa tinh nghịch mà cô thường tặng cho một ai đó trong những năm tuổi trẻ của cô mà thôi !

Và rồi sau đó anh ta sẽ vội vàng phóng về nhà, xin lỗi cuống cuống và sẽ phải cầu xin cô thứ lỗi. Anh ta sẽ phải van nài cô đừng nói gì hết và cô sẽ đồng ý cũng để giữ gìn thanh danh của mình nữa. Cô sau đó sẽ đến vũ hội và đơn giản nói rằng mình đã ở chơi nhà Chú Anthony lâu hơn cô đã dự kiến. Không ai biết rằng cô đã bị bắt cóc.

Tự giải thoát tay mình khỏi chiếc cà vạt và khăn tay bịt miệng, cô tụt khỏi chiếc giường, hoàn toàn thoải mái, vui thích tận hưởng cuộc phiêu lưu bất ngờ. Nó chẳng phải do cô tự bắt đầu, dĩ nhiên rồi, nhưng cô đã phiêu lưu trong suốt cả cuộc đời của mình, bắt đầu từ năm lên 7 tuổi. Cô đã tụt chân xuống hố băng và chắc hẳn sẽ chết đuối nếu như không có 1 cậu bé coi ngựa ở gần đó kịp thời nghe cô kêu cứu và kéo cô lên. Năm tiếp theo, cũng chính cậu bé đó đã làm sao nhãng sự chú ý của một con lợn rừng đang điên cuồng rượt theo cô đến mức cô phải vội vàng trèo lên 1 cái cây. Cậu bé đã bị con lợn rừng đâm trúng, rồi sau khi bình phục lại rất nhanh, cậu đã kể với tất cả bạn bè về chiến tích giải cứu như trong mơ của mình. Sau đó cô đã bị cấm không được bén mảng gần những khu rừng trong vòng 1 năm.

Không, ngay đến những người bác tận tâm yêu thương và hết lòng dạy dỗ cô cũng phải chịu đứng ra rìa của định mệnh, và trong vòng 19 năm cô đã tận mắt chứng kiến nhiều cuộc phiêu lưu hơn hầu hết những gì 1 người đàn ông trải qua trong suốt quãng đời mình. Khi nhìn xung quanh nhà tù thanh lịch đang tạm thời giam giữ cô, cô liền mỉm cười. Cô biết tất cả mọi người đàn bà đều mơ ước được cuốn đi thật bất ngờ bởi thiệp sĩ lạ mặt và đẹp trai cười trên lưng ngựa, nhưng cô thì lại được trải qua thực tế. Còn hấp dẫn hơn nữa, việc trốn thoát ngoạn mục khỏi buổi tối ngày hôm nay là điều thú vị thứ 2.

Hai năm trước đây, khi cô mới 17 tuổi, cô đã bị tấn công trên đường tới Bath bởi 3 kẻ cướp đường đeo mặt nạ và bị cuốn đi thật nhanh bởi kẻ liều lĩnh nhất trong 3 người. Ôn Chúa, người anh họ táo bạo và lớn tuổi

nhất của nàng Derek đang tình cờ ở trong xe ngựa trên đường lúc đó . Anh liền vội tháo ngay 1 con ngựa trên cỗ xe , giận dữ đuổi theo kẻ bắt cóc cô và giải thoát Reggie khỏibất cứ kẻ lạ mặt nào cô có thể nghĩ ra được trong đầu.

Và trước đó nữa , khi cô được 12 tuổi, cô lại có một cuộc phưu lưu trên biển xanh xa xôi . Cô đã bị bắt cóc suốt cả 1 mùa hè , đã chịu đựng được cơn giông tố dữ dội của biển cả và thậm chí là trải qua cả 1 trận đánh không thể tin được nữa.

Tốt quá , cô lại đang có một cuộc phưu lưu khác , nhưng cô sẽ vô cùng vui thích và an toàn tuyệt đối duy nhất trong lần này. Và rồi cô bật dậy như một mũi tên thẳng đứng. Chú Tony! Chú ấy biết chuyện này !Đột nhiên mọi chuyện chẳng còn thú vị chút nào nữa. Nếu như chú ấy tìm ra kẻ đã bắt cóc cô là ai, chú ấy sẽ tới ngay lập tức và đập nát cả cánh cửa để cứu cho được cô. Rồi những câu chuyện ngồi lê đôi mách sẽ không bao giờ chấm dứt còn cô thì sẽ bị hủy diệt mất. Anthony Malory cũng sẽ không để chuyện này kết thúc 1 cách dễ dàng. Chú ấy sẽ thách đấu với anh chàng tội nghiệp này và sẽ giết chết anh ta mất, cho dù có phạm phải sai lầm nào đi chăng nữa.

Reggie bật dậy và bắt đầu đi đi lại lại dọc theo căn phòng trên đôi chân không. Trời ơi! Đây đúng là 1 tình huống khủng khiếp dễ sợ. Cô tiếp tục đi lại ,tự làm cho mình rối trí vì nghiến cứu nội thất căn phòng. Nó được sơn bởi màu xanh lá cây và màu nâu trầm lắng , rải rác trong phòng một vài đồ gỗ theo kiểu thế kỉ 18. Áo choàng của cô phủ trên chiếc ghế bành, đôi giày của cô nằm trên sàn nhà gần đó, mặt nạ hóa trang của cô thì ở trên tấm đệm. Một chiếc cửa sổ duy nhất nhìn ra khu vườn đang chìm trong bóng tối. Cô tự sửa lại mái tóc của mình bằng cách sử dụng chiếc gương chạm trổ hoa lá theo kiểu Rocaille.

Cô băn khoăn tự hỏi nếu Tyndale lúc đó thật sự đã trối cô lại và bịt miệng cô khi cô hét lên cầu cứu thì cô sẽ ra sao? Tốt hơn cả là đừng có khám phá ra. Và cô cũng tự hỏi , cái gì làm anh chàng Nick chậm trễ chưa phát hiện ra sai lầm của mình đến thế ? Từng phút trôi qua bởi những tiếng tik tik của chiếc đồng hồ kiểu Meissen treo trên mặt lò sưởi.

Nicholas nhìn cô nàng đang nhảy điệu valse trong tay 1 anh chàng diện đồ satin màu xanh lá cây sáng . Màu áo đối chọi chan chát với chiếc áo dài màu mận chín của Selena trong buổi vũ hội tối nay. Với những màu sắc như thế , họ thật là 1 cặp không thể bỏ qua, thậm chí là trong một đám đông như thế này trên sàn nhảy.

-“Quý tha ma bắt” Nicholas gầm gừ.

Percy, đang đứng cạnh anh, còn phát âm rõ ràng hơn.-“Ồi, Lạy Chúa tôi!Cậu thật đã hoàn thành gọn ghẽ vụ này rồi cơ mà , phải vậy không ? Tôi đã nói trước là cậu không nên bắt đầu việc này rồi, và bây giờ cậu làm hỏng hết cả.”

-“Im miệng đi, Percy”

-“Được thôi, nhưng đó chính là cô ta , phải thế không? Và vì Chúa , ai mới là con chim nhỏ mà cậu đã nhốt vào trong lồng ở nhà tối nay mới được cơ chứ? Cậu đánh cắp cô nhân tình của Malory ngay trước mũi anh ta, phải vậy không? Anh ta sẽ giết cậu mất . Trời đánh thánh vật ,anh ta sẽ giết cậu ngay –đó chính là điều anh ta sẽ làm đấy.”

Nicholas đã sẵn sàng giết chết ông bạn để bị kích động của anh ngay lập tức.-” Cậu sẽ tiếp tục lải nhải mãi hử , phải thế không? Chuyện duy nhất mà tôi sắp phải đương đầu là bị chửi mắng tới bởi bởi người đàn bà đang giận dữ kia , người mà tôi còn chưa bao giờ nhìn thấy trước đây nữa. Ngài Malory sẽ không thách đấu với tôi vì một sai lầm ngu ngốc như vậy. Sau tất cả mọi chuyện , có tổn hại gì đâu cơ chứ?”

-“Thanh danh của 1 quý bà ,Nick ơi” Percy lại bắt đầu.-” Nếu như chuyện này mà lộ ra...”

-“Làm sao mà lộ ra được? Sử dụng cái đầu của mình đi, ông bạn già. Nếu cô ta là nhân tình của Malory , thì cô ta làm quái gì có thanh danh nào để mất nữa hử? Cái mà tôi sẽ phải biết ngay bây giờ , là cô ta làm gì ở trong xe của phu nhân Eddington vậy?” Anh thở dài, thật là 1 sai lầm tệ hại có thể hành hạ đến chết 1 người đàn ông. -“Tôi cho rằng tốt hơn hết là phải quay lại nhà và giải thoát cho cô ta ngay lập tức ,bất kể cô ta là ai đi chăng nữa.”

-“Có cần giúp đỡ không ?” Percy cười nhạo.-“Tôi rất tò mò muốn biết cô ta thực ra là ai đấy?”

-“Cô ta chắc chắn sẽ không hồ hởi đón tiếp gì cho lắm đâu” Nicholas chỉ ra.-“Tôi sẽ còn may mắn chán nếu chỉ bị ném một cái lọ vào đầu.”

-“Thôi vậy, cậu tự xoay xở giải quyết được vụ này mà. Kể với tôi mọi chuyện vào ngày mai nhé.”

-“Tôi biết cậu sẽ nói vậy mà” Nicholas nhún nhó trả lời.

Nicholas phóng trở về nhà nhanh hết sức anh có thể. Anh đã tỉnh rượu hoàn toàn và vô cùng hối tiếc những việc đã xảy ra trong buổi tối hôm nay. Anh chỉ dám cầu nguyện quý bà bí ẩn của anh có chút ít tính cách hài hước trong người.

Tyndale mở cửa cho anh và vội đỡ lấy áo choàng, mũ và găng tay.-“Có chuyện gì rắc rối không?” Nicholas hỏi, cảm chắc phải có cả 1 danh sách dài ngoằng. Nhưng thực tế lại chẳng có chuyện gì xảy ra.

-“Không có chuyện gì, thưa ông chủ”

-“Không ầm ĩ gì ư?”

-“Thưa không”

Nicholas hít một hơi thật dài, thật sâu. Cô ta chắc là đang gom góp mọi sự tức giận của mình để trút lên đầu anh đây.

-“Đưa xe ngựa của ta vào, Tyndale” anh ra lệnh trước khi bắt đầu bước lên cầu thang.

Tầng 3 vẫn tĩnh lặng như một lăng mộ. Những người hầu không có chuyện gì để làm ở đây sau khi đêm xuống cả. Lucy, cô hầu phòng xinh xắn mà anh để mắt tới gần đây sẽ chẳng bao giờ mạo hiểm lên tầng này trừ khi được sai bảo, và gã hầu phòng của anh, Harris chắc còn đang ngủ ở tầng 2 với niềm hi vọng ông chủ của mình sẽ trở về trễ hơn. Ít nhất thì không ai trong nhà ngoại trừ Tyndale biết về sự hiện diện của quý bà bí ẩn này. Nó cũng an ủi được phần nào.

Nicholas đứng tần ngần bên ngoài cửa phòng Reggie trong phút chốc, bỏ then cài rồi mở cửa vào rất nhanh. Anh căng thẳng người sẵn sàng nhận 1 cú đập vào đầu, nhưng ấn tượng đầu tiên của anh về cô còn làm anh choáng váng, sững sốt hơn nữa.

Nàng đứng bên khung cửa sổ, nhìn anh một cách ngạc nhiên. Nhưng không có chút e thẹn, nhút nhát nào trong cái nhìn của nàng, thậm chí cũng không một chút e sợ nào trên gương mặt hình trái tim thanh tú, yếu điệu. Đôi mắt xé hơi thoáng bối rối đẹp một cách kì lạ. Đôi mắt xanh thăm thẳm trên gương mặt đẹp tuyệt đó càng trở nên xanh hơn và trong veo như màu của pha lê vậy. Đôi môi đầy đặn và mềm mại, chiếc mũi thẳng và thanh mảnh. Rèm mi đen mượt rợp bóng trên đôi mắt đẹp lạ thường đó, trong khi đôi lông mày cong lại uốn lượn nhẹ nhàng bao quanh chúng. Mái tóc nàng cũng đen nhánh với một vài lọn tóc quăn bao quanh gương mặt, làm cho làn da trắng muốt tuyệt đẹp của nàng bừng sáng lấp lánh như ngà voi.

Nàng quả là hấp dẫn tuyệt vời. Vẻ đẹp không chỉ dừng lại trên gương mặt. Nàng nhỏ nhắn và mảnh mai, đúng vậy, nhưng vóc dáng nàng không rút lại chút trẻ con nào hết. Bộ ngực nàng rắn chắc, non trẻ tuyệt đẹp ẩn hiện qua làn vải muslin mỏng manh của chiếc áo dài màu hồng phấn. Chiếc áo được cắt trễ xuống chỉ vừa đủ để gợi nên nét quyến rũ khôn tả của bộ ngực nàng, nhưng lúc này đây nó trên người và hấp dẫn anh hơn hết thảy những gì đẹp để anh từng thấy ở Luânđôn. Anh muốn kéo chiếc áo chiếc áo dài mỏng manh của nàng xuống một vài inso để giải phóng và chiêm ngưỡng bộ ngực đáng yêu, tươi trẻ như mùa xuân của nàng. Anh cảm thấy choáng váng một lần nữa, nhưng tự chủ lại bằng dũng khí đàn ông của mình. Ôi ngài ơi! Ngài chưa từng bao giờ mất tự chủ đến thế này kể từ thời niên thiếu cả

Liều mạng để giữ mọi thứ trong tầm kiểm soát, anh xoay sở tìm kiếm bất - kì-cái-gì -khả-dĩ để nói.-“Xin chào”

Giọng của anh như ngụ ý hỏi là-“Chúng ta có gì ở đây thế này?” và Reggie không thể kìm được mình không cười toe toét. Anh ta thật tuyệt đẹp, đơn giản là tuyệt đẹp! Anh ta không chỉ có một khuôn mặt tuyệt vời, mặc dù nó đập ngay vào mắt. Có một vẻ hấp dẫn giới tính kì lạ toát lên ở anh làm cô mất hết cả can đảm. Anh ta thậm chí trông còn ưa nhìn hơn cả Chú Anthony, người mà cô luôn cho rằng là người đàn ông đẹp trai nhất, hấp dẫn nhất trên thế giới.

Sự so sánh này là hoàn toàn chắc chắn. Anh ta gọi cho cô nhớ đến Chú Tony, không chỉ ở chiều cao và vóc dáng bên ngoài, mà chủ yếu là bởi cách đôi mắt anh ta đang đánh giá khắp người cô. Đôi môi anh ta uốn cong lên trên trong một vẻ tán thưởng lộ liễu. Đã bao nhiêu lần rồi cô thấy ông chú thân yêu của mình ngắm nhìn 1 phụ nữ theo cái cách đó. Vậy là rõ rồi, anh ta là 1 kẻ phóng đảng, cô tự bảo mình. Còn kiểu người đàn ông nào nữa đây dám táo tợn bắt cóc cô nhân tình của mình ngay trước cửa nhà một người đàn ông khác? Anh ta có ghen không khi nghĩ rằng cô nhân tình của mình và Chú Anthony đang ? Ôi, thật là một tình huống mới hài hước làm sao!

-“Đi mà chào bản thân mình ấy!” (sém chút quen mồm dịch là đi mà chào cái đầu anh ấy, héhé) Reggie trả lời 1 cách ranh mãnh.-“Tôi mới bắt đầu tự hỏi khi nào thì ngài mới nhận ra sai lầm của mình đây. Ngài chắc hẳn đã có đủ thời gian để ngắm nghĩ về chuyện này rồi đấy.”

-“Còn tôi mới chỉ đang tự hỏi phải chăng mình thực sự đã mắc 1 sai lầm hay không. Em trông không giống như 1 sai lầm của tôi mà trái lại em giống hệt như 1 chuyện tôi đã làm đúng chỉ nhờ 1 may mắn tình cờ.

Anh ta đóng cửa lại khê khàng và tựa người lên nó, đôi mắt hổ phách tuyệt đẹp táo bạo quét khắp người cô, từ đầu đến chân. Reggie nhận ra thật chẳng an toàn chút nào cho một quý cô khi ở một mình với loại đàn ông như anh ta. Nhưng theo 1 vài nguyên nhân không thể lý giải nổi, cô lại không e ngại người đàn ông này chút nào. Thật là đáng hổ thẹn! cô tự hỏi nếu 1 chuyện kinh khủng như là cô sẽ bị mất trinh tiết vào tay anh ta sẽ xảy ra thì sao? Ôi, cô đang mắc vào trong 1 tình huống mới khinh suất và liều lĩnh làm sao!

Cô liếc nhìn cánh cửa đóng chặt và thân hình cao to của anh đã chặn ngay lối thoát duy nhất đó. -“Thật là xấu hổ cho ngài, thưa ngài. Tôi hi vọng ngài sẽ không gây tổn hại gì cho tôi hơn những chuyện ngài đã làm tôi nay chứ?”

-“Tôi sẽ sẵn sàng, nếu như em cũng giải thoát cho tôi, em cho phép tôi chứ? Hãy suy nghĩ kĩ trước khi em trả lời” anh nói với 1 nụ cười quyền rũ chết người.-“Trái tim tôi đang bị lâm nguy.”

Cô cười khúc khích đầy vui thích.-“Thật là bịp bợm! Những kẻ phóng đảng như ngài thì làm gì có trái tim. Cả thế giới đều biết như vậy mà”

Nicholas lập tức bị làm say mê. Anh có thể nói cái gì làm cho cô lúng túng được bây giờ? Anh rất nghi ngờ chuyện này.

-“Em đang làm tổn thương tôi đấy, em yêu, nếu như em so sánh trái tim của tôi với trái tim của Malory”

-“Quên chuyện đó đi thưa ngài.” Cô quả quyết với anh.-“Trái tim của Tony cũng không kiên định như của bất kì ai. Bất cứ 1 người đàn ông nào cũng có trái tim trung thủy hơn ông ấy. Thậm chí là cả ngài.” Cô nói tỉnh khô.

Những điều này nói ra từ miệng cô nhân tình của ông ta ư? Nicholas không thể tin được vào sự may mắn bất ngờ của mình. Cô thậm chí nói điều đó với không một chút dối hờn. Cô chỉ đơn giản là thừa nhận Malory chưa bao giờ trung thủy với cô. Phải chăng đã đến lúc cô ta muốn thay đổi một nhân tình mới?

-“Em có tò mò muốn biết tại sao tôi lại mang em về đây không?” anh hỏi. Anh đang cực kì tò mò, tại sao cô lại không bối rối, phiền muộn chút nào thế?

-“Ồ không” cô trả lời nhẹ nhàng.-“Tôi đã đoán ra được rồi.”

-“Thật không?” Anh cảm thấy rất thú vị, sẵn sàng chờ đợi được nghe bất cứ lời giải thích kì quặc nào của cô.

-“Ngài nghĩ tôi là Phu nhân Eddington” cô nói.-“Và ngài chủ tâm muốn làm cho bà ấy bị lỡ mất buổi dạ vũ ở nhà Shepford, trong khi ngài thì được nhảy tất cả các điệu vũ. Phải vậy không thưa ngài?”

Nicholas mất bình tĩnh 1 lúc-“Cái gì cơ?”

-“Nhảy tất cả các điệu vũ?”

-” Không một vũ điệu nào.”

-“Vậy là ngài chắc hẳn đã trông thấy bà ấy ở đó.Ồ, tôi ước gì được nhìn thấy vẻ mặt của ngài lúc ấy.” cô lại cười khúc khích.-“Ngài có ngạc nhiên khủng khiếp không?”

-“Ừm Có khủng khiếp thật” anh thừa nhận. Anh đang rất nghi ngờ, làm thế quái nào mà cô lại ráp các sự kiện chính xác đến như vậy? Chẳng lẽ anh đã buột miệng nói điều gì khi đưa cô lên phòng hay sao?

-“Em đang đẩy tôi vào 1 tình thế bất lợi. Chắc hẳn là tôi đã nói quá nhiều với em từ lúc trước rồi.”

-“Ngài không nhớ gì hết sao?”

-“Không nhiều lắm” anh thừa nhận một cách yếu ớt.-“Tôi e rằng mình đã quá thật thà đến nỗi bị lừa rồi.”

-“Thế đấy , tôi cho rằng ngài muốn nghĩ như thế để tự an ủi mình phải không? Sự thật là ngài chẳng hề nói gì nhiều nhưng cũng đủ để giúp khi người ta để tâm xét đoán mọi việc.”

-“Em biết phu nhân Eddington ư?”

-“Vâng, nhưng tất nhiên không nhiều lắm .Tôi mới chỉ gặp bà ấy trong tuần này . Nhưng bà ấy rất tử tế đã cho tôi mượn cỗ xe của mình vào tối nay.”

Anh đột ngột rời khỏi khung cửa, băng qua căn phòng cho đến khi chỉ cách cô có vài in-sơ. Cô trông còn đẹp hơn nhiều khi nhìn gần. Anh ngạc nhiên nhận thấy cô không hề lảng tránh mà lại nhìn anh như thể cô hoàn toàn tin tưởng anh.

-“Em là ai?” anh hỏi thì thào , giọng khàn đi?

-“Regina Ashton.”

-“Ashton?” Anh cau mày trầm tư.-“Đó có phải là tên họ của Bá tước vùng Penwich hay không?”

-“Đúng vậy , nhưng sao ngài biết ông ấy?”

-“Không, nhưng ông ta sở hữu một miếng đất ráp gianh với vùng đất của tôi, mà tôi đã cố gắng hỏi mua trong vài năm liền, nhưng con người tự cao tự đại đó ... ông ta không thèm trả lời lại đề nghị của tôi. Em không phải có họ hàng gì với ông ta chứ hả?”

-“Thật không may là lại đúng như vậy. Nhưng ít nhất thì mối liên kết đó cũng khá là rời rạc.”

Nicholas cười khúc khích.-“Hầu hết mọi quý cô sẽ không cho việc có liên hệ với 1 vị Bá tước là điều không may đâu.”

-“Thật không? Vậy thì họ chưa thực sự gặp ngài Bá tước vùng Penwich rồi. Tôi rất vui được nói rằng tôi đã không được nhìn thấy ông ấy trong nhiều năm nay rồi, nhưng tôi cũng nghi ngờ là ông ấy hẳn sẽ thay đổi nhiều. Ông ấy quả thật là một người tự cao tự đại...”

Anh cười toe toét.-“Vậy cha mẹ em là ai?”

-“Tôi là trẻ mồ côi , thưa ngài”

-“Anh rất lấy làm tiếc.”

-“Tôi cũng vậy. Nhưng tôi có 1 gia đình thân yêu bên đằng mẹ tôi , những người đã chăm sóc và dạy dỗ tôi. Còn bây giờ là lúc thích hợp ngài nên cho tôi biết ngài là ai đấy.”

-“Nicholas Eden.”

-“Tử tước đời thứ 4 dòng họ Montieith ư? Ôi Trời ơi, tôi đã nghe nói về ngài.”

-“Toàn là những lời gièm pha sau lưng, tôi cam đoan với em như vậy.”

-“Tôi lại nghi ngờ chuyện này đấy” Cô nhe răng cười với anh.-“Nhưng ngài không phải sợ tôi sẽ nghĩ xấu về ngài đâu. Không ai có thể tồi tệ hơn Tony được , hay là ngài anh trai James của ông ấy cũng vậy, và tôi yêu mến cả 2 người đó vô cùng.”

-“Cả hai ? Tony và James Malory?” Anh hoàn toàn choáng váng.-“Lạy Chúa lòng lành, em không định nói em cũng là nhân tình của James Malory nữa chứ!”

Đôi mắt cô mở to trong một khắc. Cô cắn chặt môi , nhưng cũng vô ích. Tiếng cười vang lên từ tận trong lòng cô.

-“Tôi chả thấy có chút buồn cười gì ở đây cả.” Nicholas bắt đầu trở nên lạnh lùng.

-”Ồ , nhưng tôi phải cam đoan với ngài..tôi e rằng ngài đã nghĩ Tony và tôi là Ôi, thật là tuyệt hảo!

Tôi nhất định phải kể với Tony..., mà không , tốt hơn là không kể. Ông ấy sẽ không nghĩ chuyện này là hài hước đâu. Đàn ông các ngài đôi khi thật là ngớ ngẩn” cô thở dài.-“Ngài sẽ biết ngay thôi, ông ấy là chú của tôi.”

-“Nếu như cô thích gọi ông ta như vậy hơn.”

Cô lại cười lần nữa.-“Ngài không tin tôi có phải không?”

-“Thưa cô Ashton thân mến...”

-“Công nương Ashton.” Cô chỉnh anh.

-“Rất tốt – Thưa Công nương Ashton. Tôi biết con trai Ngài Jason Malory rất rõ. Derek Malory là 1 trong những người bạn thân nhất của tôi...”

-“Tôi biết”

-“Cô biết ư?”

-“Vâng , bạn thân nhất của ngài , quả là như vậy. Ngài học cùng trường với anh ấy , dù ngài ra trường trước anh ấy 1 vài năm. Ngài yêu thích anh ấy trong khi nhiều người khác lại không. Anh ấy cũng yêu mến ngài vì điều đó. Tôi cũng yêu mến ngài nữa, vì đã làm bạn với anh ấy, mặc dù lúc đó tôi mới có 11 tuổi lúc anh ấy kể với tôi về ngài và tôi còn chưa từng được gặp ngài. Thế ngài nghĩ tôi nghe nói về ngài từ đâu vậy, Ngài Montiet? Anh họ Derek của tôi cứ nói suốt về ngài mãi không ngừng khi anh ấy về nhà nghỉ hè.”

-“Thế tại sao cậu ấy không đề cập gì đến em vậy?” Nicholas nói câu kinh.

-“Tại sao anh ấy lại phải nói về tôi ?” cô hỏi lại.-“Tôi chắc là ngài và anh ấy còn rất nhiều chuyện để nói với nhau hơn chủ đề về bọn trẻ con trong gia đình.”

Nicholas cau mày ủ ê.-“Em hẳn là có thể bịa đặt ra tất cả mọi chuyện.”

-“Tất nhiên là tôi có thể” cô cứ để anh nghĩ vậy ,không cố gắng thuyết phục anh.

Đôi mắt cô lấp lánh ánh tươi cười. Chết tiệt! Cô quả là vô cùng xinh đẹp.

-“Em bao nhiêu tuổi rồi?” anh hỏi

-“Vậy ngài không giận nữa chứ?”

-“Tôi đã giận dữ ư?”

-“Ồ vâng, thưa ngài.” Cô mỉm cười.-“Tôi không tưởng tượng được là tại sao. Tôi đáng ra mới là người phải giận dữ ở đây chứ. Và tôi 19 tuổi, nếu như ngài cần biết , mặc dù ngài có lẽ không nên hỏi.”

Anh cảm thấy nhẹ nhõm trở lại. Cô thật là tuyệt vời. Anh không thể chịu đựng được hơn nữa. Anh muốn ôm lấy cô, và ngay lúc này anh rất ghét phải nhắc nhở cô về tình huống không phải phép giữa họ.

-“Đây có phải lần ra mắt đầu tiên của em không , Regina?”

Cô thích cách anh gọi tên cô như thế.-“Ngài đã thừa nhận tôi chính là-người-tôi-đã-nói rồi sao?”

-“Tôi cho rằng tôi buộc phải tin thôi.”

-“Ngài không cần phải nói như thế ngài quá sức thất vọng vì chuyện này vậy đâu.” Cô trả miếng lại.

-“Tôi bị phá hủy tan tành rồi, nếu như em cần phải biết.” Giọng anh trở nên khàn khàn và anh tự cho phép mình lướt 1 ngón tay dọc theo má nàng, thật dịu dàng để khỏi khiến nàng sợ hãi.-“Anh không muốn em là một cô gái ngây thơ. Anh muốn em hiểu chính xác anh có ý gì khi nói anh muốn làm tình với em , Regina ạ.” (hớ hớ , mắc cười cha này quá .)

Tim nàng đột nhiên đập nhanh hơn.-“Thật vậy ư?” cô thì thầm. Rồi cô lắc mạnh đầu , cô không được để mất tự chủ.-”Ồ , dĩ nhiên ngài sẽ làm thế rồi.” cô trêu chọc anh.-“Tôi nghĩ rằng tôi đã đọc được điều đó trong mắt ngài.”

Tay anh buông rơi ngay lập tức và đôi mắt anh trở nên hẹp lại.-” Làm sao em hiểu được ý nghĩa của cái nhìn đó?”

-“Ồi , thưa ngài , ngài lại giận dữ nữa rồi.” cô nói một cách ngây thơ.

-“Quý tha ma bắt!” anh cúi kính nói.-“Em không thể nghiêm túc được ư?”

-“Nếu như tôi thật trở nên nghiêm túc lại , Ngài Montith, thì cả hai chúng ta sẽ gặp rắc rối to.”

Đôi mắt sắc của cô không thể dò đoán nổi. Lạy Chúa, tồn tại một cô gái hoàn toàn khác bên dưới bề mặt ngoài dễ thấy này.”

Cô bước lùi ra xa anh và đứng ở chính giữa căn phòng, và khi cô quay lại nhìn anh, nụ cười tinh quái và ánh trêu chọc lấp lánh trong đôi mắt đồng thời quay trở lại trên gương mặt cô.

-“Đây đã là mùa hội thứ 2 của tôi, và tôi đã gặp gỡ rất nhiều người đàn ông cũng thiếu đứng đắn như ngài.” Cô quả quyết với anh.

-“Tôi không tin”

-“Rằng có những người khác cũng không đứng đắn như ngài ư?”

-“Vậy đây là mùa hội thứ 2 của em. Em đã kết hôn chưa?”

-“Ngài hàm ý như là tôi nhất định phải vậy chỉ vì tôi đã trải qua 1 mùa hội vào năm ngoái ư? Trời ơi, hệt như gia đình của tôi đang âu lo về chuyện này vậy, không có ai đủ tốt để dành cho tôi. Thật là một hoàn cảnh hết sức phiền toái, tôi có thể cam đoan với ngài như vậy.”

Nicholas cười.-“Thật là tồi tệ khi tôi còn đang dong buồm ngoài biển khơi Tây Ấn vào năm ngoái để kiểm tra lại vài tài sản mà tôi có ở đó. Tôi sẽ được gặp em sớm hơn nếu như tôi ở lại đây.”

-“Vậy lúc đó ngài có muốn cố gắng để hôn tay tôi không?”

-“Tôi sẽ cố gắng để chạm được vàovài chỗ trên người em.” (hớ hớ hớ tập 2)

Lần đầu tiên trong tối này, Reggie đỏ bừng mặt.

-“Ngài thật quá liều lĩnh.”

-“Nhưng cũng không quá liều lĩnh như là tôi đang sẵn lòng muốn như vậy thật đâu.”

Ồi, anh ta thật hết sức nguy hiểm, Reggie nghĩ. Đẹp trai, quyến rũ và cũng tinh quái và tội lỗi như vậy.Nhưng tại sao cô lại không cảm thấy sợ hãi khi ở một mình với Nicholas Eden? Lý trí của cô mách bảo cô phải nên như vậy.

Cô nhìn chăm chăm không kịp thở khi anh ta tiến lại gần cô, rút ngắn khoảng cách giữa 2 người một lần nữa. Nàng không quay mặt đi , và anh liền mỉm cười. Một nhịp đập nhẹ dâng lên trong cổ họng cô và anh có một khao khát không thể kiềm chế nổi là được chạm lưỡi mình lên đó , cảm nhận nhịp đập yếu ớt , run rẩy của cô.

-“Tôi tự hỏi, em có thật ngây thơ như là em đã nói không, Regina Ashton?”

Cô không thể chịu thua anh ta được, không cần biết anh ta dùng ma thuật mạnh mẽ cỡ nào để quyến rũ cô.-“Xin hãy nhớ lại gia đình tôi là ai, ngài sẽ không thể nào nghi ngờ tôi được. Ngài Montith.”

-“Em sẽ không bị xúc phạm vì tôi đã mang em đến đây đâu.” Anh buột miệng thốt lên.-”Tại sao em phải sợ? Anh chủ tâm nhích lại sát gương mặt cô hơn nữa.

-“Ồ ,tôi cho rằng tôi đã nghĩ chuyện này thật hài hước” cô thú nhận, nhưng sau đó nói thêm.-“Tôi lại lo lắng trong 1 lúc, khi nghĩ Chú Tony sẽ tìm ra nơi anh đem tôi đến và sẽ nện võ cánh cửa nhà ngài trước khi ngài kịp quay về và để tôi đi. Chuyện này sẽ gây ra 1 cơn bạo động mới hay làm sao ! Tôi không nghĩ là

chúng ta có thể giữ kín bí mật này lâu đâu , và lúc đó ngài sẽ buộc phải kết thúc chuyện này bằng cách xin cưới tôi. Thật là 1 chuyện đáng xấu hổ làm sao, bởi vì chúng ta hoàn toàn không hợp nhau chút nào.”

-“Thật không?” anh hỏi , vẻ thích thú.

-“Chắc chắn là không!” nàng giả vờ rùng mình.-“Tôi sẽ phải lòng ngài điên cuồng mất thôi , trong khi ngài vẫn tiếp tục là 1 kẻ phóng đảng bất hảo và sẽ làm tan nát trái tim tôi mất thôi.”

-“Em hoàn toàn đúng một cách tuyệt đối.’ anh thở dài miễn cưỡng.-”Tôi có thể là một người chồng rất khủng khiếp , mà tôi cũng không muốn bị ép buộc phải kết hôn theo cách đó.”

-“Thậm chí cũng không nếu như ngài đã hủy hoại thanh danh của tôi?”

Miệng anh trễ xuống.-“Thậm chí là như vậy.”

Cô rõ ràng là không thích câu trả lời của anh 1 chút nào, và anh cũng hết sức bức mình vì sự thành thật không cần thiết của bản thân. Sự tức giận làm cho đôi mắt màu hổ phách sáng của anh càng thêm sáng rực hơn, như thể có những ngọn đèn lạ lùng đang cháy sáng đằng sau chúng vậy. Cô cảm thấy ớn lạnh, tự hỏi cô sẽ ra sao nếu như anh ta thực sự mất tự chủ bản thân.

-“Em có lạnh không?” anh hỏi, khi nhìn thấy cô đang khẽ chà xát dọc theo cánh tay mình. Liệu anh có dám choàng đôi tay mình xung quanh người cô không ?

Cô với lấy chiếc áo choàng của mình và choàng nó 1 cách lỏng lẻo lên bờ vai mảnh khảnh của mình.-“Tôi nghĩ đã đến lúc tôi phải về.”

-“Tôi đã làm em sợ hãi.” Anh nói dịu dàng. -” Tôi không hề có ý đó.”

-“Tôi e rằng tôi hoàn toàn biết chính xác mục đích của ngài là gì , thưa Ngài.” Reggie trả lời.

Cô cúi xuống nhặt lại đôi giày của mình, và khi cô đứng thẳng lên, cô thấy mình đang nằm gọn trong tay anh ta. Anh ta hành động nhanh đến mức cô đã bị hôn trước khi cô kịp thở hổn hển. Anh ta có vị của 1 ly rượu brandy, ngọt ngào và say sưa.Ồ, cô biết hẳn nó phải có hương vị như thế, thật tuyệt vời.

Cô chưa bao giờ được hôn với những xúc cảm như vậy cả, hoặc đầy táo bạo như thế . Anh ta áp chặt cơ thể mảnh mai của cô vào người anh, làm cho cô lần đầu tiên cảm nhận rõ niềm khao khát dữ dội của một người đàn ông. Cô cảm thấy bị sốc , choáng váng đồng thời cũng bị kích động nữa, và 2 bầu vú cô ngứa ran khi chúng áp sát vào áo khoác ngoài của anh ta. Còn điều gì khác nữa đang xảy ra , ngoài cảm giác nóng bỏng đang dâng lên từ tận sâu thẳm trong người cô?

Đôi môi anh lướt dọc trên má cô và xuống đến cổ .Anh đang hôn lên mạch đập nhẹ nơi cổ cô, nếm hương vị làn da cô bằng miệng anh, tận hưởng mãi và mút lấy nó thật nhẹ nhàng (ộp ộp , bí từ ! vụ này là mark love đó nha)

-“Ngài không được phép!” Reggie ra lệnh yếu ớt trong tiếng thì thầm rất lạ, nghe không giống giọng nói bình thường của cô một chút nào cả.

-“Ồi , nhưng anh phải , em yêu , anh thật sự phải làm.” Anh xiết chặt cô trong đôi tay mình.

Cô thở hổn hển. Không có gì vui sướng , tuyệt diệu hơn những gì đang diễn ra lúc này.Đôi môi của anh lại chà xát trên cổ họng cô một lần nữa và cô rên rỉ.

-“Thả tôi xuống.” Cô nói không kịp thở.

-“Derek sẽ căm ghét ngài.”

-“Anh không quan tâm.”

-“Chú của tôi sẽ giết ngài.”

-“Chuyện đó cũng đáng.”

Anh vẫn tiếp tục.-“Ngài sẽ không nghĩ vậy đâu khi ngài thấy viên đạn của ông ấy bay qua cánh đồng trong 1 trận đấu tay đôi. Bây giờ hãy thả tôi xuống ngay lập tức, Ngài Montieith!”

Nicholas buông nàng ra thật chậm rãi, cẩn thận sao cho cơ thể nàng trượt xuống thật thú vị dọc theo thân thể anh.-“Em sợ phải không?”

Anh vẫn ôm nàng áp sát vào người anh, và sức nóng tỏa ra từ cơ thể anh vẫn làm nàng rối loạn.-“Chắc chắn rồi, tôi không thích nhìn thấy anh phải chết chỉ bởi vì 1 ...1 sự phóng túng ..vô tội.”

-“Đó có phải cách em gọi việc làm tình của tôi không?” anh cười khúc khích sung sướng.

-“Tôi không định ám chỉ chuyện này, mà là việc ngài đã bắt cóc tôi đến đây cơ. Và nữa, tôi sẽ phải tốn cả 1 đồng thời gian chết tiệt cho việc thuyết phục Tony sao nhãng vụ này cho mà xem.”

-“Ý của em là em muốn bảo vệ tôi phải không?” Nicholas nói dịu dàng.

Reggie vội quay đi khỏi anh, không thể suy nghĩ được gì khi mà thân thể nàng vẫn áp sát vào người anh như thế. Áo choàng của nàng bị rơi xuống tự lúc nào, và anh lượm nó lên cho cô với 1 điệu bộ hết sức ga lăng, đưa trả nó lại cho cô với một cái cúi chào tao nhã.

Cô thở dài.-“Nếu như Tony không khám phá ra ai là kẻ bắt cóc tôi, tôi sẽ không đề cập đến tên ngài. Nếu ông ấy tìm ra , đành vậy , tôi sẽ cố gắng hết sức mình để giữ bí mật cho ngài. Nhưng tôi yêu cầu ngài phải đưa tôi về nhà ngay bây giờ , trước khi ông ấy làm điều gì dại dột như là nói với mọi người là tôi đã bị mất tích.”

-“Ít nhất thì em cũng cho tôi 1 cơ hội chứ.” Nicholas mỉm cười.-“Tôi không thể là một người chồng tốt , nhưng tôi dám nói mình là một người tình tuyệt vời. Em sẽ cho phép tôi chứ?”

Cô bị khích động mạnh.-“Tôi không muốn 1 người tình.”

-“Tôi sẽ theo đuổi em suốt mùa hội này cho đến khi em đổi ý.” Anh cảnh báo.

Anh ta quả là chứng nào tật ấy , không thể sửa đổi được, cô nghĩ. Tuy nhiên , ít nhất thì anh ta cũng chịu hộ tống cô về nhà . Anh ta thật là không thể sửa đổi được và quyến rũ vô cùng.Tony thì có lẽ dễ đổi phò hơn là Bác Jason, bởi vì Nicholas Eden đúng là 1 mối đe dọa khủng khiếp cho 1 cô gái.

6. Chương 6

“Tôi lấy làm tiếc là cô đã bỏ lỡ buổi khiêu vũ.”

Nicholas dừng xe lại cách ngôi nhà của Anthony Malory vài căn khác. Đôi mắt anh âu yếm khuôn mặt Reggie.

Cô cười tươi. “Tôi đánh cuộc là ngài tiếc chuyện Tiểu thư Eddington không lỡ buổi khiêu vũ hơn.”

“Cô sẽ thua cược thôi,” anh trả lời với một hơi thở sâu. “Tôi không biết tại sao tôi làm điều này. Rượu, chắc vậy. Chắc chắn bây giờ nó không là vấn đề nữa.”

“Vớ vẩn! Ngài đã ghen khi ngài nghĩ cô ấy đang gặp gỡ Tony.”

“Lại sai nữa. Tôi chưa bao giờ biết ghen trong đời, vì bất cứ ai hay bất kỳ cái gì.”

“À há, thật là may mắn cho ngài.”

“Cô không tin tôi?”

“Tôi không thấy một lý do nào khác cho niềm mong muốn bắt cóc nhân tình của ngài vào tối nay. Thậm chí ngài không có kế hoạch qua đêm với cô ấy.”

Anh cười. “Cô nói như thể từng trải lắm vậy.”

Cô đỏ mặt. “Trong bất cứ trường hợp nào, ngài không cần xin lỗi vì tôi đã lỡ buổi khiêu vũ. Tôi không tiếc nó đâu.”

“Bởi thay vì thế cô đã gặp tôi?” anh nói một cách táo bạo. “Cô cho tôi càng lúc càng nhiều hy vọng hơn, em yêu.”

Cô kiên quyết ngồi thẳng lên. “Tôi ghét làm ngài thất vọng, Đức ngài Montith, nhưng đó không phải là lý do. Dù sao tôi cũng sẽ ở nhà tối nay.”

“Tôi cũng muốn như thế, nếu em ở với tôi. Vẫn còn thời gian, em biết đấy. Chúng ta có thể quay lại nhà tôi.”

Cô lắc đầu, cảm thấy buồn cười. Thực tế, từ lúc gặp anh ta, cô đã thấy sự thôi thúc lạ lùng muốn cười liên tục vì niềm vui thuần khiết của nó. Cô đang vui sướng. Nhưng cô biết mình phải rời khỏi anh ta bây giờ và để đêm nay lại phía sau.

“Tôi phải đi đây,” cô nói nhẹ nhàng.

“Tôi cũng nghĩ thế.” Những ngón tay anh phủ lên bàn tay đeo găng của cô, nhưng anh không giúp cô xuống xe. Anh nắm bàn tay cô và giữ chặt nó. “Tôi muốn hôn em lần nữa trước khi em đi.”

“Không.”

“Chỉ là một nụ hôn chúc ngủ ngon thôi.”

“Không.”

Tay kia của anh khum lên má cô. Anh không thêm bận tâm tới việc nhặt găng hay mũ của mình trước khi chúng rơi khỏi ngựa, ngón tay trần của anh chạm vào da cô ấm nóng. Cô không thể cử động, và cô nín thở chờ đợi anh cướp lấy nụ hôn mà cô đã từ chối.

Anh hôn cô, đôi môi anh nhanh chóng đặt lên môi cô trong một nụ hôn không giống bất kỳ nụ hôn nào cô đã có trước đây. Ấm áp và ép buộc, môi anh thường thức môi cô cho tới khi cô nghĩ rằng mình sẽ nổ tung.

“Đi đi, trước khi tôi không kiểm chế được mình,” anh nói cộc cằn. Nỗi đam mê làm giọng anh nặng nề.

Reggie vẫn choáng váng khi anh đỡ cô xuống khỏi xe và đưa cô hướng về phía nhà ông chú. “Tốt hơn là ngài không nên đi với tôi,” cô thì thầm. Đèn cháy sáng trên mỗi khuôn cửa nhà, cô có thể tưởng tượng thấy cánh cửa mở ra và Tony đối mặt với Nicholas Eden với một khẩu súng trong tay. “Ngài không cần tháp tùng tôi đâu.”

“Tiểu thư thân mến, tôi có thể bị chỉ trích về nhiều điều, nhưng không ai từng nói về tôi rằng tôi không phải là một quý ông, và một quý ông đưa một tiểu thư về tận cửa.”

“Vớ vẩn! Ngài là một quý ông chỉ khi điều đó là thích hợp, còn lúc này ngài thật là ngoan cố.”

Nicholas cười sự lo lắng của cô. “Em lo cho sự an toàn của tôi sao?”

“Đúng thế. Tony bình thường là một người dễ chịu, nhưng đôi khi chú ấy không kiểm soát được cơn giận của mình. Chú ấy không được gặp ngài cho tới khi tôi có thể nói với chú rằng không có điều gì đáng lo ngại xảy ra.”

Nicholas dừng lại và quay cô về phía anh. “Nếu anh ta là một kẻ nóng nảy dữ dội như thế, tôi sẽ không để em đối mặt với anh ta một mình.”

Anh muốn bảo vệ cô khỏi Tony. Có lẽ cô đã cười, nhưng cô chặn lại thôi thúc đó. “Ngài sẽ phải hiểu nhiều về mối quan hệ giữa tôi và Tony để biết rằng tôi là người cuối cùng có thể sợ chú ấy. Chúng tôi rất gần gũi, ngài biết không, quá gần gũi đến mức chú đã phải đảo lộn đều đặn thói quen trong cuộc sống của mình khi tôi ở với chú. Chú ấy luôn luôn như thế, thậm chí phải nhịn hầu hết những thói quen thường nhật mỗi lần vài tháng. Chắc ngài hiểu rõ ý nghĩa của điều đó.” Cô kết thúc một cách khô khan.

Anh lại để cô đi, tươi cười. “Tôi thừa nhận ý cô. Tuy vậy, có một lý do cho tất cả những gì tôi làm, và tôi sẽ nhìn theo cô cho tới cửa.”

Cô định phản đối lần nữa, nhưng họ đã đến đó. Cô căng thẳng, cầu mong họ không bị nghe thấy, và cánh cửa sẽ không mở ra. Cô quay lại với Nicholas, thầm nói, “Lý do hợp lý nào ngài có thể -?”

Nhưng anh khéo léo ngắt lời, “Em thấy đấy, bây giờ tôi phải xin lỗi vì hôn tạm biệt em lần nữa.”

Anh ôm cô trong tay, miệng anh đặt xuống thiêu đốt cô. Lần này là nỗi đam mê, nóng bỏng, nỗi đam mê nồng cháy làm cô tan chảy trong anh. Không có gì khác đang diễn ra. Trong khoảnh khắc này, cô là của anh.

Nicholas kết thúc nụ hôn với nỗi ham muốn đang mãnh liệt trong anh. Anh gần như đẩy cô khỏi mình, mặc dù không buông cô ra, những ngón tay anh kìm lại nơi phía trên cánh tay cô. Anh giữ cô trong vòng tay, trong hơi thở đang khàn, đôi mắt đang rực sáng của mình.

“Tôi muốn em, Regina đáng yêu. Đừng bắt tôi phải chờ đợi quá lâu trước khi em thừa nhận em cũng muốn tôi.”

Mất một khoảnh khắc Reggie mới nhận ra anh đã để cô lại và đi khỏi. Một niềm thôi thúc hoang dại nhất muốn cô chạy theo anh nhưng cô cố giữ mình. Thật không dễ dàng. Trái tim cô đang chạy đua và chân cô bủn rủn.

Hãy giữ mình nào, đồ ngốc, cô tự trách mình. Mình đã từng hôn trước đây rồi. Nhưng mà, chưa bao giờ như thế này!

Reggie chờ cho tới khi thấy Nicholas bước lên xe ngựa trước khi cô bắt đầu quay lại, mở cửa, đi vào trong. Lối vào và sảnh sáng rỡ ánh đèn và, cảm ơn Chúa, không có ai. Cánh cửa dẫn tới thư viện đang mở và ánh sáng hắt ra ngoài. Cô chậm chậm bước tới, hi vọng rằng Tony sẽ ở đó và không sục sạo cả Luân Đôn vì cô.

Ông ở đó, đang ngồi trên ghế với đôi tay ôm lấy đầu, những ngón tay đan lại trong mớ tóc đen dày như thể ông đang cố giật nó ra. Một chai rượu brandy và một chiếc ly nằm bên cạnh.

Cảnh tượng ông trông quá thiếu não làm Reggie bình tĩnh lại. Mặc cảm tội lỗi kéo bản thân cô trở về. Trong khi cô có khoảng thời gian tuyệt nhất trong đời, người có ý nghĩa nhất trên thế gian này với cô lại đang lo tới phát ốm. Và thậm chí cô chưa từng vội vã trở về đây. Cô đã dành thời giờ của mình, thích thú mỗi phút giây trải qua với Nicholas. Sao cô có thể quá ích kỷ đến thế?

“Tony?”

Ông nhìn lên với cơn sốc. Sau đó sự sững sờ tràn qua nét mặt điển trai của ông, và sự khuây khỏa. Ông chạy nhanh tới chỗ cô và kéo cô vào vòng tay, xiết cô thật chặt tới mức cô nghĩ xương sườn mình sẽ gãy.

“Ồn Chúa, Reggie, chú đã dật dờ trong lo lắng! Chú chưa rơi vào tình trạng tệ như thế từ khi James đưa cháu đi với anh ấy để - à, lúc này quên nó đi.” Ông đặt cô xuống để có thể trông thấy cô. “Cháu ổn chứ? Cháu có bị đau không?”

“Cháu khỏe mà, chú Tony, cháu thật sự rất ổn.”

Trông cô cũng ổn. Không có vết rách trên váy, không lộn tóc nào bị xổ ra. Nhưng cô đã bị đưa đi trong ba giờ tệ hại, và ông đang tưởng tượng những gì xảy ra với cô ...

“Việc đầu tiên ta sẽ làm vào sáng mai là giết hắn, ngay khi ta tìm ra nơi địa ngục quái quỷ mà hắn sống!”

Đó là lý do không có ai ngoài cửa, Reggie nhận ra.

“Tất cả hoàn toàn là nhầm lẫn, Tony,” cô bắt đầu, “một lỗi lầm - ”

“Chú biết nó là một sự nhầm lẫn, Reggie. Gã đánh xe ngựa nghếch của cháu đã cam đoan với chú. Gã khẳng định rằng Montieth sẽ đưa cháu trở lại bất cứ lúc nào, rằng hắn và Eddington là, à... rằng họ... à, chú nghĩ cháu biết ý chú là gì. Ôi, ”Vâng.” Reggie tươi cười trước sự bức dọc của ông. “Cháu hiểu ý chú.” Rồi cô vội vàng quay lại câu chuyện. “Người đàn ông đáng thương đó đã nghĩ chú và -”

“Đừng nói nữa! Và đừng có giải thích gì cả!”

“Nhưng chú có thể tưởng tượng thấy vẻ mặt của anh ta, chú Tony, khi anh ta thấy mình đã nhầm lẫn không?” Reggie khúc khích. “Ôi, cháu mong mình có thể thấy mặt anh ta.”

Anthony cau mày. “Cháu không trông thấy hắn sao?”

“Cháu không ở đó. Anh ta để cháu lại trong nhà và đi tới buổi khiêu vũ. Chú nên thấy chủ ý duy nhất của anh ta là làm Tiểu thư Eddington lỡ mất vũ hội. Chú có thể hiểu anh ta sốc đến thế nào khi gặp cô ấy ở đó. Anh ta không biết người nào đã bị anh ta giam trong nhà mình.”

“Hắn giam cháu trong nhà hắn?”

“Nhưng cháu được hoàn toàn thoải mái,” cô nhanh chóng đảm bảo với ông. “VẬY chú hiểu là cháu không hề ở cùng với anh ta trong toàn bộ thời gian – thực tế là rất ít. Không bị hại gì, và anh ta đã đưa cháu trở về an toàn và lành lặn.”

“Chú không thể tin cháu đang bảo vệ hắn. Nếu chú biết nơi hắn ở, lúc này hắn đã chết rồi. Gã đánh xe ngu ngốc không biết. Chú đã sai một người đảo qua mấy câu lạc bộ để tìm kiếm, nhưng vì cái vũ hội trời đánh đó mà các câu lạc bộ gần như hoang vắng. Khi người của chú trở về báo cáo rằng không biết được gì, chú đã điên tiết sẵn sàng xông vào cái buổi khiêu vũ Shepfort đó để tìm ai đó có thể đưa cho chú địa chỉ của tên vô lại ấy.”

“Và rồi bác Edward được báo là cháu không ở cùng chú, và tất cả địa ngục sẽ vỡ bung ra,” cô kết thúc giùm ông. “Thật là tốt nếu chú đừng làm thế. Như vậy không ai biết là cháu không ở đây với chú cả buổi tối. Điều đó có nghĩa tất cả những gì phải làm là quyết định cháu có nên ở lại đây hay quay về nhà bác Edward. Chú có gợi ý gì không?”

“Ồ, không cháu đừng có thế, con gái.” Ông thấy ngay mánh khéo của cô. “Cháu sẽ không thể làm chú quên chuyện này.”

“Nếu chú không đồng ý, cháu sẽ bị hủy hoại mất,” cô nói hết sức nghiêm túc. “Bởi vì không ai có thể tin rằng cháu đã trải qua ba giờ ở nhà của Đức ngài Montieith và đi khỏi với tiết hạnh vẫn còn nguyên vẹn. Nhưng đúng là thế.”

Ông trừng trừng nhìn cô. “VẬY chú sẽ không giết hắn. Nhưng hắn phải được dạy một bài học thích đáng.”

“Nhưng cháu có bị hại gì đâu, chú Tony!” cô cố nài. “Và – cháu không muốn chú làm bị thương anh ta.”

“Cháu không – lạy Chúa, cháu phải nói cho chú lý do!”

“Cháu thích anh ta,” cô nói đơn giản. “Anh ta làm cháu nhớ đến chú.”

Đức ngài Malory trở nên giận tím gan. “Ta sẽ giết hắn!”

“Dừng lại!” cô kêu. “Chú sẽ không bao giờ cưỡng ép một trinh nữ không sẵn lòng, và anh ta cũng vậy.”

“Hắn có hôn cháu không?”

“À – ”

“Dĩ nhiên là có. Chỉ có kẻ ngốc mới không, và hắn ta không ngốc. Ta sẽ - ”

“Không, chú không làm thế!” cô lại kêu lên. “Chú sẽ giả vờ chưa từng nghe thấy tên anh ta và khi chú gặp anh ấy, chú sẽ lừa anh ta đi. Chú sẽ làm điều đó vì cháu, Tony, bởi vì cháu không biết liệu mình có thể tha thứ cho chú nếu chú làm bị thương Nicholas Eden không. Cháu đã rất vui về tối nay, nhiều hơn những gì cháu đã có trong suốt một thời gian dài.” Nói liền một hơi, cô xin ông, “Làm ơn đi, chú Tony.”

Ông bắt đầu nói điều gì đó, nhưng ngậm miệng lại, cúi gập, thở nặng nhọc, và cuối cùng nói nhẹ nhàng, “Hắn ta không dành cho cháu đâu, mèo con. Cháu biết thế phải không?”

“Vâng, cháu biết. Mặc dù, nếu anh ta có ít tiếng xấu hơn một chút, cháu sẽ ngã mũ vì anh ta.”

“Phải bước qua xác ta đã!”

Cô tặng ông nụ cười ngọt ngào nhất.

“Bằng cách nào đó cháu biết là chú sẽ nói thế.”

7. Chương 7

Reggie ngồi bên bàn trang điểm, ngắm nhìn mơ màng vào vết bầm nhỏ trên cổ. Dấu “yêu” của Nicholas Eden đã để lại. Cô chạm vào nó, thật là may mắn cô đã không cởi áo choàng khi trở về nhà chú Tony vào tối qua. Và từ bây giờ chắc chắn cô phải luôn choàng khăn cho đến khi dấu vết này biến mất.

Đã sáng muộn, và cô đã ngủ dậy trễ hơn ngày thường. Những anh chị em họ của cô hẳn đã phải ăn sáng xong rồi, và nếu như họ vẫn ở nhà, cô hẳn phải tìm cách dựng lên câu chuyện cô và chú Tony đã chuyện trò đến tối muộn ngày hôm qua.

Tony đã gửi đến cho ông anh trai Edward 1 tin nhắn trước khi cô trở về nhà, chỉ nói đơn giản rằng Reggie sẽ không đến buổi khiêu vũ. Chỉ có vậy, không 1 lý do nào được đưa ra. Kịch bản của họ là Tony đã về nhà muộn nên cô phải chờ anh đến 1 giờ, và khi anh về đến nhà, họ đã trò chuyện. Khi kết thúc câu chuyện thì đã quá muộn, cô đơn giản là đi về nhà ngủ. Những gia nhân nhà Edward sẽ xác nhận là Tony đã đưa cô về tận nơi và cô đã lên thẳng giường đi ngủ.

Reggie thở dài và rung chuông gọi Meg, sau đó vội vàng tiến đến chiếc tủ lục tìm 1 chiếc khăn quàng cô. Meg phải không được thấy dấu yêu của cô.

Nửa tiếng sau khi cô xuống dưới nhà, thấy Cô Charlotte và 2 chị họ Clare và Diana đang tiếp khách. Họ đang ở phòng khách với Phu nhân Braddock và con gái, Bà Faraday và chị gái Jane, và 2 phu nhân nữa mà cô không biết mặt. Họ đều nhìn chăm chăm vào cô khi cô bước vào, và Reggie càng trở nên thiếu thoải mái khi sắp phải nói dối về chuyện hôm qua.

–“Regina thân mến của tôi” Bà Faraday nói với tông giọng thân ái lạ lùng .-“Cháu nhìn trông đẹp tuyệt trần”

Reggie cảm thấy như bị ai thắt nút ở trong bụng. Không, không phải chứ ! Chỉ có lương tâm tội lỗi của cô mới làm cô nghĩ rằng họ biết tất cả mọi chuyện tối qua, cuộc phiêu lưu phóng túng của cô.

Nicholas Eden, Tử tước Viscount Eden vùng Montieith, nằm duỗi dài trên giường, đầu gối lên cánh tay, chỉ đắp một tấm chăn mỏng che đậy trên cơ thể trần truồng. Anh đã nằm đây sau 1 giờ đi dạo buổi sáng, nhưng vẫn chưa chịu dậy để bắt đầu 1 ngày mới. Hôm nay anh đã bỏ buổi cưỡi ngựa dạo quanh Hyde Park như thông lệ. Không có việc gì gấp gáp anh cần phải làm ngay. Một lá thư cho ngài Bá tước Penwich yêu cầu trả lời về mảnh đất mà anh muốn mua, nhưng nó có thể đợi. Mảnh đất đó rấp gianh ngay sát vùng đất của anh như một sự chọc tức trêu ngươi, nhưng dù sao, cũng phải đợi vì anh chưa bao giờ từng nhận được câu trả lời từ ông ta.

Anh cần phải liên hệ với người quản lý hãng tàu của anh ở Southampton để hủy bỏ chuyến đi đã sẵn sàng cho anh. Anh đã dự định rời khỏi London trong vài tháng, để dong buồm đến Tây Ấn một lần nữa. Nhưng kể từ tối hôm qua, không gì có thể buộc anh phải rời khỏi London lúc này được.

Tên cô là Regina. Anh kêu to tên cô, tận hưởng cảm giác ngọt ngào của nó. Regina. Regina ngọt ngào, xinh đẹp với mái tóc đen như gỗ mun và đôi mắt sứ long lạnh xanh biếc. Đôi mắt cô. Anh nhắm mắt lại để tưởng tượng chúng đang mỉm cười, rạng rỡ tinh nghịch với anh. Ồ, đúng là một đôi mắt ám ảnh không thể nào quên. Regina, cô gái đẹp nhất trong tất cả các cô gái đẹp, rực rỡ, kì diệu không gì so sánh được.

Nicholas cười khúc khích với sự tưởng tượng, mơ mộng của chính mình. Percy chắc chắn sẽ nói anh đâm đầu vào bánh xe mất. Có thật không nhỉ? Ồ tất nhiên là không rồi. Nhưng anh lại không thể nhớ đã bao giờ từng khao khát một người đàn bà nào như anh đã khao khát Regina Ashton vào tối hôm qua chưa.

Anh thở dài. Dì Ellie chắc sẽ khuyên anh nên lấy cô gái và sẽ được hạnh phúc. Bà là người duy nhất kể từ khi cha anh chết đi quan tâm đến Nicholas. Có lẽ bà của anh nữa, nhưng cũng có lẽ không. Thật khó để nói về Rebecca, bà già bạo chúa.

Và, dĩ nhiên, còn có ” mẹ” anh. Bà ta là người cuối cùng trên trái đất cầu mong điều tốt đẹp đến với anh. Chính là vì bà ta mà anh không thể - hay sẽ không bao giờ có thể cưới Regina hay bất kì một thiếu nữ con nhà tử tế nào. Anh sẽ không bao giờ lấy vợ, hoặc ít nhất cũng chưa thể cưới vợ khi mà người đàn bà mà cả thế giới coi là mẹ anh chưa chết. Sự đe dọa mà bà ta trối buộc đây ả anh rồi sẽ chết cùng bà ta.

Nicholas quăng tấm chăn sang 1 bên và ngồi dậy, suy nghĩ về Nữ bá tước Dowager đã hủy hoại mọi cảnh tượng thơ mộng của anh. Chính là bởi vì bà ta mà anh rất hiếm khi trở về nhà ở Silverley, vùng đất quê nhà, di sản thừa kế của anh ở Hampshire. Anh rất yêu Silverley, nhớ nó đến cay đắng. Những lần hiếm hoi duy nhất anh có thể trở về đó là khi bà ta đi đâu đó. Bà ta cố tình ở lại Silverey trong hầu hết cả năm, chỉ để giữ cho Nicholas không thể trở về.

Anh rung chuông gọi người hầu Harris và được thông báo là Ngài Alden và Malory đang đợi anh ở phòng ăn sáng. Anh chẳng nghĩ gì về chuyện này, quá quen với việc 2 người bạn đó thường xuyên đến chơi mà không hề báo trước.

1 lúc sau khi anh nhập hội với bọn họ, thấy Derek Malory đang ngồi bên chiếc bàn với một đĩa to thức ăn bày ra trước mặt, còn Percy thì đứng bên cạnh tủ búp phê nhấm nháp cà phê. Derek tặng anh 1 câu chào vui vẻ trước khi quay trở lại việc chọc ghẹo cô hầu trẻ. Percy thì gật đầu ra hiệu cho Nicholas với một nụ cười toe toét đầy ẩn ý.

–“Tôi đã biết con chim nhỏ cậu mang về tổ của cậu ngày hôm qua.” Percy thì thầm, rồi gật đầu ra hiệu về phía Derek.–“Cậu ta vẫn chưa biết gì hết đâu, nhưng rồi cũng sẽ biết nội trong hôm nay thôi.”

Nicholas cảm giác như bị một đám như trời giáng đập anh bẹp dí (cho chết, hi vọng chương anh chàng này bị đập lại rơi vào tay mình, he he) Anh cố giữ giọng mình bình tĩnh khi anh thì thầm.–“Hãy tử tế nói cho tôi biết cậu lấy thông tin này ở đâu ra vậy?”

–“Nó chả còn gì là bí mật nữa đâu.”Percy cười khúc khích.–“Thực tế là tôi sẵn sàng đánh cược nó sẽ lan ra khắp nơi nội trong ngày hôm nay thôi. Tôi nghe được từ Rotten Row đang theo đuổi 2 cô gái xinh xắn mà tôi biết, và họ đã không thể đợi được để cung cấp cho tôi tin tức sốt dẻo này.”

–“Làm thế nào mà họ biết?” Giọng anh vang to đến nỗi Derek phải liếc nhìn anh 1 thoáng trước khi quay trở lại với cô hầu.

–“Phu nhân E. .. Cậu không biết ư? Có vẻ như gã đánh xe nghĩ rằng bà ta sẽ thích thú đến phát sốt nếu được nghe tất cả về âm mưu bất cóc tình quái của cậu với bà ta. Và cậu không biết đâu, bà ta trông ngứa ran lên vì thích thú nghĩ rằng cậu ghen tuông để thực hiện phi vụ liều lĩnh tợn đó. Bà ta không thể đợi để kể cho tất cả bạn bè thân thiết – và thậm chí cả những người không thân thiết lắm. Ồ, bà ta đã có một buổi sáng vô cùng bận rộn đó.”

–“Quý tha ma bắt con mụ đó đi!”

–“Đúng thế, nếu tôi là cậu, tôi sẽ rời khỏi Luan đôn trong 1 thời gian.”

–“Và để cho cô gái đối mặt với chuyện này 1 mình sao?”

–“Chuyện này đã bao giờ làm cho cậu bận tâm trước đây đâu?”

Cho lời nhận xét đó Percy nhận được một cái cau mày tăm tối.–“Đừng có sửa vào tôi như thế chứ, Nick. Cô ấy sẽ được lo liệu ổn thỏa, không nghi ngờ gì là vẫn sẽ lấy được chồng như mọi cô nàng ngây thơ trong trắng khác, và sẽ sống hạnh phúc mãi mãi thôi. Nhưng có ông chú của Derek sẽ làm cậu bận tâm đấy, chưa kể đến chính cha của cậu ta. Cô gái đó có những người thân có thể lột da cậu. Cậu sẽ không toàn vẹn mà thoát khỏi vụ này mà không bị trầy da tróc vẩy với họ vì đã làm tổn hại cô ấy như cậu đối xử với các cô nàng khác đâu.

–“Quý bắt cậu đi, tôi không hề chạm vào cô ấy.”

–“Dĩ nhiên là cậu không làm, nhưng ai mà tin đây?”

Percy nhấn mạnh vấn đề.–“Tốt nhất là cậu nên chuồn trước khi 1 lời thách đấu được gửi đến cậu từ 1 trong những chú bác của cô ấy.”

Đúng lúc đó Tyndale xuất hiện ngay trước cửa và thông báo.–“Gia nhân của ngài Malory xin phép được yết kiến, thưa ông chủ.”

Derek nhìn lên người hầu đang đứng đằng sau Tyndale vẻ ngạc nhiên.–“Ồ, nghe tôi nói này, Nicky. Tất cả chỉ là hiểu lầm, ông tướng đó không có việc gì để yết kiến ở đây cả.”

-“Tôi không nghĩ vậy đâu” Nicholas thì thầm còn Percy liền rên rĩ.

8. Chương 8

“KHÔNG!”

Anthony Malory nhìn lên khi cô cháu gái chạy vào phòng và mở to mắt nhìn khẩu súng ngắn anh đang lau trên bàn. Anh dành cho cô một cái nhìn nóng nảy trước khi quay lại kiểm tra vũ khí.

“Quá muộn để nói không rồi, Reggie.”

“Chú đã giết anh ta!” cô kêu lên.

Anh không ngược lên, nên không trông thấy màu sắc trên má cô. “Chú vừa cho người tới nhà hấn. Chú không lấy làm phiền khi biết địa chỉ của hấn sáng nay. Hấn nên ở đây ngay khi thông báo thời gian và địa điểm.”

“Không, không, không!”

Khi anh ngược nhìn lên, đôi mắt cô đang chiếu thẳng vào anh. “Bây giờ, Reggie -” anh bắt đầu, nhưng cô tiến đến chỗ anh.

“Đó là câu trả lời của chú cho mọi chuyện sao?” Cô chạm một ngón tay vào thứ vũ khí trên tay anh. “Cháu nghĩ rằng chúng ta đã thống nhất chuyện này vào tối qua rồi chứ?”

“Đó là trước khi vụ phur lưu của Montieth trở thành món ăn cho lũ ngồi lê đôi mách. Hay là cháu chưa nhận thấy tên mình ở trên môi tất cả mọi người vào sáng nay?”

Reggie nao núng nhưng vẫn nói đều đều. “Cháu biết điều đó. Cháu vừa rời khỏi một căn phòng toàn những phụ nữ không thể chờ để bày tỏ lòng thương cảm của họ.”

“Và cháu nói với họ ra sao?”

“À, cháu không thể chối phất chuyện đã xảy ra, vì người đánh xe của Tiểu thư Eddington làm chứng toàn bộ câu chuyện. Nhưng cháu đã nói dối và bảo rằng cháu đã được mang trở lại ngay, rằng Đức ngài Montieth đã nhanh chóng nhận ra sai lầm của mình.”

Anthony lắc đầu. “Họ không tin đâu. Phải không?”

“Vâng, họ không tin,” cô thừa nhận một cách miễn cưỡng.

“Bởi vì gã đánh xe chết tiệt đó đã chờ cả giờ đồng hồ để cháu được mang trở lại, và mọi người biết thế. Và không mất tới cả giờ để thực hiện cái điều đang bị nói đến. Lời nói dối của cháu chỉ gợi ý thêm là cháu che giấu điều gì đó.”

“Nhưng đó là sự thật!”

“Từ khi nào sự thật lại là vấn đề quan tâm với mấy kẻ ưa chuyện tầm phào?”

“Ôi, cháu sẽ làm gì đây, chú Tony?” cô kêu với vẻ kinh khủng.

“Cháu sẽ không làm gì hết. Cháu sẽ vượt qua nó, với sự hỗ trợ của gia đình. Hấn ta sẽ phải trả giá cho việc bôi nhọ thanh danh của cháu.”

“Chú sẽ không thách đấu anh ta.”

Đôi mắt của Anthony nheo lại. “Nếu ta không làm thế, Jason sẽ lãn, và Jason sẽ tự giết chính mình. Anh ấy không bắn giỏi như ta.”

“Không ai bị giết cả, chú Tony.” Cô nói điều này như thể vấn đề nằm trọn trong tay cô. “Có một giải pháp khác. Đó là lý do cháu tới. Mặc dù cháu nghĩ mình sẽ tới quá muộn để ngăn trước khi chú rời khỏi thành phố. Làm sao chú tìm ra nó?”

“Thực ra, chú đang rời khỏi thành phố, và người bạn già George đã bắt kịp để đưa cho chú lời cảnh báo rằng con mèo đã ra khỏi túi. Thật là một vận may quái quỷ chú lại khởi hành trễ sáng nay. Nếu không thì giờ này chú đã ở giữa đường tới Gloucester, và Eddie già sẽ bị kéo tới thỏa thuận chuyện này. Chú có thể tưởng tượng ngay sự lộn xộn anh ấy sẽ gây ra.”

“Tối thiểu câu trả lời của bác ấy sẽ không phải là chộp lấy khẩu súng gần nhất.” cô vặn lại.

Anthony nhìn cô. “Anh ấy vẫn chưa biết à?”

“Chưa. Bác ấy đã ở trong phòng làm việc riêng cả sáng nay. Và vẫn ở đó. Dì Charlotte nói sẽ cố gắng giữ cho bác không biết càng lâu càng tốt. Cháu nghĩ có lẽ chú không thích...”

“Hèn nhất. Mặc dù Eddie không phải là người cháu cần lo lắng. Jason mới là người sẽ sưng sốt cỡ nào.”

“Ồ, ít nhất bác ấy cũng không nghe được chuyện đó trong một thời gian.”

“Đừng chắc chắn thế, mèo con. Anh ấy sẽ biết vào cuối ngày, hoặc muộn nhất là sáng mai. Cháu nghĩ anh ấy không cho người theo dõi cháu khi cháu đang ở vùng Luân Đôn cũ kỹ tệ nạn này sao?”

“Bác ấy không thể!”

“Ồ, nhưng đúng vậy,” Anthony cam đoan với cô. “Anh ấy cũng có những báo cáo đều đặn về cháu khi cháu đang ở Châu Âu. Không có gì thoát được Jason. Thậm chí chú cũng không được che chắn khỏi tầm mắt của anh ấy. Cháu nghĩ làm sao mà anh ấy biết được mấy vụ lộn xộn đáng ghét của chú nhanh như thế?”

Reggie rên rỉ. Điều này làm cho mọi chuyện đi từ tệ đến tệ hơn. Bác Jason cũng là một người nóng tính như chú Tony. Ngoài ra, ông còn là một người nguyên tắc cứng rắn. Nếu có bất kỳ ngờ vực nào liên quan đến danh dự, ông không thể để nó bị đảo lộn.

Vì ông chỉ có một giải pháp, và nếu nó không thành công, ông sẽ chuẩn bị súng như Tony đang làm. Nhưng giải pháp đầu tiên là rất quá quắt. Nicholas Eden sẽ không bao giờ đồng ý. Anh ta thà đối mặt với một trong những người chú bác của cô trong cuộc độ súng tay đôi còn hơn bị ép buộc kết hôn, chắc chắn như thế.

Cô lo lắng hạ giọng. “Chúng ta phải làm điều gì đó, Tony, phải sáng tạo ra vài câu chuyện.”

“Có cả tá, mèo con, nhưng không ai sẽ tin đâu. Rắc rối là gã Montieith đó đã dụ dỗ vài thiếu nữ non tơ như cháu trước đây. Hắn ta đã ở một mình với cháu – đừng quên rằng cháu không phải người hắn có ý ở cùng – do đó hắn có vài lợi điểm trong tình cảnh này. Hắn là một con quỷ đẹp trai, cháu đã không thể quyến rũ hắn. Đó là những gì mọi người sẽ nghĩ. Và sẽ nói.”

Reggie đỏ mặt và nhìn đi nơi khác một cách không thoải mái.

Thậm chí chú không biết tại sao mình lại đang thảo luận với cháu về chuyện này,” Anthony cộc lốc nói tiếp. “Chỉ có một điều được thực hiện, và cháu sẽ thấy chú làm nó.”

Reggie thở sâu. “Dĩ nhiên chú đúng. Cháu không biết tại sao mình lại kháng cự ý tưởng đó.”

Anh nhú mày nghi ngờ. “Đừng đùa, Reggie.”

“Không đùa đâu ạ. Chú sẽ thấy anh ta kết hôn với cháu. Đó là điều duy nhất được thực hiện.”

“Diên rồ!” Anthony bật dậy trong cơn cuồng nộ. “Hắn không đủ tốt cho cháu!”

“Nhưng – ”

“Không! Và không! Và đừng nghĩ ta mình không hiểu cháu, Regina Ashton. Cháu nghĩ chuyện này sẽ giải quyết luôn vấn đề khác của cháu, cháu sẽ không phải tìm kiếm một người chồng nữa.”

“Bây giờ chú đề cập đến nó... ôi, Tony, cháu thật sự không muốn anh ta là chồng, thật sự không muốn. Và anh ta nhắc cháu nhớ đến chú.”

“Hắn quá giống ta, đó chính xác là lý do hắn không dành cho cháu!”

“Nhưng anh ta cũng làm cháu nhớ đến bác Edward nữa. Và cũng có chút gì đó của bác Jason trong anh ta. Tại sao chứ, anh ta hết sức khó chịu khi cháu gợi ý rằng việc anh ta đã làm sẽ hủy hoại cháu và anh ta sẽ phải lấy cháu.”

“Cháu nói thế à?”

“Cháu đã ở trong tâm trạng đó. Và anh ta đã tức giận. Lúc đó anh ấy hết như bác Jason vậy.”

“Sao, điều đó – ”

“Không, không, chú Tony. Anh ấy hoàn hảo, chú không thấy sao? Một phần của tất cả các chú các bác – điều mà cháu vẫn tìm kiếm lâu nay. Ngoài ra, sẽ đúng là một thách thức để sửa đổi anh ta.”

“Hắn sẽ chẳng bao giờ thay đổi, Reggie” Tony khẳng định. “Hắn sẽ không bao giờ ổn định một chỗ.”

“Ồ, cháu không biết.” Cô tươi cười. “Chúng ta có lẽ phải dành lời phát biểu đó về chú, nhưng chúng ta không biết chắc về anh ấy. Và anh ấy thích cháu. Đó là một khởi đầu.”

“Đừng để mình thấy mặt tốt đẹp của nó,” Anthony nói. “Hắn muốn cháu. Nhưng hắn cũng sẽ muốn những phụ nữ khác nữa, và hắn sẽ ve vãn họ. Hắn sẽ không phải một người chồng chung thủy.”

“Cháu cho là mình biết thế,” cô nói điềm tĩnh.

“Và cháu vẫn muốn hắn?”

Cô không muốn anh ta chết. Đó là một lựa chọn. “Sau tất cả,” cô nói một cách bình tĩnh, “anh ta nên làm vài việc đúng đắn. Anh ta đã lôi cháu vào một vụ tai tiếng, vì thế anh ta nên là người đưa cháu ra. Đây là một giải pháp hòa bình, và cháu chắc rằng bác Jason sẽ hết lòng ủng hộ.”

“Đây không phải là điều ta cho rằng Montieth đáng được hưởng.” Anthony quát mắng. “Hắn sẽ bị mắc vào cháu trong giao kèo, trong khi cháu sẽ tiếp tục chịu đựng.”

“Anh ta sẽ không nhìn nó theo cách ấy, chú Tony. Thực tế là, cháu chắc chắn là anh ta sẽ từ chối.”

“Tốt.” Anthony mỉm cười và trở lại lau khẩu súng của mình.

“Ồ, không,” Reggie nói. “Chú phải hứa với cháu là chú sẽ làm hết sức mình để thuyết phục anh ấy, Tony.”

“Được rồi,” anh đồng ý.

Anh đang cười theo cái cách làm cô muốn đồng ý với anh. Cô biết nụ cười đó quá rõ.

“Cháu muốn bác Edward đi với chú khi chú nói chuyện với anh ta,” cô nói thêm một cách nghi ngờ.

“Nhưng Tử tước của cháu sẽ ở đây sớm thôi, mèo con,” anh nhắc cô.

“Hãy cùng cháu đi gặp bác Edward bây giờ. Để lại một lời nhắn cho Đức ngài Montieth quay lại vào tối nay. Và chú Tony,” cô chậm rãi thêm vào, trong khi cởi chiếc khăn quàng, “cháu nghĩ bác Edward nên thấy điều này, để gây ấn tượng trong bác ấy về tầm quan trọng sự ủng hộ của Montieth.”

Khuôn mặt Anthony tối sầm lại. “Cháu đã nói hắn chỉ hôn cháu!”

Cô buộc cái khăn lại, trông cô hoàn toàn ngây thơ. “À, chỉ là do nụ hôn thôi, Tony.”

“Sao hắn dám để lại dấu hôn lên cháu?”

Reggie nhún vai, cẩn thận tránh ánh mắt anh. “Chú có nghĩ bác Edward sẽ thấy cái chứng cứ này quá nghiêm trọng và kết luận về điều xấu nhất? Cháu nghĩ rằng bác ấy sẽ cảm thấy bốn phần của mình phải để cho bác Jason biết về nó. Chú không nghĩ các bác ấy sẽ muốn lễ cưới thật nhanh sao? Cháu thích chờ vài tháng hơn, chỉ để chắc chắn là đứa con đầu tiên của cháu được sinh ra sau một khoảng thời gian đúng đắn.”

“Đây là sự hăm dọa, Reggie.”

Cô mở to đôi mắt xanh thẫm. “Thế à?”

“Jason nên đặt một cái thanh chắn lên mông cháu khi cháu lần đầu tiên bộc lộ khả năng quyến rũ người khác phái.”

“Chú nói một điều thật kinh khủng!” Reggie há hốc miệng.

Anh cười, lắc đầu. “Cháu có thể ngừng màn trình diễn, mèo con. Chú sẽ để Tử tước cưới cháu, bằng cách này hay cách khác.”

Cô ôm anh, niềm vui sướng của cô thật rõ ràng. “Và sẽ không nói gì thêm về chuyện giết chóc?”

“Không thêm gì nữa,” anh thở dài. “Vì Eddie là người suy nghĩ sáng suốt trong chúng ta, có lẽ anh ấy có thể nêu ra vài điều để làm anh chàng đó suy nghĩ đúng mà không phải viện đến bạo lực.”

Anh gỡ cô ra và quay lại lấy khẩu súng ra. “Cháu đã nói là Montith sẽ không đồng ý, Reggie, và khi một người đàn ông bướng bỉnh, sẽ phải thuyết phục để anh ta đổi ý. Cháu cũng vẫn có thể đổi ý, cháu biết đấy.” Anh chăm chú nhìn cô.

“Không. Càng nghĩ cháu càng cảm thấy làm điều này là đúng đắn.”

“Hắn ta có thể ghét cháu vì chuyện này, cháu biết không. Cháu đã nghĩ thế chưa?”

“Vâng, có thể anh ta sẽ như vậy, nhưng cháu sẽ chớp cơ hội. Cháu sẽ không cân nhắc đến hôn nhân nếu anh ấy không thấy cháu cuốn hút. Nhưng anh ấy đã cố cảm dỗ cháu – cháu nói là cố gắng. Không, anh ấy sẽ là chồng cháu, Tony. Chú hãy bảo bác Edward và Jason rằng cháu sẽ không thay đổi.”

“Vậy thì, tốt thôi,” Tony trả lời, rồi nói thêm với một cái nhìn sắc bén, “Nhưng cháu hãy cứ che khăn đậy, nghe không? Đừng có để hai ông anh ta nghĩ thêm bất kỳ điều xấu hơn nữa về đứa cháu-rể tương lai họ đành phải có.”

9. Chương 9

Đã hơn mười rưỡi đêm, và Nicholas đang ngồi trên cổ xe ngựa của mình ngoài căn nhà của ngài Edward Malory ở quảng trường Grosvenor, anh đến trễ ba mươi phút so với giờ hẹn, nhưng anh tỏ ra không hề muốn rời khỏi cái xe ngựa của mình.

Anh đã bỏ cuộc chuyện cố đoán xem tất cả những chuyện này là ra sao. Chuyện Anthony Malory mời anh tối sáng nay, anh hoàn toàn có thể hiểu được, nhưng khi cái cuộc hẹn lúc sáng sớm đó được hoãn lại, anh không còn biết phải nghĩ gì nữa. Anh không thể tưởng tượng ra ông chú Edward đầy vẻ thương gia toan tính của Derek lại đòi đấu súng tay đôi, nhưng nếu không thì việc này nghĩa là gì? Chết tiệt thật!

Reggie nhìn bóng chiếc xe ngựa từ một ô cửa sổ trên gác, sự căng thẳng giờ đã tăng lên thành nỗi sợ hãi. Anh ta sẽ không khoải việc mà cô đã sắp đặt sẵn thế này đâu. Không, chắc chắn là không. Anh ta hẳn đang nghi ngờ tại sao mình lại bị gọi tới đây. Nếu không sao anh ta lại ngần ngại mãi mà không vào nhà?

Ồ, Bác Edward có hơi bị nhiều điều để nói về Quý ngài Montith, nhấn mạnh rằng cô biết chính xác cô đang để mình rơi vào chuyện gì. Ông đã biết về gia đình Eden nhiều năm qua, và thật ra từng là bạn rất thân với cha của Nicolas nữa. Thế nên giờ thì Reggie biết hết mọi chuyện rồi, kể cả câu chuyện về những người phụ nữ trẻ khác mà anh ta từng lôi vào các vụ tai tiếng, chỉ vì họ đủ yếu đuối để chịu thua sự quyến rũ của anh ta. Anh ta là một kẻ vô trách nhiệm, dù bản thân không ý thức được điều đó, anh ta có thể trở nên lạnh lùng và kiêu ngạo, hoặc cáu bẳn. Nét quyến rũ anh ta đưa ra với các quý bà không phải tất cả những gì người đàn ông có thể có. Đúng, cô đã nghe hết mọi chuyện, nhưng điều khiến Cậu Tony kinh hãi nhất, là cô vẫn chẳng hề thay đổi ý kiến tẹo nào.

Reggie đang dùng phòng của Amy để nhìn trộm qua cửa sổ, cảm ơn ngôi sao may mắn rằng mình ở một mình trên lầu. Mẹ Charlotte đã lôi tất cả đám con cái của mình lại, tất cả bọn họ đều phản đối mạnh mẽ, xuống thăm nhà một người bạn ngoài thành Luân Đôn đêm nay. Reggie được cho phép ở lại để có gì cô còn

biết số phận mình thay vì phải đợi đến tận ngày hôm sau. Nhưng cô phải ở lại trên lầu và bằng mọi giá không được tham gia gì hết. Cậu Tony đã rất cứng rắn về chuyện này. Kể cả khi cô có nghe thấy trời sập dưới nhà, cô cũng không được phép bèn mảng xuống đó.

Nicholas được giúp gỡ mũ và gỡ tay trước khi được đưa tới phòng khác. Căn nhà khiến anh ngạc nhiên vì bên trong nó lớn hơn là cảm giác khi người ta nhìn từ bên ngoài. Anh biết rằng Edward Malory có vài đứa con, và căn nhà chắc chắn phải đủ lớn để chứa một đại gia đình. Hai tầng trên cùng chắc toàn phòng ngủ, anh nghĩ, và tầng dưới này rõ ràng đủ lớn để chứa nguyên phòng khiêu vũ ấy chứ.

“Họ đang chờ, thưa ngài,” Viên quản gia thông báo khi họ tới cửa phòng khách. Không một tí biểu cảm nào lộ ra trên gương mặt ông ta, nhưng giọng nói thì rõ ràng đầy bất bình. Nicholas gần như phá lên cười khúc khích. Anh biết anh đến trễ mà.

Tuy nhiên, mọi tâm trạng vui vẻ biến mất khi viên quản gia mở cánh cửa rồi đóng nó lại sau lưng Nicholas. Trên một chiếc tràng kỷ màu kem là Eleanor Marston, dì Ellie không chồng của hần; và ngồi cạnh bà ấy, Rebecca Eden, bà nội tuyệt vời của hần. Lúc này đây, bà trông như thể sẵn sàng gọi sự phẫn nộ của Chúa giáng xuống đầu hần ấy.

Ra vậy. Anh đang được gọi lên đoạn đầu đài phải không? Bị trách cứ bởi cả hai gia đình hần lẫn gia đình Regina chẳng? Điều duy nhất khiến anh ngạc nhiên là họ không mời nốt “mẹ” hần, Miriam đến cho rồi. Bà ta hần sẽ khoái vụ này ghê lắm!

“Cuối cùng thì mày cũng gom đủ dũng cảm bước vào đây hả thằng vô lại kia?” Bà phu nhân già bắt đầu không báo trước.

“Rebecca!” Eleanor khẽ nhắc nhở.

Nicholas mỉm cười. Anh biết bà nội mình không nghi ngờ gì về tâm lý anh hơn chính anh cả. Bà đơn giản chỉ là muốn anh xù lông lên tí chút thôi. Dì Ellie thì luôn nhanh chóng bảo vệ anh, Chúa phù hộ bà. Bà là người duy nhất trên đời dám cả gan la rầy vị phu nhân lớn nhất kia thôi. Dì Ellie đã sống và làm bạn đồng hành với bà già ấy hơn hai mươi năm nay rồi, và hần luôn ngạc nhiên trước sức chịu đựng của dì, vì bà nội hần là một vị bạo chúa chính gốc, luôn điều khiển mọi thứ dưới bàn tay sắt của mình.

Cách đây cũng lâu rồi, Eleanor từng sống với chị mình, Miriam và anh rể, Charles Eden ở Silverley, trong vài năm đầu cuộc hôn nhân của cha mẹ Nicholas, trước khi anh ra đời. Nhưng những vụ mâu thuẫn vặt vãnh giữa hai chị em đã đẩy Ellie về sống với cha mẹ mình. Sau đó bà tới thăm mẹ của Charles, bà Rebecca, hồi đó ở Cornwall. Bà đã ở đó kể từ chuyến thăm viếng ấy, và thường tới Silverley thăm nom những năm qua, nhưng chỉ để thăm nom, không phải để ở lại như trước.

“Bà có khỏe không thưa bà?” Anh hỏi bà nội.

“Cứ như là mày thêm quan tâm xem bà có khỏe không ấy,” Bà đáp lại. “Năm nào bà cũng tới Luân Đôn vào thời gian này phải không?” Bà hỏi lại anh.

“Đúng là bà bắt đầu có thói quen đó rồi ạ.”

“Nhưng mày đã bao giờ tới thăm bà lần nào từ khi bà tới đây chưa hả?”

“Cháu chả gặp bà ở Cornwall hồi tháng trước đấy thôi.” Nicholas nhắc nhở bà mình.

“Đó không phải điểm chính.” Rồi bà ngả người ra sau và nói tiếp. “Rốt cục lần này mày cũng rơi vào đấy rồi phải không?”

“Có vẻ như thế,” Anh trả lời khô khốc, trước khi quay lại đối diện với hai người đàn ông nhà Malory.

Người đàn ông lớn tuổi hơn bước tới chào hần một cách thân mật. Cao to, tóc vàng, và mắt xanh lá cây, Edward Malory trông chẳng giống em trai mình, Anthony, chút nào, nhưng lại hoàn toàn giống ông anh cả Jason. Ông ta thấp hơn Nicholas, vốn cao 6 feet (khoảng 1m80), khoảng một inch (2,54 cm), nhưng vóc người ông đậm hơn hần anh ta.

Người đàn ông nhà Malory thứ hai, trẻ hơn, đứng mọc rễ tại chỗ cạnh lò sưởi. Đôi mắt xanh da trời sẫm của ông ta dường như chỉ muốn xé xác Nicholas ra. Đôi mắt xanh sống động và mái tóc đen như than của

ngài Malory này như muốn nhắc nhở Nicholas rằng Regina Ashton có quan hệ huyết thống máu mủ với Anthony. Thậm chí còn hơn thế. Cô giống Anthony một cách đáng ngạc nhiên, kể cả đôi mắt xé lên nhẹ nhàng. Chúa ơi, anh tự hỏi, có khi nào Regina là con gái ông ta không nhỉ? Điều đó hẳn có nghĩa là ông ta hẳn đã chơi bời trác táng từ lúc quá là trẻ, nhưng điều đó không phải là không thể xảy ra.

“Chúng ta chưa gặp nhau, Nicholas,” Edward Malory tự giới thiệu rồi nói. “Nhưng ta rất thân với cha cậu, Charles, cũng như ta đã quen Rebecca vài năm nay.”

“Edward giúp ta đầu tư tiền nông, và làm điều đó khá là tốt.” Rebecca giải thích. “Mày không biết điều đó, đúng không thằng vô lại kia?”

Ừm, vậy điều đó giải thích việc làm sao mà họ có thể với bà nội hẳn đến nhanh chóng như vậy. Sự thân thiết giữa hai gia đình giờ bắt đầu khiến anh căng thẳng.

Edward nói tiếp. “Và ta tin là cậu có quen với cậu em út Anthony của ta chứ?”

“Chúng tôi gặp nhau vài lần ở câu lạc bộ rồi.” Nicholas trả lời, và vẫn không thèm tiến về phía Anthony.

Anthony không trả lời anh câu nào, mà chỉ dùng mắt mình như muốn thiêu cháy anh. Ông ta cao bằng Nicholas và vai cũng rộng ngang ngực anh. Theo Derek nói, ông ta đã nghịch ngợm kể từ năm mười sáu tuổi. Nicholas ngờ rằng trong quá khứ của Anthony hẳn phải có những vụ tai tiếng còn kinh khủng hơn cái vụ xôn xao ngu ngốc với Regina này. Thế thì tại sao Anthony lại phải trông đầy chỉ trích với anh thế cơ chứ?

“Gã đó chỉ muốn chặt đầu mày bỏ lên khay thôi đấy, thằng cháu hư ạ.” Bà nội hẳn phá vỡ sự im lặng nặng nề trong phòng. Ellie cố nuốt bà im lặng, nhưng bà không để mình bị nuốt dễ dàng thế.

“Cháu biết điều đó thừa bà.” Nicholas nói, giờ quay mặt về phía Anthony. “Chúng ta có nên bàn về giờ giấc không thừa ngài?”

Anthony cười khô khốc. “Thề có Chúa, ta thật sự nghĩ chú mày thà thế còn hơn những gì sau đây. Nhưng ta muốn ‘tiếp đón’ chú một cách nồng hậu bao nhiêu đi nữa, thì ta cũng đã hứa để họ xử lý với chú mày trước đã.”

Nicholas nhìn quanh những người khác. Sự đồng cảm hiển hiện rõ trong đôi mắt nâu của Ellie, và Edward thì trông có vẻ đầu hàng. Sự căng thẳng của Nicholas bỗng tăng đột biến, và anh lại chăm chú nhìn Anthony lần nữa.

“Thưa ngài,” anh nói cứng rắn. “Tôi muốn xử lý với ngài hơn.”

“Cháu gái ta muốn làm cách khác mất rồi.”

“Cô ấy làm sao cơ?”

“Con bé thật quá tốt bụng.” Anthony thở dài. “Nó không muốn thấy chú mày bị thương tổn – chắc do tội nghiệp nhiều hơn.” Ông lắc đầu.

“Dù vậy, tôi thật tin rằng...”

“Không, Chúa ơi!” Rebecca gầm lên. “Những vụ đầu súng trước của mày, bà không có mặt để ngăn cản. Nhưng bà sẽ ngăn cản lần này. Thà rằng bà để mày bị tống vào nhà tù trước còn hơn, nhóc ạ; cứ chống mắt mà xem.”

Nicholas cố mỉm cười. “Người đàn ông này muốn được thỏa mãn thừa bà. Cháu biết làm sao khác hơn bây giờ?”

“Ngài Anthony đây sẽ sắp xếp việc khác thay vì một trận đấu tay đôi, vì ông ấy yêu cháu gái của mình. Chúng ta phải cảm ơn ông ấy điều đó.”

“Chúng ta sao? Thừa bà cháu e là cháu không thấy biết ơn cho lắm.”

“Chúng ta vẫn có thể làm mà không cần trí khôn nhảm nhí của mày đấy.” Bà nói tiếp. “Mày có thể là một thằng nhóc vô trách nhiệm, kiêu ngạo chết tiệt, nhưng mày vẫn là người cuối cùng của dòng họ Eden. Mày

phải có một đứa con kế tự trước khi mà đem cuộc sống của mình vứt vào một trận đấu súng lằng nhằng nào đấy.”

Nicholas hơi chùn lại. “Ý kiến chính xác đấy thưa bà. Nhưng sao bà dám chắc là cháu chưa có đứa con nối dõi nào cho bà nhỉ?”

“Bà biết mà khá hơn thế đấy. Dù lúc nào mà cũng trông ra vẻ đang cố làm đầy dân số thế giới, nhưng mà không có thằng nhãi con nào hết. Và dù gì mà cũng thừa biết là bà sẽ không bao giờ chấp nhận đứa nào như thế cả.”

“Việc này có cần thiết không hở Rebecca?” Eleanor vội vã hỏi.

“Cần đấy.” Người phụ nữ lớn tuổi trả lời, nhìn thẳng vào hai anh em nhà Malory.

“Nicky?” Eleanor gần như cầu khẩn anh, và Nicholas thở dài.

“Thôi được. Cháu thừa nhận là cháu chưa có đứa nhãi con nào, trai gái cũng thế. Bà khá đúng thưa bà. Đây là một điều mà cháu cần thận nhất trên đời.”

“Điều duy nhất thì có.” (Sao LV iu bà già này quá đi!!)

Anh ta cúi người công nhận điều đó nhưng không trả lời ra miệng. Anh vẫn cư xử một cách lễ độ, thậm chí chán chường, nhưng thật ra trong lòng Nicholas đang rối bời như canh hẹ. Anh luôn khoái những trận chiến ngôn ngữ với bà nội mình khi họ chỉ có một mình, chứ không phải trước mặt mọi người. Bà biết điều đó, và đang tính thả mồi dử anh.

“Ồ, ngồi đi Nicholas.” Rebecca thận trọng nói. “Bà mệt mỏi vì phải ngược cổ lên nhìn mà yếm ròi.”

“Vây là việc này sẽ kéo dài chẳng?” Anh ngoác miệng ra cười ngây ngô trước khi kéo ghế ngồi trước mặt bà.

“Xin cháu đừng khó tính thế, Nicky.” Eleanor lại cầu khẩn lần nữa.

Anh bị bất ngờ hoàn toàn. Ellie mà cũng vậy sao? Bà luôn là người anh có thể trò chuyện cùng, người hiểu sự cay đắng ẩn dưới bề mặt cuộc sống của anh. Khi anh lớn lên, bà luôn là bờ vai cho anh khóc. Đã bao lần anh cười ngửa trên con đường dài thăm thẳm từ Hampshire tới Cornwall trong đêm khuya chỉ để gặp bà? Rồi khi anh trưởng thành, bà luôn là người thân cận anh hơn hết thảy. Bà thậm chí không bao giờ mắng mỏ anh về cách sống của anh. Cứ như thể bà hiểu vì sao anh lại làm như thế vậy.

Dĩ nhiên là bà không thể hiểu nổi điều đó. Chỉ có Miriam là biết lý do vì sao anh liều lĩnh như thế, vì sao anh luôn căng thẳng như đi thăng bằng trên dây, không bao giờ dụi lại.

Nicholas nhìn di mình dịu dàng. Ở tuổi bốn mươi lăm, bà trông vẫn rất xinh đẹp, với những lọn tóc vàng sáng và đôi mắt nâu đầy xúc cảm. Chị gái Miriam của bà đã từng xinh đẹp nhất trong hai chị em, nhưng sự cay đắng đã khiến sắc đẹp của Miriam giảm sút đáng kể. Anh thích nghĩ rằng chính sự tốt bụng của di Ellie đã giúp bà luôn trẻ đẹp như vậy.

Đây là người phụ nữ anh luôn bí mật coi như mẹ mình trong suốt thời thơ ấu. Gương mặt bà nói với hẳn nhiều điều, và suy nghĩ của bà luôn dễ đọc như từ trước tới giờ. Bà rất thương tiếc cho tình trạng khó chịu của anh. Bà luôn cầu mong anh không gây ra chuyện lớn nào. Bà cũng luôn đồng ý với những gì được quyết định sau lưng anh. Nhưng liệu di Ellie có đứng chung phe với bà nội chống lại anh hay không? Bà chưa bao giờ làm như thế cả. Liệu bà có thật sự nghĩ rằng anh đã cưỡng bức Regina Ashton không nhỉ?Ồ, anh đã có thể quyến rũ cô nàng nếu cô ta đồng ý đấy, nhưng sự thật là anh chưa hề quyến rũ cô ta. Lý trí của anh cũng có thể vượt qua ham muốn kia mà.

“Họ có kể cho di mọi chuyện chưa, Di Ellie?” Anh hỏi bà.

“Ta nghĩ là rồi.”

“Họ có nói với di đây là chuyện nhằm lẫn không ạ?”

“Có.”

“Và rằng cháu đã đưa cô ấy về nhà nguyên vẹn chứ?”

“Cũng có.”

“Thế dì còn làm gì ở đây nữa?”

Rebecca nghiêm mặt lại. “Để cho nó yên, thằng vô lại kia. Đâu phải lỗi của con bé mà mày dính líu vào vụ này.”

“Chúng ta đều biết do lỗi của ai mà.” Giọng nói đầy khinh thường của Anthony vang lên sau lưng anh.

Nicholas cảm thấy quá đủ rồi. “Thế thì vấn đề là gì nào?” Anh hỏi, quay người lại trên ghế nhìn Anthony.

“Cháu cũng biết phải làm gì rồi mà Nicky,” Eleanor nói với giọng khiển trách nhẹ nhàng. “Không may mắn là mọi chuyện đã xảy ra. Không ai ở đây tin rằng cháu cố tình làm hại cô gái ấy, nhưng sự thật vẫn là thanh danh của cô ấy đã bị phá hủy không gỡ lại được. Cô ấy không đáng phải chịu sự bêu riếu chê bai đồn đãi chỉ vì một trong những phi vụ phóng túng của cháu đi trật đường rầy. Cháu cũng hiểu điều đó mà phải không?” Bà hít một hơi sâu và dài. “Cháu không thể làm gì khác ngoài việc nhận trách nhiệm về hành động của mình. Cháu phải cưới cô ấy.”

10. Chương 10

“Cháu không thể chịu đựng nó, bác Meg, cháu không thể!” Reggie kêu lên, nỗi lo âu đang lấn át cô.

Người hầu gái tảng lờ tiếng hét đó, như bà đã lờ đi những điều khác. “Cô sẽ đi ngủ với cái khăn quàng đó sao?”

Reggie đưa tay lên cổ. “Vâng, dĩ nhiên. Bác Edward có thể tới kể cho cháu chuyện xảy ra thay vì chú Tony. Cháu không muốn bất cứ ai khác thấy nó.”

Meg cau mày và quay trở lại món đồ khâu trong lòng mình. Bà đã trông thấy dấu hôn. Reggie không thể giấu diếm bà điều gì, không thể giấu lâu được. Bà bị tổn thương bởi toàn bộ câu chuyện đó, và bà hoàn toàn ủng hộ Anthony Malory thay vì đứng về phe với cô gái đang ngồi bất chèo chân giữa giường ngủ, siết chặt tay trong nỗi hồi hộp vô cùng.

Gã Tử tước Eden vùng Montith nên bị bắn, chứ không phải được trao kho báu này làm vợ. Meg chưa bao giờ nghe thấy điều gì quá sức bất công như thế. Bọn tặng cho gã trộm dê tiện đã lấy cái túi của mình một lời cảm ơn chân thành? Làm sao họ có thể trao Reggie quý giá của bà cho một gã đàn ông kẻ phải chịu trách nhiệm về nỗi hổ thẹn của cô?

“Bác sẽ xuống dưới nhà và xem thử có thể nghe thấy gì không nhé, bác Meg?”

“Không, tôi không đi đâu.”

“Vậy cháu sẽ đi.”

“Cô cũng sẽ không đi. Cô hãy ngồi ở đây. Cứ việc lo lắng, nếu cô thích. Cô sẽ được nghe anh ta nói đồng ý sớm thôi.”

“Nhưng đó là điều rắc rối.” Reggie nhিপ chân xuống để nhấn mạnh.

“Anh ấy sẽ nói không.”

Meg lắc đầu. “Cô sẽ không thuyết phục được tôi là cô muốn anh ta, con gái, do đó cô có thể ngưng thử được rồi.”

“Nhưng đây là sự thật mà, bác Meg.”

“Tôi biết cô quá rõ, Reggie. Cô chỉ đang nhìn vào mặt tốt của nó, giả vờ là vì lợi ích của các ông chú của cô, bởi vì điều này dường như là giải pháp duy nhất.”

“Không đúng.” Reggie khúc khích, sự hài hước của cô được bộc lộ. “Chỉ là bác sẽ không thừa nhận cháu thật tồi tệ và đáng xấu hổ vì muốn có người đàn ông cháu chỉ vừa mới gặp.”

Meg ngược nhìn cô. “Giờ tôi hiểu ý cô rồi. Cô làm thế này bởi vì nó sẽ giúp cô nhanh chóng có một người chồng và cô sẽ không phải tìm kiếm thêm nữa. Thú nhận đi, con gái.”

Reggie tươi cười. “Vâng, đó là một điểm thưởng thêm vào.”

“Điểm thưởng!” Meg khịt mũi. “Đó là lý do duy nhất cô muốn anh ta. Chắc chắn vậy.”

“Bác sẽ không nói thế sau khi trông thấy anh ấy, Meg. Cháu nghĩ mình đang yêu.”

“Nếu tôi tin thế, tôi sẽ đi ngay xuống đó và hôn chân anh ta. Nhưng cô sáng suốt hơn để có thể nghĩ là đã mình yêu chỉ sau một lần gặp.”

“Cháu cho là thế,” Reggie thở dài, nhưng đôi mắt lấp lánh. “Mặc dù sẽ không mất nhiều thời gian, Meg, thực vậy. Bác hãy chờ xem.”

“Tôi hi vọng mình không thấy nó. Tôi hi vọng không thấy cô kết hôn với anh ta. Đó sẽ là ngày đáng tiếc nhất đối với cô và nếu nó xảy ra, hãy nhớ lời tôi.”

“Vô lý,” Reggie vặn vẹo.

“Hãy nhớ, tôi đã cảnh báo cô.”

“Tôi sẽ không lấy cô ấy.”

“Tốt.” Nụ cười của Anthony tràn đầy sự hài lòng sâu sắc. “Ta đã chống lại ý kiến đó ngay từ đầu.”

“Yên nào, Anthony,” Edward cảnh cáo anh. “Chưa có gì được khẳng định cả.”

“Tôi lặp lại, tôi sẽ không lấy cô ấy,” Nicholas nói đều đều, không cần kiềm chế để giữ bình tĩnh.

“Cậu có đủ vui lòng cho ta biết tại sao?” Giọng của Edward cũng được kìm lại.

Nicholas nói điều đầu tiên hiện ra trong tâm trí. “Cô ấy xứng đáng với điều tốt hơn.”

“Đồng ý,” Anthony nói một cách mềm mại. “Trong hoàn cảnh bình thường, chú mày sẽ không bao giờ được cân nhắc đến.”

Edward bắn cho anh một cái nhìn câm lặng, rồi lại nói tiếp với Nicholas. “Nếu cậu đang đề cập tới tai tiếng của mình, thì nó đến trước cậu rồi. Ta là người đầu tiên thừa nhận nó thật nhơ nhuốc. Nhưng từ lúc này những chuyện như thế phải bị bỏ qua.”

“Tôi sẽ làm cô gái khổ sở,” Nicholas nói nhanh, với chút cảm xúc thêm vào.

“Đó hoàn toàn là phỏng đoán. Cậu không biết Regina đủ rõ để biết điều gì làm nó hạnh phúc hay bất hạnh.”

“Mày chỉ đang tìm cơ thoái thác, đồ vô lại,” Rebecca nói. “Mày không có lý lẽ hợp lý nào để không kết hôn với cô gái, mày biết thế. Và đã đến lúc mày kết hôn, quả thực là đến lúc rồi.”

“Để cháu có thể tạo ra người thừa kế cho bà sao?” anh trả lời.

“Giờ hãy coi nào, Nicholas,” Edward nói. “Cậu phủ nhận chuyện mình đã kéo cháu gái tôi vào một vụ bê bối?”

“Cháu gái ngài?”

“Thế mày nghĩ cô gái đó là đứa quỷ nào, đồ vô lại?” Rebecca cau tiết.

Bỗng nhiên Anthony cười lớn. “Nói cho ta biết, Montith, chú em đang hi vọng con bé là đứa con hoang sao? Một mối quan hệ nghèo nàn mà chú có thể quả quyết bọn ta đang cố gắng gán cho?”

“Đủ rồi,” Edward cảnh cáo lần nữa. “Nicholas... à, có lẽ ta sẽ phải coi như cậu chưa biết Regina là ai. Không nhiều người còn nhớ Melissa, cô ấy chết đã lâu quá rồi.”

“Melissa?”

“Đứa em gái duy nhất của ta. Cô ấy trẻ hơn ta và Jason nhiều, là con giữa. Cô ấy... à, ta không cần nói tỉ mỉ con bé quý giá với bọn ta đến thế nào, là con gái duy nhất trong gia đình với bốn anh em trai. Regina là đứa con duy nhất của cô ấy.”

“Cô gái ấy là tất cả những gì còn lại của Melissa mà họ có,” Rebecca thêm vào. “Mày bắt đầu thấy Regina quan trọng như thế nào với anh em nhà Malory chưa?”

Nicholas cảm thấy muốn ồm.

“Ta nên báo cho cậu, liên quan đến lời lưu ý của anh trai ta, rằng Regina là đứa con hoàn toàn hợp pháp,” Edward tiếp tục. “Melissa đã có cuộc hôn nhân hạnh phúc với Bá tước vùng Penwich.”

“Penwich!” Nicholas gần như nghẹt thở bởi cái tên anh đã quên rửa quá nhiều lần.

“Vị Bá tước trước đây, Thomas Ashton,” Edward nói rõ. “Một người anh em họ nào đó đang giữ tước hiệu đó bây giờ. Một gã khó chịu, nhưng không có dính líu gì đến Regina. Con bé đã được bọn ta chăm sóc mười bảy năm nay kể từ khi Melissa và Thomas chết trong một vụ cháy khủng khiếp.”

Tâm trí Nicholas quay cuồng. Quái quỷ. Thực tế cô ấy là em họ đầu tiên của Derek, con gái của một Bá tước, cháu gái của Hầu tước Marquis vùng Haverston. Anh sẽ không ngạc nhiên nếu biết cô ấy cũng là một nữ thừa kế. Cô ấy có thể dễ dàng kiếm được một người chồng với tước hiệu hơn anh. Có thể. Nhưng giờ đây anh đã kết nối tên cô với mình, cô không còn là một phần thưởng nguyên vẹn nữa, không gia đình nào trong số đó sẽ muốn dính vào cô gái với một vụ bê bối sau lưng. Mọi người trong căn phòng này đều biết thế, bao gồm cả anh. Nhưng hãy còn những người đàn ông khác muốn có cô, không thèm đếm xỉa đến nó, những người đàn ông ít khắt khe hơn.

Anh nói hướng về phía Anthony. “Ngài dường như nghĩ là cô ấy đã bị mất cơ hội có một cuộc hôn nhân tốt, vậy tại sao ngài lại sẵn lòng dàn xếp với tôi?”

“Ta nói thế hử, cậu bé? Không, không. Con bé là người muốn chứ mày, không phải ta.”

Nicholas xoay sở một câu trả lời. “Và như một cô cháu gái được yêu quý, cô ấy luôn có điều mình muốn?” anh hỏi.

“Có một sự thật đơn giản là,” Edward xen vào, “nếu con bé kết hôn với bất cứ ai khác, anh chàng khốn khổ đó sẽ phải sống với vụ bê bối cậu đã tạo ra với những lời gièm pha sau lưng cho đến hết đời. Có quá ít những người đàn ông chấp nhận, và chắc chắn sẽ không phải là một cuộc hôn nhân hạnh phúc.”

Nicholas nhăn nhó. “Nhưng cô ấy sẽ nói cho chồng mình biết sự thật.”

“Sự thật thì có nghĩa lý gì khi mà những điều dối trá đã bị mọi người tin tưởng?” Edward gắt gỏng trả lời.

“Vậy thì tôi phải chịu trách nhiệm về tính hẹp hòi của mọi người sao?”

“Cái quỷ gì là vấn đề với mày thế, Nicholas?” Rebecca gặng hỏi. “Ta đã gặp cô gái và cô ấy là thiếu nữ đáng yêu nhất ta từng gặp trong một thời gian dài. Mày sẽ không bao giờ có một đám tốt hơn đâu, và mày biết thế. Tại sao mà mày cứ chống lại chuyện này?”

“Cháu không muốn một người vợ, bất cứ người vợ nào,” Nicholas nói cay nghiệt.

“Điều mày muốn chả liên quan gì cả,” bà anh vặn lại. “khi mày bỏ đi cùng với một cô gái thơ ngây, gia đình cô ấy sẽ không bỏ qua nó như những người khác được. Mày quá sức may mắn khi họ để mày có cô ấy!”

“Hãy biết điều nào, Nicky,” Eleanor thêm lời. “Lúc nào đó cháu phải kết hôn. Cháu không thể cứ mãi hành xử như cháu đang làm. Và cô gái này thật duyên dáng, xinh đẹp. Cô ấy sẽ là một người vợ tuyệt vời.”

“Không phải vợ cháu,” anh tuyên bố thẳng thừng. Trong khoảng im lặng sau đó, niềm hi vọng trong anh bắt đầu nổi lên, nhưng bà anh đã nhảy bổ vào chúng.

“Mày sẽ chẳng bao giờ là một người đàn ông như cha mày. Hãy đào tẩu ra ngoài khơi chừng hai năm, rồi trở về mà sống cuộc đời của một kẻ vô tích sự, giao phó trách nhiệm của mình cho những viên quản lý và người hầu. Lạy Chúa, ta xấu hổ phải thừa nhận mày là cháu trai của ta. Và giờ ta nói cho mày biết, mày

sẽ là người đứng đối với ta nếu mày không cải tà quy chánh và kết hôn với cô gái này.” Bà đứng lên, nét mặt lạnh lùng. “Tối đây, Ellie. Ta đã nói tất cả những gì cần nói với nó.”

Khuôn mặt Rebecca chỉ còn lại vẻ lạnh lùng không thương xót khi bà rời phòng, Ellie đi bên cạnh. Nhưng khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, bà quay lại với Eleanor và cười đầy ẩn ý. “Cô nói sao, con yêu? Cô có nghĩ đó là trò bịp bợm?”

“Chắc chắn là thế khi nói về chuyện bà xấu hổ vì nó. Bà biết mình đâu có. Tại sao chứ, bà còn thích thú với vụ phưu lưu bất thường còn hơn nó mà. Tôi thì, Rebecca, bà nên là đàn ông mới đúng.”

“Ta không biết! Nhưng cuộc mạo hiểm nhỏ của thằng bé thật là một vận may trời ban. Mặc dù, ta đã không nghĩ thằng bé sẽ chống lại chuyện này.”

“Thật vậy sao?” Eleanor hỏi vặn. “Bà biết tại sao nó không định kết hôn. Bà biết nó cảm thấy ra sao. Nicky từ chối làm cho một người vợ đứng đắn bị hoen ố thanh danh. Thằng bé cảm thấy nó không thể dạm hỏi một cô gái đoan trang, cho đến nay quan điểm đó làm cho nó không thể kết hôn dưới địa vị của mình. Và nó đơn giản quyết định không bao giờ lấy vợ. Bà biết thế mà.”

Rebecca gật đầu, nôn nóng, và nói, “Đó là lý do chuyện này là vận may trời cho. Bây giờ thằng bé sẽ phải kết hôn, và với một gia đình tốt. Ồ, nó không thích việc này chút nào, nhưng rốt cuộc nó sẽ được sung sướng. Ta nói với cô là cô gái này sẽ không rống lên ầm ĩ nếu cô ấy biết sự thật.”

“Bà thật sự tin như thế?”

“Nếu ta không tin, cô gái này sẽ không là người dành cho nó,” Rebecca cứng cổ nói.

Họ đều biết chính xác điều thúc đẩy Nicholas, mặc dầu anh không nhận thức được rằng họ biết. Với cả thế giới, Miriam là mẹ anh, và cái ngày bà ta kết thúc sự giả vờ đó – như bà ta vẫn thường đe dọa – là cái ngày anh có thể ngừng sống trong nỗi sợ bị khám phá và trở thành kẻ bị xã hội ruồng bỏ, anh đang cố hết sức mình để chuẩn bị sẵn sàng. Anh muốn được nghĩ là kẻ xấu xa để việc đó trở thành quá bình thường với sự đối xử anh có thể mong đợi nếu sự thật lộ ra.

“Ai đó phải nói với nó rằng chắc hẳn sẽ không là vấn đề quan trọng nếu sự thật bị tiết lộ,” Rebecca nói. “Dù thế nào chăng nữa, không ai sẽ tin điều đó, sau nhiều năm như vậy.”

“Sao bà không nói với nó?” Ellie hỏi, dù đã biết câu trả lời.

“Không phải ta, con yêu. Sao không phải là cô?”

“Ồ, không.” Eleanor lắc đầu một cách dứt khoát. “Thằng bé cảm nhận quá mạnh mẽ về chuyện đó.” Bà thở dài. “Chúng ta đã nói điều này cả trăm lần rồi, Rebecca. Và hơn nữa, cuối cùng nó cũng sẽ có một cô dâu và ổn định để xây dựng gia đình của chính mình.”

“Chúng ta hi vọng thế,” Rebecca nói thêm. “Nhưng họ vẫn chưa làm thằng bé nói đồng ý.”

“Thái độ của cậu đang gây khó xử nhất, Nicholas,” Edward đang nói trong căn phòng. “Nếu ta không biết chắc rằng cậu là một kẻ phóng túng với phụ nữ, ta sẽ bắt đầu thắc mắc.”

Nicholas phải mỉm cười vì lời bình luận đó, được nói bởi đức ngài trầm tính. “Sở thích của tôi hiển nhiên là nữ giới, thưa ngài.”

“Vậy chú mày không muốn cháu gái ta?”

Anthony nói thẳng một cách khắc nghiệt. “Nhìn vào mắt ta khi chú em trả lời, Montieth, bởi vì ta đã thấy dấu vết chú em để lại trên con bé.”

“Cái gì thế?” Edward hỏi gặng.

“Thoải mái đi, Eddie. Chỉ là vài điều giữa Tử tước và em. Nhưng câu trả lời của chú em là gì, Montieth?”

Nicholas tối lại trong cơn giận dữ. Anh cảm thấy bị dồn vào chân tường và không hề thích thế. Anh đã để lại dấu hôn lên cô ấy thật ư? Nếu vậy, vì cái quái gì mà cô ta lại để cho chú mình biết? Họ nói cô ta muốn

lấy anh. Thật đáng nguyên rủa, cô ta đã cho Anthony ấn tượng rằng cuộc chạm trán của họ làm cô không còn trong trắng nữa? Đó là lý do người chú trẻ nhất này cứ khẳng khẳng như vậy?

“Không có gì hủy hoại cháu gái các ngài,” Nicholas nói qua kẽ răng, đôi mắt màu hổ phách của anh tóe lửa. “Tuy rằng, ngài chắc hẳn biết rõ điều đó tốt hơn tôi.”

“Phải, có thể nói không chút định kiến nào là con bé thật đáng khao khát theo mọi nề. Tuy nhiên, chúng ta không thể giải quyết chuyện này.” Edward thở dài. “Jason sẽ không thích tất cả việc này. Anh ấy là người giám hộ hợp pháp của con bé, cậu biết đấy.”

“Jason sẽ xé toạc chú mày ra nếu không có một sự hứa hôn khi anh ấy tới đây,” Anthony nói thẳng thừng. “Từ bỏ đi, Eddie, và để cậu ta lại cho em. Nếu Jason giữ cậu ta, sẽ không có bất cứ thứ gì còn lại.”

Nicholas ngồi xuống và tựa đầu lên tay khi họ tiếp tục tranh luận với nhau. Anh thích và tôn trọng cha của Derek, Jason Malory, đã cùng đi săn với ông ở Haverston và trải qua nhiều đêm dài cùng ông với rượu ngon và những buổi nói chuyện thú vị. Anh ngưỡng mộ cái cách mà Jason điều khiển Haverston và thỏa thuận với người của mình. Điều cuối cùng anh muốn là Jason nổi giận với mình. Nhưng anh không thể lấy cô gái, và anh không thể nói cho họ lý do.

Trước đây chưa bao giờ nổi cay đắng về mối quan hệ của cha mẹ lại làm anh đau đớn quá nhiều. Sự thật rằng anh là một đứa con hoang. Và bất cứ người phụ nữ nào trở thành vợ anh sẽ phải chịu đựng nỗi như nhục là con hoang của anh. Anh sẽ bị ruồng rẫy khi sự thật lộ ra. Anh chưa thấy chuyện xảy ra cho Derek Malory, người cũng được biết đến là đứa con không hợp pháp sao? Đó là lý do anh cảm thấy một sự gần gũi với Derek mà anh không cảm thấy nơi những người bạn khác.

Giọng Edward xâm nhập vào những ý nghĩ của anh. “Ta nghi ngờ rằng tình trạng của cải của Regina gây ấn tượng với cậu, Nicholas, vì những vụ đầu tư khôn ngoan của cha cậu và của chính cậu nữa đã làm cho cậu thành một quý ông trẻ tuổi giàu có. Chỉ cần nói rằng con bé cũng rất sung túc. Nhưng... có lẽ điều này sẽ làm cậu thích thú.”

Nicholas nhận ra cuộn giấy mà Edward đã lấy ra khỏi áo khoác. Những lá thư. Những lá thư của anh gửi cho Bá tước vùng Penwich!

“Làm thế quái nào ngài có những thứ này?” anh gắng hỏi đầy hoài nghi.

“Chúng được chuyển đến cho ta mới gần đây, như một vấn đề thực tế. Bá tước khét tiếng là bỏ đi những điều không hứng thú với ông ta, và phần đất cậu muốn không hứng thú với ông ấy.”

“Sao ngài?”

“Bởi vì nó thuộc về một sự ủy thác mà ta đang giữ. Nó là một vùng đất nhỏ tươi đẹp, với gần một tá người muốn đất trả phí thường xuyên.”

“Nó là một sự sản lớn và ngài biết vậy, gần như không khai thác được đầy đủ tiềm năng của nó,” Nicholas bắt bẻ.

“Ta đã không nghĩ cậu là một gã say mê đất đai như thế,” Edward nhận xét sắc sảo. “Dù sao chẳng nữa, cậu không trông nom Silverley.”

Cơ hàm Nicholas giật giật. Quỷ tha ma bắt! Anh có cơ hội chống lại gã Thuyền trưởng Hawke kẻ thù cũ của anh khi không có vũ khí gì trong tay còn nhiều hơn là chống lại những người nhà Malory này.

“Tôi hiểu là tôi sẽ không bao giờ đặt tay mình lên mảnh đất đó được nếu tôi không kết hôn với cháu ngài?”

“Cậu có thể diễn đạt nó tệ hơn, nhưng về bản chất, đúng vậy.”

“Từ chối đi, Montith,” Anthony xúi giục bằng một giọng mềm mại. “Thay vì vậy hãy gặp ta sáng mai. Ta sẽ không giết chú em. Ta sẽ nhắm bắn một đường phía dưới trái tim, để cô gái tiếp theo chú em cướp đi cùng ngay giữa đêm sẽ được mọi người tin tưởng khi cô ấy nói rằng chú em không đụng vào cô ấy.”

Nicholas muốn cười. Bây giờ mỗi đe dọa là thiên sao? Đây là quyền lựa chọn của anh? Anh không hề nghi ngờ rằng bà anh có thể sắp đặt việc cấm vận, như bà đe dọa. Anh sẽ bị bà ghẻ lạnh, không nghi ngờ gì, và sự

thật là, anh yêu quý bà già khó tính đó. Sẽ là cái chết hoặc bị thương nặng nếu theo cách của Anthony. Đó là những lựa chọn.

Hoặc anh có thể kết hôn với tạo vật đáng yêu nhất anh từng trông thấy. Anh chắc chắn có vùng đất mình muốn. Di Ellie tán thành cuộc hôn nhân này. Bà anh và tất cả gia đình Malory tán thành nó.

Nicholas nhắm mắt lại một khoảnh khắc, vẽ như chìm sâu trong ý nghĩ. Rồi anh mở ra và đứng dậy.

“Thưa các ngài,” anh nói đều đều, “Đám cưới sẽ diễn ra khi nào?”

11. Chương 11

“Thế là cậu tới đưa vợ chưa cưới đến Vườn Vauxhall đấy hả? Lại còn đến buổi hòa nhạc nữa chứ? Tổ chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thấy cậu tham dự một buổi hòa nhạc chết tiệt, chưa kể lúc ban ngày nữa chứ!”

Derek Malory đang khoái trá vô cùng, và cái vẽ ghê tởm thuần khiết trên mặt Nicholas Eden thật hoàn hảo. Họ đang ở trong phòng khách nhà ngài Edward, chính nơi mà đêm trước đó đã diễn ra buổi họp mặt nhục nhĩ của anh, và Nicholas thì chỉ vừa mới tới.

“Rõ ràng đây là cách duy nhất tớ có thể gặp cô ấy,” Nicholas giải thích. “Đêm qua họ không để tớ tới gần cô ấy tẹo nào.”

“Ừh tất nhiên là không rồi. Nếu không sẽ chẳng đúng mực chút nào. Con bé được ra lệnh phải đi ngủ mà.”

“Ý cậu là cô ấy cũng nhận lệnh của người khác cơ đấy?” Nicholas nói với vẻ ngạc nhiên đầy châm biếm. “Tớ cứ nghĩ mọi người đều theo đuôi cô ả kia.”

“Ồh tớ có thể nói là cậu thật sự bị bối rối về việc này đấy nhĩ. Tớ chẳng hiểu tại sao. Con bé là hàng hiệu, cậu biết đấy, một viên ngọc quý nữa kia. Không thể làm tốt hơn thế được.”

“Tớ thì vẫn thích được tự chọn vợ cho mình hơn, cậu hiểu mà, cũng như là luôn phản đối việc có cô nàng nào đó bị gán ghép cho mình.”

Derek cười toe. “Tớ cũng nghe nói cậu xem nổi khủng lên ấy. Tớ còn chả tin nổi chuyện này khi họ kể cho tớ kia mà, đặc biệt là chuyện cậu đầu hàng ấy. Tớ biết cậu không khoái bị ra lệnh tới cỡ nào mà, không khoái tẹo nào.”

“Đừng có lải nhải nữa Derek,” Nicholas đề nghị. “Mà cậu làm cái gì ở đây thế hả?”

“Tớ sẽ đi cùng mà, cậu không biết à. Cô em họ Clare và tớ sẽ đi cùng hai người. Lệnh của Chú Edward đấy. Cậu không định cho là cậu sẽ ở riêng với con bé chứ? Chưa cưới là cấm có lém phéng tí nào đâu nghe không.”

Nicholas cau có. “Thì có khác tí khỉ nào đâu cơ chứ? Ai cũng cho là tớ dè cô ấy ra rồi còn đâu.”

“Không ai tin điều đó đâu Nick, ít nhất không ai trong gia đình cả.”

“Trừ ông chú Anthony của cậu ra chẳng?”

“Tớ không biết chú ấy nghĩ gì,” Derek nói điềm tĩnh hơn. “Nhưng tốt nhất cậu cứ coi chừng chú ấy. Họ đặc biệt thân nhau, cậu biết mà, chú ấy và cô vợ sắp cưới của cậu.”

“Cô ấy là cháu gái cưng của ông ta à?”

“Điều đó còn hơn thế nữa. Chú ấy trẻ hơn Cô Melissa có mỗi ba tuổi, và họ luôn luôn cặp kè bên nhau. Khi cô ấy mất, chú Anthony mới có mười bảy tuổi. Thế nên con gái cô ấy gần như là thay thế toàn bộ vị trí của Cô Melissa trong tình cảm của chú ấy. Tất cả các chú bác của tớ đều như vậy, kể cả cha tớ. Nhưng chú Anthony, người trẻ nhất, giống như anh trai của Regina hơn. Cậu sẽ không tin nổi hồi chú ấy cãi lộn với cha tớ lúc chú ấy đủ tuổi trưởng thành và chuyển đến Luân Đôn đâu, chả là ông anh cả không để chú ấy

góp phần sống với con bé hàng năm như chú Edward ấy mà.” Derek khúc khích cười. “Cuối cùng ông già cũng phải đầu hàng vì con bé cũng muốn thế, và ít có việc con bé muốn mà lại không được thực hiện đâu.”

Nicholas cau mày. Regina rồi sẽ bị nuông chiều không tả nổi cho xem. “Sao tớ chưa bao giờ gặp cô ấy những lúc tới Haverston nhỉ?”

“Con bé hoặc đang ở chỗ Chú Edward, hoặc là chỗ Chú Anthony lúc cậu tới đó. Họ chăm nom con bé cứ mỗi người bốn tháng trong năm kể từ lúc cậu bắt đầu tới đó thăm tớ.” Derek cười phá lên. “Nhưng cậu gặp nó một lần rồi mà, lần đầu tiên tớ đưa cậu về nhà ấy. Nó chính là con nhóc nghịch ngợm đổ nguyên bát bánh put dính lên đùi cậu khi cậu trêu nó ấy.”

“Nhưng cậu gọi con nhóc đó là Reggie kia mà!” Nicholas gào lên.

“Tất cả mọi người đều gọi Regina là Reggie, và giờ thì con bé lớn rồi đấy. Cậu nhớ ra nó chưa?”

Anh rên rỉ. “Làm sao tớ quên nó được? Nó từng thè lưỡi ra trêu tớ lúc tớ dọa đánh đập mông nó kia mà.”

“Ừm, nó không khoái cậu chút nào sau vụ đó. Nó cũng ở nhà một lần nữa, nếu tớ không nhầm, khi cậu tới chơi, nhưng nó tránh mặt cậu.”

“Cô ấy lại bảo tớ rằng khi cậu kể với cô ấy về tớ, cô ấy đã yêu tớ.” Nicholas nói khô khốc.

“Ồh, hồi đó đúng là nó yêu cậu đấy, tớ chắc chắn.” Derek khúc khích cười. “Nhưng đó là trước khi nó gặp cậu kìa. Nó đặc biệt quý tớ, cậu biết mà, thế nên nó luôn hài lòng với bất kỳ ai làm bạn với tớ.”

“Chết tiệt thật. Giờ thì cậu sẽ kể tiếp cho tớ nghe rằng cô ấy từng là bạn chơi đùa với cậu chẳng?”

“Cậu không phải ngạc nhiên thế ông bạn già ơi. Dù sao tớ mới có sáu tuổi khi con bé tới ở Haverston. Tớ thừa nhận là tớ từng dẫn nó vào con đường lầy lội, khi chỉ có hai đứa bọn tớ thôi ấy. Tớ từng lôi nó theo mọi lúc mọi nơi mà. Tất nhiên ông già tớ lên cơn khi cuối cùng ông cũng nhận ra là con bé đang đi câu, đi săn thay vì khâu vá, lang thang trèo cây bên ngoài và xây nhà gỗ trong rừng thay vì ngồi nhà học nhạc. Cậu có biết là ông lấy vợ chỉ để cho bọn tớ có một người mẹ đúng nghĩa chăm sóc không? Ông hi vọng bà vợ sẽ có ảnh hưởng tốt lên con bé. Dù vậy ông cũng chọn nhầm người rồi. Tớ rất yêu quý bà già, nhưng bà ốm hoài, cậu biết đấy. Bả đi tắm bồn trị liệu còn nhiều hơn là trông coi nhà cửa ở Haverston ấy chứ.”

“Cậu đang cố bảo là tớ chuẩn bị cưới một cô nhóc tình nghịch như con trai ấy hả?”

“Lạy trời, không đâu! Nhớ không, con bé năm nào cũng đến ở với gia đình Chú Edward bốn tháng trong suốt mười ba năm qua, và chú ấy có tới ba cô con gái tầm tuổi nó. Khi nó ở đó với họ, nó hoàn toàn xuất sắc trong học hành, một thiên thần đoan trang và gì gì nữa ấy. Tất nhiên chúng tớ vẫn quậy tung khi nó về lại Haverston. Tớ không thể nhớ nổi bọn tớ bị ông già tớ bắt quả tang bao nhiêu lần rồi nữa. Và nó không bao giờ phải chịu phạt gì cả, chỉ có tớ thôi. Dù vậy khi nó tròn mười bốn tuổi, nó cũng mất vẻ ngộ nghĩnh nhiều rồi. Nó thậm chí còn điều khiển gia nhân từ khi ấy nữa, vì mẹ tớ hiếm khi nào ở lại đó.”

“Vậy là cô ấy điều khiển gia nhân ở một nhà, học hành ở một nhà khác, và gì nữa, tớ muốn biết cô ấy còn học làm gì nữa ở ngôi nhà thứ ba?”

Derek lại cười khúc khích khi nghe giọng châm biếm của anh. “Giờ thì đừng ăn thịt tớ nhé. Thật ra, quãng thời gian nó ở với Chú Anthony như một kỳ nghỉ vậy. Ông làm mọi thứ để nó có thể tận hưởng niềm vui sống. Và để chú ấy cũng dạy nó làm sao cư xử với những thằng cha như tụi mình nữa.” Rồi anh ta nói nghiêm túc trở lại, “Tất cả bọn họ đều yêu mến con bé Nick à. Cậu sẽ không thể tránh né điều đó dù có chuyện gì đi nữa.”

“Thế là tớ phải chịu đựng việc các ông bác ông cậu nhà vợ chọc ngoáy mình tới hết đời hả?” Nicholas lạnh lùng hỏi lại.

“Tớ nghĩ là không tới nỗi vậy đâu. Xét cho cùng, cậu sẽ có cô ấy cho riêng mình ở Silverley mà.”

Ý nghĩ đó cũng đáng thú vị đấy, nhưng nó sẽ không bao giờ thành hiện thực đâu. Nicholas đã đầu hàng trước sự bất nạt của đám chú bác này, nhưng thật ra anh không hề có ý định cưới Regina Ashton. Anh phải bằng cách nào đó khiến cô phá bỏ hôn ước này thôi. Cô có thể có một gã anh họ là con hoang, nhưng cô sẽ không thể có một người chồng cũng là con hoang như vậy được.

Derek may mắn hơn Nicholas, vì hai mươi ba năm trong đời hắn, hắn đều biết mình là ai và không để điều đó vướng chân mình. Nhưng Nicholas không hề phát giác ra bí mật về mình cho tới năm mười tuổi. Và cho tới trước khi biết điều đó, người phụ nữ anh luôn nghĩ là mẹ của mình đã khiến cuộc đời anh khổ, đơn giản vì anh đã thật sự tin rằng bà là mẹ của anh. Anh chưa bao giờ hiểu nổi tại sao bà ta lại ghét anh đến thế, lại đối xử với anh thua cả đầy tớ, liên tục coi thường, nhiech móc anh. Bà ta thậm chí chưa bao giờ giả vờ tỏ ra thích anh ngay cả khi có mặt cha anh. Điều đó thật quá sức chịu đựng của bất kỳ đứa trẻ nào.

Một ngày khi anh tròn mười tuổi, anh đã ngây thơ gọi bà ta “mẹ ơi”, một việc anh hiếm khi làm, và bỗng dưng bà ta hét vào mặt anh, “Tao không phải mẹ mày! Tao chán ngấy việc giả vờ làm mẹ mày lắm rồi. Mẹ mày chỉ là một con diêm cổ cướp vị trí của tao... Một con diêm thúi tha!”

Cha anh cũng ở đó, người đàn ông tội nghiệp ấy. Ông không hề biết rằng không gì có thể khiến Nicholas vui hơn việc hiểu rằng Miriam không phải mẹ anh. Chỉ có mãi sau anh mới nhận ra xã hội đối xử tàn tệ với những đứa con hoang như thế nào.

Cha anh đã buộc phải kể rõ sự thật cho anh hôm đó. Miriam đã bị sẩy thai nhiều lần trong bốn năm đầu cuộc hôn nhân, và lời cảnh báo của vị bác sĩ rằng việc đó có thể luôn xảy ra đã khiến cuộc hôn nhân ấy xấu đi. Charles không nói rõ, nhưng Nicholas đoán ra rằng Miriam trở nên ghê tởm chiếc giường cưới của mình. Và Charles đã tìm sự thoải mái nơi khác.

Charles đã giải thích một cách khốn khổ rằng mẹ ruột của Nicholas là một quý bà, một người phụ nữ tốt bụng và dịu hiền đã yêu ông thật lòng. Ông đã lợi dụng tình yêu đó trong một đêm say xỉn, lần duy nhất hai người tự cho phép mình tự do. Nicholas được hình thành đêm đó. Không có cách nào để người phụ nữ đó giữ lại đứa trẻ vì bà vẫn còn độc thân. Nhưng Charles muốn có đứa trẻ, muốn vô cùng. Miriam đồng ý đi với người phụ nữ đó cho tới khi đứa trẻ được sinh ra. Khi bà quay trở về, mọi người đều tin đứa bé trai ấy là con bà.

Nicholas hiểu sự cay đắng của bà, nỗi thù hận anh của bà, dù điều đó không giúp anh dễ dàng hơn trong việc chịu đựng điều đó. Anh chịu đựng Miriam thêm mười hai năm nữa cho tới khi cha anh qua đời. Rồi anh rời Anh quốc ở tuổi hai mươi hai, định không bao giờ quay lại. Bà nội anh chưa bao giờ tha thứ cho anh về hai năm dài biến mất ấy, nhưng anh từng yêu thích việc căng buồm những chiếc tàu của mình trên mặt biển khơi, trải qua hết cuộc phiêu lưu này đến cuộc phiêu lưu khác, thậm chí tham gia vài cuộc hải chiến. Cuối cùng anh trở về Anh, nhưng không bao giờ anh về lại nhà ở Silverley. Anh không thể sống với Miriam, với nỗi căm ghét của bà ta cũng như lời đe dọa liên tục sẽ nói cho mọi người biết sự thật về sự ra đời của mình.

Cho tới hôm nay, không một ai biết chuyện trừ hai người bạn họ và những luật sư của cha anh, vì Charles đã tuyên bố lập anh làm người thừa kế hợp pháp. Và không phải vì Nicholas không thể chịu đựng sự khinh bỉ chế nhạo khi sự thật được phanh phui mà anh muốn giấu giếm, anh đã chuẩn bị tâm lý lâu rồi. Nhưng cha anh đã phải khổ cực vô cùng để giữ bí mật hòng giữ thanh danh gia đình anh trong sạch. Anh không muốn phá hủy thanh danh của cha mình chút nào.

Tuy nhiên anh không thể tin tưởng Miriam. Bà ta vẫn có thể nói ra sự thật. Vì thế, anh không có quyền cưới một cô gái gia đình nề nếp, người sẽ bị cả thế giới ruồng bỏ nếu Miriam chọn phản bội lại anh.

Không, Regina Ashton không dành cho anh. Anh sẵn sàng bỏ ra bất cứ thứ gì để có được cô, anh thừa nhận điều đó. Nhưng anh cũng sẽ sẵn sàng làm bất cứ điều gì để khỏi phải cưới cô, để không phải đánh liều khiến cô trải qua nỗi ô nhục đã dành sẵn cho cô nếu sự thật bị phanh phui. Anh phải tìm cách nào đó để thoát ra khỏi tình trạng này mới được.

12. Chương 12

“Tôi rất tiếc đã bắt ngài chờ đợi, đức ngài.”

Nicholas quay qua nơi phát ra âm thanh đó. Một cơn choáng váng ngập tràn trong anh. Anh đã quên mất cô thực sự mê hồn đến mức nào. Cô ngập ngừng đứng nơi ngưỡng cửa, một chút e ngại. Cô chị họ Clare đằng sau cô. Cao với mái tóc vàng như hầu hết những người trong gia đình Malory, Clare khá xinh đẹp, nhưng cô mờ nhạt khi đứng kế bên vẻ đẹp kỳ lạ của Regina.

Một lần nữa anh bị choáng khi cảm thấy cơ thể mình bị tác động bởi sự hiện diện của Regina. Quý tha ma bắt. Anh sẽ phải chấm dứt hôn ước của họ thật nhanh hoặc là đưa cô lên giường.

Cô vẫn đứng nguyên nơi ngưỡng cửa, và anh nói, “Tới đây, tôi sẽ không cần em đâu, em yêu.”

Reggie đỏ mặt trước sự âu yếm đó. “Anh chưa gặp chị họ Clare của tôi,” cô ướm lời, tiến tới một cách chậm chạp.

Anh mỉm cười chào hỏi, rồi nói với Regina, “Derek vừa mới giúp tôi nhớ lại về em. Em nên nói với tôi chúng ta đã gặp nhau trước đây.”

“Tôi không nghĩ ngài còn nhớ,” Regina thì thầm, hết sức bối rối.

“Không nhớ việc đổ bánh pudding lên lòng tôi sao?” anh hỏi, đôi mắt rộng mở trong nỗi ngạc nhiên giả tạo.

Cô cười bất chấp sự bồn chồn của mình. “Tôi sẽ không xin lỗi về điều đó. Ngài đáng bị như vậy.”

Trông thấy những tia lấp lánh trong đôi mắt xanh thẳm của đó, anh tự hỏi làm sao mình có thể làm cô tin rằng anh không muốn cô trong khi anh rất muốn. Cô làm anh thích thú theo mọi cách. Chỉ sự hiện diện của cô thôi cũng đủ làm anh nóng lên. Anh ngập tràn nỗi khao khát được hôn cô, để nếm vị ngọt ngào của đôi môi cô lần nữa, để cảm nhận nhịp đập nơi cổ cô. Quý bắt cô ấy đi, cô ấy quá ư khêu gợi.

“Đi thôi nào, các cô bé,” Derek trêu chọc. “Đây là buổi chiều thú vị cho một buổi hòa nhạc. Công bằng quá đi mất! Tôi thật sự sẽ phải tới buổi hòa nhạc – như một người tháp tùng, mang giày ống.” Anh đi ra cửa, lúc lắc đầu một cách hài hước.

Nicholas muốn nói một lời với Regina, nhưng cô chị họ Clare làm cho điều đó trở nên bất khả, ánh mắt phê phán của cô không rời họ tới một khắc. Anh thở dài, hi vọng rằng Derek có thể sắp đặt điều gì giúp anh sau đó.

Regina dường như trong tâm trạng vui vẻ khác thường trong suốt chuyến đi tới Vauxhall Gardens, luôn miệng nói năng trôi chảy những câu chuyện vô thưởng vô phạt với những người họ hàng của mình. Do kích động hay do cô thật sự vui vẻ? Anh thích ngắm nhìn cô. Có thật cô hài lòng về cuộc hôn nhân? Tại sao cô lại bảo với người chú rằng cô muốn anh? Tại sao là anh?

Reggie ngạc nhiên bởi sự thân thiện của Nicholas. Sau khi được thông báo việc anh đã từ chối lấy cô không biết bao nhiêu lần trước khi rút cuộc đành chịu thua, cô đã chờ đợi thái độ gay gắt, thậm chí là giận dữ. Vậy sao anh đang chấp nhận một cách nồng nhiệt thế? Có thể là vì đất đai, phải không nhỉ? Không cần hao huyền khi biết rằng đã phải lấy một mảnh đất để gây ảnh hưởng với anh. Chú Tony đã bảo rằng anh ta bị mua chuộc. Nhưng Tony không nhìn thấy cách Nicholas Eden đang nhìn cô lúc này. Anh bị mua chuộc ư? Và tại sao anh đã chống cự quá dữ dội cuộc hôn nhân, rồi sau đó lại chịu thua?

Anh chắc chắn muốn cô; cái cách đôi mắt anh biểu lộ sự nồng nàn cho cô biết điều đó. Thực tế, cách anh nhìn cô thật đáng xấu hổ, và thậm chí anh làm thế trước mặt các anh chị em họ của cô. Cô đã trông thấy thái độ kích động của Clare và vẻ thú vị của Derek. Nhưng Nicholas dường như không biết mình đang làm gì. Hoặc là anh đang cố tình làm thế, để làm cô bối rối? Sự nhã nhặn của anh là giả bộ sao? Nỗi khao khát của anh với cô không thể là giả được, cô khẳng định điều đó.

Họ rời cỗ xe và thả bộ dọc theo con đường nhỏ đầy hoa cỏ, tiếng nhạc ngày càng lớn hơn khi họ tới gần khu vực rộng rãi nơi dàn nhạc chơi. Nicholas nhìn Derek một cách dữ dội cho tới khi chàng trai trẻ nhận được lời nhắn và nhanh chóng vượt lên cùng Clare đi mua bánh từ những người bán dạo đang qua lại xung quanh khán giả. Reggie cười khi Derek kéo người em họ đi bất chấp sự phản kháng của cô.

Ngay lúc có thể, Nicholas lôi cô khỏi con đường mòn và tới đằng sau một thân cây lớn. Họ không chỉ có một mình. Họ bị che chắn bởi đám đông người phía trước, nhưng không ai trong số đó tới gần cạnh đường. Nơi ấy đủ kín đáo cho vài lời riêng tư.

Anh đã có cơ hội của mình. Cô bị đẩy dựa vào thân cây, cánh tay anh ôm lấy hai bên thân cô, một thính giả bị giam cầm, bị ép buộc nghe mọi lời anh nói. Cô nhìn lên anh đầy mong đợi, và anh nghĩ, Ghét tôi đi, cô gái. Hãy khinh miệt tôi. Đừng kết hôn với tôi. Đó là tất cả những gì anh muốn nói, nhưng anh đã chìm đắm trong đôi mắt cô.

Thậm chí không nhận ra điều mình đang làm, anh cúi đầu và đặt môi mình lên môi cô, cảm nhận sự mềm mại như cánh hoa, sự ngọt ngào khi môi cô mở ra. Ngọn lửa cháy bừng trong anh, và anh dựa mình lên cô, ép cô vào giữa anh và cái cây. Dù vậy vẫn chưa đủ gần. Anh cần gần hơn nữa...

“Đức ngài Montith, làm ơn,” cô cố nói, thở hổn hển. “Chúng ta có thể bị trông thấy.”

Anh nghiêng ra một chút, chỉ vừa đủ để có thể nhìn thấy khuôn mặt cô.

“Đừng quá nghiêm trọng thế, em yêu. Em có quyền gọi anh bằng tên thánh, em không nghĩ vậy sao?”

Có phải cô nghe được nỗi đau khổ trong giọng anh? “Anh không... tại sao anh đồng ý kết hôn với em?”

“Tại sao em muốn anh?” anh ngắt lời.

“Dường như đó là giải pháp duy nhất.”

“Em có thể cứ trơ ra.”

“Trơ với nó -? Vì sao em nên làm thế? Em đã cảnh báo anh chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta bị tìm thấy.”

“Em đã đùa cợt!” anh nhắc nhở cô một cách khác nghiệt.

“À, phải, bởi vì em không nghĩ rằng chúng ta sẽ bị tìm ra. Ôi, em không muốn tranh cãi. Chuyện gì đã xảy ra thì đã qua rồi.”

“Không hẳn,” anh rút qua kẽ răng. “Em có thể phá bỏ hôn ước.”

“Sao em lại muốn làm thế?”

“Bởi em sẽ không lấy anh, Regina,” anh nói với một giọng điệu nhẹ nhàng, gần như là đe dọa. “Em không muốn.” Rồi anh cười âu yếm, đôi mắt mơn trớn khuôn mặt cô. “Thay vì vậy em muốn là người tình của anh, vì anh sẽ yêu em điên cuồng.”

“Trong một thời gian ngắn, đức ngài của tôi?” cô hỏi cộc lốc.

“Đúng vậy.”

“Và sau đó chúng ta đường ai nấy đi?”

“Đúng thế.”

“Điều đó chắc chắn không được.”

“Anh sẽ có em, em biết mà,” anh cảnh báo cô.

“Vâng, sau khi chúng ta kết hôn.”

“Chúng ta sẽ không kết hôn, em yêu. Em sẽ suy nghĩ khôn ngoan trước ngày cưới lâu đấy. Nhưng anh sẽ có em bằng bất cứ cách nào. Em biết chúng ta không thể tránh được chứ?”

“Có vẻ ngài nghĩ thế.”

Anh cười. Cô thật duyên dáng làm sao. Tiếng cười của anh đông lại khi anh nghe một giọng trầm lắng sau lưng mình.

“Ta sẽ không nói rất lấy làm tiếc đã cắt ngang, Montith, bởi vì sự xuất hiện của cậu cần phải được ngắt ngang.”

Nicholas cứng người. Reggie đứng thẳng để nhìn qua vai Nicholas và thấy chú Tony của cô cùng một tiểu thư đang nắm chặt tay chú ấy.Ồ, không! Không phải cô ta chứ! Nicholas sẽ điên tiết lên vì anh chắc chắn cho rằng Tony đã đưa Selena Eddington tới đây với ý định nào đó.

“Chú cũng tới Vauxhall hả Tony?” Cô cố gắng làm như khó tin. “Cháu không tin được.”

“Miễn cho chú trò đùa cợt của cháu đi, mèo con. Chú đã nghe những ca ngợi về dàn nhạc đặc biệt này.”

Cô ghen thở khi Nicholas nhìn chăm chăm lên cô nhân tình của mình, người trông có vẻ lúng túng và giận dữ. Reggie hầu như cảm thấy có lỗi với cô ấy, nhưng niềm thương cảm hoàn toàn không bộc lộ ra ngoài. Dù sao chẳng nữa, Selena đã không ngần ngại gì khi ném tên của Reggie cho những kẻ buông lời gièm pha.

“Chúng ta lại gặp nhau, quý bà Eddington,” Reggie nói với âm điệu ngọt ngào giả tạo. “Bây giờ tôi có thể cảm ơn cô vì mượn cỗ xe của cô vào đêm khác.”

Anthony phát ra âm thanh tán thưởng và Nicholas cười với vẻ khó chịu. “Tôi cũng phải cảm ơn cô, Selena. Lý do là, tôi sẽ không gặp được cô dâu tương lai của mình nếu không nhờ có cô.”

Vô số biểu hiện cảm xúc hiện lên gương mặt quý bà Eddington – không có cái nào là hài lòng cả. Cô đang tự gọi mình hàng ngàn kiểu là đồ ngốc. Khi cô biết chuyện xảy ra, cô đã quá sức vui sướng vì Nicholas có ý bắt cóc cô, điều mà cô đã kể cho những người bạn rằng người tình của cô lãng mạn như thế nào... và chỉ thật không may là đã tóm nhầm người. Sự khoe khoang đó là thảm họa cho bản thân cô.

Anthony nói một cách chắc chắn, “Cháu sẽ đi tiếp chứ? Có lẽ ta nên bắt đầu đi kèm với cháu. Ta cần phải nói chuyện với cô cháu gái thích lang thang của ta. Derek nên hiểu biết hơn khi để hai người lại một mình. Đã đính hôn không có nghĩa là cự xử bậy bạ. Nhớ đấy.”

Rồi anh rời đi, thì thầm điều gì đó vào tai Quý bà Eddington khi anh dẫn cô đi, còn có vẻ đang đính hôn với cô ta hơn. Miệng Nicholas cứng lại khi anh nhìn họ. “Ông chú em không tin rằng anh nói với cô ta về hôn ước của chính mình? Anh đã làm thế, với sự hài lòng sâu sắc. Nếu không vì cô ta và sự khoe khoang tự phụ không kiểm soát được – ”

“Thì anh sẽ không lấy em,” Reggie kết thúc nhẹ nhàng.

Cơn giận dữ đã bốc hơi khỏi anh. Nét mặt anh trở nên khó hiểu đến phát bực. “Và em sẽ là người tình của anh thay vì là vợ. Một sự sắp xếp hoàn hảo.”

“Không phải với em.”

“Em đang nói em sẽ không thua hả, em yêu?”

“Không, em không chắc, không chắc về tất cả,” cô trả lời thẳng thắn. Có một nỗi buồn trong sự thừa nhận đó, và anh hồi hận ngay lập tức.

“Anh xin lỗi, em yêu,” anh nói dịu dàng. “Anh không nên làm phiền em. Đơn giản anh nên nói rằng anh không muốn lấy em.”

Cô nhìn anh chăm chăm không chút nao núng. “Tôi nên biết ơn sự chân thật của ngài sao?”

“Thối phồng rồi! Đừng coi nó như một lời lăng mạ. Nó không đáng là gì với em!”

“Nó là mọi thứ với tôi, đức ngài,” Reggie nói một cách giận dữ. “Ngài đã kết nối tên tôi với tên ngài bất kể ngài cố ý hay không. Ngài đã làm điều đó, không phải tôi. Cũng như vậy, ngài đã đồng ý kết hôn với tôi. Ngài đã bị ép buộc, phải, nhưng nếu ngài không định tôn trọng sự chấp thuận đó, vậy thì ngài đừng nên xuất hiện nơi công cộng cùng tôi ngày hôm nay. Sự hiện diện của chúng ta ở bên ngoài sẽ trói buộc tôi vào ngài như một khẳng định. Tôi e rằng bây giờ tôi đã mắc kẹt với ngài, bất kể tôi có thích hay không. Và tôi bắt đầu không thích chút nào.” Không cho anh cơ hội để nói lại, cô quay đầu và bỏ đi.

Nicholas không di chuyển. Anh cảm thấy hài lòng một cách lạ lùng khi cô nói bị mắc kẹt vào anh, và rồi nỗi đau lạ lùng khi cô nói cô không thích nó. Anh không được quan tâm những cảm nhận như thế về cô. Họ không mắc kẹt với nhau, và anh phải dọa dẫm mình hơn nữa để có thể nhớ điều đó.

13. Chương 13

“BÁC JASON!”

Reggie nhào vào vòng tay rộng mở của bác mình, mừng điên lên khi gặp lại ông. Jason Malory, Hầu tước Haverston thứ ba, là một người đàn ông cao to, cũng như tất cả các chú bác khác của cô cũng vậy. Cô thích điều đó.

“Bác đã rất nhớ cháu, cô gái của bác. Haverston chẳng còn là chính nó khi cháu đi khỏi.”

“Lần nào cháu về bác cũng nói thế.” Cô mỉm cười sung sướng nhìn ông. “Thật ra cháu đã muốn về nhà một lúc trước khi mọi chuyện này xảy ra. Cháu vẫn muốn thế.” Cô nhìn quanh phòng khách và thấy Bác Edward cùng Cậu Tony.

“Rồi để cho chú rể của cháu thông dong ở Luân Đôn hử?”

“Thế nào thì cháu cũng vẫn nghĩ anh ta chẳng thấy phiền đâu.” Cô trả lời nhẹ nhàng.

Ông dẫn cô đến chiếc ghế sofa màu kem nơi Anthony đang ngồi. Edward thì đứng cạnh lò sưởi như thói quen thường lệ. Họ dường như đang có một cuộc trò chuyện gia đình trước khi cô tới. Chắc hẳn chủ đề của nó là cái mà cô biết là cái gì đấy. Thậm chí chẳng ai thêm báo cho cô biết là Bác Jason đã đến nữa mà.

“Bác đã lo là bác sẽ không có thời gian nói chuyện với cháu trước khi cháu phải rời khỏi đây,” Jason mở đầu. “Bác mừng là cháu đã xuống dưới này sớm.”

Reggie nhún vai. “Ừm, hôm qua cháu để Nicholas phải chờ khi anh ấy đưa cháu đến Vauxhall, và cháu không muốn lặp lại chuyện đó nữa.”

Jason lại ngồi xuống, trông đầy nghiêm trang. “Bác không thể nói là bác thích việc này được sắp đặt xong xuôi trước khi bác thậm chí còn chưa tới đây. Các cậu em của bác đã dành lấy trách nhiệm hơi bị nhiều đấy.”

“Anh biết là bọn em có cách nào khác đâu Jason,” Edward tự bào chữa.

“Chờ thêm vài ngày thì có khác gì đâu nào?” Jason quay người lại.

“Bác không định nói là bác sẽ rút lại lời đồng ý của bác lúc này, khi mà cuộc đính hôn đã được quyết định đấy chứ?” Reggie kêu lên.

Anthony khúc khích cười. “Em bảo anh rồi mà Jason. Con bé đã trao trọn trái tim cho cái thằng bé ăn chơi trác táng đó rồi, và anh chả làm gì để thay đổi được điều đó đâu.”

“Thật vậy ư Reggie?”

Thật là đã từng như vậy, nhưng... giờ đây cô không còn dám chắc như thế nữa, sau những gì xảy ra ngày hôm qua. Cô biết Nicholas vẫn muốn cô. Anh đã thể hiện rất rõ điều đó. Và cô cũng muốn anh. Tại sao phải giả vờ khác đi chứ? Nhưng còn hôn nhân thì...?

“Cháu quả thật rất thích anh ta, Bác Jason à, nhưng... cháu e là anh ta không thật sự muốn cưới cháu.”

Đấy, nói được điều đó ra rồi. Nhưng tại sao điều đó lại khiến cô phiền muộn thế này?

“Bác được nghe nói là cậu ta đã từ chối kịch liệt trước khi đồng ý,” Jason nói nhẹ nhàng. “Chỉ là bác cũng chờ đợi điều đó rồi. Chẳng có cậu trai trẻ nào khoải bị ép buộc làm việc gì cả.”

Đôi mắt cô lại tràn ngập niềm hi vọng. Có thể nào đó là nguyên do duy nhất không nhỉ?”

“Cháu quên mất là bác có biết anh ta,” cô nói, “biết rõ hơn những người khác trong chúng ta.”

“Phải, và ta luôn thích cậu ta, cậu ta có nhiều điều khác hơn là những gì cậu ta muốn thế gian chứng kiến.”

“Tha cho tội em đi ông anh,” Anthony châm biếm.

“Cậu ta sẽ trở thành người chồng tốt của con bé đấy Tony, dù em có nghĩ thế nào chẳng nữa.”

“Bác có thật sự nghĩ thế không hử Bác Jason?” Reggie hỏi lại, hi vọng dâng lên trong lòng.

“Quả là bác nghĩ thế.” Ông nói chắc chắn.

“Nghĩa là bác đồng ý việc cháu cưới anh ta chứ?”

“Bác thì vẫn thích thấy cháu lấy chồng trong các tình huống bình thường hơn, nhưng vì câu chuyện không may này đã rơi xuống đầu chúng ta, bác không thể nói rằng bác không vui khi người đó là Nicholas Eden được.”

Reggie cười toe sung sướng, nhưng trước khi cô kịp nói tiếp điều gì, các anh chị họ của cô đã ủa vào phòng. Họ sẽ cùng cô đến buổi dạ hội lớn ở nhà Hamilton, Amy đi cùng cô và Nicholas, những người khác đi cùng Marshall trên chiếc xe bốn chỗ mới của anh ta. Và trong vô số lời chào mừng vui vẻ của họ tới Bác Jason, Nicholas cũng tới, đứng ở cửa lặng yên không bị chú ý tới. Nỗi sợ hãi ủa vào trong anh khi anh nhìn cả đại gia đình này. Anh sẽ phải cưới cả bầu đoàn to lớn này sao? Lạy Chúa cứu vớt anh.

Là Reggie tiến về phía anh đầu tiên. Anh mỉm cười nhìn xuống cô, lần này quyết tâm siết chặt dây cương với những cảm xúc của mình. Cô thật lộng lẫy với chiếc váy ban ngày màu kem làm tôn lên nước da trong mờ của mình. Kiểu áo này hơi bất thường, trong khi phần lớn phụ nữ Luân Đôn thích để lộ càng nhiều ngực càng tốt, cô lại quyết định che nó đi với một lớp vải sa gài thêm vào, che toàn bộ phần ngực và cổ cô, và kết thúc bằng một dải ren dày cộp vòng quanh cổ. Anh thấy thật thú vị. Có lẽ lần trước đúng là anh đã để lại dấu ấn của mình nơi đó, và đây là cách thức thông minh cô dùng để che dấu nó. Anh tự hỏi không biết có đúng vậy hay không.

“Nicholas?” cô hỏi, tò mò muốn biết anh nghĩ gì.

“Vây là em đã quyết định từ bỏ cách gọi trang trọng rồi đấy hử?” anh khẽ nói. “Anh cứ sợ là hôm nay em còn không thêm nói với anh câu nào cơ đấy.”

“Mình lại cãi nhau nữa chẳng?” Cô trông đầy chán nản.

“Bỏ ý nghĩ đó đi em yêu.”

Cô đỏ mặt nhanh chóng. Sao anh ta cứ nhất quyết gọi cô thế nhỉ? Điều đó chẳng đúng đắn chút nào và anh ta biết điều đó. Nhưng thế mới là Nicholas ()

Ngài Hầu tước chào đón Nicholas đầy ấm áp và không hề dă động tới vụ việc đã dẫn đến cuộc đính hôn này. Chuyến đi đến căn nhà đồng quê của gia đình Hamilton vài dặm ngoài Luân Đôn cũng diễn ra đầy suôn sẻ. Cô gái Amy trẻ tuổi lấp đầy mỗi khoảng trống bằng những mẫu đối thoại nhỏ đầy hào hứng vì cô không thường được phép đến các buổi tiệc đêm muộn.

Chỉ còn lại vấn đề chờ xem cặp đôi vừa đính hôn sẽ nhận được phản ứng thế nào ở nhà Hamilton khi việc Nicholas đính hôn với Regina đã hoàn toàn chiếm trọn chủ đề của các cuộc gặp không chính thức của họ, trong các cối xay tin đồn. Anh nhận ra điều đó và tối hôm trước ở một bữa tiệc tối khác.

Buổi dạ tiệc nhà Hamilton không phải là lớn lắm. CHỈ CÓ khoảng một trăm người có mặt trong ngôi nhà đồng quê rộng lớn, thế nên có cả đồng không gian để đi lại. Khách khứa tự phục vụ từ những khay đồ ăn trên những chiếc bàn dài, khiêu vũ trong một phòng khách được dọn dẹp để làm việc đó, hay tụ tập thành từng nhóm nhỏ trò chuyện. Vài người trong số đó nhìn chăm chăm vào cảnh Nicholas và Regina đi cùng nhau, nhưng phần lớn thì thích ngồi lê đôi mách về cuộc gặp gỡ đầu tiên đầy hấp dẫn của họ hơn.

Ngay từ đầu họ đã được chỉ định kết hôn với nhau rồi, bọn họ bàn nhau thế. Anh ta chỉ đang tìm vui với cô nàng Selena khi chờ Regina trở lại Luân Đôn thôi. Họ từng gặp nhau ở Lục địa mà, bà biết đấy. Không đâu các vị thân mến, họ gặp nhau ở Haverston kia. Anh ta và con trai ngài Hầu tước chơi thân với nhau mấy năm nay rồi, bà không biết sao?

“Em có nghe thấy họ nói gì không em yêu?” Nicholas hỏi khi anh nhảy với cô bản van xơ đầu tiên. “Họ bảo chúng ta được đính ước từ khi em còn quần tã ấy.”

Reggie đã nghe thấy vài điều bàn tán vớ vẩn từ đám anh chị họ của mình. “Đừng bao giờ nói thế nhé.” Cô rúc rích cười. “Những chàng trai trẻ đẹp khác của em sẽ khốn khổ nghĩ họ thực tế chưa bao giờ có cơ hội cả.”

“Những chàng trẻ đẹp khác là sao?”

“Hàng tá và hàng tá người xin kết hôn với em ấy.” Vài ly sâm panh đã khiến máu tinh quái của cô nổi lên.

“Anh hi vọng là em đang quá lời đấy Regina.”

“Em cũng ước là mình đang quá lời.” Cô thở dài, hoàn toàn không hay biết về sự thay đổi trong tâm trạng anh (à vâng, có người đang gờ en ghen ạ) “Việc đó thật chán ngắt, anh biết không, việc phải chọn một giữa hàng đống người ấy. Em đã khá sẵn sàng đầu hàng rồi... và anh lại xuất hiện.”

“Anh may mắn ghê nhỉ.” Nicholas giận điên người. Anh không hề nghĩ ra là anh đang ghen (ngổ ễ sợ!!). Không nói câu nào, anh lái cả hai về phía bên rìa phòng khiêu vũ, rồi thành linh vút cô lại đó với Marshall và Amy, cúi chào cô gọn hơ trước khi rời khỏi đó. Quay lưng lại phía cô, anh tiến về phòng chơi bài, nơi anh có thể kiểm thử gì đó mạnh hơn là sâm panh. (Cho chút, ai bảo kiêu)

Reggie cũng người, hoàn toàn bối rối. Trêu chọc cô về những lời đồn mới mẻ, mỉm cười với cô đầy dịu dàng, sưởi ấm cô với đôi mắt màu mật ong quyến rũ, và rồi đột nhiên trở nên giận dữ chẳng có nguyên do gì cả. Anh ta bị làm sao ấy nhỉ? (Ghen chứ sao, he he!)

Reggie mỉm cười, quyết định không để anh ta làm cô buồn khổ nữa. Cô được mời khiêu vũ hết lần này tới lần khác, và cô tiếp chuyện lại những chàng trai trẻ đã từng vây quanh cô mùa hội trước. Basil Elliot và George Fowler, hai người ái mộ dai dẳng của cô, giờ thổ lộ đầy bi kịch rằng cuộc sống của họ đã chấm dứt cùng sự may mắn của vị tử tước trẻ tuổi. Cả hai anh chàng đều thề rằng họ sẽ mãi yêu cô. Reggie thấy thật thú vị và được chiều chuộng, vì George và Basil đều rất nổi tiếng. Sự quan tâm của họ giúp cô khuây khỏa về sự thô lỗ của Nicholas.

Lại hai tiếng nữa trôi qua trước khi Quý ngài Montith nhận ra sai lầm và quyết định quay lại chỗ Reggie lần nữa. Cô không trông thấy anh nhưng anh thì có thấy cô. Hết lần này lần khác anh đứng ở cửa phòng chơi bài và nhìn cô cười vui vẻ với một bạn nhảy của mình, hoặc được những chàng công tử đẹp trai vây quanh. Cảnh tượng đó mỗi lần lại khiến anh quay vào phòng lấy thêm một ly rượu nữa. Rốt cục anh bắt đầu xin một cách dễ chịu khi anh tới chỗ cô.

“Em sẽ nhảy với anh chứ em yêu?”

“Lần này liệu chúng ta có hoàn thành điệu nhảy không thể?” Cô hỏi lại.

Anh không trả lời. Anh cũng không thèm chờ cô đồng ý nhảy mà choàng tay qua eo cô kéo cô vào điệu nhảy luôn. Lại một bản van xơ khác, và lần này anh ôm cô hơi bị quá chặt.

“Tối nay anh đã nói với em là anh muốn em chưa nhỉ?” Anh đột ngột hỏi cô.

Cô đã cảm nhận có điều gì khác ở anh lúc này, nhưng mãi tới khi anh cúi xuống gần cô mới ngửi thấy mùi rượu brandy. Dù vậy cô không lo lắng lắm. Không ai có thể di chuyển quanh sàn nhảy một cách duyên dáng đến thế khi đang say cả.

“Em ước là anh không nói kiểu đó, Nicholas ạ.”

” ‘Nicholas’“, Anh lặp lại. ”Em thật tuyệt khi gọi anh bằng tên như thế em yêu. Xét cho cùng, phần lớn mọi người đều nghĩ chúng ta đã là tình nhân, nên sẽ hơi kỳ cục nếu em vẫn gọi anh là Quý ngài Montith.”

“Nếu anh không muốn em gọi...”

“Anh có nói thế đâu nào?” Anh ngắt lời cô. “Nhưng giá em gọi là ‘anh yêu’ thì thậm chí nghe còn hay hơn là chỉ ‘Nicholas’. Anh chắc là em có yêu anh thì mới muốn kết hôn với anh. Và anh thì không muốn cưới em. Nhưng anh vẫn muốn em, em yêu. Đừng nghi ngờ điều đó.”

“Nicholas.”

“Có vẻ đó là tất cả những gì anh có thể nghĩ đến.” Anh nói tiếp. “Anh bị cho là có tội, vậy mà anh còn chưa được phép tận hưởng tội lỗi của mình. Hơi thiếu công bằng, em không thấy sao?”

“Nicholas...”

“Anh yêu chứ,” anh chỉnh lại rồi đổi đề tài ngay lập tức.

“Đi thăm khu vườn tuyệt đẹp của gia đình Hamilton đi.” Trước khi cô có thể phản đối, anh đã dẫn cô ra khỏi phòng khiêu vũ và khỏi ngôi nhà.

Khu vườn được thiết kế tuyệt đẹp với những bụi cây uốn vòng điểm xuyết cây cối, ao hồ nhân tạo, vườn hoa nhỏ, một vườn cây cảnh được tạo hình, và thậm chí một vụng lâu được đám cây nho đang trổ hoa bao phủ nhiều đến mức người ta trông sẽ tưởng đó là một cây cổ thụ.

Dù vậy họ không dừng lại ngắm cảnh. Trong chớp mắt Reggie thấy mình đang ở bên trong vụng lâu, được vòng tay của Nicholas ôm chặt và được anh hôn một cách say đắm đến nỗi cô gần như ngất đi.

Ánh trăng thê thọt qua những dây leo phủ đầy trên nóc, tắm họ trong làn ánh sáng bạc dịu dàng. Những băng ghế lót đệm ôm lấy những bức tường thấp phủ lưới mắt cáo. Sàn vụng lâu bằng gỗ, bằng phẳng và tao nhã. Dây dợ giữa những băng ghế là những chậu cây với lá rung lên xào xạc trong không gian đêm ẩm áp.

Tận sâu trong lòng Reggie biết Nicholas sẽ không hài lòng với việc chỉ hôn cô thôi đâu, không phải lần này. Sẽ là cô, người ngăn anh lại. Nhưng một âm thanh trong lòng cô tự hỏi tại sao cô lại muốn ngăn anh.

Anh sẽ là chồng cô phải không nào? Vậy tại sao cô lại phải từ chối anh điều gì... Nhất là khi cô không hề muốn từ chối anh điều gì hết? Và biết đâu thái độ của anh với cuộc hôn nhân sẽ thay đổi nếu họ...? Ừm, biết đâu...

Tâm trí cô hoạt động thật hoàn hảo để có được điều nó muốn. Và cơ thể cô phản ứng thật dễ đoán trước những cảm giác tuyệt vời này, đòi hỏi nhiều hơn nữa. Tâm trí và cơ thể cô cùng đồng loạt phản bội Regina, và nhanh chóng chẳng còn tí tranh đấu nào trong cô nữa. Cô vòng tay qua người Nicholas, đầu hàng vô điều kiện.

Anh đưa cô đến một băng ghế ngồi xuống, và đặt cô lên lòng mình. “Em sẽ không phải hối tiếc đâu em yêu.” Anh thì thầm và rồi đôi môi anh lại chiếm lấy môi cô lần nữa.

Hối tiếc ư? Làm sao cô có thể khi cô đang hứng khởi và hạnh phúc nhường này?

Anh đỡ lưng cô bằng một cánh tay khi bàn tay bên kia di chuyển nhẹ nhàng dọc chiếc cổ thanh tú, rồi xuống thấp hơn, khiến cô thở gấp khi nó lướt qua khuôn ngực. Bàn tay đi tiếp, qua chiếc eo nhỏ, xuống dưới đùi cô. Anh cảm nhận cô một cách ngập ngừng, như thể anh còn chưa hoàn toàn dám tin cô sẽ cho phép anh. Nhưng khi bàn tay anh bắt đầu lướt đúng đoạn đường đó theo hướng ngược lại, anh trở nên mạnh bạo hơn, sở hữu hơn.

Qua làn vải lụa mỏng của chiếc áo váy, làn da cô bắt đầu nóng rẫy lên. Chiếc váy giờ đây trở thành một vật cản đáng ghét. Anh cũng nghĩ như vậy. Chiếc khuy cổ áo cô được tháo tung ra trước, rồi đến chiếc ca ra vát đang giữ chiếc váy phía trên khuôn ngực. Chỉ một chốc sau họ đứng lên để anh cởi bỏ chúng hoàn toàn.

Nicholas hỗn hển trước cảnh tượng Regina trong bộ đồ lót lụa ôm khít vuốt ve những đường cong dịu dàng của cô. Cô nhìn thẳng vào anh, không chút ngượng ngùng, và càng khiến ngọn lửa trong anh bùng lên nóng bỏng. Đôi mắt cô đen nhánh trong làn ánh sáng mờ ảo, bộ ngực trẻ trong lớp lót sau lần áo ren. Cô là tạo vật đẹp nhất mà anh từng gặp.

Vết bầm nhỏ dưới cổ họng cô khiến anh chú ý và anh mỉm cười. “Vậy là anh có để lại dấu của mình lên em. Anh đoán là anh nên nói xin lỗi phải không?”

“Anh có thể xin lỗi nếu anh biết khó khăn thế nào em mới che dấu nó được. Anh sẽ không để lại thêm dấu nào như thế nữa chứ?”

“Anh không hứa trước được,” anh thì thầm, giọng khàn đục.

Rồi anh nhìn cô chăm chú. “Em không sợ hãi đấy chứ em yêu?”

“Không... Ít ra em không nghĩ thế.”

“Vậy hãy để anh được nhìn thấy em hoàn toàn nào.” Anh thuyết phục nhẹ nhàng. Cô để anh đến với cô lần nữa, và anh bắt đầu cởi bỏ phần vải vóc còn lại trên người cô cho tới khi cô hoàn toàn nguyên sơ. Đôi mắt anh khám phá cô đầy chậm rãi, khát khao, và rồi anh kéo cô gần lại để khếp môi mình trên bầu ngực. Lưỡi anh, răng anh, môi anh cùng hòa vào nhau một lúc khiến cô hỗn hển, kêu lên hết lần này đến lần khác. Cô

choàng tay qua đầu anh ôm chặt anh vào lòng hơn. Đầu cô ngã ra sau khi anh bắt đầu hôn xuống bụng. Chúa ơi, cô không thể chịu được nữa rồi.

“Anh cũng nên... Nicholas... quần áo anh, Nicholas,” Cô cuối cùng cũng thốt ra được.

Trong vài giây nửa thân trên anh trần trụi, và mắt Reggie mở to, ngỡ ngàng với những gì mà bình thường áo anh che kín. Cô đã biết ngực anh hẳn phải rộng lớn, nhưng giờ với cô nó dường như quá đồi khổng lồ. Da anh hầu như đều rám nắng đậm, và lớp lông trên ngực anh có màu nâu vàng óng ả.

Cô lướt những ngón tay mình dọc lớp cơ bắp trên tay anh. Sự va chạm này khiến anh rên lên đầy hứng khởi.

“Và cả phần còn lại nữa,” Cô yêu cầu nhẹ nhàng, muốn nhìn thấy anh nguyên sơ như anh đã nhìn thấy cô.

Cô quay lại ngồi xuống băng ghế ngắm anh trút bỏ nốt lớp quần áo trên người. Cô không hề cảm thấy kỳ cục lạ lùng chút nào, dù bản thân mình đang trần trụi. Cô chỉ dán ánh nhìn khát khao vào anh, một người đàn ông trong sự vinh quang của mình.

Khi anh cuối cùng cũng đứng trước cô trong bộ dạng của Adam, cô đến gần và khẽ chạm vào anh, đầu tiên là bờ hông hẹp, rồi đến bắp đùi dài và dầy. Anh chụp lấy tay cô ngăn cô lại.

“Đừng em yêu,” Giọng anh khàn đi vì nhục cảm. “Anh sắp bùng nổ rồi đây, vậy mà anh vẫn phải tiếp tục nhẹ nhàng.”

Rồi cô nhìn thấy cái đang sắp bùng nổ của anh. Không thể tin nổi. Tuyệt đẹp. Phi thường.

Cô chậm rãi ngược mắt lên nhìn anh. “Làm sao em học cách làm anh hài lòng nếu em không được chạm vào anh?”

Anh ôm khuôn mặt cô trong tay mình. “Lúc khác em yêu ạ. Lần này anh sẽ rất hài lòng khi làm em sung sướng. Nhưng anh sẽ phải làm em đau trước.”

“Em biết,” cô nói khẽ ngượng ngùng. “Bác Charlotte có nói với em.”

“Nhưng nếu em tin tưởng ở anh, Regina, chỉ cần em thư giãn và tin tưởng ở anh, anh sẽ chuẩn bị cho em. Sẽ chỉ đau một chút thôi, và anh hứa sau đó em sẽ hoàn toàn tận hưởng những gì xảy đến.”

“Em đã tận hưởng lúc vừa xong còn gì.” Cô mỉm cười với anh.

“Ôi em yêu dấu, anh cũng vậy.”

Anh lại hôn cô, lưỡi tách môi cô để thâm nhập sâu vào trong. Anh đang rất gần bờ vực mất tự chủ. Sự nóng lòng của cô thiêu rụi anh, bắt anh phải đấu tranh để giữ thời gian quý giá. Anh vuốt ve bụng cô rồi luồn tay xuống thấp hơn giữa cặp đùi đang tách ra.

Cô rên khẽ khi anh chạm vào vùng ẩm nóng ẩm ướt của mình. Và rồi cô run lên kinh ngạc khi anh thúc một ngón tay vào sâu trong cô. Lưng ưỡn cong, và ngực cô áp mạnh vào ngực anh. Cô dứt môi ra khỏi môi anh.

“Em... được chuẩn bị đủ rồi Nicholas, em thề đấy.”

“Từ từ nào em yêu.” Anh ngăn cô lại.

“Xin anh, Nicholas,” cô hỗn hển.

Và điều đó khiến anh hoàn toàn mất tự chủ. Anh liếc mắt xuống băng ghế hẹp đầy giận dữ. Anh không thể lấy đi cái quý giá nhất đời cô trên sàn gỗ, nhưng... chết tiệt thật, đáng ra anh không bao giờ được mang cô đến đây, nhất là cho lần đầu tiên của cô.

“Nicholas...” Cô cầu khẩn đầy khát khao.

Anh chỉnh lại vị trí rồi đưa vào cô nhẹ nhàng nhất có thể. Anh nghe thấy cô hỗn hển khi sự ẩm áp của cô vây bọc quanh anh. Cô cố nhượng về phía trước cho tới khi rào chắn trong cô chạm vào anh. Áp lực ở đó ngăn cô lại, nhưng trong tư thế của họ, anh không thể đưa vào cô đủ nhanh để hạn chế đau đớn nhất có thể.

Không còn cách nào khác. Anh khép miệng mình trên môi cô để uống toàn bộ những tiếng kêu đau đớn, và rồi không báo trước, anh nâng cô lên và kéo cô xuống thật mạnh vào mình. Anh ôm cô như thế, lặng lẽ.

Chỉ một chốc sau là những móng tay cô không còn bầu vào vai anh nữa, và cô lại thở dài đầy sung sướng, thư giãn bên anh.

“Ôi Nicholas?”

Tên anh chưa bao giờ nghe ngọt ngào hơn thế. Anh mỉm cười nhẹ nhõm và đáp lời cô mà không cần thốt ra lời: nhắc nhở cô lên rồi để cô trượt nhẹ nhàng lên anh, chậm rãi.

Cô nhanh chóng tăng cường độ đó, tay níu chặt lấy anh. Cả ngàn ngọn lửa đang thiêu đốt cô, hòa vào nhau thành một đám đuốc nhanh chóng không thể kìm giữ được nữa. Nó tràn qua cơ thể, nhấn chìm cô trong ngọn lửa ngọt ngào mê đắm nhất.

Nicholas không thể nhớ đã bao giờ anh cảm thấy thỏa mãn và dịu nhẹ đến thế sau khi làm tình. Anh chỉ muốn ôm Regina mãi mãi, không bao giờ buông tay.

“Như vừa rồi... có bình thường không anh?” Cô mơ màng hỏi.

Anh bật cười. “Sau tất cả những gì chúng ta vừa trải qua, em còn muốn sự bình thường sao?”

“Không, em nghĩ là không.” Cô ngừng đầu khỏi ngực anh thở dài. “Và em nghĩ chúng ta nên quay lại ngôi nhà thì hơn.”

“Ôi chết tiệt,” anh gầm gừ. “Anh cũng nghĩ vậy.”

Cô nhìn anh đắm đắm, tình yêu và sự trông chờ làm sáng bừng khuôn mặt xinh đẹp. “Nicholas?”

“Sao hử em yêu?”

“Anh có nghĩ là họ sẽ đoán ra không?” Thật ra thì cô chẳng quan tâm nếu họ có đoán ra, nhưng cô tin là cô nên hỏi.

Nicholas toét miệng cười. “Không ai dám đoán là chúng ta vừa làm tình ngoài sân vườn đâu. Và nó chưa kết thúc, em yêu ạ.”

Giữa những việc mặc lại quần áo, trêu chọc nhau, và hôn trộm nhau, phải mất đến hai mươi phút sau họ mới trên con đường mòn vòng qua chiếc hồ nhỏ dẫn vào nhà. Cánh tay Nicholas vòng qua vai cô, ôm cô lại gần, và Amy chạy dầm sầm vào họ từ sau một bức tường dây leo khác.

“Ôi Reggie, em thật mừng là gặp chị.” Cô gọi đầy hụt hẫng.

“Mọi người tìm chị à?” Reggie hỏi lại, chuẩn bị tinh thần cho một vụ tra hỏi nhỏ.

“Tìm chị ư? Em có biết đâu. Em vừa ở ngoài này, ờ, đi dạo, chị thấy đấy, và em không nhận ra đã bao lâu...” Amy bắt đầu ho sù sụ giả vờ một cách tồi tệ, khi đám dây leo sau lưng cô bắt đầu rung rung. “Anh Marshall sẽ giận lắm đấy.” cô nói tiếp. “Chị không phiền chứ nếu em nói với anh ấy là em đi cùng chị?”

Reggie cố gắng lắm để khỏi phì cười. “Tất nhiên là không phiền, nếu em hứa không để cho... ừm... thời gian... trôi vèo đi lần nữa. Nicholas anh thấy sao?”

“Anh cũng không,” anh đồng ý nhanh chóng. “Anh biết người ta mất ý niệm về thời gian dễ dàng thế nào mà.”

Tất cả ba người cùng cố gắng giữ cho mặt nghiêm túc khi họ nhanh chóng đi về phía ngôi nhà.

14. Chương 14

Bữa tiệc đính hôn, do Edward và Charlotte Malory tổ chức, là một thành công tuyệt đối. Toàn bộ gia đình và tất cả những người bạn thân đều có mặt. Thậm chí bà vợ của Jason cũng đã bị thuyết phục rời khỏi thời gian nghỉ dưỡng ở Bath để có mặt ở sự kiện đó. Bà Nicholas và dì Eleanor vô cùng đắc chí, và Reggie có cảm tưởng rằng họ hết sức thất vọng về tình trạng hôn nhân trước đây của Nicholas. Mẹ anh, người chưa bao giờ anh nhắc tới, rõ ràng là vắng mặt.

Nicholas cư xử tuyệt hết mức, và mọi thứ đều tốt đẹp. Bữa tiệc được chuẩn bị trong vòng hai tuần, với sự quan tâm tỉ mỉ đến từng chi tiết, và mọi nỗ lực cao nhất.

Nhưng chao ôi, sự êm ả đó chẳng kéo dài lâu. Hai tháng sau bữa tiệc, Regina Malory rơi vào tận cùng của nỗi thất vọng. Không nói quá rằng cô đã từ từ chạm tới cấp độ của sự khổ sở.

Và nó không phải là tất cả.

Cô không tin nó xảy ra, không tin sau khi anh đã làm tình với cô. Cô đã quá đĩnh ninh rằng anh sẽ vui vẻ kết hôn với cô sau tối hôm đó. Anh đã hết sức tuyệt vời, kiên nhẫn và dịu dàng không ngờ với cô tối đó. Đúng là anh đã uống quá nhiều, nhưng chả lẽ đủ để anh quên buổi tối ấy?

Ồ, họ vẫn sẽ kết hôn. Anh luôn để cô biết khi nào anh rời thành phố. Anh tới Southampton vài tuần kế tiếp, do yêu cầu của những vụ đầu tư. Anh luôn để cô biết khi nào anh trở lại Luân Đôn, nhưng trong hai tháng đó, cô gặp anh không quá năm lần. Và năm lần đó thật kinh khủng, tất cả chúng.

Anh chưa bao giờ trễ hẹn mỗi khi tháp tùng cô đến một buổi tiệc, nhưng chỉ có ba lần anh đưa cô về tận nhà. Hai lần còn lại cô đã vô cùng tức giận và bỏ đi mà không thêm có anh. Không phải vì anh đã bỏ mặc cô để dành toàn bộ thời gian trong phòng chơi bài hay nhảy vào những cuộc tranh luận chính trị, mà vì anh ở bên Selena Eddington còn nhiều hơn cô. Khi anh biến mình thành một kẻ ngu ngốc đáng ghét bằng cách theo đuôi cô ta, à há, thế là đủ hiểu.

Tất cả đều là cố ý. Cô biết rất rõ là anh đang đóng vai một kẻ đểu cáng vì lợi ích của cô. Điều đó thật đau đớn. Nếu cô có phút nào nghĩ rằng anh đang bộc lộ bản chất của mình, cô sẽ để Tony tấn công anh ta, ngay tức khắc. Nhưng anh không phải là một kẻ đểu giả. Anh đang tiến hành một chiến dịch tàn nhẫn để buộc cô nuốt lời. Cũng như việc anh bị ép vào hôn ước, anh có ý ép buộc cô từ bỏ nó.

Điều tệ nhất là cho dù đau đớn đến thế nào, cô không thể phá bỏ quan hệ với anh. Cô không còn nghĩ như vậy nữa.

Nicholas cởi chiếc áo choàng lông màu đen viền đăng ten của cô và đưa nó cho một người hầu, cùng với chiếc áo thun sẫm màu viền đỏ và cái mũ của anh. Reggie đang mặc chiếc áo dạ hội trắng được tô điểm bởi những tua vàng mỏng manh dọc theo viền và gấu tay áo. Đường khoét nơi cổ thấp hợp thời trang, vừa vặn ôm lấy bầu ngực cô, và cô chẳng hề cảm thấy dễ chịu trong chiếc váy ấy bởi vì màu trắng vốn được dành cho những cô thiếu nữ trong trắng.

Cô đã cố gắng đỡ ngon ngọt để Bác Edward tin tưởng cô mà không cần một phụ nữ đi kèm lần này. Từ sau bữa tiệc đính hôn đã chẳng có chút thoải mái nào giữa cô và Nicholas.

Cho dù cô hi vọng điều gì thì cô cũng đã bị thất vọng. Họ đã ở một mình cùng nhau trong cỗ xe đóng kín của anh trên chuyến đi ngắn ngủi đó, và anh chẳng thèm cô gắng lại gần cô, cũng không nói một lời nào với cô.

Cô liếc trộm anh khi họ đi sát bên nhau tới phòng nhạc, nơi một cặp đôi trẻ tuổi, bạn của Nicholas, đang chiêu đãi chừng hai mươi thực khách. Nicholas trông đẹp khác thường vào tối nay trong chiếc áo đuôi tôm màu lục sẫm, áo gi-lê màu kem bên trong, và áo sơ mi cổ xếp. Cavat của anh được thắt hờ hững, và anh mặc quần dài thay vì quần chèn vốn thường được diện bởi các vị công tử như là dạ phục. Chất vải bám chặt nơi chân anh, hằn rõ cặp đùi và bắp vế khỏe mạnh. Chỉ nhìn cơ thể cao lớn và gọn gàng của anh cũng đủ làm cô bối rối.

Mái tóc anh như những lọn sóng nâu sẫm, ngắn và hơi rối, với quá nhiều những sợi vàng chạy qua đôi lúc làm nó trông như màu đồng, thậm chí vàng hoe. Cô biết nó mềm mại thế nào khi chạm vào, cô cũng biết

đôi môi anh quá êm ái, không hề cứng nhắc như thời gian gần đây. Ôi, tại sao anh không nói gì với cô?

Những tia sáng yếu ớt lập lờ trong đôi mắt cô. Cô dừng lại nơi sảnh với một hơi thở ngắn, buộc Nicholas cũng phải dừng theo. Anh quay lưng lại với cô, và cô cúi xuống chỉnh lại giày. Vụng về, cô bị mất thăng bằng và ngã về phía anh. Nicholas tóm lấy cô trong tay, nhưng cô vẫn ngã vào lòng anh, đôi tay cô ôm vai anh để giữ mình đứng vững, ngực cô chạm vào ngực anh. Anh thở dồn như thể bụng anh bị thoi một cú thật mạnh. Quả thực, đó là một cú mạnh. Sức nóng dâng trào trong cơ thể anh, và ngọn lửa bập bùng trong đôi mắt anh, trông chúng như những đốm than hồng âm ỉ cháy.

Đôi mắt xanh thẳm của Reggie cũng bùng cháy âm ỉ. “Cảm ơn, Nicholas.”

Cô rời khỏi anh và đi tiếp như thể chẳng có điều gì xảy ra trong khi anh vẫn đứng đó, nhắm mắt lại, nghiêng chặt răng, cố gắng giành lại kiểm soát. Làm sao mà chỉ một sự cố nhỏ xíu như thế cũng có thể làm đứt sự tự chủ của anh? Đã là đủ tệ chỉ nội sự hiện diện và giọng nói của cô một với mùi hương đặc trưng, nhưng sự đụng chạm của cô thì... đó là thứ vũ khí hoàn toàn phá vỡ sự phòng thủ của anh.

“Ồ, trông kìa, Nicholas. Chú Tony ở đây!”

Reggie mỉm cười qua căn phòng với Anthony Malory, nhưng nụ cười đó dành cho bản thân cô nhiều hơn là cho anh. Cô đã nghe thấy hơi thở dồn dập của Nicholas, cảm thấy sự rung động nơi anh, trông thấy nỗi khát khao trong đôi mắt hổ phách đó. Đồ xảo trá. Anh vẫn muốn cô. Anh không muốn cô biết điều đó, nhưng giờ cô biết rồi. Sự hiểu biết ấy làm cô ấm lòng, tạo nên một lý lẽ tốt đẹp cho cách hành xử tồi tệ của anh.

Nicholas bắt kịp Reggie ở lối vào phòng nhạc, tia nhìn của anh ngay tức khắc rơi xuống mái tóc tối màu của Anthony Malory, rồi xuống người phụ nữ đang ngồi cạnh anh ta. “Quái quỷ thật! Ông chú em làm gì ở đây thế?”

Reggie muốn cười vì giọng điệu của anh, nhưng cô cố giữ lạnh lùng. “Lúc này em không biết. Bà chủ nhà là người quen của anh, không phải em.”

Đôi mắt anh chăm chú nhìn cô. “Ông ta không thường bận tâm tới những mối quan hệ kiểu này, lời mời hay cái gì khác. Ông ta tới đây chỉ cốt để mắt tới em.”

“Ồ, không công bằng, Nicholas,” cô quả trách. “Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp chú ấy.”

“Em quên vụ Vauxhall.”

“À, đó chỉ là tai nạn. Em không tin ý định của chú ấy vào hôm đó là để trông chừng em.”

“Không. Cả hai chúng ta đều biết ý định của ông ta hôm ấy.”

“Nhưng anh đang tức giận,” cô thì thầm, và sau đó cô lờ đi chủ đề đó. Cô biết tại sao chú mình ở đây. Ông đã nghe được chuyện Nicholas đi cùng những phụ nữ khác, và ông điên tiết. Có vẻ như ông đã quyết định có mặt để giúp đỡ.

Đôi bạn trẻ bên chiếc đàn piano kết thúc bản nhạc, và vài vị khách bắt đầu rời khỏi ghế của họ để đuổi chân trước khi bản nhạc tiếp theo được tiếp tục. Áo satin sáng màu và quần ống chèn làm những người đàn ông tao nhã hơn. Những phụ nữ đã kết hôn được phân biệt bởi tông màu đậm, bởi vì các thiếu nữ mặc áo váy nhạt màu hay trắng.

Reggie biết mọi người ngoại trừ vị chủ nhà của họ, bà Hargreaves. George Fowler đến đó với người chị gái và cậu em trai. Cô vừa mới gặp Ngài Percival Alden, bạn tốt của Nicholas. Thậm chí cô biết cả người tình hiện tại của chú Tony, người đang ngồi cạnh anh. Và với sự khó chịu hết sức của cô, Selena Eddington cũng ở đây, người tháp tùng cô ta là một ông bạn thân của Tony.

“Nicholas.” Reggie dịu dàng chạm vào tay anh. “Anh phải giới thiệu em với chủ nhà trước khi chị gái George bắt đầu màn độc tấu của cô ấy.”

Cô cảm thấy anh cứng lại bên dưới những ngón tay mình, và cô mỉm cười khi đi trước anh tới chỗ bà Hargreaves. À há, chắc mình phải có ý định vào anh nhiều hơn mới được, cô nghĩ.

Buổi tối trở nên không như cô mong đợi. Lúc ăn tối, cô thấy mình đang ở rất xa Nicholas trên cái bàn dài. Anh bị ngồi kế bên vị chủ nhà, một phụ nữ gợi cảm đầy quyến rũ, và anh thì đầy quyết tâm trở nên duyên dáng, làm say đắm bà chủ nhà và tất cả những phụ nữ xung quanh anh.

Cô trò chuyện ân cần hết mức như cô có thể với George, nhưng thật khó khăn để giả vờ khi cô đang cảm thấy quá buồn. Đức ngài tự mẫn Percival, ngồi bên phải cô, không giúp thêm chút nào, khi liên tục nhận xét về Nicholas làm cô phải nhìn anh hết lần này đến lần khác, buộc cô nhận ra mọi dấu hiệu cô đã chứng kiến trước đó. Nicholas không chỉ đang cuốn hút bà Hargreaves, anh trông như một gã đàn ông đang theo đuổi ráo riết.

Khi buổi tối trôi qua, Reggie đã quên thắng lợi ban đầu khi cô làm Nicholas lúng túng. Anh không thèm nhìn cô tới một lần trong suốt bữa ăn. Thậm chí cô thấy thật khó khăn để nở nụ cười mờ nhạt nhất với những người đồng hành của cô, và cô cảm ơn chúa rằng Tony không ở gần đó. Nếu cô phải chịu đựng những lời bình luận cạnh khốe của ông lúc này, cô sẽ bật khóc mất.

Thật là sự khuấy đảo hoàn toàn khi Reggie cuối cùng đã thoát được khỏi căn phòng toàn những quý cô. Tuy nhiên, cô chỉ có vài phút để trấn tĩnh bản thân, trước khi những người khác thả bộ tới phòng khách. Cô ghen thở, chờ đợi xem liệu Nicholas có tiếp tục lờ cô đi. Anh ta đi thẳng với bà Hargreaves mà không thèm liếc cô.

Thế là quá đủ. Lòng tự hào không cho phép cô ở lại. Và nếu người chú chỉ cần nói một lời với cô về Nicholas, cô sẽ nổ tung. Cô không thể làm thế giữa nơi công cộng.

Khi cô đề nghị George Fowler đưa cô về, đôi mắt xanh lá cây của anh mở rộng trong niềm thích thú. Rồi anh ta nói, “Nhưng còn chú cô?”

“Tôi không thoải mái với chú ấy.” Đúng là vậy mà cũng không hẳn, nhưng đó là một cái có. “Và dù sao chú ấy có một phụ nữ đi cùng. Mặc dù tôi ghét lạm dụng anh, George. Anh có chị gái đi cùng mà.”

“Em trai tôi có thể trông chừng chị ấy, đừng lo,” anh tuyên bố, mỉm cười.

A, cô nghĩ một cách cầu kỳ, thật là tốt khi có ai đó thích mình.

15. Chương 15

“TẠI SAO nhỉ, ta đang tự hỏi, cậu lại chú ý đến giây phút mà con bé rời phòng tiệc với người khác ấy?”

Nicholas quay ngoắt lại và bắt gặp ánh mắt của Anthony Malory. “Ngài theo dõi tôi đấy ư thưa ngài?” Anh hỏi.

“Ở lại làm gì bây giờ khi trò vui đã kết thúc rồi.” Anthony trả lời đầy vui vẻ. “Và còn là trò biểu diễn lớn đấy chứ. Chỉ mười phút sau, và cậu cũng biến luôn. Ảnh hưởng tồi đấy.”

Nicholas lờm ông. “Tôi ngạc nhiên khi ngài không đi theo cô ấy để bảo đảm Fowler sẽ đưa cô ấy về thẳng nhà. Chẳng phải đấy là việc mà một con chó giữ nhà tốt nên làm sao?”

Anthony khúc khích cười. “Để làm gì cơ? Nó sẽ làm bất cứ điều gì nó muốn dù ta có nói gì đi nữa. Và ta tin tưởng việc nó đi cùng Fowler hơn là đi cùng cậu đấy.” ông ngừng lại và hắng giọng... “kể cả khi anh ta là một trong những chàng trai theo đuổi nó vào hội mùa trước. Nếu anh ta không đưa nó về thẳng nhà, ừm, xét cho cùng cậu cũng chẳng thể trách anh ta được phải không? Cậu chẳng đang làm tất cả những gì có thể để đám trai trẻ đó có ấn tượng là con bé vẫn đang độc thân còn gì.” Ông ngừng một lát. “Đúng không?”

Mắt Nicholas long lên. “Nếu ngài có gì bất đồng với thói cư xử của tôi, ngài biết ngài có thể làm gì với việc này rồi đấy.”

“Đúng thế.” Anthony lạnh lùng nói, toàn bộ sự hài hước biến mất ngay lập tức. “Nếu ta không nghĩ đến việc Reggie sẽ làm âm ỉ chuyện đó ra sao, ta đã lôi cậu đi đấu súng ngay rồi. Khi nào nó thôi không bảo vệ cậu nữa, chúng ta sẽ lập cuộc hẹn cần thiết đó thôi... Cậu cứ tin là thế đi.”

“Ngài là đồ đạo đức giả chết tiệt, Malory ạ.”

Anthony nhún vai. “Ừh, đúng thế, nhất là khi có ai đó trong gia đình ta dính đến việc này. Cậu biết không Montieth, Jason có thể nghĩ tốt cho cậu, nhưng Jason chỉ biết mặt tích cực của tính cách cậu thôi. Anh ấy không biết việc cậu đang cố làm, còn ta thì có đấy.”

“Ông biết thật sao?”

Họ ngừng nói chuyện khi Percy bước vào. Anthony bỏ lại một Nicholas đang giận dữ sau lưng và Percy lại gần bạn mình một cách thông cảm. “Vậy là cậu vừa có thêm một vụ cãi cọ với ông ta đấy hả?”

“Ừh gần như thế.” Nicholas thốt.

Percy lắc đầu. Vấn đề của Nicholas là anh ta hiếm có ai dám đối chọi với mình từ trước tới giờ. Anh ta đủ to cao và liều lĩnh để không ai dám tranh luận ngang hàng với anh ta chứ đừng nói đánh nhau. Giờ anh ta có những người thân của Quý cô Ashton sẵn sàng đồng tâm hiệp lực chống lại mình, và sự lúng túng đang làm anh ta khó chịu.

“Cậu không nên thất vọng quá thế Nick. Chỉ là cậu chưa bao giờ có một đối thủ ngang tầm với cậu trước đây, và giờ thì cậu có cả một mớ chống lại mình.” Anh nói tiếp khi Nicholas không trả lời. “Mọi chuyện sẽ tốt hơn thôi khi cậu đã kết hôn.”

“Đồ chết dẫm!!!” Nicholas chửi thề. Anh bỏ Percy ngơ ngác đứng đó và đi lấy áo khoác.

Nicholas hít một hơi thật sâu làn không khí trong lành ngoài trời khi anh bước ra khỏi ngôi nhà đứng chờ xe ngựa mình đang tới. Và rồi anh ta hít thêm một hơi nữa cũng sâu như thế. Nó không giúp anh bình tĩnh lại chút nào.

“Chờ đã nào Nick.” Percy nhảy xuống bậc thang. “Có lẽ sẽ tốt hơn nếu cậu tâm sự với bạn bè đấy.”

“Không phải đêm nay, Percy, tớ sắp nổi điên lên rồi đấy.”

“Vì gã Malory hở?” Nicholas cầu nhàu cái gì đó. “Ồ, là vì cô ấy đã đi với Georgi rồi, phải không?”

“Cô ấy có thể đi với bất kỳ ai mà cô ấy thích, cứ như là tớ thêm quan tâm ấy!”

“Nào, đừng nổi khùng lên với tớ thế,” Percy phản đối, lùi lại một chút. “Anh bạn George thật sự... không đáng ngại cho lắm đâu, nhưng mà... ừm, nói cho cùng, cô ấy đã đính hôn với cậu rồi mà. Cô ấy...” Anh ta thấy những gì mình nói chỉ làm mọi việc tệ hơn thôi. “Thật tớ không tin được. Có lẽ nào Quý ngài Montieth nổi tiếng vô cảm giờ thật sự là đang GHEN TUÔNG đấy à?”

“Tất nhiên là tớ không ghen,” Nicholas nạt lại. “Tớ chỉ hi vọng tới nay sẽ kết thúc mọi việc thôi.”

Trừ việc anh đã thật sự thấy một màu đỏ rực, thậm chí đỏ sẫm khi George Fowler đặt tay mình lên khuỷu tay Regina. Fowler còn trẻ, rất đẹp trai, và lão già Malory thì đáng chết lắm khi nhấn mạnh thêm là anh ta đã theo đuổi cô nàng từ hồi mùa trước lận!

”Cậu đang nói cái khỉ gió gì thế Nick? Kết thúc cái gì?”

“Thì cái trò đính hôn chết tiệt này này. Cậu không thật sự nghĩ tớ sẽ cưới cô nàng đó chỉ vì tớ bị bắt nạt phải đồng ý làm điều đó chứ?”

Percy huýt sáo khe khẽ. “Té ra đấy là việc cậu đang làm đấy hả, khi cứ mãi đánh hơi quanh Bà H. Tớ biết là bà ta không phải kiểu cậu khoái mà.” Nicholas lắc khẽ đầu. “Nhưng tớ cứ nghĩ cậu đang muốn cô nàng của cậu ghen tuông cơ đấy.”

“Tớ muốn cô ta giận dữ kìa, đủ giận để bỏ rơi tớ ấy. Có phải lần đầu tiên tớ chạy theo các cô nàng khác trong lúc cô ấy chứng kiến đâu. Thậm chí tớ còn hoàn toàn quan tâm đến Selena dù tớ kinh tởm cô ta nữa cơ. Nhưng Regina chưa bao giờ dă động gì tới việc đó lần nào.”

“Có lẽ cô ấy yêu cậu.” Percy nói đơn giản.

“Tớ không cần cô ấy yêu, tớ cần cô ấy ghét tớ cơ.” Nicholas gầm gừ. Giờ anh phải tự nhủ bản thân không được phép phụ thuộc vào tình yêu của cô ấy và đáp lại nó sau khi đã làm quen với nó. Sau đó anh sẽ không thể chịu đựng nổi việc cô ấy ghét bỏ mình đâu.

“Thế thì hoàn cảnh của cậu tốt đấy chứ. Thế nhờ cô ấy vẫn không chia tay với cậu thì sao? Liệu cậu có bỏ rơi cô ấy không?”

Nicholas nhìn trời. “Tớ đã hứa là sẽ cưới cô ấy rồi.”

“Vậy có lẽ cậu sẽ kết thúc bằng việc đó cũng nên.”

“Tớ biết.”

“Điều đó có tệ lắm không?”

Anh sợ rằng khi đó sẽ là thiên đường hơn, nhưng anh sẽ không nói ra điều đó với Percy. Cỗ xe ngựa của anh đã được hãm lại trước mặt khi anh nhờ Percy. “Giúp tớ được không Percy? Quay lại trong đó và nhấn cho ông cậu đăng vợ tương lai của tớ một chút. Nói với ông ta rằng ông ta nên nói chuyện với cháu gái mình về việc ai là người cô ta nên cho phép đưa về nhà.” Anh khúc khích cười. “Nếu ông ta nghĩ nó làm tớ khó chịu, có khi ông ta sẽ cố gắng gấp đôi để khiến cô ả bỏ rơi tớ cũng nên. Còn nếu không, lời nhấn đó sẽ làm ông ta khó chịu thay tớ. Và nó sẽ làm tớ vui sướng được một chút.” Và trông anh khá hơn thật.

“Cám ơn ông bạn già. Ông ta sẽ chặt đầu tớ mất khi nhận được một tin nhắn như thế.” Percy nói.

“Cứ tin thế đi.” Nicholas mỉm cười. “Nhưng cậu sẽ làm giùm tớ thôi mà phải không? Bạn tốt thì phải thế chứ.”

Nicholas cười phá lên khi nhìn thấy vẻ mặt của Percy, và thò đầu ra vẫy tay chào anh ta khi cỗ xe ngựa bắt đầu đi dọc xuống phố.

Chỉ một lúc sau là tâm trạng vui vẻ của anh bay hơi. Tối nay là bằng chứng rõ ràng cho thấy anh không thể chịu đựng sự có mặt của Regina chút nào nữa. Chỉ cần cô chạm khẽ vào anh là khiến đầu gối anh nhủn ra rồi. Chết tiệt thật! Anh đã cố tránh xa cô càng xa càng tốt, nhưng dù việc đó có dễ chịu tới đâu, nó vẫn không thay đổi tình trạng hiện tại của anh. Thực tế là họ vẫn đang đính hôn.

“Hết đường rồi ông bạn,” Tiếng nói khiến anh tỉnh lại.

‘Ông bạn’ ư? Do người đánh xe ngựa ‘của anh’ nói ư?

Nicholas nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy, không phải ngôi nhà của mình mà là một đám cây rất gần tầm tay mình. Trước mặt là bóng đêm đen kịt. Làm sao anh có thể chìm đắm vào suy nghĩ đến mức không thêm để ý là mình bị đem ra khỏi Luân Đôn thay vì về nhà nhỉ? Hay là anh đang ở một trong những công viên rộng lớn của Luân Đôn chẳng? Nếu thế, nó cũng có thể là vùng nông thôn chết tiệt nào đó vì ban đêm mọi phương tiện đều có thể đi qua.

Lão Malory chết tiệt đó làm gì thế này, thuê một đám du côn xử lý hấn để rồi Anthony có thể thè độc với Regina là lão không hề chạm vào Nicholas chẳng? Anh có thể mừng tượng ra cảnh lão ta cười thích thú khi kể chuyện này với bạn bè ấy chứ.

Nicholas mỉm cười nham hiểm. Đây cũng là một cách để tung hỏa mù kia mà. Sao tự anh không nghĩ ra sớm nhỉ?

16. Chương 16

Đầu giờ tối hôm đó, ngay sau khi Nicholas và Regina tới nhà quý bà Hargreaves thuộc khu West End, một gã thấp nhỏ, chắc nịch tên là Timothy Pye đã vẫy một cỗ xe thuê và đưa cho người đánh xe địa chỉ một

quán trọ gần khu cảng.

Timothy làm những việc lung tung, từ một công việc lương thiện trên bến cảng cho tới rạch cổ một người nào đó. Gã hoàn toàn vô tư với những công việc dễ dàng, và họ đang có một vụ loại này. Anh bạn Neddy làm việc cùng gã. Bọn họ phải bám theo nhà quý tộc đến bất cứ nơi nào hắn đi và thường xuyên báo cáo nơi trú của hắn cho kẻ thuê họ.

Giờ là lượt báo cáo của Timothy, và không mất nhiều thời gian để đến cái quán rượu dành cho giới trên nơi gã đang ở. Trên tầng gác, gã nện thành thịch vào cánh cửa. Chỉ mất một khắc để cửa mở ra.

Hai người đàn ông đang ở trong phòng. Một người cao, gầy với bộ râu lớn màu đỏ rậm. Người kia là một gã trẻ tuổi chiều cao vừa phải, một cậu trai thực sự đẹp theo kiểu con gái, với mái tóc đen và đôi mắt xanh sẫm. Timothy chỉ mới gặp gã trẻ một lần trước đó trong cả tá lần hắn báo cáo cho gã già. Tên của họ chưa bao giờ được đề cập, Timothy cũng chẳng buồn quan tâm họ là ai. Đơn giản là gã được trả tiền để làm việc, không thắc mắc hỏi han.

“‘E’ đã dừng chân vào buổi tối, ” Timothy bắt đầu, nói với gã râu đỏ. “Vài bữa tiệc ở West End. Nhiều cỗ xe đẹp để sắp hàng ở cả hai đầu phố.”

“Một mình?”

Timothy nhún nhủ. “Mang theo một con bé ngon mắt trong xe của hắn, giống như trước đây. Đưa cô ả vào trong. Tôi thấy chúng.”

“Ông chắc chắn cùng một cô gái chứ, ông Pye, người lần trước đã rời đi mà không có hắn?”

Timothy gật đầu. “Không thể nhầm được, thưa ngài. Cô ta là một sắc đẹp kì lạ.”

Gã trẻ nói. “Chắc phải là nhân tình của hắn, ông nghĩ thế không? Ông già tôi nói hắn không phải loại người mất thời gian với ai đó mà không lên giường với họ.”

“Đồ trời đánh!” Râu đỏ gầm gừ. “Cha tôi. Không phải ông già tôi. Tại sao cháu không bao giờ lơ lờ khi cha cháu ở quanh đây? Chỉ có lỗi tại ta bị nguyên rửa sao.”

Gã trẻ đỏ bừng tới tận ngực, một điều rõ ràng bị tiết lộ bởi cái áo nới lỏng của gã. Đôi mắt xanh thăm quay lui trong sự lúng túng, gã đi tới cái bàn nơi bộ bài nằm vung vãi kế bên chai rượu và hai cái ly. Gã ngồi đó và xào bài, cố ý lờ đi sự ngưng lại của bản báo cáo sau khi bị làm bẽ mặt.

“Ông đang nói đấy, ông Pye.”

“Vâng, thưa ngài.” Tiếng “ngài” tới hoàn toàn tự nhiên, vì gã này có thể trông không giống như một quý ông với bộ râu đỏ rậm, nhưng hắn nói năng y hệt. “Tôi biết ngài muốn nghe về cô gái, trong trường hợp cô ta lại bỏ đi mà không có hắn tối nay.”

“Đèn trên phố vẫn đang sáng?”

“Chính xác. Nhưng không quá sáng để tôi và Neddy không thể lờ gã đánh xe xuống dễ dàng trong im lặng.”

“Vậy có lẽ chính là tối nay.” Râu đỏ mỉm cười lần đầu tiên. “Ông biết phải làm gì nếu có cơ hội, ông Pye.”

“Rõ rồi, thưa ngài. Ngài không muốn cô ả bị liên lụy, tôi biết, thưa ngài. Nếu hắn ra ngoài một mình, chúng tôi sẽ có hắn.”

Cánh cửa đóng lại sau lưng Pye và Conrad Sharpe cười lớn. Thật là một tiếng cười mạnh và khỏe với một người đàn ông gầy như vậy. “Ồ, đừng hờn dỗi, chàng trai. Nếu tất cả xong xuôi, có thể chúng ta sẽ trên đường về nhà vào ngày mai.”

“Chú đừng có chính cháu trước mặt những kẻ như hắn, Connie. Cha cháu chẳng chính cháu trước mặt những người khác.”

“Không chính,” Conrad lại chữa. “Cha cháu là một người cha mới tinh và do đó, ông ấy đặc biệt dung thứ những cảm nhận của cháu, Jeremy.”

“Chú thì không?”

“Sao ta phải thế, nhóc?”

Có một vẻ hoàn toàn thẳng thắn trong thái độ của ông, và cuối cùng Jeremy trẻ tuổi cười toe. “Nếu tối nay họ tóm hấn, cháu sẽ được đi theo chứ?”

“Xin lỗi, nhóc. Sẽ là một công việc bẩn thỉu mà cha cháu không muốn cháu thấy.”

“Cháu mười sáu rồi!” Jeremy phản đối. “Cháu đã trải qua một trận thủy chiến.”

“Chỉ vừa vụn thôi.”

“Cháu không quan tâm – ”

“Không,” Conrad nói cứng rắn. “Thậm chí nếu cha cháu đồng ý, chú cũng không để cháu làm. Cháu không cần thấy mặt xấu nhất của cha mình.”

“Ông ấy chỉ muốn dạy hấn một bài học thôi mà, Connie.”

“Ừ, nhưng cháu sẽ bị tổn thương, bài học sẽ tàn nhẫn. Và cũng là vấn đề với lòng tự trọng của ông ấy nữa. Cháu đã không nghe thấy những vết nhơ và lời chế nhạo mà gã quý tộc trẻ tuổi đã xoa vào vết thương. Cháu đã không biết về một vết thương gần chết.”

“Ồn hấn! Đó là lý do – ”

“Ta đã nói không!” Conrad cắt ngang lần nữa.

“Ôi, được rồi.” Jeremy cầu nhàu. “Nhưng cháu vẫn không thấy tại sao chúng ta lại phải theo tất cả sự ồn ào và khó chịu này, theo đuôi hấn ở Southamton mà không gặp may, rồi lãng phí hai tuần ở Luân Đôn cũng chỉ để làm việc đó. Sẽ vui hơn nhiều nếu đánh chìm một con tàu của hấn.”

Conrad rúc rích cười. “Cha cháu nên nghe ý tưởng vui vẻ của cháu. Nhưng bởi vì, gã quý tộc này chỉ có sáu con tàu trong phạm vi buôn bán của hấn, việc mất một sẽ không làm túi tiền của hấn bị nhột đâu. Cha cháu đã quyết tâm san bằng tỉ số ở cấp độ cá nhân hơn.”

“Và sau đó chúng ta có thể về nhà chứ?”

“Phải, nhóc. Cháu có thể trở lại việc học tập quy tắc ứng xử của cháu.”

Jeremy nhăn mặt và Conrad Sharpe bật cười. Rồi họ nghe thấy tiếng phụ nữ khúc khích ở phòng bên cạnh, nơi cha Jeremy đang ở, và sự nhăn nhó của Jeremy trở thành cơn đỏ mặt, làm cho Conrad cười còn lớn hơn.

17. Chương 17

Vẫn bị nung đốt trong cái nóng ban ngày, giờ mặt đất hoàn toàn ẩm dưới má anh. Hay có khi vì anh ta đã nằm đó hàng giờ rồi nên hơi nóng cơ thể anh đã làm ẩm mặt đất, anh cũng chẳng biết. Những suy nghĩ này lướt qua tâm trí Nicholas khi anh tỉnh lại và mở mắt ra.

Sau đó anh tự gọi mình là đồ ngốc, chực lần đồ ngốc. Một quý ông như anh mà chỉ vừa mới thò chân ra khỏi cỗ xe, không bao giờ tưởng nổi là mình sẽ bị tấn công ngay cả khi chân chưa chạm đất.

Anh phun đất ra khỏi miệng. Rõ ràng họ đã để anh nằm đó nơi anh ngã xuống. Cử động khê một chút và anh biết tay mình đang bị trói sau lưng và gần như tê cứng nữa. Tuyệt thật. Với đám sao trời bay lảng quăng trong đầu, may lắm anh mới có thể quỳ lên được chứ không nói đứng lên. Nếu họ để lại cho anh cái xe ngựa anh cũng chẳng thể lái nó về mà không dùng tay được. Mà họ có để lại cho anh cái xe ngựa không nhỉ?

Quay đầu một cách đau đớn sang bên cạnh, Nicholas nhìn thấy một cái bánh xe, và một đôi ủng cạnh đó.

“Người vẫn ở đây à?” Anh hỏi, không tin nổi.

“Chứ tớ có thể đi đâu hở ông bạn?”

“Quay lại khu ổ trộm cướp của người chẳng hạn,” Nicholas trả lời.

Gã đó cười phá lên. Thế quái này nghĩa là sao nhỉ? Liệu đây không phải chỉ là một vụ cướp bình thường chẳng? Anh lại nghĩ về gã Malory, nhưng dù có mấy anh cũng không thể nghĩ gã ta có thể thuê ai đó đập anh được.

“Ta ngắt lâu chưa?” Nicholas hỏi, đầu nhúc từng chấp.

“Hơn tiếng rồi ông bạn, chắc thế.”

“Thế người có phiền không khi nói cho ta biết người còn chờ cái quái gì cơ chứ?” Nicholas gầm lên. “Cướp đi cho xong công việc rồi biến!”

Gã trai lại cười phá lên. “Lầm rồi ông bạn, yên tâm. Không ai bảo tớ là không được làm thế nên tớ làm rồi. Nhưng công việc của tớ là ở đây, trông chừng cho ông bạn ở yên đó kia.”

Nicholas cố ngồi dậy nhưng một làn sóng quay cuồng nhấn chìm anh. Anh chửi thề rồi thử lại lần nữa.

“Yên nào ông bạn. Đừng có cố thử trò gì đấy, nếu không tớ sẽ phải cho cậu ném thêm một cú dùi cui nữa mất thôi.”

Nicholas ngồi lên, đầu gối co lại để đỡ ngực. Hít thở sâu cũng có ích phần nào. Cuối cùng anh cũng nhìn được gã lôi thôi đó. Anh không thấy bất ngờ lắm. Giá mà đứng lên được thì anh có thể cho hấn một trận kể cả tay đang bị trời rồi.

“Ê làm ơn tốt bụng kéo ta đứng lên được không?”

“Ngu gì ông bạn, cậu to gấp đôi tớ đấy. Tớ đâu phải trẻ nít mà không biết.”

Quá đủ rồi, Nicholas nghĩ. “Người làm gì người lái xe của ta rồi?”

“Lừa hấn vào trong ngõ. Cậu đừng lo. Hấn sẽ tỉnh dậy với cái đầu ê ẩm như cậu lúc này thôi, nhưng hấn sẽ không sao đâu.”

“Chúng ta đang ở đâu?”

“Tớ khoái khi cậu còn ngủ hơn,” Gã cướp đường trả lời. “Cậu hỏi nhiều quá!”

“Ít nhất người có thể nói xem chúng ta đang làm gì ở đây chứ?” Nicholas nôn nóng hỏi.

“Ông bạn đang ngồi giữa đường còn tớ thì bảo đảm là cậu ở yên đấy.”

“Không, việc mà người đang làm là chọc tức ta thì có!” Nicholas nạt lại.

“Thế thì việc đó làm tớ lo lắng đấy ông bạn,” gã trai khúc khích cười, “Thật mà!”

Chỉ cần một tí lực đòn bẩy và cố gắng thôi, là anh có thể nhào ra húc đầu vào bụng gã con hoang dê tiện đó rồi, Nicholas thầm nghĩ. Nhưng suy tính của anh bị tiếng của một chiếc xe ngựa tới gần cắt ngang. Và vì thằng cha cướp đường kia không hề có ý định gì rồi đi khỏi đó, Nicholas kết luận một cách không thoải mái rằng chiếc xe ngựa đó đang được mong chờ. Cái quái gì sẽ diễn ra tiếp theo nhỉ? “Đồng bạn người đấy hả?”

Gã cướp lắc đầu. “Tớ bảo cậu rồi, cậu hỏi nhiều quá!”

Ngon đèn treo phía ngoài cỗ xe đang tới gần chiếu sáng cả một vùng, và Nicholas nhìn thấy chung quanh khá là quen thuộc. Công viên Hyde Park chẳng? Anh thường đi dọc các con đường mòn ở đó mỗi sáng và thuộc lòng chúng như những khu đất ở Silverley vậy. Mà sao bọn hấn dám bắt cóc anh ở gần nhà thế nhỉ?

Cỗ xe ngựa dừng lại cách đó khoảng hai mươi feet (khoảng hơn 6m – LV), và người đánh xe nhảy xuống mang theo ngọn đèn dầu đi cùng. Đằng sau anh ta, hai người đàn ông xuống khỏi cỗ xe, nhưng Nicholas chỉ có thể thấy bóng dáng mờ ảo của họ do ánh đèn đang chiếu trực tiếp vào mắt anh. Anh cố đứng lên, nhưng cái dùi cui của Pye ấn xuống vai anh đầy đe dọa.

“Hình ảnh đẹp lắm nhỉ, Connie?” Anh nghe thấy ai đó nói, và tiếng trả lời. “Quả thực là đẹp. Tất tần tật trời gô lại và chỉ chờ sự hài lòng của ngài thôi.”

Tiếng cười vang của họ như càng mài mòn thêm mấy dây thần kinh vốn đang căng thẳng của Nicholas. Anh không nhận ra các giọng nói đó, nhưng chúng dường như đến từ tầng lớp có văn hóa. Anh đã tạo thêm kẻ thù nào trong đám quý tộc thời thượng nhỉ? Chúa ơi, hàng tá ấy chứ! Tất cả đám trai trẻ đã theo đuổi cô dâu tương lai của anh chứ ai!

“Làm tốt lắm, các chiến hữu của ta.” Một cái túi tiền được ném về phía gã đang giữ cây dùi cui, và một cái khác cho gã đánh xe ngựa giả mạo. “Cứ để ngọn đèn đó cho chúng ta, rồi các cậu có thể quay về trên cỗ xe được thuê kia. Chúng ta sẽ dùng cỗ xe ngựa này vì quý ngài đây sẽ không cần đến nó đâu.”

Làn ánh sáng di chuyển ra khỏi mắt anh và Nicholas lần đầu tiên nhìn rõ được hai gã đàn ông mới tới. Cả hai đều cao ráo và có râu quai nón, cả hai đều ăn mặc lịch sự, gã gầy hơn mặc áo choàng dài có hai lớp ở ngực; gã kia, với một bộ râu rậm rì, mặc một chiếc áo kiểu Garrick hơi sờn vài chỗ. Hắn cũng thấy cả những chiếc quần màu tối và những đôi ủng được chăm sóc cẩn thận nữa. Nhưng họ là ai nhỉ?

Gã vai rộng hơn, hơi thấp hơn người kia, đi lại với một chiếc gậy chống có tay cầm bằng ngà voi. Cộng với bộ râu rậm rạp của mình, hắn trông có vẻ đầy hài hước và châm biếm. Hắn già hơn người đi cùng, chắc ở khoảng đầu bốn mươi tuổi. Hắn trông khá là quen nhưng Nicholas không thể nhận ra người nào trong số họ cả.

“Nhớ mai cây đèn còn lại tới đây trước khi các cậu đi nhé.”

Ngọn đèn trên cỗ xe của chính Nicholas cũng được đặt đằng sau xe, chiếu thẳng vào hắn, nhưng lại khiến hai gã đàn ông kia lấp trong bóng tối. Tên đánh xe cùng gã cầm dùi cui đã rời đi trên cỗ xe ngựa cho thuê hồi nãy.

“Trông hắn bối rối nhỉ, phải không Connie?” Gã trẻ hơn nói khi cỗ xe đã đi khuất. “Ông không cho là hắn sẽ làm tôi thất vọng khi nói hắn không nhớ ra tôi chứ?”

“Có lẽ ngài nên cải thiện trí nhớ cho hắn chút đỉnh chẳng.”

“Hoặc có lẽ tôi chỉ cần đập cho cái trí nhớ đấy một trận.”

Chiếc ủng đập vào hàm Nicholas. Anh ngã xuống đất, đè lên hai tay bị trói, rên rỉ vì đau.

“Thôi nào nhóc, ngồi dậy coi. Đấy chẳng gì hơn một cái tát yêu cả đâu.”

Hai cổ tay bị trói của Nicholas bị kéo mạnh để lôi anh đứng dậy, khiến tay anh xoắn cả lại đau đớn. Anh quay cuồng một lúc do một cơn chóng mặt kéo đến, nhưng một bàn tay cứng rắn đỡ anh đứng lên. May thay cảm anh đã gần như tê điếng. Anh chỉ hơi thấy đau nhói một chút khi anh mở môi nói. “Nếu quả tình chúng ta đã gặp nhau...”

Nắm đấm khiến anh hụt hơi khi nó nhằm trúng vào bụng anh. Anh gập đôi người lại hỏn hển thở.

Bàn tay vừa đấm anh lần lên cầm anh để kéo anh đứng lên lại gần như là dịu dàng. “Đừng làm ta thất vọng thế nhóc.” Giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy cảnh báo. “Hãy bảo là anh nhớ ra ta đi nào.”

Nicholas nóng bừng người trong cơn giận dữ khi anh nhìn thẳng vào gã đàn ông đó. Hắn chỉ thấp hơn anh có vài inch. Mái tóc nâu sẫm dài và được buộc bằng một sợi ruy băng, dù các lọn tóc ngắn và vàng hơn đang che phủ qua tai hắn. Bộ râu cũng mang màu nâu nhạt như mái tóc. Và khi hắn quay đầu qua một bên để ngắm Nicholas, một ánh chớp vàng xuất hiện bên tai hắn. Một cái khuyên tai sao? Không thể thể được. Những kẻ duy nhất đeo khuyên tai là... Sự bất an bắt đầu chiếm chỗ cơn giận dữ của anh.

“Thuyền trưởng Hawke ư?”

“Tốt lắm nhóc, ta sẽ buồn lắm khi phải nghĩ là cậu quên ta mất rồi.” Hawke cười khúc khích. “Ông có thấy vài cú thọc chính xác có hiệu quả ra sao chưa Connie? Mà lần cuối chúng tôi gặp nhau là ở một cái ngõ tối thui đấy nhé. Ta còn nghĩ là thằng bé không thể nhìn rõ ta cơ.”

“Anh ta nhìn thấy ngài đủ rồi còn gì, trên tàu Maiden Anne ấy.”

“Nhưng trông ta có giống thế khi ở trên boong tàu đâu? Không hề, cậu ta là một cậu nhóc thông minh, có vậy thôi. Chỉ là vài sự suy luận nho nhỏ thôi mà. Ta ngờ là hẳn không có kẻ thù nào khác như ta đâu.”

“Tôi tiếc là phải làm ngài thất vọng thôi,” Nicholas nói một mồm, “Nhưng ngài không còn giữ thế độc quyền ghét bỏ tôi nữa đâu.”

“Không à? Tuyệt thật! Ta sẽ không khoái việc cậu được tận hưởng cuộc sống dễ dàng một khi ta rời khỏi đây đâu.”

“Ồ thế ra tôi được sống thêm một ngày nữa cơ đấy à?” Nicholas hỏi lại.

Connie cười phá lên. “Hắn ta kiêu ngạo y như ngài vậy Hawke, mà sao lại không chứ. Tôi không nghĩ ngài làm hắn sợ hãi chút nào đâu. Hẳn sẽ móc mắt ngài lần sau cho mà xem.

“Ta không nghĩ như thế.” Hawke trả lời lạnh lùng. “Nếu thế ta chỉ việc móc lại mắt hắn thôi. Ông thấy sao khi hắn phải đeo một tấm bịt con mắt chột như ông bạn Billings già nhỉ?”

“Với khuôn mặt xinh trai thế kia á?” Connie khịt mũi. “Nó chỉ càng tô đậm vẻ ngoài tuyệt vời của hắn thôi. Các quý bà sẽ tha hồ mà khoái nó.”

“Thế à, nếu vậy có khi ta nên chăm sóc lại cái mặt hắn mới được.”

Nicholas thậm chí còn không nhìn thấy cú đâm vọt tới. Lửa bùng lên trên má anh, cú va chạm khiến anh lảo đảo. Connie đứng đó để giữ anh lại, không phải để giúp anh đứng vững, mà để dành cho cú đâm thứ hai vào má bên kia với cùng sức mạnh như thế. (Khổ thân hén, thế này còn gì là người!)

Khi đầu óc đã tỉnh lại, Nicholas nhổ ra một bãi máu. Mắt anh long lên một tia giết người khi anh bắt gặp cái nhìn của gã thuyền trưởng hải tặc.

“Cậu giận đủ để đánh nhau với ta chưa nhóc?”

“Ngài đáng ra chỉ việc yêu cầu thôi mà,” Nicholas gắng gượng nói.

“Nãy cậu cần thêm ít động cơ thúc đẩy nữa. Ta ở đây để quân bình tỷ số với cậu chứ không phải để đùa giỡn. Ta yêu cầu cậu phải đánh đấm cho tử tế, nếu không chúng ta lại phải lặp lại chuyện này khi khác nữa đấy.”

Nicholas khịt mũi, dù điều đó làm anh đau điếng. “Quân bình tỷ số sao? Ông quên ai tấn công trước trên biển rồi hả?”

“Nhưng đó là công việc của ta mà, cậu không biết sao?”

“Thế sao ông còn dám nói đến trả thù chỉ vì ông bị đánh bại?” Nicholas hỏi lại. “Hay tôi có vinh dự là người duy nhất có thể thoát ra cùng với cả con tàu sau một vụ chạm trán với tàu Maiden Anne thế?”

“Không hề,” Hawke thật thà nói. “Chúng ta đã từng bị lừa vào cảng trước đó. Ta cũng đã từng nhận vài vết thương chiến trận trước đây. Dù ta không khoái thấy con trai mình bị thương khi cậu đánh hạ cây cột buồm chính của ta. Nhưng kể cả chuyện đó cũng có thể chấp nhận được khi có một thằng nhóc trên tàu. Tuy nhiên, giữa một quý ông với một quý ông...”

“Một quý ông cướp biển sao?” Nicholas đánh hơi thấy nguy hiểm nhưng anh không thể không thốt.

“Cứ cười nhạo đi nếu muốn, nhưng cậu đủ thông minh để hiểu tại sao chúng ta gặp lại mà.”

Nicholas gần như cười phá lên. Thật không tin được. Gã cướp biển này tấn công anh trước, với mục đích cướp hàng hóa trên con tàu của Nicholas. Anh đã thắng trận hải chiến đó. Anh đoán là anh không nên chế nhạo Thuyền trưởng Hawke khi anh quay buồm bỏ đi. Nó cũng như là đánh lén ấu. Nhưng chuyện đó đã bốn năm rồi, và anh hồi đó còn trẻ và đầy liều lĩnh, cả hiếu thắng nữa. Dù vậy, những câu chế nhạo đó rõ ràng là thứ khiến Hawke bận tâm về việc quân bình tỷ số. Làm sao một quý ông có thể bỏ qua một sự xúc phạm kia chứ?

Một quý ông!! Họ đã gặp lại trong một ngõ tối ở Southamton sau khi Nicholas quay về Anh quốc ba năm trước. Anh hầu như không thể nhìn thấy kẻ tấn công mình đêm đó dù Hawke đã vui lòng tự giới thiệu bản thân. Lăn va chạm đó đã bị cắt ngang.

Và rồi thêm một lá thư, một lá thư, trời ạ, chờ Nicholas khi anh trở về từ Tây Ấn năm ngoái, bày tỏ sự tiếc nuối rằng Hawke không thể tái ngộ anh được khi anh còn ở Luân Đôn. Lá thư đó đã thuyết phục Nicholas rằng anh có một kẻ thù rất kinh khủng.

Tại sao, Chúa ơi, tại sao anh lại được phù hộ tới mức có một gã cặn bã của xã hội thêm khát trả thù anh cơ chứ?

“Thả hân ra đi Connie?”

Nicholas cứng người lại. “Tôi phải đánh lại cả hai người chẳng?”

“Thôi nào,” Thuyền trưởng Hawke phản ứng. “Như thế không mã thượng cho lắm phải không?”

“Chết tiệt thật,” Nicholas gầm lên. “Đánh đập một người không có khả năng tự vệ thì mã thượng lắm đấy!”

“Ta làm đau cậu à nhóc? Cậu phải thứ lỗi cho ta, nhưng ta cứ định ninh cậu mình đồng da sắt cơ đấy. Và cậu phải hiểu là ta cảm thấy điều đó chấp nhận được sau toàn bộ những phiền muộn cậu gây cho ta khi chờ đợi tới giây phút này chứ.”

“Và ông sẽ hiểu cho tôi khi tôi không đồng ý với ý kiến của ông chứ?”

“Tất nhiên rồi.” Hawke trả lời với một cái cúi chào lễ phép châm biếm.

Hawke đã cởi chiếc áo khoác Garrick của mình ra. Ông ta mặc đồ nhẹ cho dễ cử động, chỉ một chiếc áo sơ mi giắt trong quần. Nicholas thì đang phình lên với cả áo mưa, áo khoác ngắn, áo khoác dài. Anh thấy rõ rằng mình sẽ không có cơ hội cởi bất cứ cái nào ra khi thấy gã cướp biển bẻ ngón tay đầy nông nóng.

Nicholas không thể ngăn mình rên lên một tiếng khi hai cổ tay bị trói của anh được tháo ra và tay anh thông xuống đầy đau đớn bên thân mình. Các ngón tay anh chẳng cảm thấy gì trong một lúc, và rồi lại cảm thấy quá nhiều khi máu đã dồn xuống các đầu ngón tay. Và anh đã đoán đúng, anh thậm chí còn không có chút khoảnh khắc nào hồi lại trước khi cú đâm đầu tiên chạm vào cằm anh. Anh tiếp đất khá nặng nề.

“Thôi nào nhóc.” Hawke phàn nàn với một cái thở dài chán nản. “Lần này chúng ta sẽ không bị cắt ngang đâu. Cho ta thấy chú mày đánh đâm tử tế ra sao đi rồi ta sẽ coi như mọi chuyện ổn thỏa.”

“Thế nếu tôi không làm thế thì sao?”

“Thì chú mày sẽ khó mà rời khỏi đây được.”

Nicholas nhận lấy sự cảnh báo trong đó. Anh vứt chiếc áo mưa lại khi còn đang ở dưới đất, rồi lao mình vào gã đàn ông lớn tuổi hơn, ôm hân ngang eo và lôi cả hai xuống đất. Rồi anh đâm một cú mạnh ngay vào hàm gã Hawke nhưng cú va chạm quá mạnh với bàn tay đang đau nhức nên anh mới là người kêu lên đau đớn.

Nicholas cố hết sức, nhưng Hawke không hề yếu thế chút nào, và dù Nicholas đã bị thương trước đó, Hawke mới là người điên tiết hơn trong cả hai. Ông ta cũng nặng nề và cơ bắp hơn. Các nắm đấm to như cục giấm bông của ông không có chút thương tiếc nào với khuôn mặt cũng như cơ thể đã bầm tím của Nicholas. Cuộc đấu thật sự khó khăn với cả hai, tuy nhiên khi Nicholas nằm chảy máu trên đất, anh biết gã đàn ông cũng bị thương không kém. Kể cả thế Hawke vẫn có thể cười phá lên.

“Ta phải nhường cậu thôi Montie,” Thuyền trưởng Hawke thở dốc. “Cậu có thể dễ dàng đánh bại ta nếu cậu được khởi đầu tốt hơn. Ta thỏa mãn rồi.”

Nicholas chỉ nghe thấy vài từ trước khi anh lại bất tỉnh lần nữa. Conrad Sharpe cúi xuống lay lay anh, nhưng anh không cựa quậy chút nào.

“Hắn ta bất tỉnh rồi Hawke. Dù vậy ngài vẫn nên ngả mũ với hắn đi thôi. Với một gã thiếu gia được chiều chuộng, hắn chịu đựng được lâu hơn là tôi nghĩ.” Conrad cười khúc khích. “Thế giờ cơ thể ngài cảm thấy thế nào về việc quân bình tỷ số ấy?”

“Làm ơn im đi Connie. Thế có địa ngục, thằng cha đó có cú tay phải kinh thật.”

“Tôi cũng thấy thế.” Conrad phá lên cười.

Hawke thở dài. “Ông biết đấy, trong tình huống khác có lẽ ta có thể gần như là khoái hẳn ấy chứ. Thật xấu hổ là ta lại đi qua đời hẳn lúc hẳn còn là một tên nhóc con hiếu thắng và miệng lưỡi.”

”Chẳng phải chúng ta đều như thế ở tuổi đó sao?”

“Ừh ta nghĩ là có. Và chúng ta đều phải học nhiều từ nó.” Hawke cố đứng thẳng người lên nhưng rồi rên rỉ và lại gập người xuống. “Tìm cho ta một cái giường đi Connie. Ta nghĩ là ta phải mất cả tuần nghỉ ngơi sau vụ này mất.”

”Thế có xứng đáng làm vậy không?”

“Có chứ, thế có Chúa, chắc chắn như địa ngục có quỷ ấy!”

18. Chương 18

Cuối cùng thì mấy người viên chức và ông bác sĩ nối đuôi nhau rời căn phòng, và người hầu của Nicholas, Harris, đóng cửa lại. Nicholas tự cho phép mình mỉm cười, nhưng cử động trở nên nhăn nhó khi vết cắt trên môi anh bị giãn ra.

“Nếu cậu không phiền, cậu chủ, tôi sẽ mỉm cười cho cả hai chúng ta,” Harris đề nghị. Và rồi ông ta làm thế thật, bộ ria dài rủ xuống nhẹ ra khi ông há rộng miệng cười.

“Đó là cái kết tốt hơn tôi có thể hi vọng, đúng không?” Nicholas nói.

“Đúng vậy, thưa cậu. Thay vì đưa chánh án đến trước một vấn đề đơn giản là vụ hành hung, ông ấy sẽ đối mặt với gánh nặng của nạn cướp biển.”

Nicholas muốn cười thêm nữa, nhưng nghĩ tốt hơn là không nên. Giờ anh biết gã Thuyền trưởng Hawke cảm thấy thế nào về bàn thắng tối đó. Ha, chiến thắng của Hawke sẽ rất, rất ngắn.

“Tôi cho rằng mình không nên hả hê, nhưng gã đó quả là xứng đáng,” Nicholas nói.

“Thật sự, thưa cậu. Sao chứ, bác sĩ đã nói cậu thật may mắn khi xương hàm vẫn còn nguyên vẹn. Và trong đời tôi chưa bao giờ nhìn thấy quá nhiều vết thâm tím và – ”

“Ồ, nó không thành vấn đề. Ông cũng không nghĩ giờ này hẳn đang dễ chịu chứ? Đó là nguyên tắc của vấn đề. Tôi sẽ không đời nào gặp gã đề tiện đó nếu hẳn không tấn công tàu của tôi trước. Cho tới lúc này hẳn vẫn giữ sự hận thù đáng nguyên rửa đó! Nhưng tôi không nghĩ hẳn đang cười vì nó đâu, đang ngồi trong nhà giam thì có.”

“Quả thật là may khi người canh gác đã tìm thấy cậu khi chúng đang hành động, cậu chủ.”

“Phải. Thuận túy là may mắn.”

Nicholas đã nhận thức trở lại chỉ vài khắc sau khi Hawke và gã tóc đỏ Connie rời khỏi xe của mình. Và cũng chỉ mất vài khoảnh khắc khi anh nghe tiếng vó ngựa không xa là mấy. Anh cố kêu lên, và hai người tuần đêm đã nghe thấy. Thêm vài bằng cớ thuyết phục để họ rời khỏi anh và đi ra sau cỗ xe của anh. Ba mươi phút sau đó họ trở lại chỗ anh với tin tốt là cỗ xe của anh đã được tìm ra nhưng cái gã tấn công ắt là đã sợ hãi – mặc dù người kia cố đuổi bắt.

Nicholas đã kể toàn bộ câu chuyện cho mấy anh chàng tốt bụng đã mang anh về nhà, và tên của Hawke đã được họ đay nghiến. Chắc chắn là đủ, mấy vị viên chức cao cấp đến chỗ Nicholas trong khi bác sĩ vẫn đang khám cho anh. Họ báo rằng Hawke là một tội phạm bị truy nã bởi Crown.

“Cũng thật may mắn nữa, thưa cậu,” người hầu của anh tiếp tục huyền thuyên khi anh ta xếp thẳng lại tấm phủ giường Nicholas, “là Tiểu thư Ashton không đi cùng cậu khi cậu chạm trán lũ côn đồ. Tôi có nên cho là buổi tối đã theo đúng kế hoạch và cô ấy lại rời đi mà không có cậu lần nữa?”

Nicholas không trả lời. Khi anh nghĩ về điều có thể xảy ra... không, không chịu được khi nghĩ về nó. Cô ấy an toàn là bởi vì George Fowler đã đưa cô ấy về nhà.

Hừm. Thật sự là George Fowler. Một cơn giận vô cớ, hừng hực và hằn học, chiếm lấy anh.

“Thưa cậu?”

“Cái gì?” Nicholas quát, rồi sửa lại. “À, phải, Harris, buổi tối đã diễn ra theo đúng mong đợi ở nơi tiểu thư được quan tâm.”

Người hầu ở tuổi trung niên này đã ở với Nicholas từ lúc lên mười và đã chia sẻ những suy nghĩ và cảm nhận của anh theo cách không ai khác có thể. Ông biết Nicholas không muốn lấy Regina Ashton, mặc dầu ông không biết tại sao – và cũng không mơ tới việc thắc mắc. Ông và Nicholas đã thảo luận về chiến lược Nicholas đang hết lòng thực hiện nhằm đạt được thỏa thuận.

”Tiểu thư Ashton đã nói với cậu chưa, cậu chủ?”

“Không tốt lắm,” Nicholas mệt mỏi trả lời. Thuốc giảm đau bác sĩ cho anh dùng bắt đầu phát huy tác dụng. “Tôi vẫn dính hôn.”

“À, chắc hẳn lần tới...”

“Phải.”

“Nhưng không còn nhiều thời gian trước đám cưới,” Harris do dự nói thêm. “Bác sĩ muốn cậu có ba tuần nghỉ ngơi trên giường.”

“Đừng bận tâm,” Nicholas bài bác. “Tôi sẽ rời khỏi giường sau ba ngày, không hơn.”

“Nếu cậu nói vậy, cậu chủ.”

“Tôi nói vậy.”

“Rất tốt, cậu chủ.”

Chưa bao giờ trải qua vụ tấn công như thế trước đây, Nicholas không hề biết rằng anh sẽ cảm thấy tệ hơn mười lần vào ngày hôm sau. Anh nguyên rửa hết mức gã Thuyền trưởng Hawke và sẽ thích thú khi gã cướp biển bị treo cổ.

Mất cả tuần trước khi anh có thể di chuyển nhẹ nhàng mà không đau. Và mặc dù cuối cùng anh cũng rời giường bệnh và đi lại trong tuần tiếp theo, những vết cắt trên mặt anh vẫn tươi mới.

Anh không có cơ hội thích hợp nào để gặp Regina. Nhưng anh không thể chịu được khi thời gian ngày càng cạn dần.

Đám cưới chỉ còn một tuần nữa. Anh phải gặp cô.

Anh đã tới ngôi nhà của Malory tại quảng trường Grosvenor bất chấp diện mạo của mình. Anh được cho biết Regina đã rời nhà, đi mua sắm đồ đạc mang về nhà chồng của cô. Thông tin này làm gia tăng sự hốt hoảng nơi anh. Anh chờ đợi cả giờ, và khi cô về anh đã giật hôn thê của mình một cách vô lễ khỏi các anh chị họ ngay lúc cô đi đến cửa.

Anh dẫn cô qua vườn và lên quảng trường, không nói một lời, anh sải chân nhanh và dài, nét mặt đăm đăm tới sẫm. Giọng nói mềm mại của cô len vào những ý nghĩ của anh làm anh ngừng lại.

“Anh đã hồi phục?” cô hỏi. Cơn gió thu nhẹ nhàng mát rượi bứt những chiếc lá vào trong không trung và nghịch ngợm chơi đùa với những sợi lông vũ gắn trên mũ Reggie. Má cô ửng đỏ, đôi mắt lấp lánh những đốm xanh. Cô đáng yêu kinh khủng hơn rất nhiều, tươi tắn và đầy sức sống. Cô vẫn là người phụ nữ đẹp nhất anh từng gặp.

“Hồi phục?” Nicholas gặng hỏi, tự nhủ làm thế quái nào cô biết về vụ tấn công trong khi anh tránh cô cả hai tuần vừa rồi để cô không biết.

“Derek đã nói cho bọn em về tình trạng của anh,” cô giải thích. “Em rất buồn anh đã không khỏe.”

Khốn thật! Giờ anh đã nhận được niềm thương cảm của cô, cảm ơn sự chân thật của Derek. Anh thích cơn giận của cô hơn.

“Sự thực là, anh đang ngồi ở một quán rượu ưa thích của anh tại khu cảng thì bị mấy tên du đảng đột kích bất ngờ để cướp túi tiền. Tuy nhiên đó là một sự náo động rõ ràng thường xuyên diễn ra ở những nơi không mấy dễ chịu.”

Cô mỉm cười đầy khoan dung. “Tony đã quả quyết là anh sẽ lợi dụng tình trạng của mình làm lý do trì hoãn đám cưới. Em đã bảo chú ấy đó không phải phong cách của anh.”

“Em biết anh rõ lắm sao, em yêu?” Nicholas mỉm cười.

“Anh có thể có nhiều điều, nhưng hèn nhát không nằm trong số đó.”

“Em thật liều – ”

“Ôi, nhầm nhứ,” cô ngắt lời. “Em sẽ không tin nếu anh cố gắng thuyết phục em điều khác, vì vậy đừng có cố.”

Nicholas nghiêng chặt răng và cô nở nụ cười thích thú thoáng qua. Nhìn ngắm vẻ đẹp của cô tác động đến anh thật dữ dội, như nó vẫn luôn thế, và suy nghĩ của anh hoàn toàn rời rạc trong một khoảnh khắc.

“Anh cho rằng nên hỏi đạo này em thế nào?”

“Đúng đấy, anh nên hỏi,” Reggie đồng ý. “Nhưng cả hai chúng ta đều biết việc em làm với thời gian của em không làm anh hứng thú. Ví dụ, nếu anh không bị thương, liệu anh có biết em đã quá bận tới mức không nhớ anh? Và anh sẽ không quan tâm nếu anh biết những người đàn ông khác đã thấp tùng em tới các buổi giao thiệp mà các chị họ khăng khăng nài em tới?”

“George Fowler?”

“George, Basil, William – ”

“Cẩn thận đấy, hoặc anh sẽ bắt đầu cho rằng em đang cố khuấy động sự ghen tuông để trả miếng của anh.”

“Trả miếng? Ồ, anh coi đấy, anh phán xử em bởi thái độ cư xử của chính anh. Thú vị làm sao, Nicholas. Chỉ bởi vì anh thấy những phụ nữ khác quyến rũ – ”

“Quá đáng thật, Regina!” cuối cùng Nicholas mất hết kiên nhẫn. “Tại sao em gởi cơn giận của mình trong mấy câu vô nghĩa lịch sự như thế? Hãy gào lên với anh đi!”

“Đừng có nổi giận với em.”

“Aha!” anh kêu đắc thắng. “Anh đã bắt đầu nghĩ là em không có trái tim.”

“Ồ, Nicholas.” Reggie cười dịu dàng. “Em có nên nghĩ về chuyện gọi anh là một tạo vật xấu xa, hèn hạ, và nức nở thế rằng em sẽ không lấy anh cho dù anh là người đàn ông cuối cùng trên đời hay những thứ kiểu như thế?”

Nicholas trừng trừng giận dữ. “Em chế nhạo anh, quý bà?”

“Điều gì làm anh nghĩ thế?”

Cô nói với một vẻ vô tư đến nỗi anh đặt tay lên vai cô, muốn lắc lắc cô. Nhưng đôi mắt xanh lộng lẫy mở rộng trong sự ngạc nhiên khi đôi tay cô dựa lên ngực anh, và Nicholas nóng vụt lên.

Anh bước lùi lại khỏi cô, gần như run rẩy. “Áp lực của thời gian làm anh tù túng, Regina,” anh nói lạnh lùng. “Trước đây anh đã yêu cầu em chấm dứt cái trò hứa hôn này. Giờ anh yêu cầu em lần nữa. Không, anh đang năn nỉ em. Anh không muốn lấy em.”

Cái nhìn của cô rơi xuống, chầm chầm bất động tại nơi được đánh bóng loáng của đôi giày ống anh đang đi. “Anh không muốn em... theo bất kỳ cách nào? Thậm chí là người tình?”

Đôi mắt vàng rực của anh nhá lên sự xáo động do câu hỏi đó gây ra, nhưng anh chỉ nói, “Không nghi ngờ gì em sẽ là một người tình tuyệt vời.”

“Nhưng anh không thích?”

“Không tí nào.”

Cô quay lưng lại với anh, vai cô rũ xuống, dáng vẻ buồn nản một chút. Nicholas phải kiềm chế bản thân từng chút một khỏi sự sẵn sàng với tay ra và ôm lấy cô trong tay mình. Anh muốn thu lại tất cả, để cô biết nó chỉ là lời nói dối. Nhưng sẽ tốt hơn cho cô nếu chỉ vỡ mộng một thời gian, và sau đó quên anh đi. Anh không thể để người phụ nữ đáng yêu này lấy một đứa con hoang.

“Em thật sự nghĩ rằng em có thể làm anh hạnh phúc, Nicholas.” Lời cô nói bay tới anh qua vai cô.

“Không người phụ nữ nào có thể, em yêu, không bao giờ được lâu dài.”

“Vậy em xin lỗi. Em thật sự nghĩ mình có thể.”

Anh không cử động. “Vậy em sẽ bỏ rơi anh chứ?”

“Không.”

“Không?” Anh cứng đờ, không tin nổi. “Em có ý quỷ gì thế?”

“Từ ‘không’ có nghĩa là – ”

“Anh biết nghĩa từ đó!”

Cuối cùng cô quay lại. “Ngài không phải gào lên với tôi, thưa ngài.”

“Chúng ta lại ra về lịch sự sao?” anh kêu, cơn giận đã lên tới đỉnh.

“Trong hoàn cảnh này, đúng vậy,” cô trả lời cộc lốc. “Ngài chỉ cần tránh mặt khỏi Luân Đôn trong tuần tới. Tôi cam đoan với ngài là tôi hoàn toàn đủ mạnh để chịu đựng nỗi sỉ nhục bị bỏ rơi.”

“Anh đã nói rồi!” anh la lên.

“À, phải, lời nói của một quý ông – người chỉ là một quý ông khi nó phù hợp với anh ta.”

“Lời của anh là giao ước.”

“Vậy ngài phải gắn nó vào, Đức ngài Montith.”

Cô bắt đầu đi khỏi, nhưng anh tóm lấy tay cô, những ngón tay cứng lại. “Đừng làm thế, Regina,” anh cảnh báo gay gắt. “Em sẽ hối hận.”

“Tôi đã thế rồi,” câu trả lời được thẳm thì. Nó làm anh lùi lại.

“Vậy tại sao?” anh hỏi.

“Tôi – tôi phải vậy,” cô trả lời.

Anh buông tay cô ra và bước đi, gương mặt anh như một chiếc mặt nạ cuồng nộ. “Vậy cô đã làm điều đáng nguyên rủa! Tôi sẽ không trở thành chồng cô, tôi thề. Nếu cô khăng khăng với trò hề này, vậy thì cô sẽ có, một cuộc hôn nhân giả tạo. Tôi mong cô hạnh phúc.”

“Anh không có ý đó, Nicholas!” Những giọt nước xuất hiện nơi mắt cô.

“Tôi đã nói với cô rồi, quý bà, và cảnh cáo cuối cùng là: Đừng có đến nhà thờ.”

19. Chương 19

“Ah, đừng khóc nữa mà cháu yêu,” Meg năn nỉ. “Các chị em họ của cháu sẽ lên đây ngay đây, để giúp cháu mặc đồ. Mà cháu thì không muốn họ thấy mình thế này chứ?”

“Cháu không ngừng được,” Reggie thút thít đau khổ. “Và chẳng phải các cô dâu thường nên khóc trong ngày cưới sao?”

“Nhưng cháu đã khóc cả tuần rồi còn gì. Nó không giúp cháu chút nào phải không?”

“Không.” Reggie lắc đầu.

“Và cháu không muốn mất mình sưng mọng lên chút, nhất là hôm nay nữa.”

Reggie nhún vai chán nản. “Cháu chẳng quan tâm. Cháu sẽ đeo mạng che rồi còn gì.”

“Nhưng đêm nay cháu làm gì có mạng che nữa.”

Một thoáng im lặng và rồi Reggie thì thầm. “Liệu sẽ có một đêm tân hôn chẳng?”

“Cháu không thể nghĩ là anh ta sẽ không xuất hiện chứ?” Meg hốt hoảng và giận dữ hỏi.

“Ồ anh ta sẽ đến chứ.” Reggie thở dài. “Nhưng cháu đã kể cho bác anh ta nói gì rồi còn gì.”

“Vô nghĩa thật. Vài gã đàn ông chỉ sợ làm đám cưới chết được, và hình như gã Tử tước của cháu là một trong số đó thôi.”

“Nhưng anh ta thề anh ta sẽ không phải chồng cháu.”

“Anh ta nói thế trong cơn giận dữ thôi,” Meg kiên nhẫn nói. “Cháu không thể tin ai đó về những gì anh ta nói trong cơn giận cả.”

“Nhưng anh ta thì có đấy, bác không thấy sao? Ồi, sao cháu có thể sai lầm về anh ta thế hả Meg?” Reggie khóc. “Làm sao cháu có thể cơ chứ?” Cô lắc đầu. “Cứ nghĩ đến việc cháu từng so sánh anh ta với Cậu Tony. Nicholas Eden không hề giống cậu của cháu chút nào cả. Anh ta không có một tí cảm xúc nào, trừ giữa hai chân mình.” Cô thêm vào đầy cay đắng.

“Reggie!”

“Đúng rồi mà,” Cô nắc lên. “Cháu chỉ là một trò chơi của anh ta, một cuộc chinh phục nữa thôi.”

Meg nhìn xuống cô, tay chống nạnh. “Đáng ra cháu phải nói với anh ta về đứa bé.” Bà nói lần thứ một trăm thì phải. “Ít nhất anh ta sẽ hiểu tại sao cháu phải trải qua chuyện này.”

“Anh ta chắc sẽ không tin cháu đâu. Đến cháu còn bắt đầu tự hỏi kia mà. Nhìn cháu xem! Bốn tháng rồi mà cháu vẫn chưa có biểu hiện nhỏ nào cả. Và không có ốm nghén, không có... Phải chăng cháu đang tự trói buộc mình vào gã đàn ông này chẳng vì điều gì cả? Nhớ đâu cháu không mang đứa con của anh ta thì sao?”

“Ta ước là như thế, cháu yêu, nhưng cháu biết đó là sự thật mà. Và ta vẫn phải nói là cháu nên báo cho hắn ta.”

“Cháu thật là ngu ngốc, cháu cứ nghĩ thái độ không chấp nhận được của hắn chỉ là một mưu mẹo thôi.” Reggie cay đắng nói và thở dài. “Bác biết không Meg, cháu vẫn còn tí tự trọng sót lại mà.”

“Đôi khi chúng ta phải nuốt nốt chút tự trọng đó cháu yêu ạ.” Meg nói dịu dàng.

Reggie lắc đầu. “Cháu sẽ nói cho bác biết anh ta sẽ nói gì nếu cháu thú nhận điều đó. Anh ta sẽ bảo cháu thôi phí hoài thời gian vô ích mà đi kiếm một người cha cho con mình đi.”

“Có lẽ cháu nên làm thế.”

Mắt Reggie long lên. “Cháu không bao giờ ép một người đàn ông làm cha của đứa con của một người đàn ông khác! Nicholas Eden có một đứa con đang thành hình, và anh ta phải trả giá cho việc đó, không phải ai khác.”

“Cháu mới là người đang trả giá, Reggie, với trái tim đau đớn và khổ sở.”

“Cháu biết,” Cô thở dài, mọi giận dữ tiêu tan. “Nhưng chỉ vì cháu đã nghĩ là cháu yêu anh ta. Một khi cháu thấy cháu đã sai lầm ra sao, cháu sẽ gắng được thôi.”

“Vẫn còn chưa muộn đâu cháu. Cháu vẫn có thể rời sang Lục địa trước khi...”

“KHÔNG!” Reggie nói dứt khoát tới mức người hầu gái già nhảy dựng. “Nó là con của cháu! Cháu sẽ không trốn tránh trong tủi hổ cho tới khi nó ra đời và rồi bỏ nó đi, chỉ để giữ cho bản thân một cuộc hôn nhân chán ngắt đâu.” Rồi cô nói thêm. “Cháu không phải sống với gã đàn ông đó, bác biết đấy, nếu mọi việc trở nên quá khó khăn. Cháu không phải sống với anh ta suốt đời. Nhưng con của cháu phải được mang tên anh ta. Nicholas Eden phải chia sẻ trách nhiệm với cháu trong chùng mực của mình.”

“Nếu vậy chúng ta nên tới nhà thờ cho sớm sửa thôi.” Meg thở dài.

Nicholas đã ở nhà thờ rồi, nổi khùng lên trong im lặng và bị số phận làm cho thất vọng. Gia đình và bạn bè anh đang tới, chứng minh cho anh rằng mọi thứ đang thật sự xảy ra. Bà nội và dì anh cũng ở đó, nhưng Miriam Eden thì lại vắng mặt một cách đáng ngờ. Điều đó càng khẳng định thêm việc anh đã làm đúng khi cảnh báo cô vợ chưa cưới của mình.

Trái tim anh chùng xuống khi Jason Malory bước vào nhà thờ với cô dâu đi sau ông vài bước. Những tiếng xì xào nổi lên trong đám đông vì quả tình cô đẹp nín thở trong chiếc váy màu xanh da trời nhạt và bạc, với những dải ren trắng trang trí. Chiếc váy theo một cổ điển, eo bó chặt, tay dài và quét đất. Dù phần thân váy không rộng như những chiếc váy của thời đại trước đã từng phình rộng, phần váy bên ngoài được tách ra cả hai bên và trang trí với ren, cho thấy phần bản rộng của một chiếc váy lót màu bạc. Và lại ren dưới phần thân tròn và quanh cổ. Một chiếc mũ miện bạc và dây kim cương trên đầu cô, giữ cho chiếc khăn voan trắng tại chỗ, che phủ từ gương mặt tới cằm cô, phần khăn phía sau dài gần như chạm đất.

Cô đứng lại cửa nhà thờ một lúc lâu, đối diện với Nicholas ở đầu kia lối đi giữa hai hàng ghế. Anh không thể thấy gương mặt lẫn đôi mắt cô, và anh nín thở chờ đợi cô quay đi và bỏ chạy.

Cô không làm thế. Regina đặt tay mình lên cánh tay vững chãi của người bác lớn tuổi nhất và bắt đầu đi dọc lối đi. Một cơn giận dữ lạnh lẽo và tĩnh lặng trào lên trong lòng Nicholas. Vậy là theo ý thích của người phụ nữ trẻ con nhỏ bé này, anh bị bắt ép kết hôn. Tốt thôi, cứ để cô có một ngày thắng lợi, vì nó sẽ không kéo dài lâu đâu. Khi cô hiểu ra cô đã cưới một gã con hoang, cô sẽ ước giá như cô làm theo lời cảnh báo của anh. Buồn cười thay, Miriam sẽ giúp anh điều đó. Bà ta sẽ vui vẻ một cách đáng ghét mà báo cho Regina toàn bộ tội lỗi của anh. Anh nghĩ thầm, với một chút niềm vui ác nghiệt, rằng có lẽ đây sẽ là cử chỉ tốt đẹp đầu tiên của Miriam đối với anh. Tất nhiên, bà ta sẽ không thể biết được điều đó.

20. Chương 20

Reggie chăm chú nhìn qua khung cửa sổ của cỗ xe, nhưng tất cả những gì cô có thể trông thấy là những biểu hiện của chính mình. Cô ửng đỏ khi bụng kêu rền rĩ bởi cơn đói nhưng cô không nhìn Nicholas để xem anh có nghe thấy không. Anh ngồi phía bên kia trong khoang xe sang trọng, ôm chiếc áo khoác trong tay.

Chiếc đèn đặt trong khoang đã được đốt lên cả hai giờ rồi, nhưng họ vẫn không dừng lại ở quán trọ nào để ăn tối. Cô đói, nhưng thật điên rồ nếu cô đề nghị.

Những vị khách của đám cưới đã được mời dùng bữa tiệc trưa khổng lồ ở nhà Malory, nhưng Reggie không ở đó. Nicholas đưa cô về ngay từ nhà thờ, bảo cô gói ghém túi đồ nghỉ đêm và gửi những món đồ của cô đến Silverley. Hai người bọn họ thậm chí còn đi trước khi những vị khách tới.

Anh đã để cô ngồi trên xe suốt cả buổi chiều và bắt đầu sang buổi tối, nhưng cô không cảm thấy muốn kêu ca, không muốn trong khi anh đang ngồi đó với vẻ đăm đăm hết sức, không thèm ngó tới cô. Anh đã không nói một lời từ lúc rời Luân Đôn.

Anh đã kết hôn và giận dữ về điều đó. Ha, cô đã chờ đợi anh như thế. Nhưng có vẻ không lường trước việc anh đưa cô tới điền trang nơi thôn dã của anh? Cô đã không mong đợi điều đó. Cô không biết mình mong chờ điều gì.

Dạ dày cô kêu réo lần nữa và cuối cùng cô quyết định hỏi. “Chúng ta sẽ không dừng chân để ăn tối sao?”

“Quán trọ gần nhất là ở Montieith. Silverley ở ngay phía trước,”

Nicholas cấm cản trả lời.

Sẽ thật là tốt nếu anh nói với cô sớm hơn.

“Silverley lớn không, Nicholas?”

“Cỡ bằng vùng đất của em, nơi tiếp giáp với đất của anh.”

Mắt cô mở lớn. “Em không biết điều đó!”

“Em có thể không biết sao?”

“Tại sao anh cấu kỉnh thế? Sao chứ, thật hoàn hảo. Giờ hai vùng đất sẽ được hợp nhất – ”

“Đó là điều anh đã muốn trong nhiều năm. Nhưng chắc hẳn ông chú em đã nói cho em rồi. Ông ta sử dụng đất của em để thuyết phục anh lấy em.”

Reggie đỏ mặt đầy giận dữ. “Em không tin!”

“Rằng anh muốn vùng đất đó?”

“Anh biết ý em là gì!” cô cấu kỉnh. “Ồ, em biết có vài mảnh đất được bàn đến, và thậm chí Tony đã nói rằng đó là thứ tác động đến anh, nhưng – nhưng em đã không tin. Không ai cho em biết chuyện này. Em không biết đất của anh liền kề với vùng đất em được thừa kế từ mẹ. Em đã không sống ở đó từ khi – cha mẹ em chết, trong ngọn lửa đã phá tiêu hủy ngôi nhà. Lúc ấy em mới lên hai. Em chưa từng trở lại Hampshire. Bác Edward đã luôn để mắt trông coi vùng đất, cũng là quyền thừa kế em có từ cha.”

“Phải, một tổng kết gọn gàng, năm mươi ngàn bảng, thứ ông ấy đã hạnh phúc chỉ ra rằng đã gấp ba lần nhờ những đầu tư khôn ngoan của ông ấy, cho em lợi tức hàng năm khá lớn.”

“Lạy Chúa, anh cũng tức giận về điều đó sao?”

“Anh không phải là một kẻ đi săn may mắn!”

Sự bất bình của cô đang dâng tới giới hạn. “Ồ, thật phiền. Ai suy nghĩ sáng suốt lại có thể kết tội anh như thế? Anh có phải là người bắn hèn dẫu.”

“Chuyện anh muốn vùng đất của em chẳng hề là bí mật, vùng đất anh đã cho là thuộc về Bá tước Penwich, từ khi vị Bá tước cuối cùng sống ở đó.”

“Cha em đã từng sống, không phải là Bá tước hiện tại. Nhưng khi mảnh đất thuộc về ông từ mẹ em, Penwich không phải là tài sản thừa kế theo thứ tự nữa và mong muốn của họ là dành nó cho em.”

“Giờ anh mới biết! Ông bác Edward của em đã nghĩ thật thú vị làm sao khi cho anh biết lúc anh rời nhà thờ rằng anh không cần bận tâm về việc mua vùng đất đó nữa. Ông ta không thể chờ để cho anh hay. Muốn làm anh an tâm, ông ta nói vậy. Thật đáng nguyên rủa. Em biết nó trông ra sao chứ, quý bà?”

“Anh nhận ra anh đang sỉ nhục em chứ, quý ngài?”

Anh có đủ lịch sự để ra vẻ ngạc nhiên. “Anh không có ngụ ý – ”

“Dĩ nhiên anh có. Đó là điều anh đang phàn nàn, không phải sao? Rằng người ta sẽ nói anh lấy em vì tài sản thừa kế của em?Ồ, cảm ơn anh nhiều. Em đã không nhận thức được nó là cách duy nhất để em có thể lấy chồng.”

Lông mày anh nhíu lại và anh nói lạnh lùng. “Chúng ta sẽ thảo luận chuyện em lấy chồng bằng cách nào hử?”

Đôi mắt cô nhấp nháy những ánh xanh, và trong một khoảnh khắc cô sợ rằng mình sẽ mất kiểm soát. Cô cố kiềm chế, chỉ vừa vịn, để im lặng, và Nicholas cũng cố nín việc dần vạt cô. Cả hai bót căng thẳng khi cỗ xe dừng lại chỉ giây sau đó.

Anh bước ra ngoài và mở bàn tay giúp cô xuống. Nhưng ngay khi cô đứng xuống, anh trở lại cỗ xe. Cô chăm chăm nhìn anh, mắt mở lớn không tin được.

“Anh sẽ không làm thế!” cô há miệng.

Anh chưa chút nói, “Em đừng có ngạc nhiên. Dù gì chẳng nữa, anh là người đàn ông giữ lời.”

“Anh không thể bỏ lại em ở đây – không phải đêm nay.”

“Đêm nay, ngày mai – có gì khác nhau?”

“Anh biết sự khác biệt!”

“A, phải rồi, đêm tân hôn. Nhưng chúng ta đã có rồi, phải không, em yêu?”

Thở hổn hển, cô nói. “Nếu anh làm việc này, Nicholas,” cô run lên, “Em thể sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

“Vậy chúng ta nên gặp nhau, phải không, nếu cả hai chúng ta tôn trọng lời tuyên thệ của mình? Em có điều em muốn. Em mang họ của anh. Giờ anh đưa em tới nhà anh. Đây không phải là nơi anh phải chia sẻ với em sao?”

“Anh chờ đợi em sẽ sống ở đây trong khi anh tiếp tục như trước, sống ở Luân Đôn và...”

Anh lắc đầu. “Luân Đôn quá gần cho sự sắp đặt của chúng ta. Không, anh sẽ rời nước Anh. Đó là điều lẽ ra anh đã làm trước khi chúng ta gặp nhau!”

“Nicholas, anh không thể. Em – ”

Reggie dừng lại trước khi đưa ra thông báo có thể làm anh đổi ý. Lòng tự hào của cô lên tiếng một cách bướng bỉnh. Cô sẽ không theo cách của hàng ngàn phụ nữ khác, để giữ người đàn ông bên cạnh mình. Nếu anh không ở đây bởi vì anh muốn cô...

“Em – làm sao, em yêu?”

“Là vợ anh,” cô nói êm ái.

“Em là vợ,” anh đồng ý, miệng anh mím lại thành một đường nặng nề. “Nhưng em hãy hồi tưởng lại anh không hề yêu cầu em làm thế, và anh đã cảnh báo em đừng có chui đầu vào hôn nhân. Anh đã luôn nói rõ về chuyện này, Regina.”

Rồi anh đóng cánh cửa xe và gõ lên mái làm hiệu cho người đánh xe. Reggie dăm dăm sững sờ khi cỗ xe chuyển bánh đi.

“Nicholas, trở lại!” Reggie gào lên. “Nếu anh bỏ em... Nicholas! Ôi! Tôi ghét anh! Tôi ghét anh!” cô kêu trong cơn thất vọng, biết rằng anh không thể nghe thấy cô.

Choáng váng, cô quay lại đối diện với tòa nhà rộng lớn bằng đá xám xịt. Trông nó như một tòa lâu đài thu nhỏ, một lâu đài u ám, trong bóng tối, với ngọn tháp trung tâm và những tháp canh ở góc. Tuy nhiên, chỉ mới là nhìn gần, vì thế cô không trông thấy nó còn trải rộng ra phía đằng sau và những mặt bên của khối nhà lớn với chiều cao và hình thù không đối xứng. Thậm chí còn có một nhà kính mái vòm lớn ở phía hậu ngôi nhà, cao vượt hẳn gian nhà của những người hầu phía bên phải.

Những khung cửa sổ mái vòm trên cánh cửa cũng nằm trong bóng tối. Có thể nào không ai ở nhà chẳng? Tuyệt vời. Bị bỏ rơi vào đêm tân hôn, và một ngôi nhà trống rỗng!

Được, không có vấn đề gì, dựng thẳng vai, cô ép mình mỉm cười và tiến đến cửa trước như thể chẳng có gì lạ lùng khi một cô dâu về nhà mà không có chú rể. Cô gõ cửa, nhẹ nhàng rồi sau đó to lên.

Rốt cuộc khi cánh cửa mở ra, Reggie thấy khuôn mặt hoảng hốt của một cô gái trẻ, một người hầu. Cô gái đã không dám tin về việc có ai gọi cửa. Đó là trách nhiệm của Sayers. Anh ta quá coi trọng mình. Anh ta sẽ lột da cô khi biết cô đã chiếm công việc của anh ta.

“Lúc này chúng tôi không mong đợi khách khứa, thưa tiểu thư, hoặc tôi chắc là Sayers đã chờ đợi loanh quanh đầu đây để đưa cô vào. Nhưng cô đã gõ cửa nhẹ nhàng như vậy... chết thật, nghe tôi đang huyền thuyên kìa. Tôi có thể giúp gì cho tiểu thư?”

Regina tươi cười, cảm thấy tốt hơn nhiều. “Để bắt đầu, cô có thể để tôi vào.”

Cô gái mở cửa rộng hơn. “Cô tới để gặp bà Bá tước, quý bà Miriam phải không?”

“Tôi đoán tôi tới để sống ở đây – tôi thiếu là một thời gian. Nhưng tôi cho rằng mình có thể khởi đầu bằng việc gặp quý bà Miriam.”

“Chết thật! Cô tới sống ở đây? Cô chắc mình muốn thế chứ?”

Điều này được nói với sự ngạc nhiên rõ ràng làm Reggie bật cười. “Sao vậy? Có rỗng hay yêu tinh ở đây à?”

“Tôi có thể nói là có một. À là hai nếu cô cộng bà Oates vào.” Cô gái há hốc miệng, rồi đỏ lựng. “Tôi không có ý..., ôi, tha thứ cho tôi, tiểu thư.”

“Chẳng có gì hại cả. Tên cô là gì?”

“Là Hallie.”

“Vây, Hallie, cô có nghĩ mình có thể báo cho quý bà Miriam biết rằng tôi đã tới? Tôi là nữ bá tước mới của Montieth.”

“Chết thật!” Hallie kêu ré lên.

“Hoàn toàn đúng vậy. Giờ thì, cô sẽ chỉ cho tôi nơi tôi có thể chờ quý bà Miriam chứ?”

Cô hầu gái để Reggie vào. “Em sẽ nói với bà Oates là cô ở đây, và bà ấy sẽ lên báo cho bà Bá tước.”

Lối vào đại sảnh hẹp với sàn được lát cẩm thạch, chỉ có một cái bàn ăn đơn dài dựa sát vào tường. Một chiếc đĩa hoa văn bằng bạc đặt ở giữa bàn để những tấm danh thiếp, và một tấm thảm thêu xinh đẹp phía đằng sau. Tấm gương kiểu Venice lớn bày đối diện bức tường với đôi nền ở mỗi bên, và một cặp cửa hai cánh hướng về phía cửa trước.

Hallie mở hai cánh cửa, và một đại sảnh lớn hơn hiện ra, cao hai tầng, với trần nhà hình vòm lõng lẩy tít bên trên. Cầu thang chính nằm ngay giữa bức tường bên phải. Ấn tượng là ngôi nhà vô cùng rộng lớn.

Phía đằng xa bên tay trái cuối sảnh là thư viện, và đó là nơi Hallie đưa cô đến. Dài bốn mươi bộ và rộng cỡ hai mươi (1 bộ = 0,3048m-Meo), thư viện có những cửa sổ cao dọc bên tường, thừa thãi đón ánh sáng ban ngày. Ba mặt còn lại được bao phủ bởi sách, và những bức chân dung rất lớn treo phía trên giá sách.

Cũng có một lò sưởi và ghế so-pha phía bên đó. Những chiếc ghế đơn, ghế dài và bàn đẹp đẽ được làm thủ công nằm trong khoảng không gần cửa sổ để phục vụ việc đọc. Có một cái giá đọc sách kiểu cổ mạ vàng. Tấm thảm rực rỡ những màu nâu, xanh và vàng bao phủ sàn nhà. Một cái bệ bàn chiếm cứ chỗ cuối phòng, với những chiếc ghế xung quanh, và một tấm màn chắn bằng da với nhiều hình trang trí đối hướng đằng góc xa tới một nơi ẩm cúng làm nổi bật sự yên bình của căn phòng.

“Sẽ không lâu đâu ạ, cô chủ,” Hallie nói. “Bà bá tước... ôi, trời ơi, giờ là cựu nữ bá tước, phải không ạ? Giống như một người già cả, bà của cậu chủ. Nhưng quý bà Miriam sẽ vui mừng chào đón cô, em chắc vậy,” cô nói một cách lễ độ, không có vẻ gì là chắc chắn. “Em lấy cho cô cái gì nhé? Có rượu brandy trên bàn, và cả rượu dâu nữa, đó là thứ bà Bá tước thích.”

“Không, tôi sẽ thoải mái thôi, cảm ơn cô.” Reggie trả lời với một nụ cười.

“Rất tốt, thưa cô. Và em có thể nói lần đầu tiên là em sung sướng vì cô đã đến đây? Em hi vọng cô thích ở đây.”

“Tôi sẽ thích, Hallie,” Reggie thở sâu. “Tôi cũng hi vọng thế.”

21. Chương 21

Reggie ngẩng tia mặt trời buổi sớm vừa mới ló vào góc phòng cô. Ngay dưới các ô cửa sổ phía nam là mái vòm tròn của nhà kính. Xa hơn là khu của người hầu, và xa hơn nữa, khuất sau những rặng cây, là khu nuôi ngựa và để xe ngựa.

Cô đang ở phòng ngủ chính ở góc sau bên phải của tòa nhà chính của lâu đài. Điều đó khiến phòng cô có tới hai bức tường đầy cửa sổ được che phủ bởi những tấm nhung màu đỏ máu và dải tua vàng. Tất cả màu sắc trong căn phòng đều u tối trừ giấy dán tường màu xanh lam nhạt. Dù vậy, khi trời sáng và tất cả các cửa sổ mở toang, căn phòng vẫn trông đầy vui vẻ.

Các cửa sổ phía bên kia phòng cô nhìn ra một khu vườn cây rộng lớn. Cảnh vật đẹp đến sững người với những tán cây điểm tuyết trên bãi cỏ và một khu rừng bên trái với tán lá mùa thu màu cam vàng. Một cái hồ nhỏ phía bên phải cũng là một sự pha trộn màu sắc tuyệt đẹp với thảm hoa dại nở muồn uốn dọc bờ hồ và làn nước xanh lơ lấp lánh dưới ánh mặt trời. Thật là một khung cảnh yên bình tĩnh lặng buổi ban mai. Nó gần như khiến Reggie quên đi những nỗi buồn của mình, nhưng không.

Cô rung chuông gọi người hầu, lòng hi vọng không phải là bà Oates, bà quản gia, người mà y hệt như Hallie đã miêu tả, một con rồng. Bà ta thật là một sinh vật thô thiển, kiêu căng và khó chịu. Tưởng tượng mà xem, bà ta dám khẳng định bắt Reggie phải ở trong một phòng ngủ dành cho khách, một phòng ngủ NHỎ XÍU dành cho khách. Reggie đã chỉnh đốn lại bà ta nhanh chóng. Thừa nhận rằng quả là các phòng dành cho nữ chủ nhân của lâu đài đã được Miriam Eden sử dụng, và không thể nghĩ đến việc dựng bà ấy dậy trong đêm để nhường lại phòng, cô cũng chỉ ra rằng các phòng dành cho chủ nhân lâu đài còn đang trống và rất phù hợp cho cô.

Việc này đã khiến người nữ quản gia kinh hoàng. Chỉ có một phòng khách nhỏ giữa hai phòng ngủ lớn, mỗi phòng có một cách cửa vào phòng khách. Quý bà Miriam đã dùng một phòng ngủ trong số đó.

Reggie thắng cuộc sau khi khéo léo nhắc nhở bà Oates rằng cô là nữ chủ nhân mới của lâu đài. Miriam có thể đã tiếp tục quản lý Silverley sau cái chết của chồng bà ta, nhưng Silverley thật ra vẫn thuộc về Nicholas và Reggie là vợ của anh.

Bà Oates nhắc cô giữ yên lặng khi đi ngang qua phòng khách cạnh phòng ngủ của Miriam. Reggie cũng được báo rằng Miriam không khỏe lắm và đã đi nghỉ sớm, vì vậy Reggie đã không được đón chào một cách nghiêm chỉnh hơn.

Thật lòng mà nói Reggie thở phào vì chuyện đó. Cô đang kiệt sức và bối rối với sự vắng mặt của anh chồng mình vừa cưới được vài tiếng, và đang quá cay đắng với chuyện đó đến nỗi cô không muốn gặp ai cả.

Cô dọn phòng vào phòng ngủ của Nicholas, và thấy nó hoàn toàn không có các vật dụng cá nhân nào. Điều đó khiến mọi việc tệ hơn theo một cách nào đó.

Người hầu gái bước vào theo tiếng chuông gọi của Reggie có mái tóc và làn da sẫm màu và hoàn toàn đối nghịch với cô nàng Hallie hay nói. Chị ta hầu như không nói câu nào khi giúp Reggie mặc áo, búi tóc và rồi chỉ cho cô đường tới phòng ăn sáng.

Căn phòng đó nằm phía trước toà nhà và được hưởng trọn làn ánh sáng ban mai. Bàn ăn được dọn cho một mình cô. Một sự qua loa sơ sài chăng? Trên bức tường bên cạnh là một chiếc tủ kiểu Trung quốc khá lớn bằng gỗ hồng với đầy những đồ sứ trung quốc viền vàng trang trí hoa lá hồng và trắng. Giữa những ô cửa sổ trên bức tường phía sau là một chiếc bàn ăn bằng gỗ sồi và gỗ mun được chạm trổ tuyệt đẹp.

Hallie bước vào, mỉm cười rạng rỡ, trong tay là một khay lớn được đẩy kín. Chị ta đặt nó lên bàn ăn.

“Chào cô chủ. Hi vọng đêm qua cô có một đêm tốt lành.”

”Ừ, ta ngủ khá ngon. Nữ bá tước đã xuống chưa? Reggie chỉ về phía bộ đồ ăn duy nhất trên bàn.

“Bà ấy đã dậy và cưỡi ngựa buổi sáng rồi ạ. Bà ấy không bao giờ ăn sáng sớm thế này thưa cô.”

“Ta cũng vậy, thật đấy. Hay là thay vì vậy em đưa ta đi thăm toàn bộ lâu đài nhỉ?”

“Nhưng bao nhiêu là đồ ăn thế này.” Hallie ngạc nhiên nói, tay mở nắp khay đồ ăn trên bàn, cho thấy cơ man là trứng luộc, xúc xích, cá trích muối hun khói, giăm bông, mứt, bánh mì nướng, bánh cuộn, thậm chí cả hai miếng bánh nhân hoa quả nhìn rất ngon mắt nữa.

“Trời đất!” Reggie há hốc miệng. “Ý là dành cho một mình ta à hả?”

Hallie khúc khích cười. “Nhà bếp chỉ cố gây ấn tượng tốt thôi, vì đêm qua bà ấy chỉ có thể mang lên cho cô chủ mấy đĩa đồ ăn lạnh.”

“Ừm, nếu thế ta sẽ chỉ lấy cái này đi cùng, và một cái này nữa.” Reggie vừa nói vừa cuộn một cục xúc xích to trong chiếc bánh cuộn và một miếng bánh nhân hoa quả. “Và giờ thì chúng ta có thể đi thăm lâu đài rồi.”

“Nhưng đáng ra bà Oates...”

“Ừh,” Reggie cắt ngang một cách đồng lõa, “ta đoán là đáng ra bà ấy mới đúng người. Nhưng ta có thể để bà ta đưa ta đi thăm sau. Giờ ta chỉ muốn xem Silverley rộng lớn ra sao, và ta muốn có người đi kèm một cách thoải mái hơn.”

Hallie lại cười khúc khích. “Chẳng ai trong chúng em thích bà Oates cả, nhưng bà ấy là người quản lý con tàu chật hẹp này, như bà ấy vẫn thích nhấn mạnh. Vậy thì đi nào thưa cô chủ. Nhưng nếu bà Oates mà có thấy chúng ta...”

“Đừng lo,” Reggie trấn an cô nàng. “Ta sẽ nghĩ ra cái gì đó để giải thích vì sao em đi cùng ta. Em sẽ không bị trách phạt đâu.”

Tòa lâu đài quả thật rất rộng lớn. Gần lối ra vào họ đi qua một phòng đánh bi a với không phải một mà là ba bàn bi a trong đó. Có nhiều phòng tới mức Reggie chẳng nhớ hết nổi, mỗi phòng đều chất đầy đồ gỗ kiểu chippendale và kiểu Hoàng hậu Anne xinh đẹp. Rất nhiều trần phòng cao được uốn cong và trang trí với những mẫu điêu khắc thạch cao mạ vàng đẹp đẽ. Vài phòng còn có những chùm đèn to lớn, chạm trổ tinh vi.

Có một phòng nhạc được trang trí màu xanh lá và trắng, và ngay bên phải phòng khách lớn là một phòng ngoài với những ô cửa sổ kính màu cao từ trần chạm sàn khiến căn phòng được nhuộm một màu nổi bật so với sàn cẩm thạch trắng. Những băng ghế nhung đỏ dựa sát vào tường làm chúng như to hơn. Reggie hoàn toàn sững sờ bởi vẻ đẹp của nơi này.

Ở phía sau ngôi nhà, trong phòng ăn chính rộng lớn là nhà kính. Dọc theo một lối mòn vòng quanh nhà kính là những chiếc ghế dựa, ghế bành hay những bức tượng đặt trên bệ cao. Hai bên con đường lát đá dẫn đến bồn phun nước ở trung tâm nhà kính là những chậu cây to nhỏ. Khắp nơi là cây cối và hoa mùa thu. Reggie tiếc là cô đã để lỡ không được nhìn thấy căn phòng vào mùa hè khi khu vườn trong nhà này nở hoa rực rỡ nhất.

Trên gác, toàn bộ chiều dài của phần sau ngôi nhà là khu vực phòng ở của chủ nhân. Từ phải sang trái là phòng ngủ của chủ nhân, phòng khách, phòng ngủ nữ chủ nhân, và rồi một phòng trẻ con. Có cả phòng cho một bà vú và người hầu gái riêng của nữ chủ nhân lâu đài.

Cuộc đi dạo này chỉ mất gần một giờ đồng hồ nên Hallie có thể chuồn êm về khu vực dành cho người hầu ở trung tâm lâu đài và bên phải sảnh chính trước khi ai đó phát hiện ra họ vừa làm gì. Reggie vào ngồi trong thư viện để chờ Quý bà Miriam.

Cô không phải chờ lâu. Nữ bá tước đến ngay sau khi cưỡi ngựa xong, bà mặc một bộ đồ màu tím và vẫn còn cầm chiếc roi da cưỡi ngựa. Bà chỉ ngạc nhiên một thoáng khi thấy căn phòng có người trong đó. Rồi bà tiếp tục không thèm để ý đến Reggie khi tháo mũ và găng tay.

Vậy ra đây là cách mọi chuyện xảy ra sao? Dù sao nó cũng giúp giải thích thiên hướng thô lỗ của Nicholas.

Reggie có một lúc để ngắm nhìn Miriam Eden khi cô bị phốt lờ. Với một người phụ nữ gần năm mươi tuổi, bà ta trông vẫn khá là ổn. Bà trang phục gọn gàng và trẻ trung, dáng đi thẳng và cứng. Mái tóc vàng được búi chặt đang dần nhạt màu nhưng không hề có tí xám nào trong đó. Đôi mắt bà ta xám lạnh như mùa

đông. Một đôi mắt cứng rắn, lạnh lẽo, nhưng có khi nào đôi mắt đó có lúc mỉm cười không nhỉ? Reggie không nghĩ thế.

Chỉ có chút xíu giống nhau giữa Miriam và em gái bà, Eleanor, nhưng sự giống nhau về hình thức đó chỉ ở chỗ nó bắt đầu và kết thúc. Người em gái tỏa đầy sự ấm áp và dịu dàng, trong khi không có chút nào điều đó ở nữ Bá tước. Làm sao họ có thể sống với nhau được nhỉ?

“Tôi có nên gọi bà là mẹ không nhỉ?” Cô thỉnh linh hỏi và nhận thấy nữ Bá tước hơi giật mình. Bà ta quay lại và nhìn Reggie kiên quyết. Đôi mắt xám đầy lạnh nhạt và đôi môi mím lại. Bà ta có vẻ không quen việc được bắt chuyện trước khi bà ta hạ cổ mở miệng nói, Reggie đoán thế.

Miriam trả lời với một giọng giòn và mỏng. “Không nên thế. Ta không phải là mẹ của cô cũng như là mẹ của...”

“Ôi trời,” Reggie cắt ngang, “Tôi đã biết là có sự thể gì đó giữa bà và Nicholas khi bà không tới đám cưới của chúng tôi, nhưng tôi...”

“Mọi việc cần ta ở đây.” Miriam nói cứng rắn.

“... không nhận ra là bà đã từ bỏ con trai mình.” Reggie nói nốt.

“Thế cô làm gì ở đây mà không có Nicholas?” Miriam hỏi.

“Nicholas và tôi không hợp nhau, đơn giản thế thôi, và do đó chúng tôi khó mà sống chung được,” Reggie trả lời.

Bà sững lại ngạc nhiên. “Vậy sao còn kết hôn?”

Reggie nhún vai và nở với bà ta một nụ cười lấp lánh. “Có vẻ đó là ý hay, ít ra là cho tôi. Tôi mệt mỏi với những buổi tiệc tùng không ngớt rồi. Tôi thích cuộc sống thôn dã hơn.”

“Nhưng điều đó không giải thích vì sao Nicholas lại kết hôn.”

Reggie nhướng mày. “Chắc hẳn bà phải biết chứ. Tôi không ở đó khi Nicholas đồng ý lấy tôi, nhưng em gái và mẹ chồng bà ở đó kia mà.”

Miriam sững mặt. Tất nhiên bà sẽ không hỏi lại câu đó nữa. Cũng như bà sẽ không thừa nhận là mình không liên lạc với Eleanor hay Rebecca. Bà bị ở vào thế tự hỏi về đám cưới, đúng như Reggie định làm thế.

“Chúng ta khá là cô lập ở đây.” Miriam cảnh báo.

Reggie mỉm cười. “Nghe hay đấy. Tôi chỉ tiếc là sẽ phải yêu cầu bà chọn phòng ngủ khác cho mình thôi.”

Miriam cứng người lại. “Ta tưởng cô đã lấy phòng của Nicholas rồi mà.”

“Nhưng không thể lâu dài được, bà cũng biết mà. Tôi phải ở gần phòng trẻ.” Cô vỗ nhẹ lên bụng đầy yêu mến.

Nữ Bá tước trông sắp bị sốc tới nơi. “Vô lý, không thể thế được. Hai người vừa cưới hôm qua, và kể cả hai người có dừng lại ở quán trọ nào đó sau đám cưới, cô cũng không thể biết được...”

“Bà quên tai tiếng của con trai mình rồi sao thưa Quý bà Miriam? Nicholas nổi tiếng là bậc thầy quyến rũ. Tôi thật bất lực trước sự hấp dẫn của anh ta. Giờ tôi có mang bốn tháng rồi.”

Nữ bá tước nhìn chằm chằm vào bụng Reggie, và cô nói, “Thật may là trông không rõ lắm, phải không?”

“Ta không thể hiểu sao cô có thể nghĩ chuyện này may mắn,” Miriam đứng thẳng dậy, cứng đờ. “Ai cũng biết đêm đầy thừa quý cô. Thật xấu hổ là cô thậm chí còn không đỏ mặt khi cô... thật xấu hổ.”

“Tôi không đỏ mặt, thưa bà, vì tôi không hề thấy xấu hổ,” Reggie lạnh lùng trả lời. “Không xấu hổ cũng không tội lỗi. Và nếu con tôi được sinh ra năm tháng sau khi cưới thì đã sao, những đứa khác cũng nhiều đứa sinh non mà. Ít nhất tôi có một người chồng, kể cả khi anh ta không ở quanh đây nhiều. Và con tôi có một cái họ. Cứ theo tai tiếng của con trai bà, chẳng ai ngạc nhiên khi thấy Nicholas không chịu nổi bốn tháng đính hôn đằng đẳng đâu.”

“Ừm, ta không bao giờ thế cả!”

“Phải không thế?”

Miriam Eden đỏ tím mặt trước ý tứ ngằm trong đó và rảo bước ra khỏi căn phòng. Reggie thở dài, ừm, cô tự vạch rõ địa giới của mình rồi nếu có thể nói thế. Đáng ra cô không nên xa lánh bà già chua chát đó nhưng... Reggie mỉm cười. Cái vẻ bị xúc phạm trên mặt nữ Bá tước lúc cuối cùng xứng đáng với tất cả những gì khó chịu nhất cô có thể trông chờ ở bà ta.

22. Chương 22

“Cháu tăng cân một chút phải không, mèo con?” Anthony hỏi khi anh hôn má Reggie và sau đó ngồi xuống cạnh cô trên bãi cỏ. “Chắc cần ăn vì cháu thật khổ sở hử. Không cần thắc mắc, phải sống với con cá lạnh lùng đó.”

Reggie đặt tập giấy xuống và mỉm cười triu mến với người chú. “Nếu ý chú là về Miriam thì bà ấy không quá tệ. Sau vụ cãi nhau đầu tiên, cháu và bà ấy đã có một thỏa thuận. Đơn giản là không nói gì với nhau hết.”

“Chú cho rằng đó là một cách để sống với ai đó,” Anthony trả lời bằng âm điệu khô khốc.

Reggie cười hài lòng. “Ồi, chú Tony, cháu đã nhớ chú cả tháng rồi. Cháu thật sự mong gặp chú sớm hơn. Chỉ có những người khác ở đây.”

“Cháu không nên bận tâm nghĩ đến chú ngay sau khi chú nghe thấy những chuyện đang diễn ra. Phải mất một thời gian chú mới nguôi được.”

Cô thở dài. “Cháu cho là chú lại muốn giết anh ấy nữa?”

“Thật đáng nguyên rủa. Chú đã cố gắng tìm kẻ dè tiện đó nhưng hửn không xuất hiện.”

“Cháu có thể giúp chú khỏi buồn phiền trong việc tìm kiếm,” cô nói với anh một cách điềm đạm. “Anh ta nói với cháu là anh ta rời khỏi nước Anh. Cháu đoán anh ta đã làm thế.”

Cơn giận của Anthony dâng lên. “Tốt hơn hết chúng ta sẽ nói về chuyện khác, mèo con. Chồng cháu không phải chủ đề ưa thích của chú. Cháu đang vẽ cái gì đấy?”

Reggie đưa tay lên tập giấy. “Chỉ là con chó săn đang đuổi theo những chiếc lá rơi. Nó chạy vào trong rừng chỉ vài phút trước khi cháu tới. Mặc dù cháu đang có vài tư thế thú vị của mấy người làm vườn, và những người giữ ngựa đang chải lông cho chúng.” Anh quay qua mấy trang giấy và ngưỡng mộ tác phẩm của cô. “Đó là Ngài Tyrwhitt, một người hàng xóm,” cô nói khi anh lấy bức phác họa một người đàn ông trung niên đốm đốm. “Chú có tin anh ta và nữ Bá tước - ?”

“Không!”

“À, cháu không chắc chắn như chú, nhưng bà ấy như một người khác khi ở bên ông ta, thật sự như thiếu nữ, nếu chú có thể tin.”

“Ta không tin,” anh nói quả quyết.

Reggie cười. “Và đó là Squire Gibbs và người vợ trẻ Faith. Cháu rất thích cô ấy. Miriam đã diên tiết khi cháu và cô ấy trở thành bạn bè. Một lời mời tới Silverley luôn phải là một người danh giá, chú biết đấy, và vì thế khi cháu trân trọng mời Faith, bà Bá tước đã lui về phòng cả hai ngày để bày tỏ nỗi bất bình của mình.”

“Bà ấy đặt giới quý tộc hơn hẳn tầng lớp trung lưu, phải không?” anh hỏi.

“Ồi, bà ấy rất nghiêm túc về chuyện đó, chú Tony.” Anthony quay trở lại một trang khác. “Chúa ơi, ai thế này?”

“Hai người làm vườn, cháu đoán vậy. Có quá nhiều người hầu ở đây đến nỗi cháu chưa gặp được hết bọn họ. Cháu đã vẽ mấy người này chiều qua bên bờ hồ.”

“Hôm qua chắc cháu phải đặc biệt buồn rầu đấy. Cháu làm họ trông hung hãn quá.”

Reggie nhún vai. “Không phải do tâm trạng cháu. Họ trông hung hãn. Họ bỏ đi khi biết cháu đang vẽ họ, vì vậy cháu đã hoàn thành bức phác họa nhờ trí nhớ.”

“Họ trông như mấy gã côn đồ khu cảng vậy,” anh nói, “không giống dân làm vườn.”

“Ôi, nhầm nhí. Tất cả những người ở đây đều tốt thật sự, nếu chú biết họ.”

“Ngoại trừ con cá lạnh lùng.”

“Đừng khắc nghiệt vậy, chú Tony. Cháu không nghĩ bà ấy đã được sống hạnh phúc cho lắm.”

“Đó không phải là lý do để bà ta đặt nỗi bất hạnh lên người khác. Và nói về - ”

“Đừng,” cô nói lạnh lẽo. “Cháu hoàn toàn ổn, chú Tony, thực thế.”

“Cháu không thể nói dối chú, mèo con. Nhìn cháu xem. Cháu sẽ không tăng cân nếu cháu có tập luyện, và khoảng thời gian duy nhất cháu rầu rĩ đến mức lờ đi sức khỏe của mình là khi cháu không vui. Chú biết cháu, nhớ không hả? Hiển nhiên cháu giống mẹ trong khoản đó. Nhưng cháu không cần phải ở đây, cháu biết vậy mà. Cháu có thể về nhà.”

“Cháu biết mình đã sai lầm, Tony, nhưng cháu không muốn cả thế giới biết điều ấy. Chú hiểu không?”

“Vì lợi ích của hần?” giọng anh sắc nhọn.

“Không,” cô trả lời, rồi do dự nói thêm, “Việc cháu tăng cân không phải như chú nghĩ nãy giờ đâu, Tony. Cháu có thai.”

Một khoảnh khắc yên lặng sững sờ. Rồi anh nói, “Cháu chưa thể biết sớm thế. Cháu mới kết hôn có một tháng.”

“Cháu có thai, chú Tony. Rất, rất chính xác.”

Đôi mắt màu xanh coban của anh, giống đôi mắt cô, mở lớn, rồi nheo lại với cơn thịnh nộ. “Hần không thể! Ta sẽ giết hần!”

“Không, chú sẽ không làm thế,” cô trả lời, bác bỏ giải pháp ưa thích của anh. “Đây sẽ là đứa cháu trai hoặc cháu gái đầu tiên gọi chú là ông. Làm sao chú có thể giải thích cho nó rằng chú đã giết cha nó?”

“Ít nhất hần xứng đáng bị đánh như tử,” chú cô gầm gừ.

“Có lẽ,” cô đồng ý. “Nhưng không phải vì đã cá mồi cháu trước đám cưới. Cháu đã sẵn lòng tham gia trong việc tạo nên đứa bé này.”

“Đừng bận tâm bảo vệ hần, mèo con. Cháu quên rằng hần quá giống ta và ta biết tất cả mảnh lối. Hần đã dụ dỗ cháu.”

“Nhưng cháu đã biết chính xác mình đang làm gì,” cô khẳng định. “Cháu... thật quá sức ngu ngốc, giờ cháu biết thế, nhưng cháu đã nghĩ rằng việc đó giúp thay đổi thái độ của anh ấy. Chú coi, anh ấy đã cố gắng buộc cháu từ bỏ hôn ước. Anh ấy chưa bao giờ lừa gạt cháu vào ý nghĩ là anh ấy sẵn lòng lấy cháu.”

“Hần đã đồng ý!”

“Vâng, nhưng anh ấy đã nghĩ có thể làm cháu từ bỏ trước đám cưới.”

“Cháu nên làm vậy.”

“Điều nên làm không được tính đến, chú Tony.”

“Ta biết, ta biết, nhưng thật quá đáng, Reggie, sao hần có thể rời bỏ cháu, dù biết rằng - ”

“Cháu không bao giờ cho anh ta biết! Chú không nghĩ là cháu sẽ cố giữ một người đàn ông theo cách đó chứ?” Cô kêu lên với cơn sốc thật sự.

“Ôi,” Anthony nói, ngừng lại chốc lát. Rồi anh nói một cách buồn bã, “Thành thực mà nói, mèo con, cháu thật giống mẹ cháu. Melissa cũng sinh cháu chỉ vài tháng sau lễ cưới.”

Reggie há miệng. “Thật vậy sao? Nhưng... sao chưa ai bảo cho cháu biết?”

Anthony trở nên đỏ ửng và nhìn ra xa. “À há, chúng ta nên nói, ‘à này, cháu yêu, cháu sinh ra vừa vặn hợp pháp đấy.’ ”

Cô khúc khích và vươn người hôn vào má anh. “Ôi, cảm ơn chú đã cho cháu biết. Cháu sung sướng biết rằng cháu không phải là người phóng túng duy nhất trong gia đình – ý cháu là, ngoài bác Jason.” cô đùa bỡn.

“Phóng túng! Tối thiểu cha cháu không bỏ rơi Melissa. Anh ấy ngưỡng mộ chị. Anh đã lấy chị ấy sớm hơn nếu lòng tự trọng cứng đầu cứng cổ của chị ấy không ngăn cản họ.”

“Cháu chưa bao giờ được nghe về chuyện này,” cô thì thầm, bị choáng.

“Họ đã có vài trận cãi vã kinh khủng. Chị ấy đã hủy hôn ước tới ba lần, lần nào cũng thề rằng chị không bao giờ muốn gặp lại anh nữa.”

“Nhưng mọi người luôn bảo cháu rằng họ yêu nhau đến mức nào,” Reggie phản đối.

“Đúng vậy, mèo con,” anh cam đoan với cô. “Nhưng chị ấy cũng là người nóng tính giống ta. Một chút bất đồng cũng có thể vượt khỏi tầm kiểm soát. Tạ ơn Chúa cháu không thừa hưởng điều đó từ chị ấy.”

“Ồ, cháu không biết,” Reggie dăm chiêu. “Nếu anh ta có trở lại, cháu cũng sẽ không tha thứ. Anh ta làm cháu yêu anh ta, và rồi không cho cuộc hôn nhân của bọn cháu một cơ hội nào cả. Cháu có lòng tự trọng, cho dù là cháu đã gần như van xin anh ấy đừng đi. Tình yêu của cháu đã trở nên... ôi, cháu thậm chí tức điên lên khi nghĩ về anh ta.”

“Tốt cho cháu. Nghĩ tới việc về nhà nhé? Chẳng có lý do gì mà cháu không ở với gia đình mình cho tới ngày sinh. Chúng ta không phải là người dưng của cháu.”

“À, cháu có Meg, và cháu – ”

“Nghĩ về nó,” anh nghiêm nghị lặp lại.

Cô tươi cười với anh. “Vâng, thưa chú.”

23. Chương 23

Lại một buổi sáng tháng Mười một ảm ướt nữa, và Reggie đi bộ xuống bờ hồ với tập vẽ phác thảo của mình. Cậu Tony đã ở lại đêm qua và cô đã tiễn ông về sáng sớm nay, sau khi hứa lần nữa rằng sẽ suy nghĩ về việc về nhà. Cô sẽ nghĩ về việc đó, hay ít nhất là nghĩ về việc quay lại Luân Đôn, nơi cô có thể ở gần gia đình mình hơn. Cô có thể giữ thể diện bằng cách chuyển vào sống ở căn nhà của Nicholas ở thành phố. Ý hay đấy. Và thậm chí nó sẽ cho cô việc gì đó để làm, vì rằng giờ đây cô bị hạn chế việc vận động chân tay. Cô có thể trang trí lại căn nhà ở Luân Đôn của anh ta này, và nhất là tiêu bớt một chút tiền của anh ta nữa.

Vấn đề là cô đã trở nên yêu mến sự tĩnh lặng ở Silverley. Ít nhất nó tĩnh lặng khi Miriam không ở quanh đây. Reggie cũng có mối quan hệ tốt với những người hầu. Thậm chí bà Oates còn dễ dãi với cô một cách ngạc nhiên sau khi bà biết được Reggie đang chuẩn bị sinh em bé. Có vẻ bà Oates rất yêu trẻ em. Ai mà đoán được cơ chứ?

Reggie dăm chiêu nhìn toà lâu đài xám xịt. Đáng ra cô có thể thật sự hạnh phúc ở đây. Cô mừng tượng cảnh con cái mình chạy chơi dọc theo các bãi cỏ của Silverley, giương buồm những chiếc thuyền nhỏ xíu trên hồ vào mùa hè, trượt băng ở đó vào mùa đông. Cô thậm chí còn mừng tượng ra cảnh cha chúng tặng chúng những chú ngựa con đầu tiên và giúp chúng cưỡi ngựa. Không hiểu sao cô luôn biết rằng Nicholas sẽ

rất dịu dàng với trẻ con. Cô thở dài, một tiếng thở dài sâu lắng, kéo chiếc mũ trùm đầu của chiếc áo choàng lông của mình lên và nhìn những đám mây nặng nề trên đầu. Meg nói đúng. Trời đang dần trở lạnh, không nên đi ra ngoài trời để về với chi nữa.

Cô kẹp tập vẽ phác thảo của mình dưới tay và quay lại tòa nhà. Cô sẽ vẽ cái hồ lần khác vậy. Chính lúc đó cô nhìn thấy một trong các gia nhân đi nhanh về phía cô, không phải từ tòa nhà mà từ phía rừng cây.

Phía bên kia rừng là bất động sản của chính cô. Cô chưa hề tới đó. Sự u sầu khi nghĩ về nơi mà cha mẹ cô qua đời là quá nhiều đối với cô. Cô có thể sẽ tới đó, cô tự nhủ. Có thể tới. Và ngày nào đó cô sẽ chỉ cho con mình xem nơi ấy. Khu điền trang đã từng thuộc về... ông bà ngoại của nó.

Khi anh ta tới gần, cô nhận ra một trong số những gia nhân nam mà cô từng vẽ mấy hôm trước. Anh ta đang mang theo một cái túi quá khổ dùng để, cô đoán thế, thu gom lá rụng. Anh ta trông vẫn kỳ lạ như cô vẫn nhớ. Một cảm giác nguy hiểm mơ hồ dậy lên trong cô.

Có lẽ là do bộ râu quai nón đầy đặn không tỉa tót và mái tóc dài cẩu thả. Hay có lẽ là do vẻ mặt táo bạo của anh ta. Dù là gì đi nữa, cô quyết định không chờ cho hắn tiến tới chỗ mình. Cô sẽ chạy về phía ngôi nhà.

Cô dừng lại và tự bảo mình là đồ chết nhất. Cô đang để trí tưởng tượng bay xa quá rồi. Ngốc thật. Anh ta chỉ là một người làm vườn thôi mà.

Reggie không còn suy nghĩ được thêm gì nữa khi người đàn ông túm lấy cô, hít một hơi sâu để lấy hơi rồi nhanh chóng chụp cái túi anh ta đang cầm qua đầu và vai cô. Phản ứng đầu tiên của cô là hét lên, nhưng sự kinh ngạc đã bao trùm lấy cô cho tới khi cái bao tải được trùm kín người cô, và tiếng hét của cô chỉ còn là một âm thanh nhỏ riu không rõ.

Gã tấn công cô không bỏ lỡ thời gian, vác chiến lợi phẩm của hắn lên vai và chạy nhanh vào rừng. Ở đó một cỗ xe trang trí đẹp và đắt tiền đang chờ với hai chú ngựa xám chân dài đang căng lên chuẩn bị khởi hành. Một người đàn ông ngồi sẵn ở ghế đánh xe, sẵn sàng vung roi nếu có dấu hiệu của sự đuổi theo. Người đàn ông ở dưới đất ngó lên anh ta.

“Cậu ít nhất cũng nên vác mông xuống đây mà mở cái cửa chết tiệt này cho tớ chứ Onry. Cô nàng trông thì dịu dàng giống cục bông nhỏ đấy, nhưng sau vụ vừa rồi tớ không nghĩ cục bông còn êm ái đâu.”

Henri, hay là Onry, như đám bạn người Anh của hắn muốn gọi, cười khúc khích khi nghe câu nhận xét của Artie. Một dấu hiệu rõ ràng cho thấy hắn không còn lo lắng gì về nhiệm vụ của họ nữa. “Thế không ai đuổi theo à?”

“Tớ không thấy ai cả. Giờ thì giúp tớ một tay đi nào. Cậu biết lệnh của thuyền trưởng về việc đối xử với cô ả thật sự nhẹ nhàng rồi đấy.”

Họ đặt Reggie lên một chiếc ghế nệm dày và nhanh chóng vòng một sợi dây quanh đầu gối cô để giữ cho cái bao tải ở yên chỗ đó. “Việc này có làm dịu cơn giận của ông ấy không nhỉ? Tớ chả dám tin là mình lại câu được con cá này sớm thế.”

“Bỏ cuộc đi gã Pháp kia ơi. Cậu sẽ chẳng bao giờ nói giống một người Anh được đâu nên đừng cố mà làm gì. Và tới cá là cậu đã nghĩ chúng ta sẽ bị chết còng trong đám rừng cây đó hàng tuần ấy chứ đúng không?”

“Chứ cậu thì không chắc?”

“Có, nhưng tớ chả bảo cậu điều đó giúp mình sẵn sàng, và thấy không, cô ả rơi thẳng vào túi chúng ta. May mắn không tả nổi! Nếu việc này mà không làm thuyền trưởng hài lòng thì tớ chẳng biết việc gì sẽ làm được điều đó nữa.”

“Việc con cá nhỏ này sẽ giúp bắt được con cá to hơn chẳng hạn.”

“Ừh cậu nói đúng. Hãy hi vọng là việc đó cũng không tốn nhiều thời gian lắm đi.”

“Cậu sẽ ngồi sau với cô nàng để trông cho nàng ta không bị rơi khỏi ghế nhé, hay cậu muốn tớ...”

“Tớ nhường vinh hạnh lại cho cậu đấy. Tớ không tin tưởng lắm vào cậu để lái được cái ”tàu chạy trên cạn” này ra khỏi cánh rừng nguyên vẹn đâu. Đó sẽ là việc của tớ.” Hần cười khúc khích. “Tớ biết rồi, cậu cũng muốn thế đúng không?”

“Nếu cậu nói thế, Artie ạ.” Gã người Pháp trẻ tuổi toét miệng cười với tên người Anh.

“Chỉ cần đừng có thử hàng trước là được anh bạn ạ. Thuyền trưởng sẽ không thích điều đó chút nào đâu.” Người đàn ông nói nghiêm túc trước khi trèo lên ghế đánh xe lần nữa. Chiếc xe lao về phía trước.

Tâm trí Reggie cũng như chạy đua cùng cỗ xe. Đây hẳn là một vụ bắt cóc đơn giản. Một lời yêu cầu trả tiền sẽ được gửi đến và cô sẽ được về nhà. Không có gì đáng ngại cả.

Cô ước gì cơ thể mình cũng hiểu được như thế. Cả người cô run lên cầm cập. Họ đang đưa cô đến một lão thuyền trưởng mà không muốn cô bị bắt cóc. Đúng, một vụ bắt cóc. Và ông ta là thuyền trưởng trên biển, cô đoán thế, vì ở Southampton có một cảng biển lớn. Vì công ty hàng hải của Nicholas cũng ở đó mà.

Cô bắt bản thân phải nhắm lại từng lời họ trò chuyện. Thế còn vấn đề về “con cá nhỏ bắt con cá to hơn” là sao nhỉ? Cô căng cứng mọi giác quan, cảnh giác trước mọi tiếng động, mọi dịch chuyển.

Phải hơn nửa tiếng sau, cỗ xe mới đi chậm lại và cô biết họ đã ở Southampton.

“Vài phút nữa thôi, em thân yêu, và chúng ta sẽ đưa nàng vào trong nhà, thoải mái hơn nhiều.” Gã bắt cóc trấn an cô.

“Vào trong nhà ư?” Không phải ‘lên tàu’ ư? Ừ thì xét cho cùng hẳn là người Pháp, và có thể hẳn có vấn đề về ngôn ngữ. Trời ơi, cái bao tải chật chội quanh áo choàng của cô đang khiến cô ngứa ngáy và đổ mồ hôi. Và thế mà cô đã nghĩ sẽ chẳng còn các cuộc phiêu lưu nữa một khi cô đã lớn kia đấy!

Cỗ xe ngựa dừng lại, và cô được bế ra một cách cẩn thận. Lần này gã người Anh bế cô. Không có tiếng của bến cảng, không có tiếng nước vỗ vào mạn tàu, không có tiếng kéo kệt của những cây cột với mỏ neo. Họ đang ở đâu thế này? Không có cả ván gỗ để lên tàu nữa cơ đấy, nhưng những bậc thang thì có. Và rồi một cánh cửa mở ra.

“Chúa ơi Artie, anh có cô ả rồi cơ đấy à?”

“Ừhm, đây không phải đồ dẫn nặng trên tàu đâu nhóc. Anh bỏ cô ta xuống ở đâu bây giờ?”

“Trên nhà đã có một phòng cho cô ta rồi. Sao anh không để em ẵm cô ta cho?”

“Anh có thể véo tai chú mày mà không làm rơi cô ả đấy nhóc con. Muốn thử anh chắc?”

Có một tiếng cười trầm trầm. “Anh thật nhạy cảm quá đi Artie. Thôi nào, em sẽ chỉ cho anh phòng ả ở đâu.”

“Thuyền trưởng đâu rồi?”

“Ông ấy phải đêm nay mới về. Em đoán điều đó nghĩa là em sẽ phải chăm sóc tới cô ấy phải không?”

“Cậu có nghe thấy thằng bé này nói gì không Onry?” Artie hỏi. “Đừng hòng nhé nhóc, đừng hòng bọn ta để chú mày lại một mình với cô ả. Chú mày là người duy nhất quanh đây nghĩ là mình có thể thoát một trận đòn nho nhỏ vì thuyền trưởng là ông già chú. Đừng hòng nghĩ tới việc đó khi ta còn ở quanh đây.”

“Em nói là em sẽ chăm sóc tới cô ấy, chứ không phải là chăm sóc cô ấy đâu.” Cậu nhóc hét lại.

“Phải thằng nhóc đang đổ mặt không Onry? Đây là cái đổ mặt thật đấy à?”

“Thôi đi nào anh bạn,” Henri nói với cậu bé. “Chú mày đã thách thức về sức khỏe ông ấy, và ông ấy sẽ không bỏ qua cho chú mày hôm nay đâu.”

“Ừh thì ít nhất cho em xem cô ấy trông thế nào chứ.”

“Ồh cô nàng khá đẹp nhóc ạ.” Artie toét miệng cười. “Thật tình, có khi thuyền trưởng nhìn thấy cô ta xong lại quên bống việc ông ấy muốn có cô ta cho mục đích gì ấy chứ. Giữ cô ả lại cho ổng. Thật ấy chứ.”

Họ mang cô tới phòng của cô trên gác, và rồi cô được đặt đứng thẳng. Cô quay người và gần như ngã xuống. Sợi dây đã được tháo ra, và cái bao tải nhấc lên. Nhưng căn phòng tối quá, các cửa sổ thì được bịt kín khiến cô mất thị giác một lúc.

Cô hít một hơi sâu, việc đầu tiên phải làm. Rồi cô chú ý vào ba gã trai, hai kẻ bắt cóc cô và cậu bé đang đi về phía cửa. Cậu nhóc thì đang liếc mắt qua vai nhìn cô, miệng há hốc.

“Chờ một phút, làm ơn đi.” Cô gọi họ lại. “Tôi muốn hỏi tại sao tôi lại bị mang tới đây.”

“Thuyền trưởng sẽ nói với bà khi ông ta về đây thưa bà.”

“Thế ai là thuyền trưởng?”

“Bà không cần biết,” gã người nở nang hơn trả lời, giọng cố xoa dịu cô khi cô cao giọng.

“Vậy mà tôi lại biết tên anh đấy, Artie. Và tôi cũng biết tên anh nữa Henri, và thậm chí...” Cô ngừng lại trước khi nói nốt là cô đã phác thảo cả hai người. “Tôi chỉ muốn biết tại sao tôi lại ở đây thôi.”

“Bà sẽ phải chờ nói chuyện với thuyền trưởng thôi. Giờ thì, có cái đèn trên bàn đấy, và bà sẽ được mang đồ ăn lên nhanh thôi. Cứ ngồi xuống và thư giãn đi.”

Cô quay phắt lưng lại về phía họ một cách giận dữ. Cánh cửa đóng lại và một tiếng tách vang lên cho thấy nó bị khóa. Cô thở dài. Tại sao cô lại có gan chơi trò đoán đồ thế nhỉ? Họ là những kẻ độc ác dù cho họ có giọng dễ dàng xoa dịu và cách cư xử nhẹ nhàng. Ừm, ít nhất cô đã không để họ thấy cô sợ hãi. Họ sẽ không thấy một người nhà Malory quy lụy đâu. Đó là điều thoải mái lớn lao nhất.

Cô ngồi xuống một chiếc ghế khập khiễng, tuyệt vọng tự hỏi liệu đây có phải những giây phút cuối cùng cô được thoải mái trong một thời gian dài sắp tới không.

24. Chương 24

Đồ ăn thật là ngon, thậm chí với tình trạng lo âu của Reggie. Cô ăn thịt cừu, bánh pudding, và những chiếc bánh nướng vàng ruộm. Một chút rượu nhẹ nữa. Nhưng khi sự xao nhãng do bữa tối qua đi, cô trở lại với nỗi lo lắng.

Henri đã mang đồ ăn cho cô. Gã ta mặc chiếc áo lụa diềm xếp ngang tàng; quần ống chèn đen với một đôi giày ống lớn; và một chiếc áo khoác dài. Nhà quý tộc đẹp đẽ, tất cả những gì hần thiếu là việc lắng nghe. Hần thậm chí đã cạo mọi thứ ngoại trừ bộ ria xoắn rậm. Sao vậy nhỉ?

Cô đã để bản thân làm chuyện gì trong thời gian này? Những bộ quần áo yểu điệu được đặt trên giường, ga trải giường mới, áo thun bằng lụa, một tấm áo dạ hội bằng lanh kín đáo hơn, đôi dép lông thú đi trong phòng ngủ, và, thật bối rối, những món đồ lót. Trên bàn trang điểm là mấy thứ vật phẩm dùng trong nhà tắm, bàn chải, lược, một lọ dầu thơm rất đắt tiền, tất cả đều mới tinh.

Anh chàng nhỏ tuổi đã đến để đốt lò sưởi cho cô vào đầu giờ chiều, và Artie đứng bảo vệ ở cửa. Gã rụt rè cười với cô. Cô nhìn lại một cách lạnh lùng. Và hoàn toàn lơ đi cậu bé.

Giờ này đã là buổi tối rồi, nhưng cô từ chối sử dụng cái giường lớn đó. Cô sẽ thức cả đêm nếu cần, nhưng cô sẽ không nghỉ ngơi cho tới khi gặp được thuyền trưởng và cho ông ta biết ý cô.

Cô cho thêm vào lò sưởi những mảnh gỗ cậu bé đã để lại cho cô, rồi lại gần chiếc ghế, rúc chân xuống bên dưới làn váy nhung xanh sẫm của cô. Căn phòng ấm hơn và cô bắt đầu thấy buồn ngủ.

Hầu như cô không nghe được tiếng khóa xoay nơi cửa. Âm thanh làm cô cứng người, nhưng cô không quay lại. Quỷ tha ma bắt nếu cô hạ cố quan tâm tới Artie hoặc Henri.

“Con trai tôi nói rằng cô là một sắc đẹp làm người ta say đắm,” một giọng nói trầm trầm. “Hãy để tôi xem điều làm thằng bé đắm đuối. Hãy trưng mình ra nào, quý bà Montieith.”

Cô đứng dậy và, rất chậm, quay lại nhìn ông ta. Đôi mắt cô mở lớn trong cơn sốc.

“Chú James!”

“Regan?” họ kêu lên đồng thời.

Cô tỉnh trí trước. “Ồi, chú! Chú không thể có ý bắt cóc cháu ba tháng lần nữa để vui vẻ trên tàu Thiếu nữ Anne chứ? Chú không nghĩ giờ cháu đã lớn hơn một chút rồi sao?”

Trông bị xáo động như một người đàn ông ở hoàn cảnh đó, ông giơ cánh tay ra. “Tới đây, cháu yêu, và ôm lấy ta. Cháu à, cháu thật sự đã trở thành một người đẹp làm say lòng người.”

Cô ôm ông một cách hạnh phúc. “À, đã ba năm rồi, chú James, và lần đó cháu chỉ gặp chú trong một giờ. Thật không công bằng, chú biết không, phải lên lút trốn đi gặp chú mình. Đó không phải là khoảng thời gian chú sắp xếp với các anh em mình phải không?”

“Chú có thể sẵn lòng,” ông nói điềm tĩnh. “Nhưng chú nghi ngờ họ đồng ý, Regan.”

Ông luôn luôn thích khác biệt, thậm chí đặt tự đặt một biệt danh cho cô. Chú của cô, một cướp biển, đã cướp cô ngay dưới mũi các anh em mình khi họ từ chối để ông gặp cô. Ông đã cho cô một chuyến thám hiểm bằng tàu như trong thần thoại, quyết tâm có được thời gian công bằng của ông đối với cô. Cô mới chỉ mười hai, và ba tháng không thể tin nổi đó vẫn sống động trong tâm trí cô.

Dĩ nhiên, cả hai người họ đã phải trả giá cho nó. James đã bị ruồng rẫy vì trở thành cướp biển. Khi ông đưa Reggie trở lại, cả ba người anh em tranh cãi kịch liệt với ông vì đã để cô gặp nguy hiểm. Ông đã bị tất cả bọn họ từ bỏ, thậm chí cả Tony, người vẫn luôn gần gũi với ông nhất. James chịu đựng mối bất hòa, và Reggie khổ sở vì gây ra nó. Ông chưa bao giờ trách mắng cô, nhưng điều đó chỉ làm cô thấy tệ hơn.

Cô lùi khỏi James và quan sát ông. Ông không thay đổi nhiều trong ba năm qua. Ông vẫn to lớn và tóc vàng, đẹp trai như bao giờ - và vẫn dữ dội. Hãy xem việc ông đã làm để mang cô tới đây.

“Thậm chí cháu không nên nói với chú,” cô nói nghiêm nghị. “Chú đã làm cháu hoảng sợ kinh khủng. Ít nhất chú có thể bảo người của mình cho cháu biết thuyền trưởng Hawke khét tiếng là người đang cuỗm cháu đi.”

James nổ tung. “Ta sẽ lột da bọn chúng, chờ xem! Khốn thật!” Ông bật tung cửa và gầm lên. “ARTIE!... HENRI!”

“Chú, dừng,” Reggie phản đối.

Cơn thịnh nộ của James không giống của Tony. Tony vẫn có thể nói chuyện được. Thậm chí Jason, một người ngoan cố khi giận dữ, cũng có thể nói được. Nhưng James Malory hết sức khủng khiếp. Mặc dù cơn giận của ông chưa bao giờ hướng tới cô, cô vẫn sợ nó.

“Chú James,” cô nói, “những người đó thật sự rất tử tế với cháu, và họ sốt sắng cho cháu thoải mái. Cháu đã không bị hoảng sợ,” cô nói dối.

“Một lỗi lầm đã bị gây ra, Regan, và chú sẽ không chấp nhận lý do gì cho nó cả.”

Đôi mày đen đột ngột nhướng lên. “Ý chú là cháu không phải người được mong chờ bị mang tới đây?”

“Dĩ nhiên là không. Chú sẽ tới gặp cháu trước khi rời khỏi Anh lần nữa. Chú sẽ không mang cháu tới với chú – chắc chắn không phải theo kiểu này.”

Hai kẻ thô lỗ xuất hiện nơi ngưỡng cửa ngay lúc đó, không thoải mái dưới cái nhìn lạnh lùng của James. “Ngài muốn chúng tôi, thuyền trưởng?”

“Các cậu có biết đã mang ai về cho ta không?” James hỏi mềm mại. Giọng điệu của ông thật khó đoán.

Henri là người đầu tiên đoán ra vấn đề. “Nhằm người sao?”

“Ta có thể giới thiệu với các quý ngài đây” – James hướng một cánh tay về phía Reggie, nổ lớn – “cháu ta!”

“Trời ơi!”

“Chả lẽ,” Artie thở ra.

Một người đàn ông khác xuất hiện nơi cửa. “Cậu đang gào toáng lên về chuyện quái gì vậy, Hawke?”

“Connie!” Reggie kêu lên vui mừng, và nhảy bổ vào vòng tay ông.

Đây là người đã dạy cô đánh kiếm, dạy cô trèo lên tổ quạ, thậm chí là kéo buồm tàu khi chú cô không chú ý. Conrad Sharpe, người bạn thân nhất thừa nhỏ của James, cũng là phó thuyền trưởng thứ nhất của tàu Thiếu nữ Anne. Một gã cướp biển tinh nghịch, thậm chí dễ chịu chưa từng có.

“Là cháu sao, sóc nhỏ?” Conrad rống lên. “Quý bắt tôi, nếu điều này không có thật!” Ông ôm cô thật chặt.

“Đã biết bao năm rồi!”

“Có đúng không?” Conrad khúc khích. Cuối cùng ông cũng bắt được cái nhìn trên gương mặt giận dữ của James và ghen hòng. “Chú, à – chú không nghĩ cháu được chờ ở đây, Regan.”

“Vậy cháu hiểu rồi.” Cô quay lại với James. “À há, thưa chú, đây là mấy gã côn đồ. Chú sẽ đánh họ vì nhảm lẫn diên rồ này chứ? Nếu thế, cháu muốn xem.”

“Regan!”

“Chú sẽ không làm vậy chứ?” Cô liếc nhìn những người bắt cóc. “Này, các quý ông, các ngài quả thực là may mắn vì chú tôi có tính khoan dung như thế. Ông ấy sẽ phạt nhẹ các ngài thôi. Tôi sẽ có da lưng các ngài, chắc hẳn.”

“Được rồi, Regan, cháu thắng,” James dịu lại, gạt đầu cộc lốc cho Artie và Henri rời đi.

“Con bé chả thay đổi tí nào, Hawke nhỉ?” Conrad rúc rích cười khi cánh cửa đóng lại sau lưng hai gã bắt cóc.

“Ranh con lấu cá,” James cầu nhàu.

Reggie tươi cười với cả hai. “Nhưng các chú không vui mừng vì gặp cháu sao?”

“Để ta nghĩ đã.”

“Chú James!”

“Dĩ nhiên, cháu yêu.” James dành cho cô nụ cười rộng mở, thứ dành riêng cho những người ông yêu. “Nhưng thất sự cháu đã làm rối tung vấn đề ở đây. Chú đang chờ đợi một người khác, và giờ chú cho là sự cạnh phòng ở Silverley sẽ được tăng cường.”

“Chú có muốn kể cho cháu chuyện gì đang diễn ra không?” cô hỏi ông.

“Cháu không cần bận tâm đâu, Regan.”

“Đừng giả bộ với cháu, chú à. Cháu không còn là trẻ con nữa, chú biết đấy.”

“Chú thấy rồi.” ông nhăn nhó. “Nhìn con bé xem, Connie. Con bé chính là hình ảnh chị gái tôi, phải không?”

“Và tôi nghĩ con bé có thể đã là con gái tôi,” Conrad nói đầy tiếc nuối.

“Ồ, Connie, chú cũng vậy à?” Reggie hỏi nhẹ nhàng.

“Mọi người đều yêu mẹ cháu, sóc nhỏ, ngay cả ta,” Conrad thừa nhận cộc cằn.

“Đó là lý do chú áp ủ cháu dưới cánh mình như thế ạ?”

“Đừng bao giờ nghĩ vậy. Cháu nằm trong tim chú với hình ảnh của chính mình.”

“Vậy chú có thể cho cháu biết tất cả chuyện này là sao?”

“Không, sóc nhỏ.” Connie lắc đầu, nhe răng cười với James. “Tất cả là việc của ông ấy. Nếu cháu có ý muốn khám phá ra điều đó, hãy ngược đôi mắt xanh lớn đỏ vào ông ấy.”

“Chú James?”

“Nó là... vài việc chú chưa hoàn thành khi chú ở đây. Cháu không cần bận tâm đâu.”

“Nhưng không phải là bà Bá tước hơi già so với chú sao?”

“Không phải như thế đâu, Regan.” James phản đối. “Và cháu có ý quái gì vậy, già?”

“À, cháu cho là bà ấy không đến mức già cả,” Reggie sửa lại. “Bà ta cũng chăm sóc mình rất tốt. Nhưng công việc gì của chú mà lại dính tới bà ấy?”

“Không phải bà ta. Chồng bà ta.”

“Ông ấy chết rồi.”

“Chết? Chết!” James nhìn Connie. “Quái quỷ! Hắn ta không thể chết được!”

Reggie nhìn Connie, hoang mang. “Hắn có một món nợ phải tính sổ, sóc nhỏ.” Connie giải thích. “Giờ thì có vẻ như định mệnh đã can thiệp rồi.”

“Hắn chết khi nào?” James hỏi cộc cằn. “Như thế nào?”

Reggie trở nên lo âu. “À, cháu thực sự không biết như thế nào. Đã từ vài năm trước.”

Cái nhìn của James đi từ giận dữ tới ngạc nhiên. Rồi cả hai người đàn ông bắt đầu cười, làm Reggie bối rối dữ hơn. “A, cháu yêu, cháu đã làm chú ngạc nhiên,” James cười thầm. “Nhưng chú không tin chúng ta đang nói về cùng một người. Chú muốn nói tới gã Tử tước trẻ tuổi cơ.”

“Nicholas Eden?” cô kêu lên.

“Giờ cháu nhận ra rồi. Cháu biết hắn hả?”

“Rất rõ,” cô nói.

“Vậy có lẽ cháu có thể cho ta biết hắn ở đâu. Gã quý tộc đó biết không ai khác có thể nói. Ta đã khóa mọi nơi. Ta thề thẳng nhãi đó đang trốn tránh ta – với một lý do chính đáng.”

“Chúa ơi!” Reggie hỗn hển. “Chú đã bắt cóc cháu để làm mồi nhử Nicholas tới chỗ chú, phải không?”

“Không phải cháu, cháu yêu,” James cam đoan. “Mấy gã ngốc đó nghĩ cháu là vợ của Eden.”

Reggie lại gần Conrad, hít một hơi thở sâu, và rồi nói một cách ngập ngừng. “Chú James, người của chú không nhầm đâu.”

“Chúng – ”

” – không nhầm,” cô kết thúc. “Cháu là vợ của Nicholas.”

Sự im lặng căng thẳng đang tràn đầy dây thần kinh của cả ba. James cứng người. Conrad vòng tay che chở quanh Reggie, và họ chờ đợi cơn bùng nổ. Trước khi nó đến, cánh cửa mở ra và một chàng trai trẻ thò vào. “Henri vừa cho em biết chị là chị họ của em? Có thật không?”

James trừng mắt. “Không phải lúc này, Jeremy!” thẳng bẻ chùn bước.

“Không! Đừng đi. Jeremy.” Reggie tóm lấy tay cậu và kéo vào phòng. “Chú James đang tức giận chị, không phải với em.”

“Ta không giận cháu, Regan.” Ông kiềm chế chặt chẽ giọng mình.

“Chú sắp thét vào cháu.”

“Ta sẽ không thét vào cháu!” ông nổ lớn.

“Ôi, thật là khuây khỏa,” Reggie nói.

James mở miệng, ngậm lại, và thở dồn với cơn điên tiết. Đôi mắt ông gặp mắt Conrad và trao một thông điệp rõ ràng. Cậu cứ giữ nó. Tội từ bỏ.

Conrad giới thiệu. “Jeremy Malory, tiểu thư Regina Mal – à, Eden, nữ Bá tước của Montith.”

“Thật là quái quỷ!” Jeremy nhăn nhó. “VẬY ĐÓ LÀ NGUYÊN NHÂN CƠN THỊNH NỘ CỦA CHA BÙNG PHÁT.”

“Phải, chị không nghĩ chú ấy thích... thôi, quên đi.” Cô tươi cười với cậu chàng đẹp trai có màu mắt giống hệt như cô. “Chị chưa được nhìn em rõ ràng lúc trước. Cháu ơi, em trông y hệt chú Tony khi ông ấy trẻ hơn.” Cô quay về phía James. “Chú định giữ bí mật này mãi mãi sao, chú?”

“Cái đó không bí mật,” James thô lỗ nói.

“Gia đình không biết.”

“Chú mới biết năm năm trước. Và lúc đó chú chưa biết chính xác mình sẽ nói gì với anh em.”

“Chú có thể cho cháu hay vào lần cuối cùng cháu gặp chú.”

“Lúc ấy không phải là thời gian để đề cập đến, Regan. ‘Nhân tiện, chú có một đứa con trai.’ Cháu sẽ quăng cho chú hàng đống câu hỏi vô tận, và Jason sẽ gửi đám người hầu tới lòng cháu và tìm chú.”

“Cháu tin vậy. Nhưng làm sao chú tìm thấy cậu ấy? Năm năm trước?”

“Thật ra là chưa đến,” ông trả lời. “Chú và nó tình cờ gặp nhau trong một quán rượu nơi nó đang làm.”

“Cháu nên trông thấy vẻ mặt ông chú mình, sóc nhỏ, khi ông ấy thấy thằng bé.” Conrad mỉm cười, nhớ lại. “Ông ấy biết thằng bé trông quen quá cỡ, lúc ấy chàng ta vẫn chưa biết tại sao. Và Jeremy cũng không thể rời mắt khỏi ông ấy.”

“Em nhận ra cha, chị hiểu chứ,” Jeremy xen vào.

“Thực sự em chưa bao giờ gặp cha trước đó, nhưng mẹ đã tả về cha với em quá nhiều đến mức em sẽ nhận ra ông ấy ở bất kỳ nơi nào. Cuối cùng em tỉnh ra và hỏi cha ngay rằng ông có phải là James Malory.”

“Cháu có thể tưởng tượng được phản ứng,” Conrad nói một cách hân hoan. “Mọi người ở khu cảng chỉ biết ông ấy là thuyền trưởng Hawke, và chú bé nhỏ xíu này đây lại gọi ông ấy bằng tên thật. Và tiếp đó, gây sốc nhất, thằng bé nói rằng nó là con ông! Mặc dù Hawke không cười cùng với chú. Ông ấy nhìn vào mắt nó, hỏi vài câu, và nguyên rủa liệu mình có là người cha tự hào chỉ qua một đêm.”

“VẬY LÀ CHÁU CÓ MỘT CẬU EM HỌ MỚI, GẦN NHƯ ĐÃ TRƯỞNG THÀNH.” Reggie cười tươi. “Ồi, điều này thật tuyệt. chào mừng đến với gia đình, Jeremy.”

Anh chàng này cao gần bằng cha mình, nên cao hơn Reggie nhiều. Cô nhón gót để hôn vào má cậu, và bị kinh ngạc bởi một cái ôm hồ hởi làm cô ghen tở. Cậu ta không thả cô ra.

“Đủ rồi đấy, Jeremy. Jeremy!”

Anh chàng lùi lại. “Chị em họ lấy nhau được không?” cậu hỏi.

Conrad cười ha hả. James quắc mắt. Reggie đỏ mặt. Giờ cô hiểu động cơ đằng sau cái ôm đó.

“Một người phóng đãng nữa trong gia đình hả, chú James?” cô châm biếm.

“Đường như là thế,” James thở dài. “Và được học mọi mảnh lời từ quá sớm.”

“Thằng nhóc chỉ noi gương cậu thôi,” Conrad mềm mỏng xen vào.

“À, đến giờ thằng bé phải lên giường rồi.”

“Chết tiệt thật,” Jeremy phản kháng.

“Làm đi,” James nghiêm khắc. “Con có thể gặp chị họ lâu hơn vào sáng mai nếu con có thể nhớ phép ứng xử và nhớ rằng chị ấy là chị họ của con, không phải mấy con bé trong quán rượu đâu.”

Sau khi bị đuổi như vậy một thằng nhóc thường xấu hổ bỏ đi. Nhưng không phải với Jeremy. Cậu ta nhăn nhó một cách tinh ranh với Reggie và nháy mắt.

“Em sẽ mơ về chị, Regan thân yêu, đêm nay và mọi đêm sau này.”

Cô gần như bật cười. Thật cả gan! Cô ném cho cậu ta một cái nhìn nghịch ngợm và nói, “Đừng khó chịu, em họ. Cậu đã giữ tôi đủ gần để biết tình trạng hôn nhân quá rõ của tôi.”

Reggie rên rĩ, những lời vô ý quái quỷ của cô. Jeremy nhìn cha mình rồi chạy tới cửa. Cô cố gắng thẳng người, chắc rằng chú James đã nắm bắt ý cô hoàn toàn trọn vẹn.

“Có thật không?”

“Vâng.”

“Thằng cha khốn kiếp! Làm sao xảy ra chuyện này, Regan? Làm thế quái nào cháu lại kết hôn với – với – ”

“Chú nói về việc này cũng tệ như chú Tony,” cô cắt lời anh. “Cả hai chú đều muốn mảnh vụn của Nicholas. Nào thì tìm anh ấy, chia anh ấy cho hai người, cắt anh ấy thành nhiều mảnh, bắn và giết anh ấy. Cháu quan tâm điều gì đây? Anh ta chỉ là chồng cháu và là cha của con cháu.”

“Thoải mái đi, sóc nhỏ,” Conrad nhẹ nhàng. “Chú của cháu đã từ bỏ kế hoạch ngay lập tức nếu ông ấy biết cháu đã lấy hắn.”

“Kế hoạch nào?” cô gắng hỏi. “Tất cả chuyện này là sao, chú James?”

“Đó là một câu chuyện dài, cháu yêu, và – ”

“Xin đừng coi cháu như con nít nữa, chú James.”

“Rất tốt,” ông nói. “Ngắn gọn là ta đã đập hắn một trận như tử vì vài trò xúc phạm hắn đã gây cho ta. Vì điều này ta đã phải kết thúc trong nhà đá.”

“Và gần như bị treo cổ,” Conrad thêm.

“Không,” Reggie há miệng, “Cháu không thể tin Nicholas – ”

“Hắn đã đưa tên của Hawke cho chính quyền, sóc nhỏ. Tàu Thiếu nữ Anne không phải là tàu cướp biển nữa, nhưng nước Anh không bao giờ quên. Hawke đã bị chụp mũ. Anh ấy đã trốn thoát, không thể cảm ơn gã Montieth.”

“Chắc cháu hiểu tại sao mấy gã này đã cẩn thận không nhắc đến tên chú trước mặt cháu,” James nói. “Chú đã phải giả chết; nếu không đáng lẽ chú phải rời nước Anh ngay lập tức. Chú xin lỗi, Regan,” anh dịu dàng nói thêm. “Chú sẽ thích hơn nếu cháu không biết về trò bẩn thỉu của chồng cháu có liên quan.”

“Đừng xin lỗi, thưa chú,” Reggie mím môi. “Nó chỉ làm cháu ngạc nhiên về chuyện cháu đã được nhắc nhở biết bao nhiêu lần rằng cháu đã nhầm về anh ta. Cháu chỉ không hiểu làm sao mình có thể ngu ngốc đến mức nghĩ rằng mình yêu anh ta.”

“Cháu không yêu hắn?”

“Không. Và đừng nhìn cháu như thế. Cháu thật sự không yêu anh ta.”

“Con bé phản đối dữ ghê hả, Hawke?” Conrad nhăn nhó.

“Ừm, chú nghĩ vậy sao?” Reggie nóng nảy. “À há, chú sẽ yêu một người vợ đã bỏ rơi chú vào ngày cô ta kết hôn với chú? Cháu sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta, không bao giờ. Cho dù anh ta không muốn lấy cháu, cho dù anh ta cảm thấy có lý do để bỏ đi, anh ta đáng ghét vì... ôi, đơn giản hắn thật là đáng ghét.”

Hai người đàn ông trao đổi một cái liếc nhanh. “Hắn ta ở đâu?” chú cô hỏi.

“Anh ta đã rời Anh rồi. Thậm chí anh ta không thể chịu được việc ở trên cùng một đất nước với cháu.”

“Hắn có đất ở nơi khác không?”

Cô nhún vai, một lần nữa chìm trong nỗi đau đớn. “Anh ta đã một lần đề cập đến vùng đất sở hữu ở West Indies, nhưng cháu không biết liệu anh ta có đến đó không. Có vấn đề gì chứ? Anh ta không có ý trở lại. Anh ta đã hoàn toàn – ”

Cô dừng lại khi có một tiếng rung chuyển bắt nguồn từ phía dưới. James gật đầu để Conrad đi xem chuyện gì. Vừa lúc Conrad mở cửa, âm thanh một cuộc ẩu đả hết sức rõ ràng là đang tiến lại gần hơn nơi tầng dưới. James theo Conrad ra ngoài, Reggie bám gót họ.

Một cuộc hỗn chiến đang diễn ra ở cầu thang, giữa Henri và – Tony? Chúa ơi, đúng là Tony! Artie đã nằm sóng soài tại chân cầu thang. Henri vào cuộc.

Reggie chen ra giữa James và Conrad. “Tony, dừng lại!”

Anthony nhìn cô và rời khỏi Henri, người đang đổ sập xuống.

“VẬY TA ĐÃ ĐÚNG!” Tony trừng trừng vào anh trai mình. “Anh chưa học được bài học gì từ lần tẩu thoát với con bé sao, James?”

“Anh nên hỏi sao cậu tìm ra bọn anh?” James hỏi thăm với vẻ bình tĩnh hết sức.

“Dừng có hỏi!” Anthony bác lại.

“Tony, chú không hiểu – ” cô bắt đầu.

“Reggie!”

Cô nghiêng chặt rằng. Tony quá ngoan cố. Đây là một thời cơ cô không thể bỏ lỡ. Hai anh em ở cùng nhau, và đây là cơ hội để họ sửa chữa mối bất hòa. Nhưng nếu Tony chỉ muốn kéo cô ra khỏi đây ngay, làm thế nào cô có thể làm ông bình tĩnh và nói chuyện với James?

“Ồi!” Reggie nắm chặt cánh tay James và tay kia đặt lên bụng, làm như thể đau đớn. “Cháu thấy... ôi! Quá náo động. Một chiếc giường, thưa chú. Đặt cháu lên giường.”

James nhẹ nhàng bế cô lên tay. Ông không nói gì, nhưng ném cho cô một cái nhìn ngờ vực khi nhìn vào mắt cô. Reggie lờ đi và lại rên rỉ, hoàn toàn thành thực.

Jeremy chạy xuống sảnh hướng về phía họ, tay nhét vạt áo đang mở vào cặp quần, hấp tấp mặc quần áo. “Chuyện gì vậy? Có chuyện gì với Regan thế?” Không ai trả lời cậu khi James và Conrad nhanh chóng đưa Reggie trở lại phòng ngủ. “Ông là ai?” Jeremy hỏi khi Anthony xô vào cậu để theo những người kia.

Anthony ngừng lại đột ngột. Anh mới nhìn thoáng qua thằng bé, nhưng thế là đủ. Trông như là một phiên bản trong quá khứ. “Cậu là đứa quái nào thế?”

Conrad bật cười và ra khỏi phòng ngủ. “Nó không phải con ngài đâu, nếu đó là điều ngài đang nghĩ, Đức ngài Anthony. Nhưng thằng nhóc dù sao cũng là người nhà. Con trai của James.”

Jeremy há hốc miệng trong sự đờ ra vì kinh ngạc của Anthony. “Chú Tony? Chết tiệt thật! Cháu đã nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ gặp những người bà con của cha cả, nhưng trước tiên là Regan, và giờ là chú, chỉ nội một đêm.” Cậu ta vỗ lấy Anthony trong một cái ôm thật chặt gần như làm cậu nghẹt thở. Tony giữ bờ vai rộng của cậu và ôm lại, làm Conrad ngạc nhiên. “Đừng đi xa nhé, nhóc.” Anh nói cộc cằn trước khi đi vào phòng ngủ.

Nhìn Reggie nằm dài trên giường, James bên cạnh cô, cơn giận dữ của Tony quay trở lại. “Đồ chết tiệt, James! Anh không có chút suy nghĩ nào hả, lòi con bé đi trong tình trạng đó?”

“Chú ấy không lòi cháu,” Reggie phản đối.

“Đừng nói dối vì ta, cháu yêu,” James nhẹ nhàng nhắc nhở cô. Ông đứng lên và đối mặt với em trai mình, “Em hoàn toàn đúng, Tony. Nếu anh biết suy nghĩ, anh đã biết được vợ của Montieth là ai trước khi bắt cô ta về đây để dụ hấn ra.”

Trông Tony lúng túng, rồi giận điên. “Một nhầm lẫn?”

“Một nhầm lẫn kinh khủng.”

“Đấy vẫn không phải là lý do.” Tony cần nhân.

“Đồng ý?”

“Đừng có đồng ý với tôi!”

James cười. “Em không cần lấy cớ để khó chịu với anh, nếu đó là điều em đang muốn làm, em trai.”

“Đừng làm thế, chú Tony,” Jeremy nói khi bước vào phòng. “Cháu ghét phải cãi vã với chú khi chỉ vừa mới gặp.”

“Thằng bé rất bảo vệ cha nó,” Conrad xen vào. “Nghĩ rằng cha nó không thể kiềm chế mình thêm nữa sau vụ như tử mà Montieth bắt nó phải chịu.”

“Cha nghĩ đã bảo con đi ngủ, Jeremy.” Nhưng sự cau có của James lại hướng về vị thuyền phó của mình.

“Cháu nghĩ chú nói rằng chú đã đập Nicholas một trận, chú James.” Reggie nói.

“Ồ, anh ấy đã làm thế, sóc nhỏ.” Conrad toe toét. “Anh ấy thắng dễ dàng trong cuộc chạm trán – chỉ vừa vặn, nếu cháu thích – ngược lại với chồng cháu, không nghĩ ngờ gì.”

“Không nghĩ ngờ gì?” cô lặp lại. Conrad nhún vai. “Bọn ta bỏ đi trong khi hắn vẫn ở ngoài.”

“Ý chú là,” cô gắng hỏi một cách giận dữ, “các chú đã bỏ mặc anh ấy khi anh ấy đang bị thương?”

Conrad và James ngần ngại. “Hắn đã được giúp đỡ đủ nhanh chóng, Regan, đủ nhanh để tống chú vào tù chỉ trong vòng một giờ.”

“Cái gì?” Anthony kêu lên.

“Ôi, truyện này sẽ làm chú thích thú, chú Tony,” Reggie gắt gỏng. “Đường như chú không phải là người duy nhất muốn máu chồng cháu.”

Anthony cau mày. “Chú đã nghĩ cháu không bảo vệ kẻ dè tiện đó nữa?”

“Vâng,” cô trả lời kiên quyết. “Nhưng anh ta là đối tượng của cháu, không phải của chú. Cháu không cần các chú bác mình can thiệp trong khi cháu hoàn toàn có khả năng làm cho Nicholas Eden hối tiếc về việc quay trở lại Anh, nếu anh ta trở lại.”

“Nghe đủ đáng ngại đấy,” Anthony đồng ý.

“Có phải không?” James mỉm cười. “Anh hầu như mong hắn sẽ quay lại với con bé.”

“Tuyệt vời!” Reggie ngắt lời. “Cháu thật vui sướng vì hai chú lại có chung ý tưởng lần nữa.”

“Đừng hi vọng, mèo con,” Anthony cảnh cáo cô. “Ta không hợp tác với những gã cướp biển bỏ trốn với trẻ con.”

“Ôi, phiền thật, chú Tony,” Reggie gay gắt. “Cách đây nhiều năm rồi. Hãy để nó đi đi.”

“Ông gọi ai là cướp biển?” Jeremy tham gia.

“Cha cháu là cướp biển,” Anthony nói.

“Cha không phải! Không còn thế nữa!”

Anthony nhìn James dò hỏi, nhưng James ương bướng từ chối giải thích. Conrad là người lên tiếng, “Tàu Thiếu nữ Anne đã thôi việc ngay khi Jeremy gia nhập thủy thủ đoàn. Bọn ta không thể giương một thuyền nhóc trên boong, phải không? Giờ nó chỉ là con tàu du hành, ngoài vài chuyến đi trở lại quê hương, để đem vụ mùa của bọn ta tới chợ. Bọn ta đã trở thành người quản lý đồn điền trên các đảo.”

“Đó là sự thật sao, James?” một giọng nói trầm vang lên đằng sau họ trên ngưỡng cửa.

“Bác Jason!” Reggie kêu lên, nhìn người bác lớn nhất của mình. Jason trông đầy vẻ đe dọa trong chiếc áo Garrick, và vẻ giận dữ đối chọi với trang phục của ông.

“A, em xin lỗi, James.” Anthony ướm lời. “Quên không nói là hai ông anh ở ngay sau em.”

“Không đủ gần đâu,” Edward hờn hển khi ông xuất hiện nơi cửa ngay cạnh Jason. “Và em không cần phải chạy trước bọn anh, Anthony. Thật là một nơi tốt lành để tìm thấy cậu đấy, James. Cậu tốn kém đấy chứ?”

“Vẫn là thương gia từ đầu đến cuối hả, Edward?” James nhún nhủ. Rồi ông nói, “Anh sẽ muốn nói với em là làm thế quái nào mà bọn anh tìm ra em? Không kể đến làm sao anh biết em đang ở Anh?”

“Anthony làm chuyện đó,” Edward trả lời. “Vì đã trông thấy bức phác họa của Reggie. Dừng lại ngay khi nó trở lại Luân Đôn sáng nay để bảo anh biết con bé đang sống thế nào, và ý nghĩ vụt đến ở nơi nó trông thấy một thằng cha trong bức vẽ. Một người trong đám thủy thủ của cậu khi lần đầu tiên cậu đưa tới tàu Thiếu nữ Anne, nó đã nhớ lại. Jason vừa mới tới từ Haverston, và anh ấy đoán ra nơi chốn.”

“Nhưng làm sao anh biết tìm ở đây?”

“Dễ thôi,” Edward trả lời. “Đây là bến cảng gần nhất. Anh nghĩ có lẽ cậu đủ tráo tráo để mang tàu của mình đến cảng này.”

“Không tráo tráo kiểu đó,” James trả lời, châm chích. “Con tàu đang nằm ngoài bờ biển.”

“Vậy đó là lý do bọn anh không tìm thấy nó. Dĩ nhiên, Anthony không phải là người dễ dàng từ bỏ. Bọn anh dành cả chiều hỏi han hết người này đến người khác. Rốt cuộc thì may mắn cũng mỉm cười khi một người đáng kính đã trông thấy cậu đi đi lại lại ở khu này.”

“Và giờ sao đây?” James dò hỏi, nhìn thẳng vào Jason. “Tôi sẽ nhận sự ruồng bỏ từ mỗi người một lần nữa?”

“Dĩ nhiên không, chú James,” Reggie nhanh nhẩu trả lời. “Cháu chắc rằng các chú bác sẽ sẵn lòng tha thứ cho quá khứ. Dù sao chẳng nữa, chú đã từ bỏ nghề cướp biển. Chú đã ổn định, và chú có một cậu con trai tốt. Cháu biết họ muốn đón chào cậu ấy vào gia đình chúng ta.”

“Một đứa con trai!”

“Là cháu,” Jeremy nói đầy tự hào, nhìn Jason và Edward ngang qua căn phòng.

Reggie tiếp tục trước khi các bác cô hồi phục. “Cháu thật sự không nghĩ hôm nay mình có thể chịu đựng sự kích động thêm nữa. Sao chứ, cháu có thể mất đứa bé nếu – ”

“Đứa bé!”

“Sao, Tony, chú không nói với các bác ấy?” Reggie hỏi với vẻ hoàn toàn vô tội.

“Rất thú vị, mèo con.” Anthony tươi cười với cô. “Và chú thấy là cháu đã bình phục khỏi cơn buồn bã lúc trước rồi.”

“Chỉ là cháu đã muốn nằm nghỉ chút thôi.”

Anh lắc đầu. “Này, chú nghĩ là giờ thì cháu có thể an toàn bỏ bọn chú lại để ôm hôn và chuyện trò. Chạy ra ngoài và kiểm cho mình tách trà hay cái gì đấy. Và mang đứa cháu trai mới tinh của ta theo nhé.”

“Bác Jason?” Cô không cần rõ ràng hơn. Ông gật đầu. Ông đang mang về mặt cau có vô hại, vậy là ổn rồi. “Đi đi, Reggie. Đàn ông không thể nói chuyện khi cháu ở trong phòng.”

Reggie mỉm cười hoan hỉ và ôm James. “Chào mừng trở lại gia đình, chú James.”

“Regan, cháu yêu, đừng bao giờ thay đổi nhé.”

“Cứ như là cả bốn người các bác các chú cho phép cháu thay đổi mà không có sự tán thành của mình ý!” Cô vòng tay mình qua tay Jeremy. “Đi nào, em họ. Cha em sẽ nói mọi chuyện với em, và em có thể kể cho chị mọi điều về mình.”

“Tốt nhất tôi sẽ đi với chúng,” Conrad nói, và làm như vậy.

Khi ba người rời phòng, họ nghe thấy sau lưng, “Em vẫn phải khác vậy à, James?” Câu nói của Jason. “Tên con bé đâu phải là Regan!”

“Cũng không phải là Reggie! Và dù sao con bé đã lớn lên với cái tên Reggie. Regan phù hợp hơn cho một phụ nữ trưởng thành.”

“Nghe như là chị đã sai lầm khi để họ nói chuyện,” Jeremy nói với cô.

“Nực cười,” Reggie khúc khích. “Nói với cậu ấy đi, Connie”

“Cô ấy đúng đấy, nhóc,” Conrad nói khi ông thắp đèn họ xuống sảnh. “Họ sẽ không vui vẻ trừ khi họ tranh cãi về điều gì đó.”

“Chỉ nghĩ rằng em đã làm họ hạnh phúc đến thế nào, Jeremy,” Reggie nói thêm với vẻ hiểu biết.

“Giờ họ cũng có thể bất đồng về việc dạy dỗ của em nữa.”

25. Chương 25

Con ngựa giống để lại sau lưng một làn bụi khi nó tung vó trên đường giữa đồn điền. Những bông hoa mùa xuân được gây giống từ châu Âu hòa cùng những bông hoa nhiệt đới nở bừng rực rỡ dọc con lộ tạo thành một tổng thể màu sắc hoang dại. Bên phải con đường, chỉ cách đó chưa tới một dặm, đại dương ném những con sóng khổng lồ lên bãi cát. Mặt trời nóng bỏng phản chiếu trên nền nước xanh biếc ở tít phía chân trời xa xôi.

Nicholas thì chẳng để ý chút nào tới vẻ đẹp quanh anh ta vào cái ngày đầu tháng Tư oi bức đó cả. Anh đang rời khỏi cái cảng nhỏ xíu của hòn đảo cũng như buổi hẹn vừa xong với Thuyền trưởng Bowdler, ông vừa báo cáo là chiếc tàu của anh sẽ sẵn sàng nhổ neo vào đợt triều buổi sáng mai. Nicholas sẽ trở về nhà ở Anh quốc, trở về nhà với Regina.

Sáu tháng vắng mặt không hề khiến cô biến mất khỏi tâm trí anh chút nào. Anh đã cố thử. Anh đã mất hàng tháng để khiến một ngôi nhà giữa đồn điền bị hoang tàn bỏ phế thành kiểu mẫu đồn điền của toàn hòn đảo, và hàng tháng nữa để khiến đất đai trở nên phì nhiêu, sẵn sàng cho các vụ mùa cũng như trồng trọt. Gần như mọi khoảnh khắc của anh đều được tiêu vào những công việc nặng nhọc, nhưng tâm trạng của anh thì vẫn ủy mị một cách nguy hiểm. Hàng trăm lần anh quyết định quay về. Và cũng từng đó lần anh tự thuyết phục mình không làm thế. Tình huống ở nhà sẽ chẳng thay đổi được. Miriam và sự đe dọa của bà ta vẫn treo lơ lửng trên đầu anh và Regina.

Nhưng sau cả quãng thời gian vừa rồi, Nicholas đã bỏ qua một sự hiển nhiên. Regina chắc hẳn đã biết rồi. Miriam không thể nào sống sáu tháng với cô gái ấy mà không cố gắng khiến cô căm ghét anh. Phải, cô giờ này hẳn phải biết mọi chuyện rồi.

Cái khả năng gần với sự thật ấy đã được đập thẳng vào mặt anh tuần trước khi anh say bết nhè bí tỉ với Thuyền trưởng Bowdler và trút cạn nỗi lòng với ông ta. Phải có một người đủ khách quan và đủ say xỉn như ông ta để khiến anh nhận ra rằng, anh đang ngồi trên một hòn đảo, ừ ừ như một thằng nhóc chỉ vì anh không có người phụ nữ anh muốn. Ừ thì anh đã phiền não đủ lâu rồi. Đã đến lúc về nhà và xem mọi chuyện ra sao. Nếu vợ anh mà ghét anh, thì cũng là sự kết thúc cho mọi sự.

Nhưng nếu vợ anh không căm ghét anh thì sao? Thuyền trưởng Bowdler cũng hỏi lại anh điều đó. Lỡ như cô ấy khinh bỉ cái suy nghĩ của xã hội và đánh giá anh theo những gì anh xứng đáng được thì sao? Sự thật là anh đã đối xử với cô một cách đáng kinh tởm và đó là tất cả những gì cô có thể đánh giá về anh. Và cô cũng bị dính với một vụ tai tiếng đã khiến cô muốn kết hôn với anh. Anh những muốn tin rằng cô đã kết hôn với anh vì những lý do khác hơn là sự cần thiết chính đáng khi đó, nhưng có vẻ không phải như vậy.

Và việc đó dẫn anh tới đâu? Chẳng đâu cả. Cho tới khi anh về nhà, anh mới biết được mọi chuyện đã bị tàn phá tới đâu.

Một cậu bé da bánh mật chân trần chạy ra khỏi căn nhà trắng to lớn để đón lấy chú ngựa của Nicholas.

Đó là điều duy nhất về hòn đảo này mà Nicholas vẫn chưa thấy quen, việc sở hữu nô lệ. Đó là điều duy nhất về hòn đảo này mà anh ghét.

“Ngài có khác, thưa ngài, họ chờ trong phòng sách. (Ngài có khách, thưa ngài, họ chờ trong phòng sách)” Bà quản gia báo cho anh biết. Anh cảm ơn bà ta rồi đi dọc xống phía sảnh lớn với một chút khó chịu. Ai tới nhỉ? Anh còn phải đóng gói đồ đạc và có một cuộc hẹn nữa với viên đại lý bất động sản của mình. Anh không còn thời gian để tán gẫu nữa rồi.

Anh bước vào căn phòng khách tối mờ, những chiếc rèm dày đã giữ cho hơi nóng ban trưa không lọt vào được. Anh lia mắt qua những chiếc ghế đang quay quanh bàn làm việc của mình. Thay vì tin vào những gì anh trông thấy, anh nhắm mắt lại. Thật không thể chịu được.

“Thử nói là tôi vừa tưởng tượng ra ông đi Hawke.”

“Cậu vừa tưởng tượng ra ta.”

Nicholas băng qua căn phòng tới ngồi sau cái bàn của mình. “Vậy không sẽ không phiền nếu tôi phớt lờ ông đi chứ?”

“Thấy ta đúng chưa Jeremy? Đã bảo là hắn sẽ nhổ vào mặt kẻ thù mà.”

“Ông không tìm được ai khác tốt hơn cho vị trí phụ tá thứ ba à?” Nicholas hỏi khô khốc, chỉ về phía chàng trai trẻ. “Tôi không khoái đánh nhau với trẻ con đâu. Chẳng lẽ ông với lão già tóc đỏ của mình không thể xử lý tôi mà không cần giúp đỡ sao?”

“Cậu có vẻ không ngạc nhiên lắm khi thấy ta nhử Montith,” James nói bình thản.

“Tôi phải ngạc nhiên à?”

“Chứ sao. Cậu đã rời nước Anh trước vụ treo cổ còn gì.”

“À vụ treo cổ.” Nicholas ngả người ra sau mỉm cười. “Nó có kéo đông người tới xem không?”

“Anh thấy nó thú vị lắm hả?” Jeremy hỏi lại.

“Cậu bé thân mến của ta, tất cả những gì ta thấy thú vị là sự ngu ngốc của chính ta kìa. Nếu ta mà biết gã đàn ông này sẽ biến việc quấy rầy ta thành sự nghiệp cả đời của hắn, ta đã chẳng bao giờ sắp xếp để đám lính gác quay lưng lại và hắn ta có thể chuồn êm rồi.”

“Đồ nói láo chết đấm!” Conrad nóng nảy xen vào. “Đám lính gác đó không thể mua chuộc được! Ta đã dụ dỗ bọn chúng đủ để biết điều đó.”

“Ông là Connie phải không?”

“Với người thì nên gọi ta là Ông Sharpe!”

Nicholas khúc khích cười. “Ông phải biết là tiền đôi khi không phải là giải pháp tốt. Và cũng nên biết quen đúng người nữa.”

“Tại sao?” James nhẹ nhàng hỏi.

“Ồ, đừng bao giờ nghi ngờ rằng nguyên nhân của tôi xuất phát từ sự ích kỷ, lão già ạ.” Nicholas trả lời. “Vì tôi sẽ không có mặt để tham dự vụ treo cổ, tôi quyết định sẽ tước đi niềm vui nhỏ bé đó của những người khác, vậy thôi. Ông có thể tin rằng giá mà tôi có thể hoãn vụ treo cổ đó cho tới khi tôi về thì tôi cũng đã làm rồi. Thế nên đừng nghĩ là ông phải cảm ơn tôi nhé.”

“Để tôi xử nó cho Hawke.” Cơn giận dữ của Conrad đã lên đến cực điểm. “Cô nàng sẽ không cần phải biết điều này đâu.”

“Nếu ý ông nói bà quản gia của tôi thì bà già í ề là đang dí tai vào cửa nghe lén ngay lúc này rồi. Nhưng đừng để việc đó làm ông bận tâm, ông bạn già ạ.”

Conrad vọt ra khỏi ghế như tên bắn, nhưng James ra hiệu cho ông dừng lại. Viên thuyền trưởng chăm chú nhìn Nicholas một lúc lâu, thăm dò đôi mắt màu vàng mật ong của anh ta, và rồi cười phá lên.

“Ta chết mất nếu không tin vào một nửa những gì chú mày vừa nói, Montith.” Ông vẫn tiếp tục thăm dò ánh mắt của Nicholas với ánh mắt tập trung của mình. “Nhưng ta tự hỏi,” ông chậm rãi nói tiếp, “động cơ thật sự của chú mày là gì nhỉ. Chú mày có nhận ra rằng nếu chú mày giúp ta ra khỏi đồng lộn xộn chú mày tống ta vào, ta sẽ gọi nó là thanh toán xong xuôi không? Ta thì ta sẽ không đây.” Nicholas không trả lời, và James lại cười phá lên. “Đừng bảo ta là một thằng đàn ông kiêu chú mày cũng có ý thức nhé? Tâm lý chơi đẹp chẳng?”

“Không hần thể lắm.” Conrad lẩm bẩm.

“À đừng quên nhé Connie, ta không bị treo cổ bởi những gì ta gây ra cho hân, nhưng hân vẫn chịu trách nhiệm việc ta bị bắt đấy.”

“Thú vị nhỉ,” Nicholas lạnh lùng nói. “Giờ liệu chúng ta có thể nào miễn trừ những suy đoán vô nghĩa này đi không nhỉ? Ngửa bài đi Hawke, hoặc biến! Tôi còn có việc phải làm.”

“Chúng ta cũng vậy thôi. Cậu không nghĩ là ta khoái đi tìm cậu lắm chứ? Dù đó là tất cả những gì ta làm được,” James thở dài. “Sáu tháng vừa rồi quả thật là rất đáng chán đấy.”

“Ngài sẽ hiểu cho tôi nếu tôi không thông cảm với ngài chứ?”

“Ngài còn muốn nghe hân châm chích bao lâu nữa là Hawke?” Conrad gầm lên. “Ngài đã sẵn sàng xem xét lại mọi chuyện chưa?”

“Connie nói đúng đấy,” Jeremy chen vào. “Con chả hiểu chị Regan thấy được gì ở hân nữa.”

“Thật không nhóc?” Conrad khịt mũi. “Nhìn cái bản mặt đẹp giai kia.”

“Thôi nào cả hai người,” James cảnh cáo. “Regan có nhiều lý trí hơn là bị đổ bởi cái mã đẹp đẽ bên ngoài. Con bé hân là thấy cậu ta có nhiều hơn là những thứ đó.”

“Ừm, ít ra hân cũng không phải như con đã tưởng tượng.”

James mỉm cười. “Con không thể đánh giá cậu ta qua chuyến viếng thăm này được Jeremy. Cậu ta đang xù lông nhím lên để tự bảo vệ mà.”

Nicholas cảm thấy mình đã bị đẩy đi quá mức chịu đựng rồi. “Hawke, nếu ngài có điều gì muốn nói với tôi, thì nói luôn cho rồi. Nếu ngài muốn thử sức thêm lần nữa, cũng xin mời. Nhưng nếu ba người chỉ muốn tranh luận về một ả điểm nào đó, xin mời các ngài đi chỗ khác giùm.”

“Người sẽ phải rút lại câu đó thưa Quý ngài Montith,” Jeremy hét lên. “Chị ấy không phải ả điểm nào cả!”

“Thằng nhãi chết tiệt này là đứa nào thế?”

James khúc khích cười. “Con trai ta, cậu không nhận thấy à? Ta cố để nó ở lại tàu, nhưng nó không chịu nghe. Nó quyết tâm tới đây xem phản ứng khi cậu nhận tin của chúng tôi ra sao ấy mà.”

“Tôi nghi ngờ việc các ngài có tin tức gì liên quan tới tôi lắm.”

“Vợ cậu không liên quan tới cậu à?”

Nicholas chậm rãi đứng dậy, mắt dính chặt vào tên thuyền trưởng trước mặt. “Cô ấy thế nào?”

“Con nhỏ dễ thương đấy chứ, phải không?”

“Sao người dám...?” Với một tiếng gầm giận dữ, Nicholas phóng tới trước, vươn qua khỏi chiếc bàn làm việc và túm họng James lại. Phải cả Conrad lẫn Jeremy mới có thể kéo anh ra khỏi thuyền trưởng của mình. Họ giữ chặt Nicholas, mỗi người giữ một cánh tay anh.

“Chỉ cần người đừng tay vào cô ấy thôi Hawke, ta sẽ giết người!”

James khẽ xoa cái họng vừa bị bóp đau điếng, nhưng trong đôi mắt sẫm màu của ông ta lại lấp lánh một niềm vui. Ông đã thỏa mãn rồi. “Ta bảo ông rồi mà Connie? Chả lẽ đấy là phản ứng của gã đàn ông không quan tâm đến vợ mình sao?” Ông thông thả nói.

“Vợ của ta,” Nicholas quát to trước khi Conrad kịp nghĩ ra điều gì để nói. “Người đã làm gì với cô ấy?”

“Ôi, chuyện đó rất vui,” James khúc khích cười. Conrad và Jeremy giữ Nicholas chặt hơn. “Sẽ thật là một vụ trả thù ngọt ngào, nhóc ạ, nếu ta sáng tác ra một câu chuyện hoành tráng để tra tấn cậu. Ta có thể nói với cậu là ta đã bắt cóc cô vợ yêu quý của cậu, điều mà thật sự đã xảy ra. Ta đã định dùng con bé để khiến cậu tìm tới ta. Chúng ta không biết cậu đã rời Anh quốc, cậu biết đấy. Và... bất hạnh thay, khi đó ta không biết vợ cậu là ai.”

“Đừng có bảo tôi là vị thuyền trưởng Hawke không sợ trời không sợ đất lại đi sợ gia đình vợ tôi chứ?”

Câu nói này được đáp lại bằng một tràng cười giòn tan như pháo nổ từ cả ba người còn lại, khiến Nicholas bất ngờ. Anh có thể giành ra khỏi sự níu giữ chặt chẽ của Jeremy, rồi bồi một cú đấm mạnh vào người Conrad. Nó khiến anh được giải thoát một khoảnh khắc, nhưng chỉ một khoảnh khắc.

“Thư giãn nào nhóc.” James đưa một tay lên để ngăn Nicholas khỏi đánh đấm tiếp. “Ta không muốn làm cậu đau đâu.” Ông toét miệng cười. “Nhất là khi lần trước ta mất hàng tuần để phục hồi lại.”

“Câu đó có phải để giúp tôi bình tĩnh lại không thế? Tôi cũng mất chừng đó thời gian để phục hồi đầy thôi, và nó khiến tôi không thực hiện được việc thuyết phục Regina... ừm, không phải việc của mấy người.”

“Còn tùy cậu nhìn việc đó ra sao nhóc ạ. Ta biết cậu cố khiến con bé bỏ rơi cậu. Thật xấu hổ là con bé đã không làm điều đó.” Ông thở dài. “Nhưng vấn đề không phải chỗ đó.”

“Thế thì đi thẳng vào vấn đề đi chứ!” Nicholas nạt lại. “Ông đã làm gì với Regina?”

“Cậu bé thân mến của ta, Regan sẽ không bao giờ gặp nguy hại với ta cả đâu. Cậu thấy đấy, nó là cô cháu gái yêu của ta kia mà.”

“Regan? Tôi chả hiểu cái cóc...”

“Thật không?”

Có vài ẩn ý trong phong thái của ông ta khiến Nicholas cứng người lại lục tìm trong ký ức. Thốt nhiên, điều anh chưa bao giờ chịu để ý trước đó trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết khi anh nhìn chăm chăm vào Hawke. Hawke và cậu nhóc kia đều mang một sự giống nhau rõ rệt, và cũng giống cả...

“James Malory?”

“Chính ta.”

“Trời đất quỷ thần ơi!”

James cười phá lên. “Đừng có phản ứng quá đà thế. Thử tưởng tượng xem ta đã cảm thấy sao khi tìm ra việc cậu vừa cưới một người trong gia đình ta. Việc đó khiến mọi kế hoạch của ta phải dừng lại hết cả.”

“Tại sao?” Nicholas phản pháo. “Theo tôi biết, gia đình ông đâu có nhìn nhận ông đâu.”

“Đó là trước cuộc hạnh ngộ lần trước của chúng ta thôi. Ta và các anh em trai đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, nhờ có Regan. Con bé rõ ràng có cách để đạt được những gì nó muốn.”

“Rõ ràng thật,” Nicholas lầm bầm, giọng nặng nề buồn rầu. “Vậy các ông làm gì ở đây? Đến chúc mừng tôi chắc?”

“Không đâu, nhóc cưng à.” James mỉm cười. “Ta đến để đón cậu về nhà.”

Mắt Nicholas tóe lửa. “Không phải vậy chứ.”

Nụ cười của James trở nên độc ác giống cá mập hơn bao giờ hết. “Cậu sẽ đi cùng chúng ta, bằng cách này hay cách khác thôi.”

Nicholas nhìn từ người nọ sang người kia. Anh thấy rõ rằng họ nói nghiêm túc. “Việc hộ tống của các ông không cần thiết lắm.” Anh thử quyết định nói sự thật. “Con tàu của tôi đã sẵn sàng khởi hành vào đợt thủy triều sáng mai. Tôi đã quyết định quay lại Anh quốc, ông thấy đấy, nên các ông sẽ không cần hộ tống tôi đâu thưa các quý ông đáng mến.”

“Nếu cậu nói thế, cậu nhóc,” James trả lời, giọng đầy nghi ngờ.

“Tôi đang nói sự thật mà.”

“Dong thuyền khỏi cái cảng này không bảo đảm việc cậu sẽ về Anh quốc. Không, ta yêu cầu cậu đi cùng chúng ta.”

Cơn giận dữ của Nicholas chuẩn bị trào lên lần nữa. “Tại sao?”

“Các anh trai ta không khoái việc cậu bỏ mặc vợ mình ở nhà lắm. Họ muốn cậu về đó để họ có thể trông chừng cậu.”

“Vô lý thật! Họ không thể giữ tôi ở Anh quốc nếu tôi không muốn ở lại đó.”

“Cậu làm gì sau khi về nhà, ta chẳng thèm quan tâm.” James nhún vai. “Ta chỉ làm theo lệnh của anh Jason thôi. Anh ấy bảo ta đưa cậu về nhà, và ta sẽ làm như thế.”

Khi họ hộ tống Nicholas ra khỏi phòng, Jeremy thì thầm với cha mình. “Bác Jason chưa hề bảo là cha phải mang hẳn ta về nhé. Bác í chỉ bảo cha phải nói cho anh ta biết về đứa bé khi tìm thấy anh ta thôi.”

“Cha chưa bao giờ tuân lời anh trai mình kể từ khi cha đến tuổi trưởng thành, nhóc con ạ.” Cha cậu thì thầm lại. “Và cha không muốn bắt đầu việc đó lúc này đâu.”

“Nhưng nếu anh ta biết thì anh ta đã không âm ỉ lên thế rồi.”

James khúc khích cười. “Cha có bao giờ nói là cha muốn hẳn thoải mái tận hưởng cuộc gặp này chút nào đâu.”

26. Chương 26

“NICHOLAS!” Eleanor hấp tấp bước lại khi ba người đàn ông bước vào phòng khách ngôi nhà ngụ trong thành phố Luân Đôn của Nicholas.

Reggie đứng lên chậm rãi hơn, đôi mắt nheo lại. Có mấy người khác bên cạnh chồng cô. “Chú James, chuyện này là sao?”

“Chú chỉ ngẫu nhiên tóm gã này thôi, cháu yêu.”

“À, chú có thể đưa anh ta trở lại ngay cái nơi chú ngẫu nhiên tóm được,” cô nói qua kẽ răng. “Anh ta không được chào đón ở đây.”

“Regina!” Eleanor há hốc miệng.

Reggie cuộn tay qua ngực, bướng bỉnh khước từ việc nhìn lại di Nicholas. Cô đã trở nên rất thân thiết với Eleanor trong mấy tháng gần đây, thậm chí yêu quý bà ấy. Nhưng không một ai, người thân của cô hay của anh, có thể làm Reggie chấp nhận một người đàn ông bị ép buộc quay trở lại. Điều đó gây sỉ nhục gần như việc bỏ rơi vậy.

Nicholas ngằm quan sát Regina, giả bộ đang nhìn di mình. Anh cảm thấy hết sức muốn đâm vào cái gì đó, bất cứ cái gì. Anh cũng cảm thấy dường như mồ hôi rỉ ra. Nhìn cô kìa! Hiển nhiên cô đã biết về thân phận cha mẹ anh, biết và khinh miệt anh vì điều đó. Anh thấy điều ấy trong đôi môi cứng ngắt của cô; sự khắc nghiệt, đáng vẻ kiên quyết của cô.

Vậy là, Miriam đã cho cô hay. Tuyệt và tốt. Nếu cô căm ghét anh vì ý nghĩ đã lấy một gã con hoang, đó là việc cô xứng đáng nhận được bởi đã ép anh vào cuộc hôn nhân.

Việc Nicholas bị mang về nhà trong tay người chú của cô làm anh quên mất rằng anh đã có ý trở về và muốn đền bù. Thực tế, anh đã quên mọi thứ ngoại trừ cơn giận dữ của mình.

“Không được chào đón ở đây, quý bà?” Nicholas nói mềm mại. “Tôi có nhầm chẳng, hay ngôi nhà này thuộc về tôi?”

Lần đầu tiên mắt cô nhìn vào mắt anh. Trời ơi, cô đã quên mất đôi mắt hổ phách đó có sức phá hủy nhường nào. Và trông anh thật tuyệt vời, làn da cháy nắng, mái tóc sáng rõ sợi vàng. Nhưng cô không thể cho phép anh thả bùa mê vào mình.

“Ngài quên rồi sao, thưa ngài, rằng ngài đã từ chối chia sẻ căn nhà với tôi. Cụ thể, ngài đã cho tôi ngôi nhà của mình.”

“Silverley, không phải căn nhà này. Và em đã làm cái quái gì với ngôi nhà này thế?” anh sáng giọng, nhìn quanh tất cả những món đồ mới và giấy dán tường đầy hoa cỏ.

Reggie mỉm cười vô tội, giọng cô ngọt ngào. “Sao vậy, Nicholas, anh không thích nó à? Dĩ nhiên rồi, anh đã không ở đây để giúp tôi trang hoàng, nhưng tôi rất tiết kiệm tiền của anh. Nó chỉ tốn của anh một ngàn bảng thôi.”

James nhanh chóng quay đi để che giấu sự vui vẻ của mình. Conrad bỗng nhiên thấy cái trần nhà rất cuốn hút. Chỉ có Eleanor nghiêm nghị. Hai người trẻ tuổi giờ đang ngó nhau chăm chăm.

“Nicholas, đây là cách chào đón vợ cháu sau bảy tháng trời sao?”

“Dì ở đây làm gì thế, dì Ellie?”

“Và đây là cách chào đón cháu sao?” Về mặt anh không hề dễ chịu.

Bà thở dài. “Nếu cháu cần phải biết, đây là ngôi nhà quá lớn và dì nghĩ Regina cần sự đồng hành của dì. Không có lý sao, vợ cháu đã sống một mình ở đây.”

“Cháu đã để cô ta ở Silverley!” anh gầm lên.

“Sao anh dám gào thét với Ellie!” Reggie la lên. “Và anh đi mà sống ở Silverley với Miriam. Tôi thích sống thoải mái ở đây.”

“Tôi nghĩ cả hai chúng ta sẽ trở lại Silverley,” anh nói giọng lạnh lùng, “giờ tôi không có lý do gì để tránh mặt mẹ tôi thêm nữa.”

“Không chấp nhận.”

“Tôi không yêu cầu sự cho phép của cô. Người chồng không cần sự cho phép của vợ - cho bất cứ điều gì.” anh nói cay nghiệt.

Cô thở dồn với ý tưởng đó. “Anh đã vứt bỏ lẽ phải,” cô nói dữ dội.

Anh mỉm cười. “Không vứt bỏ. Chỉ kiểm chế việc sử dụng... cho đến lúc này. Dù gì chẳng nữa, gia đình cô đã gây ra quá nhiều phiền phức để mang chúng ta lại với nhau lần nữa, tôi chắc chắn không muốn họ thất vọng.” anh nói một cách hung tợn.

“Cô chủ Reggie,” một người hầu gái già hơn xen vào từ ngưỡng cửa. “Đến giờ rồi.”

“Cảm ơn, Tess.” Reggie trả lời bà vú bằng một cái gật đầu, rồi quay lại với phía James và Conrad nói, “Cháu biết các chú có ý tốt, nhưng các chú sẽ hiểu nếu cháu không cảm ơn vì sự phiền nhiễu của các chú.”

“Cháu đã nói cháu có thể kiểm soát rất tốt, Regan,” James nhắc cô.

Cô mỉm cười lần đầu tiên từ khi họ đến. Đó là nụ cười tinh nghịch quen thuộc của cô, và cô dành cho cả hai một cái ôm hôn. “Cháu đã làm thế. Và cháu sẽ làm thế. Giờ nếu các quý ngài thứ lỗi, cháu phải đi gặp con trai mình.”

James và Conrad phá ra cười ngặt nghẽo khi Reggie rời phòng. Chồng cô vẫn đứng bất động, cảm rẽ xuống sàn, miệng anh há ra, đôi mắt sững sờ cực độ trên gương mặt anh.

“Tôi đã nói gì nhỉ, Connie?” James rống lên. “Nhìn cái bản mặt hần thôi cũng đáng cho tất cả những phiền phức hần bắt chúng ta chịu, có đúng không?”

27. Chương 27

Nicholas uống nốt cốc brandy thứ ba trong vòng hai mươi phút, và rót thêm một cốc khác. James Malory và Conrad Sharpe, hai cái bóng của anh trong một thời gian, vừa mới rời khỏi căn nhà, và anh vẫn thấy nhột nhạt trước sự vui vẻ thú vị họ thể hiện ra trước sự trả giá đắt của anh. Kể cả như vậy, anh tự nhủ anh vẫn có việc khác quan trọng hơn để kiểm chế bản thân lại.

Anh đang ngồi trong cái mà đã từng là phòng làm việc của anh, giờ là một phòng nhạc nhỏ. Một phòng nhạc! Nếu không phải là một mẫu phiên toái độc ác thì anh cũng chả biết gọi đó là gì nữa. Phòng làm việc của một người đàn ông rất thiêng liêng. Và cô ta không chỉ thay đổi cái phòng làm việc, cô ta đã xóa sổ nó hoàn toàn.

Liệu cô ta có nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ quay lại không nhỉ? Hay liệu cô đã hi vọng anh quay về? Quỷ bắt cô ta đi. Người vợ xinh đẹp ngọt ngào của anh đã trở thành một người phụ nữ nóng tính, đầy vẻ căm thù y chang hai ông cậu của mình. Quỷ bắt nốt cả họ nữa cho rồi.

Eleanor rảo bước trong phòng, ném những cái nhìn bất bình về phía Nicholas mỗi lần anh nâng cốc brandy lên môi. Anh thì đang bốc khói với sự phần uất của mình.

“Cô ta làm cái quái gì với giấy tờ, bàn viết và sách của cháu thế?”

Eleanor bắt mình phải bình tĩnh. “Cháu vừa biết là cháu có một đứa con trai. Và đây là tất cả những gì cháu có thể hỏi đây hả?”

“Ý dì là dì cũng không biết cô ta để đồ đạc của cháu ở đâu hả?”

Eleanor thở dài. “Trong kho chứa đồ Nicky ạ. Mọi thứ trong kho hết rồi.”

“Dì cũng ở đây khi cô ta lộn tung phèo nhà cháu lên đúng không?” Anh buộc tội.

“Ta có mặt lúc đó, đúng vậy.”

“Và dì không hề có ý định ngăn cô ta lại sao?” Anh hỏi lại, không tin nổi.

“Vì Chúa lòng lành, Nicky, cháu đã lấy vợ. Cháu không thể muốn giữ một ngôi nhà cho người độc thân sau khi cưới chứ?”

“Cháu có đòi phải có vợ đâu,” anh cay đắng nói. “Và cháu đã trông chờ là cô ta ở nguyên nơi cháu để cô ta lại, chứ không phải đột nhập vào đây. Nếu cô ta muốn trang trí lại, cái quái gì khiến cô ta không thể thỏa mãn bản thân với việc chỉnh trang lại Silverley cơ chứ?”

“Thật ra ta tin là con bé thích Silverley như hiện nay hơn.”

“Vậy tại sao cô ta không ở đó cho rồi?” Anh giận dữ.

“Cháu thật còn phải hỏi nữa sao?”

“Thế vấn đề là gì?” Anh nhạo báng. “Chả lẽ bà mẹ khả kính của cháu không trao quyền lực sao?”

“Regina đã có đúng vị trí của mình ở đó, nếu đó là điều cháu muốn nói.”

“Vậy là họ sống với nhau vui vẻ chứ hả? Ủh mà sao lại không cơ chứ?” Anh cười cay đắng. “Họ có quá nhiều điểm chung mà, cả hai đều coi khinh cháu còn gì.”

“Thật không công bằng Nicky ạ.”

“Đừng bảo cháu là dì bắt đầu bảo vệ cho chị gái mình vào thời điểm muộn màng này nhé.”

“Không đâu,” Eleanor trả lời buồn bã.

“Cháu hiểu rồi. Dì đứng về phe Regina. Ủh nhỉ, dì chẳng muốn cháu cưới cô ấy là gì. Giờ thì dì hài lòng rồi chứ, khi mọi chuyện bùng nổ thế này?”

Eleanor lắc đầu. “Dì thề là dì thật chẳng còn nhận ra cháu nữa. Tại sao cháu lại làm thế hử Nicky? Nó là một đứa con gái tốt. Nó đã có thể khiến cháu thật hạnh phúc mà.”

Một nỗi đau bất thần dội lên trong lồng ngực khiến anh choáng váng. Hạnh phúc với Regina không bao giờ có thể là của anh, dù anh có muốn thế nào đi nữa. Nhưng Eleanor không thể hiểu tại sao Miriam không bao giờ nói cho bà sự thật. Hai chị em đã lạnh nhạt với nhau từ khi anh biết suy nghĩ tới giờ. Và nếu Miriam và Regina không kể với bà, anh cũng sẽ không kể. Dì Ellie tốt bụng sẽ tội nghiệp anh, và anh không muốn thế. Thà là dì ấy nghĩ về anh như một kẻ đáng ghét như những người khác còn hơn.

Anh nhìn xuống chiếc ly trong tay và lẩm bầm. “Cháu không muốn bị ép buộc.”

“Nhưng việc đã xảy ra rồi,” Eleanor chỉ ra. “Cháu đã cưới con bé. Sao cháu không thể cho nó một cơ hội cơ chứ?”

“Không thể đâu dì ạ.”

“Được, ta hiểu. Lúc đó cháu đang cay đắng. Nhưng còn bây giờ thì sao Nicky, cháu có thể thử kia mà.”

“Và để cô ta cười vào mặt cháu sao? Không, cảm ơn dì.”

“Con bé bị tổn thương, có thể thôi. Cháu còn muốn gì nữa khi cháu bỏ rơi cô dâu của mình vào ngày cưới?”

Bàn tay nắm chiếc ly bỗng xiết chặt. “Cô ấy bảo dì thế ư? Cô ấy tổn thương ư?”

Eleanor nhìn đi chỗ khác. “Thật ra...”

“Cháu biết ngay mà.”

“Đừng có ngắt lời dì Nicky,” Bà nghiêm mặt lại. “Dì đang định nói là thật ra con bé không bao giờ nhắc đến cháu trước mặt ta. Nhưng làm ơn tin rằng ta hiểu con bé, ít nhất là sau bốn tháng sống với nó.”

“Cô ta cũng biết điều không nói với dì cô ta nghĩ về cháu ra sao đấy. Cô ta biết dì luôn mềm lòng với cháu mà.”

“Cháu sẽ nhất quyết không nhượng bộ phải không?” Bà hét lên. Anh không trả lời, và bà mất kiên nhẫn. “Vậy còn con trai cháu thì sao? Không lẽ nó sẽ phải lớn lên trong sự thù hằn của người lớn... như cháu ngày xưa sao? Đây là điều cháu dành cho nó à?”

Nicholas nhảy khỏi ghế và ném chiếc ly vào tường.

Eleanor choáng váng không nói được gì, và một lúc sau anh giải thích với một giọng khàn vì đau đớn. “Cháu không phải đồ ngốc thừa dì. Cô ta có thể nói với mọi người đứa trẻ là của cháu, nhưng cô ta có thể nói gì khác nào? Cô ta thử đi mà nói với cháu rằng thằng bé là con cháu xem!”

“Ý cháu là cháu và cô ta... rằng hai đứa chưa hề...”

“Chỉ một lần dì Ellie ạ, chỉ một lần duy nhất. Và đó là bốn tháng trước khi cháu cưới cô ta!”

Về mặt Eleanor dần ra một chút. “Nó lâm bồn năm tháng sau khi cưới Nicky ạ.”

Anh sững lại rồi nói vô cảm. “Thằng bé được sinh thiếu tháng đấy.”

“Không phải thế!” Eleanor nạt lại. “Sao cháu biết được?”

“Bởi vì,” anh lập luận. “Cô ta hẳn phải nói với cháu về đứa bé để giữ cháu lại nếu cô ta có thai khi cháu bỏ đi chứ. Dì không thể bảo cháu là cô ta không biết việc mình có thai bốn tháng rồi được. Và cô ta cũng phải có dấu hiệu gì tỏ ra việc đó, mà cô ta có tí nào đâu. Cô ta có thể chỉ có thai một tới hai tháng khi cháu bỏ đi, và rõ ràng là không biết về tình trạng của mình khi ấy.”

“Nicholas Eden, trừ phi cháu thôi ngay việc ngoan cố như thế, còn không dì không còn gì để nói với cháu nữa cả!” Eleanor giận dữ bước ra khỏi phòng sau câu nói cuối cùng.

Nicholas chụp lấy chai rượu và định ném nó giống như chiếc ly hồi nãy, nhưng rồi anh nâng nó lên môi. Tại sao lại không chứ?

Phải, cô đáng ra đã có thể nói với anh việc mình đang có thai khi họ kết hôn. Anh nhớ lại những lần cô để những gã đàn ông khác đưa về nhà. Anh nhớ lại đặc biệt là George Fowler, và cơn giận dữ nóng rực anh đã cảm thấy khi đó. Có khi nào đó là do trực giác của anh không? Có khi nào anh đã cảm thấy việc gã con hoang trẻ trung đáng ghét đó sẽ không đưa cô ta về thẳng nhà không?

Nicholas giận tới nỗi anh gần như không còn suy nghĩ tử tế được nữa. Anh đã cố không nghĩ về đứa trẻ từ lúc anh biết về sự ra đời của nó. Con trai anh phải không nào? Cô đi mà thử thuyết phục anh về điều đó ấy.

28. Chương 28

Reggie mỉm cười lơ đãng khi một nắm tay nhỏ xíu đung vào ngực cô. Cho con trai ăn luôn luôn là khoảng thời gian đầy dễ chịu và yêu thích của cô, nhưng tối nay những ý nghĩ của cô đang ở bên dưới nhà. Thậm chí cô còn không nhận thấy khi cái miệng bé bỏng ngừng bú.

“Bé lại ngủ nữa rồi, Reggie,” Tess thì thầm.

“Ồ, đúng vậy. Nhưng không lâu lắm nhỉ?”

Reggie dịu dàng ẵm thằng bé lên vai và nhẹ vỗ lưng. Đầu bé dựa vào đó, miệng chớp chớp trong không khí một vài giây trước khi trỗi ra. Cô cười với bà vú của mình, giờ cũng là bà vú của con trai cô.

“Có khi lần này thằng bé sẽ ngủ say,” Reggie nói thầm với Tess khi đặt bé trở lại giường. Nhưng lúc cô hạ bụng bé xuống, đầu bé bất ngờ giật giật, đôi chân bắt đầu ngo ngoe, và đôi mắt tò mò mở ra.

“Thật đáng mong đợi.” Tess tươi cười. “Bây giờ thằng bé không cần ngủ nhiều. Bé đang lớn hơn.”

“Vậy cháu sẽ phải bắt đầu nghĩ về việc cần bác giúp đỡ nhiều hơn.”

“Áy náy à,” Tess đùa. “Khi thằng bé được sáu tháng và sẵn sàng bò thì bác sẽ vui mừng để giúp đỡ.”

“Nếu bác nói thế.” Reggie bật cười. “Nhưng giờ thì bác cứ đi ăn tối đi. Cháu sẽ ở đây với bé cho tới lúc bác xong.”

“Cháu sẽ không làm thế, con gái. Cháu có một người đồng hành ở dưới.”

“Vâng,” Reggie thở dài, “chồng cháu. Nhưng khi mà cháu không có chuyện gì để nói với anh ta, cháu sẽ không xuống. Giờ đi đi, bác Tess. Và nhờ người mang giùm một khay đồ ăn lên đây cho cháu nhé?”

“Nhưng – ”

“Không.” Reggie bế đứa bé đang thao láo lên lần nữa. “Quý ông này đây là người đồng hành duy nhất cháu muốn tối nay.”

Tess đi ra, Reggie mặc kệ tất cả những quy tắc cư xử của một quý bà và đi xuống lầu dạo chơi cùng với con trai, bắt chước những âm thanh và cử chỉ của bé, dỗ dành bé mỉm cười. Thằng bé vẫn chưa thực sự cười lên, nhưng sẽ không lâu nữa, vì bé đã nghe đủ tiếng cười quanh mình. Rất nhiều những vị khách của bé, từ những người hầu cận của các chú bác cô, tất cả đều cố gắng làm bé cười với mấy trò hề điên khùng cũng hoàn toàn ngộ nghĩnh như mấy trò của mẹ bé.

Cô yêu cậu chàng này làm sao. Ngay trước khi thằng bé ra đời cô đã bị ngã vào một chỗ đất sụt kinh khủng. Nhưng sau khi sinh, với sự ngạc nhiên của vị bác sĩ vì sinh con đầu lòng dễ dàng như thế, Reggie tràn ngập niềm phấn khởi. Thật rõ ràng và hết sức đơn giản, đứa con chiếu sáng rạng rỡ cuộc sống của cô. Thực tế, trong hai tháng gần đây cô đã hết sức bận rộn để học và thích thú việc làm một bà mẹ mới mẻ, đến nỗi hiếm khi cô nghĩ về Nicholas, tối thiểu không hơn một tá lần trong ngày.

“Nhưng giờ anh ấy về rồi, con yêu. Chúng ta sẽ làm gì?” Reggie thở dài.

“Cháu không chờ thằng bé trả lời đấy chứ?”

“Ôi, Meg, bác làm cháu giật mình!”

“Cháu muốn để cái này trên sàn không?” Meg đang giữ một khay đồ ăn. “Bác đã tóm cô hầu đang mang thứ này lên đây.”

“Bác cứ đặt trên bàn đó,” Reggie chỉ. “Và giờ thì kể cho cháu mọi thứ về chuyến ra ngoài cùng Harris của bác đi.”

Nicholas đã bỏ Harris lại, với nỗi đau đớn khôn nguôi của gã người hầu. Người đàn ông đáng thương đã bị tước mất những tháng ngày đó và đặc biệt không vui sau khi Reggie chuyển tới ngôi nhà trong thành phố. Ông ta bộc lộ sự khó chịu rõ ràng, Meg với ông ta đã có vài vụ cãi vã nảy lửa, bảo vệ ý kiến của mình.

Bỗng nhiên, sau khi đứa bé ra đời, tất cả đều thay đổi. Harris nhiệt thành với Reggie hay, chính xác hơn, với Meg. Meg và Harris kinh ngạc khám phá ra sự ưa thích nhau giữa họ. Thậm chí họ đã ra ngoài cùng nhau khá muộn và hết sức hòa thuận khi Meg không nói gì xúc phạm tới Tử tước.

Meg đặt cái khay xuống với một tiếng động mạnh. “Đừng bận tâm về cái gã nhần tâm bác đã dành thời gian qua. Bác không nghĩ mình sẽ tiếp tục thêm nữa. Hẳn làm gì vào giây phút nghe tin Tử tước đã về đây? Không thềm nói với bác một lời, chạy bỏ lên gác để tìm ông chủ của hẳn! Và bác có thể tránh cho hẳn phiền phức. Tess cho bác biết một chai brandy nữa vừa được mang tới phòng nhạc.”

“Phòng nhạc? A, phải rồi.” Bỗng nhiên Reggie khúc khích. “Phòng nhạc. Cháu quên mất mình đã làm gì với phòng của anh ta.”

“Tess nói là anh ta và Quý bà Ellie đã cãi nhau ở đó,” Meg cho cô hay.

“Họ sao? Cháu e là chuyện đó không làm cháu thích thú.”

“Lịch sự thôi,” Meg đùa cợt. “Cháu sẽ nhe răng nếu biết điều họ nói về mình.”

“Bác cho rằng họ không cãi vã về cháu.”

“Nếu không phải cháu thì là về cái gì?”

“Thực vậy hả?” Nicholas hỏi từ ngưỡng cửa.

Meg quay lại trong cơn bức bối, nguyên rửa mình vì đã không đóng cửa. Reggie, đang nằm trên sàn, ngược nhìn hình ảnh lộn ngược của chồng cô. Cô thẳng lưng, đưa con với tay lên ngực. Cô chậm rãi ngồi dậy.

Nicholas tiến lại gần cô, nhìn cái đầu bé nhỏ nơi vai cô, miệng bé đang ngậm một nắm tay. Mớ tóc đen và đôi mắt xanh rực rỡ không thể nhầm lẫn. Một người nhà Malory, hoàn toàn.

Anh tới gần cô và giơ tay ra. “Em thường làm việc này hả, em yêu?”

Cô không bị lừa phỉnh bởi giọng nói ngọt ngào. Môi anh cứng ngắt, đôi mắt đỏ rực. Có lẽ nào, anh ta không hài lòng về con trai mình sao! Làm sao anh ta có thể đứng nhìn thằng bé mà không vui mừng? Lòng tự hào của một người mẹ bật lên trong cô. Cô nắm lấy tay anh và đứng lên, nhưng ngay lúc đứng dậy, cô quay lưng lại với anh.

“Nếu anh không tới để gặp Thomas, anh có thể đi,” cô nói lạnh nhạt.

“Ồ, nhưng anh tới để gặp thằng bé.” Nicholas cười một cách dứt khoát. “Em đặt tên cho thằng bé là Thomas, theo tên cha em?”

Reggie dịu dàng đặt bé xuống giường và cúi xuống hôn bé. Cô quay lại đối mặt với chồng mình. “Thomas Ashton Malory Eden.”

“À, cái đó chắc hẳn để làm hài lòng gia đình em, phải không?”

Sự mỉa mai của anh làm cô sôi sục. “Nếu anh muốn đặt tên thằng bé theo gia đình anh, anh nên ở cạnh khi thằng bé ra đời.”

“Sao em không nói với anh?”

Mắt cô nheo lại. Một giây nữa họ sẽ cãi nhau, và cô không cho phép chuyện này trong phòng trẻ.

“Meg, ở lại với Thomas tới khi Tess quay lại nhé?” Rồi cô nói với Nicholas, “Phòng tôi ở phía bên kia sảnh. Nếu anh muốn hoàn tất cuộc nói chuyện này, anh có thể gặp tôi ở đó.”

Reggie không chờ anh mà hiên ngang băng qua sảnh và bước vào phòng khách của cô. Nicholas theo sau, đóng cửa lại một cách âm ỉ. Cô quay lại và dăm dăm nhìn anh. “Nếu anh muốn đóng sầm cửa, vui lòng làm thế ở khu vực khác của ngôi nhà.”

“Nếu tôi muốn đóng sầm cửa, điều vừa rồi tôi chưa làm, tôi sẽ làm thế ở bất cứ nơi nào trong nhà tôi. Giờ trả lời tôi! Sao cô không cho tôi hay?”

Trả lời sao đây? Cô sẽ thừa nhận rằng cô không muốn giữ anh lại theo cách đó. Cô không dám chắc về bất cứ điều gì có thể giữ anh, không khi mà anh đã thua cuộc trong việc biểu lộ một chút hài lòng dù nhỏ nhất với cả cô và con trai anh.

Cuối cùng cô hỏi đơn giản, “Việc đó sẽ tạo nên khác biệt gì sao?”

“Làm sao chúng ta biết được, trong khi cô đã không nói cho tôi?”

Một vẻ nhạo báng trong thái độ của anh. “Dĩ nhiên, có thể là cô đã không biết và vì vậy không thể cho tôi hay.”

“Không biết rằng tôi đã có mang bốn tháng?” Cô cười. “Tôi đã có rất ít triệu chứng, đó là sự thật. Nhưng bốn tháng? Bất kỳ người phụ nữ nào cũng biết.”

Anh lại gần hơn cho tới khi anh đứng ngay trước ghế của cô.

“Thường thường vào tháng thứ tư mọi người khác đều biết rõ,” anh nói mềm mại. “Vì lý do hiển nhiên là vòng bụng tăng lên. Em thiếu điều đó đấy, em yêu.”

Đôi mắt Reggie gặp mắt anh và mở lớn khi cô chợt hiểu. “Anh không nghĩ thằng bé là con anh!” cô lẩm bẩm không thể tin nổi. “Cho dù anh mới nhìn qua thằng bé!” Cô đứng dậy và anh lùi lại cho phép cô di chuyển. Cô nói giữa căn phòng. “Ồ, thật xuất sắc. Tôi đã không nghĩ tới điều này.”

Mặc dù vậy, cô có thể thấy sự nực cười trong chuyện này, và trong hoàn cảnh khác cô đã cười rồi. Sự trả thù hoàn hảo làm sao cho thái độ của anh đối với cô, trình diện trước mặt anh con của một người đàn ông khác khi anh quay lại. Nhưng Reggie không có cách nào để cảm thấy mặt hài hước của chuyện đó. Có một cơn sốc khi nhìn lại anh, và cơn sốc giận dữ vì kết luận xấu xa của anh.

Anh chạm vào vai cô, quay cô đối diện với anh. “Sự ngạc nhiên giả tạo này là màn trình diễn tốt nhất cô có thể làm sao, quý bà? Cô đã có thừa thời gian để chế ra vài lý do giải thích tại sao cái váy cưới vẫn ôm sát cái eo bé nhỏ của cô vào ngày tôi lấy cô. Tôi cực kỳ tò mò muốn nghe câu chuyện bịa đặt của cô.”

Về giận dữ trong đôi mắt cô trở nên rõ rệt hơn khi chúng nheo lại đầy tức tối, nhưng cô vẫn giữ giọng mình bình tĩnh. “Thật à? Có một lý do hiển nhiên là vì cái áo lót quá chặt, tôi sẽ nói thế chứ gì? Anh sẽ tin chứ? Không? Thật tốt, từ giờ tôi không đời nào buộc áo lót chặt như vậy nữa.”

“Vậy là cô thừa nhận?” anh gầm gừ.

“Thừa nhận cái gì, Nicholas? Tôi cho anh biết tôi đã mang thai rất bất thường. Thực sự rất không bình thường, tôi đã bắt đầu lo lắng rằng có điều gì đó không hay xảy ra với đứa bé khi tôi có thai tháng thứ bảy và nhìn một phụ nữ chỉ có mang năm tháng cũng gặp đôi cở đó.” Cô hít một hơi thật sâu. “Bác Jason đảm bảo với tôi rằng bà tôi cũng y như vậy. Người ta khó mà biết bà đang mang thai tới khi lũ trẻ ra đời. Ông nói rằng ông và các em tất cả sinh ra đều nhỏ như Thomas, và giờ trông họ ra sao. Và ông đã đúng. Thomas đang lớn lên rất nhanh, vóc dáng hoàn hảo, hoàn toàn bình thường. Một ngày nào đó chắc chắn thằng bé cũng sẽ to lớn như cha nó.” Cô kết thúc, nghẹn thở, vẫn giận dữ, nhưng đã khuây khỏa ít nhiều. Cô đã kể cho anh tất cả. Anh có tin hay không thì kệ xác anh.

“Một câu chuyện hay, độc đáo, em yêu, chắc chắn tốt hơn tôi mong đợi.”

Reggie lắc đầu. Anh đã nêu ý kiến của mình và sẽ không từ bỏ nó.

“Nếu anh không muốn khẳng định Thomas là con mình, vậy thì đừng làm. Thật sự tôi không quan tâm anh nghĩ gì.” Cô nói đơn giản.

Nicholas nổ tung. “Hãy nói thằng bé là con tôi! Hãy nói cho tôi mấy từ đó!”

“Thằng bé là con anh.”

“Tôi không tin.”

“Tốt.” Cô gạt đầu hiểu biết. “Giờ nếu anh thứ lỗi, bữa tối của tôi đang lạnh mất rồi.”

Anh chậm chậm ngạc nhiên khi cô vượt qua anh và hướng tới cửa. “Cô không cố gắng thuyết phục tôi sao?”

Reggie liếc nhìn anh và do dự. Trông anh bối rối với một chút hi vọng hầu như làm cô dịu lại. Nhưng cô đã làm tất cả những gì có thể. Việc thuyết phục sẽ phải là mặc kệ anh. “Vì sao?” cô trả lời. “Thomas không cần anh. Thăng bé có tôi. Và chắc chắn thăng bé sẽ không thiếu sự quan tâm của đàn ông đâu, với bốn ông trẻ say mê nó.”

“Không có chuyện quái quỷ đó!” anh gầm lên. “Tôi sẽ không để mấy gã con hoang độc đoán đó nuôi dưỡng con-” Anh ngậm miệng lại, nhìn cô đầy tức giận. “Đi ăn tối đi!”

Khi quay lại phòng trẻ Reggie mỉm cười, sự vui vẻ của cô đã hồi phục hoàn toàn. A! Chuyện đó chắc hẳn sẽ cho cô vài điều ngẫm nghĩ, phải không nhỉ?

29. Chương 29

Nicholas chậm rãi ngồi dậy, cau mày với cái tiếng ồn không quen đã đánh thức anh. Anh lắc đầu và nằm xuống, nhưng chỉ một chốc sau là anh hoàn toàn tỉnh ngủ. Đứa trẻ đang khóc. Nó đang đói phải không nhỉ?

Anh đã nhận ra được tiếng ồn đó, nhưng anh vẫn trần trọc không ngủ lại được, tự hỏi liệu việc khiến người khác mất ngủ như thế này có thường xuyên xảy ra không. Nhưng điều đó không quan trọng lắm. Ngày mai anh sẽ kéo tất cả mọi người về Silverley. Và nếu anh cũng ở đó, phòng của anh sẽ xa phòng trẻ hơn bây giờ rất nhiều.

Nếu anh ở đó ư? Tại sao anh không ở đó nhỉ? Miriam đã khiến anh tránh Silverley hàng năm trời, nhưng Miriam đã hoàn thành công việc tàn phá của mình bằng việc kể với Regina về sự ra đời của anh. Với việc đó, thì cả thế giới còn lại có biết hay không chẳng còn quan trọng nữa rồi. Miriam không còn làm anh tổn thương được nữa. Và anh chắc chắn sẽ không để Regina khiến anh tránh Silverley như bà ta. Silverley, anh tự nhắc mình một cách mãnh liệt, là nhà của anh kia mà. Anh vẫn phải tí quyền lực trong cái thế giới này chứ!

Căn nhà đã trở lại yên tĩnh. Đứa trẻ hẳn đang được chị vú cho bú. Liệu Regina có thức giấc không nhỉ? Anh tưởng tượng cảnh cô trong căn phòng bên cạnh đang cuộn tròn trong chăn, dễ là ngủ say tít. Cô chắc hẳn đã quen với những tiếng động này và vẫn ngủ say được.

Chưa bao giờ nhìn thấy cô trong giường trước đây, anh không thể tưởng tượng rõ hình ảnh này. Liệu bàn tay cô có đặt dưới cằm như đứa trẻ không nhỉ? Liệu mái tóc sẫm màu sẽ được thả tung trên gối hay bó lại trong một chiếc mũ trùm đầu? Mái tóc cô dài tới đâu? Anh chưa bao giờ nhìn thấy mái tóc đó xỏa tung thay vì được cuốn gọn ghê nghiêm chỉnh. Cô mặc gì đi ngủ? Anh chẳng biết gì về cô, và cô lại là vợ anh kia đây.

Anh có toàn quyền bước vài bước tới phòng ngủ của cô, đánh thức cô dậy và làm tình với cô. Anh muốn thế. Nhưng anh sẽ không bao giờ làm thế. Cô không còn lại người phụ nữ trẻ ngây thơ và say đắm đã cho anh cái quý giá nhất đời mình trong một đêm mùa hè ẩm áp nữa. Cô sẽ từ chối anh, sẽ đối xử với anh một cách coi thường và khinh miệt. Anh sẽ không để bản thân mình chịu đựng điều đó đâu.

Nhưng... cô không cần phải biết rằng anh đã rón rén vào phòng và ngắm cô, phải không nào? Nicholas ra khỏi giường và mặc áo choàng ngủ trước khi ý nghĩ đó kịp hoàn thành. Rất nhanh chóng, anh đã ở trong hành lang giữa phòng khách nhỏ của Regina và phòng trẻ. Cánh cửa phòng cô đang đóng kín và không có tí ánh sáng nào thoát ra. Cánh cửa phòng trẻ lại khép hờ và có một làn ánh sáng mờ lọt ra. Có tiếng phụ nữ đang ngân nga một điệu hát ru quen thuộc

Nicholas dừng lại với bàn tay trên cánh cửa khép kín, cửa phòng Regina. Nhưng anh cảm thấy một sự thôi thúc kỳ lạ kéo anh tới phòng trẻ. Chị vú hẳn sẽ không muốn bị làm phiền lúc này, nhưng anh đột nhiên thấy một sự cần thiết mãnh liệt là vào căn phòng đó thay vì phòng Regina. Anh chưa nhìn kỹ đứa bé trai trước đó. Vậy còn dịp nào tốt hơn lúc này nữa?

Nicholas đẩy cánh cửa phòng trẻ mở hé to hơn. Bà vú chứ không phải chị vú, Tess, đang ngủ say như chết trong một cái võng cạnh tường. Một chiếc đèn ngủ hiu hắt trên bàn, cạnh đó là một chiếc ghế dựa bọc đệm. Và trong ghế là Regina, đang ngồi cho con bú.

Việc này khiến anh sững sờ. Phụ nữ quý tộc không bao giờ tự cho con mình bú cả. Không bao giờ như vậy. Cô đang ngồi nghiêng một bên so với anh, đầu cúi xuống đứa bé, miệng lẩm bẩm hát khê. Những lọn tóc ngắn thời trang của cô giờ buông xõa ôm lấy khuôn mặt, phần còn lại của mái tóc thật dài và lấp lánh, đổ dọc theo lưng ghế thành những đợn sóng màu đêm. Cô mặc một chiếc áo choàng mỏng dài tay màu trắng mở cúc, để lộ một chiếc váy ngủ cùng chất liệu đó, cổ váy được kéo xuống một bên, đủ sâu để làm lộ ra một bầu ngực. Miệng đứa trẻ đang mút chùn chụt không ngừng, và một bàn tay nhỏ xíu đặt ngay phía trên núm vú, như để giữ cho bầu vú ở đúng chỗ.

Nicholas đứng yên như bị thôi miên. Từ thăm sâu trong lòng, những cảm xúc kỳ lạ dội lên nhấn chìm anh, những cảm xúc đầy dịu dàng khiến anh như bị yếm bùa. Kể cả khi cô cảm thấy sự hiện diện của anh và nhìn lên, anh cũng vẫn không cử động.

Mắt họ gặp nhau. Trong một lúc, họ đơn giản nhìn nhau chăm chú. Cô không để lộ chút ngạc nhiên hay giận dữ nào. Anh không cảm thấy chút nào thái độ thù nghịch trước đây. Họ dường như chạm khê vào nhau mà không dùng đến tay, một dòng điện di chuyển giữa họ, vượt qua những thái độ khác nhau của họ trước đây.

Regina là người đầu tiên nhìn đi chỗ khác. “Tôi xin lỗi nếu thằng bé đánh thức anh.”

Nicholas lắc đầu. “Không không, không sao cả. Tôi chỉ... không nghĩ là em ở đây thôi.” Rồi anh rụt rè hỏi. “Em không thể tìm ra một vú em cho nó sao?”

Reggie mỉm cười. “Tôi chưa bao giờ tìm vú em cả. Khi Tess kể cho tôi rằng mẹ tôi đã đi ngược lại truyền thống và cho tôi bú mẹ, tôi quyết định cũng sẽ làm thế với Thomas. Và cho tới giờ phút này tôi chưa hối hận về điều đó.”

“Nhưng việc đó khiến em bất tiện mà, không phải sao?”

“Tôi không có việc gì khác để làm, không có nơi nào tôi muốn đi để khiến tôi xa Thomas bất cứ bao lâu. Tất nhiên tôi không thể đi thăm thú đây đó nhiều, nhưng việc đó không ảnh hưởng lắm.”

Anh không còn gì để nói. Nhưng anh vẫn không muốn rời đi. “Tôi chưa bao giờ thấy một người mẹ cho con bú trước đây cả. Em không phiền chứ?” Anh vụng về hỏi.

“Nó là con... Không, tôi không phiền.” Cô kết thúc, lại hướng mắt về đứa bé.

Anh dựa vào cửa một lúc, nhìn ngắm cô. Đứa trẻ có phải con anh không nhỉ? Cô nói là có. Và mọi bản năng trong lòng anh cũng bảo đúng vậy. Vậy tại sao anh lại từ chối sự thật đó một cách cứng đầu nhỉ? Bởi vì bỏ rơi một người vợ đã bắt ép anh cưới cô là một chuyện. Nhưng bỏ rơi một người vợ đang mang thai là chuyện khác. Đúng là cô đã không nói với anh. Nhưng việc anh rời khỏi cô, đối với việc mang thai một mình của cô, vẫn thật đáng khinh bỉ. Quý bắt nó đi. Cô đã đặt anh vào tình thế này với sự im lặng về tình trạng của mình. Làm thế quái nào mà anh thoát ra khỏi tình thế này cơ chứ?

Reggie quay đứa bé lại để cho nó bú bên kia. Nicholas nín thở khi cả hai bầu ngực trắng ngần màu kem lộ ra trước mắt anh trong một thoáng, trước khi cô che một bên lại.

Anh tới gần cô, chậm rãi, với một thôi thúc đã đánh bại lý trí của mình, và không dừng lại cho tới khi anh đứng trước ghế của cô. Cô ngừng lên nhìn anh, nhưng anh không dám tự tin nhìn thẳng vào mắt cô. Đó là tất cả những gì anh có thể làm để ngăn mình không chạm vào cô.

Anh giữ ánh mắt mình vào đứa bé, nhưng việc đó lại khiến mắt anh hướng vào bầu ngực cô, rồi tới cái cổ trắng ngần đang lộ ra, và tới đôi môi mềm mại. Cô sẽ làm gì nếu anh hôn cô nhỉ? Anh cúi đầu xuống để tìm ra câu trả lời.

Nicholas nghe thấy tiếng thở hổn hển của cô ngay trước khi môi anh chạm môi cô. Anh cố giữ nụ hôn này ngắn và ngọt ngào với sự dưng chạm thật nhẹ nhàng, và ngừng lại trước khi cô kịp quay đi. Anh đứng thẳng lên, vẫn tránh nhìn vào mắt cô.

“Thật là một đứa bé xinh đẹp, Regina ạ.”

Phải một lúc sau cô mới trả lời. “Tôi cũng thích nghĩ thế.”

Anh mỉm cười ngập ngừng. “Lúc này đây, tôi đang ghen tị với nó.”

“Tại sao?”

Lần này anh nhìn thẳng vào đôi mắt xanh trong sẫm màu của cô. “Em còn phải hỏi sao?”

“Anh không muốn tôi Nicholas. Anh đã nói điều đó khá rõ ràng ngay trước khi bỏ đi. Anh đã đổi ý rồi chẳng?”

Anh cứng người lại. Cô còn muốn anh phải cầu xin chăng? Để cô có cơ hội khiến anh bẽ mặt chăng? Cô đã thề sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, và chắc hẳn cô sẽ làm điều đó. Anh không trách cô, nhưng anh sẽ không khiến mọi chuyện tồi tệ hơn đâu. Anh quay lưng lại và bỏ đi không nói một lời.

30. Chương 30

Anh nghiêm túc! Anh thật sự có ý bảo họ gói gém mọi thứ để đi tới Silverley và rời đi trong cùng một ngày. Nicholas thông báo hết sức chuyên quyền lúc ăn sáng, với sự trơ tráo tuyệt đối khi lấy cớ rằng anh không thể ở lại một ngôi nhà nơi anh không thể làm việc. Cô có thể nói gì đây, khi mà cô là người đã đưa cho anh cái cớ đó bởi hành động oán giận trước đây khá lâu? Con người đáng ghét!

À há, cô sẽ không đi mà không có Eleanor. Tất cả những gì cô cần là bị mắc kẹt nơi vùng quê đó với hai người không hề thân thiện. Không, Eleanor phải đi cùng. Nhưng cô không cho Nicholas hay, cô nói với Eleanor. Đầu tiên Ellie từ chối, nhưng Reggie cứ khẳng định cho tới khi bà đành chịu thua.

Và vì vậy vào cuối ngày tất cả họ đều bận rộn hoàn toàn – ngoại trừ Nicholas, người đơn giản là đứng nhìn quanh đây thỏa mãn với cuộc biến động do anh gây ra. Không có thời gian để Reggie chào gia đình mình. Vài lời nhẩn ngá gọn đáp ứng cho điều đó. Nhưng thậm chí với sự giúp đỡ hăng hái của mọi người – mọi người trừ Nicholas – trời đã gần tối trước khi cái hòm cuối cùng được chất lên cái xe chở phụ đã được đem đến.

Reggie không nói gì nữa với Tử tước, nhưng sự khó chịu của cô với anh còn sâu hơn nhiều sự vô lý của ngày hôm nay. Thực tế cô đã bị lúng túng bởi cuộc chạm trán với anh đêm qua. Dù cho Nicholas có bất cứ ý gì, anh cũng đã thành công trong việc làm cô gần như không thể quay lại giấc ngủ sau đó. Không phải vì anh đã hôn cô. Nếu cô thành thật với bản thân mình, anh đã không làm gì xa hơn nụ hôn.

Tình huống đó làm tiêu tan sự từ chối của cô. Làm sao cô vẫn có thể muốn anh sau tất cả những gì anh đã làm với cô? Nhưng cô đã muốn anh. Cô đã thấy anh đang đứng nơi ngưỡng cửa, chiếc áo thun bằng lụa mở gần tới eo, mái tóc lấp lánh sợi vàng bù xù, cái nhìn mãnh liệt trong đôi mắt màu hổ phách đó, và cô giật mình với nỗi khao khát quá mạnh mẽ đang đe dọa cô. Nhìn anh như thế này cũng đủ làm cô quên tất cả những tháng ngày nguyên rủa anh.

Cô đang làm gì đây? Không phải là cô sẽ tha thứ cho anh. Cô sẽ không tha thứ. Cô không có ý nghĩ về anh một cách say đắm.

Eleanor, Tess và đứa bé ngồi trong cỗ xe lớn hơn cùng với Reggie và Nicholas, trong khi Meg, Harris, và cô hầu gái của Eleanor sử dụng cỗ xe nhỏ hơn. Với ba người phụ nữ gần mình, Thomas không thiếu những bộ ngực mềm mại để dựa vào ngủ. Thằng bé là vị khách yên lặng nhất trong thời gian đó, và những người phụ nữ thì thầm nói rằng giờ họ có thể nghỉ ngơi. Nicholas bày tỏ quan điểm chán ngấy cuộc trò chuyện của họ. Họ lần lượt rời anh, Reggie không do dự kéo thấp áo xuống và cho con trai bú khi thằng bé bắt đầu cựa quậy. Để xem anh ta nói gì. Cứ để anh ta nói.

Lúc này một sự thay đổi đang bao trùm Nicholas. Anh đã thích thú với bầu không khí kiêu kỳ của vợ anh suốt cả ngày, và thậm chí những cái nhìn lạnh nhạt của dì anh, bởi vì dì Eleanor dịu hiền chưa bao giờ có

thể giận dữ với anh lâu được. Anh có chút ngạc nhiên vì bà sẽ tới Silverley, vì bà đã không đến đó từ khi cha anh mất sáu năm trước. Anh cho rằng Eleanor cảm thấy Regina cần hỗ trợ tinh thần, và điều này vừa làm anh thích thú vừa làm anh đau đớn cùng một lúc.

Tuy nhiên, hài hước chỉ là một phần của mớ hỗn độn trong tình cảm của anh. Anh thật là suy đồi tới mức bị kích thích bởi hành động cho con ăn rất đồ bình thường của Regina, nhưng anh đã bị kích thích. Một giọng nói thương hại thầm thì trong tâm trí rằng anh đang quá nghiêm khắc với bản thân mình. Anh đã quên mất rằng Regina luôn luôn tác động đến anh.

Sự hiểu biết này không giúp được gì. Regina sẽ lảng tránh sự lại gần của anh. Và sẽ thật là lố bịch nếu anh cố gắng ve vãn vợ mình, phải không nhỉ? Nếu họ có thể chia sẻ một căn phòng ngủ, sự gần gũi có thể giúp đỡ. Dù sao chẳng nữa, cô là một phụ nữ đam mê. Nhưng nơi mà họ đã rời đi và nơi họ sẽ tới đều quá rộng đến mức họ không cần thiết phải chia sẻ một căn phòng.

Chỉ có một cách để anh có thể ở cùng phòng với cô, và điều đó dường như là bắt buộc, điều này không phù hợp... hay là có? Lạy Chúa, có! Có một cách, và gần như anh đã lỡ thời cơ, vì họ đã đi hơn nửa đường tới Silverley. Ý tưởng chạy qua tâm trí anh và kết luận rằng nó có lẽ được việc.

Không phân tích kế hoạch kĩ hơn, việc đó chỉ mang lại những thiếu sót khả thi, Nicholas bảo người đánh xe dừng lại ở quán trọ tiếp theo.

“Có chuyện gì vậy?” Eleanor hỏi.

“Không có gì, dì Ellie. Cháu chỉ nhận ra là mình thích một bữa ăn nóng hổi tối nay, còn hơn mấy món ăn lạnh ngắt chúng ta có thể chờ đợi ở Silverley, chỉ trễ hơn một giờ thôi.”

“Nhưng vẫn chưa muộn. Không phải chúng ta gần đến nơi rồi sao?” Reggie muốn biết.

”Không hẳn, em yêu. Và anh thấy rằng mình đang đói cồn cào. Anh không đợi được.

Quán trọ họ đến sau đó là nơi Nicholas biết rất rõ. Anh biết người chủ đủ rõ để bảo anh ta chính xác những gì anh muốn. Giờ thì, anh nghĩ, chỉ có may mắn mới có thể cản trở đêm nay...

31. Chương 31

Reggie khúc khích cười khi cô bước tới giường mình. Meg đã rời phòng sau khi mắng cô một trận lúc giúm cô thay đồ. Meg nghĩ cô đang say rượu. Tất nhiên là cô không say rồi. Eleanor mới say. Buồn cười thật, vì Reggie đã phải giúp người phụ nữ trung niên ấy lên phòng, nơi người hầu gái của bà ấy cũng mắng cho bà ấy một trận như cô vậy. Chao ôi là hầu gái ngày nay!

Eleanor đã uống... bao nhiêu nhỉ? Khoảng nửa tá cốc loại rượu ngon lành mà ông chủ quán đã giữ lại cho họ. Ông ta bảo Nicholas thế. Reggie cũng uống khoảng chừng đó, và cô cảm thấy thật tuyệt, nhưng cô không say, không hề. Đơn giản là cô uống rượu giỏi hơn Eleanor thôi.

Cô thả mình xuống giường, vặn mình và rồi nằm thẳng ra. Đây không phải căn phòng rộng rãi của cô ở Silverley, nhưng một đêm chắc cũng chả sao. Nửa chừng bữa ăn, Nicholas đã bảo họ cứ thông thả, và xin lỗi họ vì anh đã vô tâm với sự vội vã của mình, khi không quen đi lại với đông đảo mọi người đi cùng như thế. Anh đã nhận ra mình thật quá đáng nếu đến Silverley vào giờ muộn như thế này mà không báo trước, khiến cho toàn bộ gia nhân sẽ bị dựng dậy khỏi giường để chuẩn bị phòng, chăm sóc lũ ngựa, tháo hành lý và các việc khác. Anh quyết định họ có thể đến vào buổi sáng thì tốt hơn, và anh đã đặt phòng cho họ ở quán trọ.

Bữa tối kéo dài và khá vui vẻ, Nicholas chịu phạt về những bất tiện anh đã đem đến cho mọi người bằng cách sôi nổi nói chuyện. Anh thật ra khá quyến rũ, và khiến dì của mình cười phá lên ở những câu chuyện cười nho nhỏ. Reggie nhanh chóng thấy mình cũng đang cười cùng họ. Cô hi vọng Meg và Tess và những người hầu khác cũng vui vẻ như thế.

Reggie ngáp dài và với tay tắt cái đèn trên bàn ngủ. Tay cô trượt qua nó và cô lại khúc khích cười. Trước khi cô kịp thử lần nữa, cánh cửa phòng mở ra và Nicholas bước vào phòng.

Reggie còn hơn cả điếng người khi cô thấy anh đứng đó. Anh còn không thêm xin lỗi về sự nhầm lẫn này. Mà có phải là sự nhầm lẫn không nhỉ? Tại sao anh lại ở phòng của cô?”

“Anh muốn gì ư Nicholas?”

Anh mỉm cười. Chỉ một cái liếc quanh phòng là anh thấy một trong đồng hồ xiềng của cô đã được mang lên, nhưng không có cái nào của anh cả. Harris đã phản đối dữ dội sự sắp xếp này, nhất là khi anh ta bị yêu cầu ngủ ở chuồng ngựa với người đánh xe để tăng thêm độ chân thực cho câu chuyện rằng thì là quán trọ quá đông nên không thể cho họ đầy đủ chỗ được.

Reggie cau mày khi anh bắt đầu cởi áo khoác. “Anh... anh làm cái gì thế?”

“Chuẩn bị đi ngủ.” anh bình thản nói.

“Nhưng...”

“Tôi chưa bảo em sao?” Anh cau mày. “Tôi nhớ là tôi có nói rồi mà.”

Cô trông rất bối rối. “Anh có nói gì cơ?”

“Gì cơ á, rằng chỉ còn có ba phòng trống ở đây. Dì tôi và hầu gái bà ấy ở một phòng, hầu gái của em và bà vú ở một phòng, với một cái giường cũi được mang lên cho Thomas, và thế là chỉ còn có một phòng thôi.”

Anh ngồi xuống phía bên kia giường và bắt đầu cởi giày ống. Mắt Reggie mở to khi cô nhìn vào cái lưng rộng của anh.”

“Anh định ngủ đây sao?” Câu hỏi được phát ra với một giọng hơi bị cao. “Ở đây á?”

“Chứ em muốn tôi ngủ đâu?” Anh cố làm ra vẻ bị tổn thương.

“Nhưng...”

Cô không nói gì thêm được nữa, vì anh đã quay phắt lại nhìn cô, và khiến cô bối rối bởi sự gần gũi của mình.

“Có vấn đề gì sao?” anh hỏi. “Chúng ta kết hôn rồi mà, em biết đấy. Và tôi bảo đảm với em, em hoàn toàn an toàn trên cùng một chiếc giường với tôi.”

Anh ta có phải nhắc nhở cô là anh ta không còn ham muốn cô chút nào nữa như thế không?

“Anh không ngáy chứ?” cô hỏi, chỉ để mang vẻ xúc phạm.

“Tôi á? Không bao giờ!”

“Vậy tôi không mong là chia sẻ phòng với anh trong một đêm sẽ thật sự có vấn đề gì đó. Anh chắc hẳn phải mặc cái gì đi ngủ chứ?”

“Tôi không thể chịu được sự o ép nào đâu đấy!”

“Vậy tôi sẽ tắt đèn bây giờ, nếu anh không phiền.” Cô nói.

“Nghĩa là em không bị sốc việc tôi ngủ khóa thân hả? Thật tình...”

Hình như có chút thú vị ẩn trong giọng nói anh ta thì phải? Đồ vô lại. Cô chỉ việc phớt lờ hẳn ta đi thôi.

Cô túm lấy cái đèn, lần này bằng cả hai tay... cô sẽ không để anh ta mắng mỏ cô vì cô đã say đâu... nhưng cô phải cố gắng lắm mới có thể tìm thấy mép chiếc chăn đã bị lật tung để luồn chân vào trong chăn. Và khi cô xong xuôi, Nicholas đã cởi đồ xong và không hề gặp vấn đề gì trong việc cuộn mình vào trong chăn cùng lúc với cô. Trọng lượng của anh ta nặng tới nỗi phía đệm bên đó lún hẳn xuống, và Reggie phải bám vào mép chăn để giữ mình không lăn về phía anh ta. Cô nằm, thẳng đờ như một tấm phản, cố gắng không để phần cơ thể nào của mình chạm vào anh ta.

“Chúc ngủ ngon, vợ nhé.”

Reggie nhủ thầm. “Chúc ngủ ngon Nicholas.”

Chỉ chưa tới một phút sau anh ta đã ngáy rồi. Reggie khịt mũi kinh tởm. Đúng là anh ta không ngáy tí nào nhỉ. Làm sao cô ngủ được với cái tiếng ồn kinh khủng đấy cơ chứ? Cô chờ thêm một phút nữa trước khi lay vai anh ta.

“Nicholas?”

“Ngoan nào em yêu,” anh lẩm bẩm. “Một lần là quá đủ cho đêm nay rồi.”

“Một lần á... ôi!” Cô hựt hơi, bàng hoàng nhận ra ý anh ta muốn nói gì. Anh ta nghĩ cô là người nào đó khác, và cô đang muốn anh ta làm tình với mình... lần nữa. Thật kinh khủng!

Cô ngả đầu xuống gối cái phịch. Chỉ một lát sau anh lại ngáy như sấm, nhưng cô chỉ nghĩ rằng. Vài phút sau, Nicholas trở mình sang phía cô, và bàn tay anh hạ cánh một cách đầy nguy hiểm gần ngực cô. Một chân thì vòng qua gác lên đùi cô.

Một tia chớp nhá lên trong đầu, nhắc nhở cô rằng bộ ngực đang áp vào cánh tay cô hoàn toàn trần trụi, và cái chân trên mình cô cũng trần trụi, và... Ôi Chúa ơi, nếu cô cử động thì anh ta sẽ thức dậy mất. Nhưng việc đụng chạm một cách thăm khám kín thế này chỉ gợi lại những cảm xúc tưởng như quên lãng từ lâu, và cô không thể ngủ thế này được.

Thật nhẹ nhàng cô thử nâng tay anh lên. Phản ứng của anh là ngay tức khắc thộp lấy ngực cô. Đôi mắt cô bừng mở to. Hơi thở cũng nhanh dần. Và anh ta thì vẫn ngủ, say tít để có thể biết mình đang làm gì. (Còn khuya... giả ngủ thì có... lợi dụng ghia í)

Một lần nữa cô cố gắng tự giải thoát bằng cách gỡ từng ngón tay anh ra một cách chậm rãi. Và khi bàn tay được gỡ khỏi ngực cô, nó tự di chuyển theo quán tính, nhưng lại không theo hướng mà cô định sẵn. Bàn tay anh trượt chậm rãi dọc theo bụng cô, tới cái chỗ nhô lên giữa hai chân, và lại di chuyển ngược lên trên, lần này dừng lại ở ngực bên kia. Ngay sau đó, đầu gối anh di chuyển nhẹ nhàng đủ để dừng lại ở điểm nhạy cảm của cô. Những ngón tay giờ đang ve vuốt bầu ngực căng tròn.

“Thật... tuyệt vời.” Hơi thở ấm áp của anh thổi vào má cô khi anh thì thầm trong giấc ngủ.

Tiếng rên nhẹ thoát ra từ tận sâu thẳm trong cô, khiến cô ngạc nhiên, và đồng thời cũng khiến cô đỏ bừng mặt. Thật điên rồ. Anh ta đang ngủ kia mà! Làm sao anh ta có thể khiến cô cảm thấy như thế này khi anh ta đang ngủ kia chứ?

Chắc là do rượu vang rồi. Chắc chắn là thế, vì cô đã gần như ước ao rằng cô là một người đàn ông, và anh ta là một người phụ nữ, để cô có thể đè anh ta ra, cưỡi lên mình anh ta và làm dịu đi sự ham muốn trào dâng của mình. (Ack ack... truyền thống bạo dạn của nhà Malory... đọc Magic Of U cũng thấy nhân vật chính rất là...)

Cô phải đánh liều đánh thức anh ta dậy thôi. Cô phải bắt anh ta về lại phần giường của mình thôi. “Nicholas!” Cô thì thầm. “Nicholas, anh phải...”

“Đòi hỏi quá đi em yêu.” Bàn tay anh luồn lên vòng quanh cổ cô, kéo mặt cô về phía anh. “Nếu em thích thì lại đây nào.”

Một đôi môi ấm áp gặp môi cô, mềm mại một chút, và rồi trở nên đầy say đắm. Bàn tay ở cổ cô bắt đầu vuốt ve, dịu dàng, nhưng khiến cô như có điện ở khắp nơi.

“Ôi em yêu.” Anh thì thầm với một giọng khàn khàn khi môi anh lướt trên má cô để nuzzle nhẹ một bên tai cô. “Em phải đòi hỏi thường xuyên hơn mới được.”

Reggie như bị nhấn chìm trong làn sóng nhục cảm. Có sao đâu nếu anh ta không tỉnh táo và không biết việc mình đang làm cơ chứ? Cô vòng tay qua cổ anh, áp đủ lực để giữ anh chặt bên mình.

Nicholas ước gì anh có thể hét lên trong chiến thắng. Việc cô chấp nhận nụ hôn của anh đã đóng dấu quyết định vào số phận cô rồi. Môi anh lướt dọc cổ cô với một sức nóng râm ran. Nhanh chóng và thành thạo,

anh cởi dây chiếc váy ngủ của cô, và chỉ với một động tác dứt khoát anh lật nó qua đầu cô vớt qua một bên. (Thế này thì có mà ngủ bằng niềm tin à... Ng đang ngủ có thế này đâu)

Tay Reggie rời khỏi cổ anh trong một thoáng khi anh cởi váy cô, giờ rơi trở lại vai anh. Các cơ bắp ở đó căng lên khi cô chạm vào anh. Cô rùng mình khi cảm thấy sức mạnh của mình. Giờ không còn đường quay lại nữa rồi. Anh là của cô đêm nay, dù anh có ý thức được điều đó hay không.

Những ngón tay cô lướt nhẹ dọc lưng anh. Làn da anh thật mềm và ấm. Cô xoa bóp nhẹ nhàng, rồi mạnh hơn, và rồi lại trở lại nhẹ nhàng, tận hưởng niềm khoái lạc với việc lại được chạm vào anh lần nữa. Đã quá lâu rồi còn gì. Và ôi, anh đang khiến cô nhớ lại lần đầu tiên họ cùng nhau. Mỗi anh đốt cháy một đường từ cổ họng cô tới bắp đùi. Nicholas đang trở nên say sưa với mùi hương của cô, vị ngọt của cô. Da cô vẫn rắn chắc và mềm mượt như lụa như cái đêm anh lấy đi sự trong trắng của cô. Cơ thể cô hầu như không thay đổi sau khi sinh con, chỉ có bộ ngực là đầy đặn hơn, nhưng anh không dám chạm vào chúng dù anh rất muốn. Giờ chúng là lãnh địa của con trai cô, và anh không muốn cô nghĩ về đứa bé lúc này. Anh không muốn cô suy nghĩ gì hết thì đúng hơn.

Đầu Reggie lật qua lật lại, mạch đập của cô tăng tốc một cách điên cuồng. Nếu Nicholas không nhanh chóng chấm dứt sự tra tấn ngọt ngào bằng những ngón tay mình, cô sẽ phải cầu xin anh mất thôi.

Hắn anh phải đọc được suy nghĩ của cô, vì cơ thể cao ráo của anh trườn lên mình cô với sức nặng mà cô vẫn trông chờ. Chân cô nâng lên và vòng quanh hông anh vừa đúng lúc bộ phận ấm áp của anh đi vào trong cô, lấp đầy những chỗ trống trong cô, thâm nhập vào những vùng sâu thẳm nhất của cô.

Mỗi anh trườn kín miệng cô, hút vào miệng mình những tiếng rên thống khoái bằng những nụ hôn nóng bỏng. Cô đón từng cú thúc, đôi tay khóa chặt sau cổ anh, những ngón tay bầu chặt trong tóc.

Con cực khoái đến với họ cùng một lúc, với những đỉnh cao đến rùng mình, từng đợt sóng khoái lạc tràn qua họ. Niềm sung sướng đã được đạt đến và tiêu thụ tới tận cùng. Đam mê đã được tận hưởng. Và cả thế gian cùng lùi xa với đợt thủy triều ấy, họ thiếp ngủ trong vòng tay nhau.

32. Chương 32

Nicholas thức giấc bởi một tiếng gõ cửa, và cùng lúc nhận thức được hai điều. Anh đang nằm với tay chân bện chặt với Regina, và cái người đã gõ cửa không hề được chào mời chút nào.

Nhận thấy vợ mình nằm kế bên quả là một ngạc nhiên dễ chịu, khuấy động những kí ức tuyệt vời. Anh quay lại phía cửa lẩm bầm chữ rửa. Người hầu gái của Regina đứng đó, cây nến trên một tay, Thomas dựa vào vai bà ở tay kia. Một cái nhìn kinh ngạc kì quái lan tỏa trên khuôn mặt bà.

“Không phải phép tắc thông thường là chờ cho đến khi bà bị gọi sao?” Nicholas cầu nhàu.

Nhưng Meg không bị dọa dẫm. “Chẳng có gì là phép thông thường cả, đức ngài, không khi tôi vào phòng cô chủ Reggie của tôi.”

“À, cô chủ Reggie không ở một mình, vậy bà quay nên người lại, tôi sẽ chỉnh đốn trang phục.”

Meg há hốc miệng khi anh ta đứng lên mà không nói gì thêm. Bà nhanh chóng quay lui, sắp nền rơi rớt lên sàn. Hắn ta đang làm gì trên giường của Reggie? Cô gái đáng thương đã tan nát trái tim khi hắn bỏ rơi cô, và giờ thì hắn trở về, bà nghĩ, mà không có chút ăn năn nào hết.

“Giờ bà quay lại được rồi, và thử nói xem bà có việc gì.”

Meg bực bội. Bà do dự liếc qua vai mình và thấy anh ta đang đứng sau bà, che khuất tầm nhìn tới cái giường.

Đầy ngờ vực, bà hỏi. “Cô ấy có biết ngài ở đây không?”

Nicholas cười. “Quý bà thân mến, bà đang buộc tội tôi về cái gì đây?”

Meg nhướn mày khó chịu, cố gắng nghĩ xem nên nói gì.

“Vấn đề gì mang bà tới đây lúc nửa đêm thế này?” Nicholas hỏi trước khi bà có thể nói.

“Tôi đem cậu chủ Thomas tới ăn bữa muộn,” bà giải thích, làm anh tự hỏi làm sao anh có thể quên quá sớm rằng đứa bé cần được quan tâm kể cả giữa đêm.

Meg tiếp tục như thể đọc được ý nghĩ của anh. “Thật sự, chuyện đó khá phiền hà, nhưng sẽ không lâu, việc ăn bữa thêm này. Đôi lúc thằng bé ngủ luân. Chuyển đi và căn phòng lạ làm thằng bé nặng lên đêm nay.”

“Rất tốt, bà có thể đưa thằng bé cho tôi.”

Meg lui lại trong sự ngạc nhiên. “Mạn phép ngài, thưa ngài, nhưng không phải sẽ tốt hơn nếu ngài rời khỏi phòng một lát sao?”

“Không, không tốt,” Nicholas nói kiên quyết. “Nhưng bà có thể làm thế. Và không, quý bà thân mến, tôi không tượng tượng rằng tôi có thể thỏa mãn nhu cầu của thằng bé, vì vậy bà không cần nhìn tôi kiểu đó. Tôi sẽ đưa thằng bé cho mẹ nó và mang thằng bé lại cho bà khi xong việc.”

Anh vói tay ra và Meg bị ép buộc tuân theo, mặc dù bà cảnh báo, “Cẩn thận. Ngài phải đỡ cổ bé... đúng rồi, cứ thế. Thằng bé không phải là con búp bê vải, ngài biết chứ.” Khi anh quắc mắt với bà, bà rời đi.

Nicholas thở dài. Chẳng có cách nào khác, anh sẽ phải đánh thức cô. Quý quá, anh không muốn đánh thức cô. Cô đã ngủ đủ lâu để rũ hết ảnh hưởng của rượu. Cô sẽ bị sốc vì sự hiện diện của anh. Ồ, sao thằng bé không thể bú mà không làm cô tỉnh giấc? Bộ ngực đáng yêu đã để trần, và cô đang nằm nghiêng. Thằng bé có thể tự bú không?

Anh dịu dàng bế đứa bé lên và đặt bé lại gần Regina. Không có gì xảy ra. Nicholas ngồi xuống và cau mày. Sao không được chứ? Không phải tội trẻ con có vài loại bản năng nào đó sao? Anh đưa khuôn mặt nhỏ bé hướng tới cô cho tới khi má thằng bé cọ vào núm vú cô. Nhưng cái đầu nhỏ lại quay ra, và Thomas bắt đầu ê a.

Bực bội, Nicholas nằm xuống phía sau Thomas và để thằng bé dựa lên anh, hướng dẫn cái miệng tí xíu tới chỗ bầu vú. Nicholas giữ thằng bé cho tới khi hết cuộc thì cũng tìm thấy núm vú và Thomas bắt đầu bú.

Nicholas mỉm cười, hài lòng với cả bản thân mình và đứa bé. Với một bàn tay đỡ lấy đầu bé, giữ bé một cách chắc chắn tới nguồn thức ăn của mình, Nicholas có thể nằm đó và ngắm nhìn người mẹ cùng đứa con hết sức nhân nhả. Mọi người cha mới đều thật quá may mắn, anh tự nghĩ.

Anh gần như cười thành tiếng bởi sự tài tình của mình. Anh cảm thấy một niềm tự hào chết dẫm. Đây là con trai anh – anh sẽ hạ gục bất cứ kẻ nào nói khác – và anh đã giúp cho thằng bé ăn. À thì, anh đã mang thằng bé tới chỗ thức ăn của nó. Cũng gần như nhau. Anh có thể hiểu một chút cảm giác của Reggie mỗi lần cho bé bú. Một cảm xúc tuyệt diệu.

Nhìn ngắm họ, một lần nữa anh tràn ngập niềm ấm áp và sự dịu dàng anh đã cảm thấy đêm trước, và ngập tràn cảm giác sở hữu nữa. Vợ anh, con anh. Họ thuộc về anh. Sẽ phải làm vài điều để hiểu rằng họ biết và chấp nhận điều đó.

Nicholas ôm đứa bé một cách tự tin hơn khi anh đi xuống sảnh tới căn phòng Meg cùng ở với bà vú. Anh thậm chí còn xoay sở sao cho cả mẹ và bé cùng được trở mình lại để bầu sữa bên kia của Regina vốn căng phồng vì sữa cũng được bú cạn luôn. Và mọi việc đó mà không làm cô thức giấc.

Meg mở cửa, trông không vừa lòng. Đây là, anh nghĩ, một nơi phù hợp để bắt đầu kiếm thêm sự tán thành.

“Cho tôi biết vài điều, Meg. Sự thù địch của bác với tôi thuộc về cá nhân, hay đó là biểu hiện những cảm xúc của cô chủ bác về tôi?”

Meg, nhiều tuổi hơn Nicholas nhiều, đủ cả gan để nói những gì bà nghĩ. “Cả hai. Ngài không nên quay về. Cô ấy đang sống rất tốt mà không có ngài, và cô ấy sẽ lại sống tốt nữa khi ngài ra đi.”

“Đi?” Anh thực sự choáng. “Bác đang bảo tôi ra đi trong khi tôi chỉ vừa mới về?”

“À, ngài không làm vậy?” Meg vặn lại, trông có vẻ bối rối. “Ngài đã không muốn cô ấy là vợ ngài. Giờ cô ấy biết đủ rõ rồi.”

“Và nếu tôi không bỏ đi nữa, Meg? Thì sao?” anh hỏi nhẹ nhàng.

Meg cố gắng đứng vững. Anh ta không thể được tha thứ dễ dàng. “Cô ấy sẽ làm cuộc đời ngài khổ, vậy đấy. Không hơn những gì ngài xứng đáng nhận được, mạn phép ngài. Tess và tôi không nêu ra bất cứ chuyện tầm phào nào, tôi có thể nói với ngài như thế. Ngài không thể làm tổn thương một người họ Malory hai lần.”

Nicholas gật đầu. Anh đã nghe đủ. Nếu có ai biết cảm giác thật của Regina, người đó phải là Meg, và người hầu gái đủ thẳng thắn để cho anh biết sự thật. Bà ấy đúng sao? Không có chút hi vọng gì cho anh và Regina?

33. Chương 33

Đã tám giờ mười lăm sáng và Meg ào vào phòng, lôi ra chiếc váy tím và chiếc áo len ngắn tay cùng màu mà Reggie sẽ mặc. Reggie đang ngồi mép giường chơi với Thomas. Cô đã cho con bú và chờ Tess quay lại bế đứa bé đi.

“Cháu thật ngạc nhiên khi Thomas ngủ suốt đêm bác Meg ạ. Cháu cứ nghĩ là không gian khác lạ sẽ khiến nó khó ngủ chút.”

“Cháu định nói là cháu không nhớ việc bác mang cậu chủ lên đây đêm qua ư?”

Reggie nhìn lên thẳng thốt.

“Ông chủ đã đưa bé Thomas xuống cho bác, hoàn toàn no bụng và thoải mái.” Meg bảo cô. “Bác chắc chắn là ông ta muốn giành công cho đứa bé ăn nhưng trừ phi họ khiến đàn ông khác đi...”

“Nicholas mang nó xuống cho bác ư?”

“Đúng thế, và bác có thể thấy là cháu hoàn toàn không nhớ. Bác đã bảo cháu là uống quá nhiều rượu...”

“Ôi suýt,” Reggie ngắt lời bà. “Tất nhiên là cháu nhớ. Chỉ là mất một lúc để... ôi, không sao đâu. Bác mang bé xuống cho Tess giùm cháu với được không? Cháu hơi đau đầu...”

“Chứ sao, với từng đó...”

“Meg!!”

Khi cánh cửa khép lại, Reggie nằm lại xuống giường. Chuyện gì xảy ra với cô thế? Cô biết Nicholas đã qua đêm với cô. Cô có nhớ việc anh về phòng và ngủ luôn. Và chuyện xảy ra sau đó... cô làm sao quên được. Vậy tại sao cô không nhớ việc mình cho Thomas bú giữa đêm nhỉ?

Cô bắt đầu tự hỏi liệu cô có dám chắc điều gì nữa không. Có lẽ cô đã ngủ ngay sau Nicholas và có lẽ cô đã nằm mơ thấy mọi chuyện sau đó. Và rồi cô nhớ ra mình mặc váy ngủ khi tỉnh dậy. Ôi, có nghĩa là mọi chuyện chỉ là mơ thôi sao?

Sự thất vọng ủa vào cô như một làn sóng.

Khi họ lên xe ngựa về Silverley sáng hôm đó, tâm trạng của Nicholas xám xịt. Anh thu mình vào góc gần như từ chối trở nên hòa đồng. Thật khác với bữa tối đêm qua! Có chuyện gì với anh ta thế nhỉ? (Sao LV ghét bà Meg quá đi)

Ba người phụ nữ cùng thở dài khi họ cuối cùng cũng tới Silverley. Họ đang được trông chờ. Những cánh cửa của toà lâu đài đều mở toang, và một đội ngũ gia nhân đứng chờ để đỡ hành lý. Đường như mọi người hầu trong lâu đài đều có mặt để đón chào ông chủ về nhà, kể cả bà Bá tước cũng đang đứng nhìn nhó ở cửa chính.

Dần dần, Reggie nhận ra rằng vài lý do dẫn đến sự đông đủ và ồn ào đó có liên quan tới thiếu chủ Thomas. Từng người một đều cố liếc thẳng bé một cái khi cô băng qua cỗ xe hướng về cánh cửa đôi to lớn.

Miriam nhìn Thomas cay cú trước khi đôi mắt lạnh lẽo của bà ta nhằm vào Reggie và Nicholas. “VẬY LÀ,” bà ta nói tỉnh bơ, “cô cũng mang thẳng con hoang về nhà.”

Eleanor há hốc miệng kinh ngạc. Ném cho chị gái mình một cái nhìn giận dữ, bà lướt vào nhà. Tess tội nghiệp thì tím cả mặt, và may là bà Meg nóng tính không ở gần đó mà nghe thấy.

Nicholas đứng ngay sau Reggie thì cứng cả người lại, nhưng ngoài điều đó ra không có chút cảm xúc nào trên mặt anh cả. Anh chắc chắn câu xúc phạm đó nhằm vào anh, không phải đứa bé. Miriam sẽ chẳng bao giờ thay đổi cả. Tâm hồn bà ta quá nhiều sự cay đắng chua chát khiến nọc độc của bà ta thỉnh thoảng phải trào ra. Thế mới là Miriam.

Reggie đứng sững người, mặt cô đỏ hồng lên vì giận dữ, mắt dán vào bà Bá tước. Bà ta dường như khoái chí vì đã khiến mọi người trong tầm nghe sững sờ cả lên một cách thành công. Giữ giọng thật thấp, Reggie trả lời, “Con trai tôi không phải là con hoang, thưa quý bà Miriam. Và nếu bà còn gọi nó như thế một lần nữa, tôi thề sẽ dùng tới bạo lực đấy.”

Cô bước vào nhà trước khi Miriam kịp trả lời. Tess đi theo cô, để lại một Nicholas đang phá lên cười trước bộ mặt giận dữ của Miriam.

“Đáng ra bà nên nói chính xác hơn nữa, mẹ à.” Anh gọi bà ta như thế chỉ vì anh biết nó khiến bà ta giận dữ ra sao. “Xét cho cùng, ngày nay quanh đây càng lúc càng nhiều con hoang kia mà.”

Miriam không thèm trả lời câu đó. “Người định ở đây lần này sao?” Bà hỏi lạnh lùng.

Nụ cười của Nicholas đầy châm biếm. “Đúng thế, tôi muốn ở lại. Có phản đối gì chẳng?”

Họ đều biết bà sẽ không phản đối. Silverley là của anh, và bà ở đây chỉ nhờ quan hệ với anh thôi.

Sau khi Regina lên lầu, Nicholas nhốt mình trong thư viện, nơi anh luôn yêu thích ở Silverley, chỗ trú ẩn của anh. Anh tạ ơn trời vì không thứ gì bị thay đổi cả. Bàn làm việc của anh vẫn ở nguyên góc của nó, tủ rượu luôn được chăm sóc kỹ lưỡng cạnh đó. Anh có thể ngồi đọc sách cả hôm nay, để xem anh có thể hiểu được trò của Miriam không. Anh cũng sẽ tự cho phép mình say sưa.

Nicholas cuối cùng cũng không uống say lắm. Anh không thể đọc từ đầu tới cuối cuốn sách nào, nhưng rõ ràng là chuyện này không đáng ngạc nhiên lắm. Miriam cố tình làm thế, anh chắc chắn thế, để anh bị ép ngồi đó với bà ta hàng giờ để bà ta hạ cố giải thích những việc bà ta đã làm với diện trang này. Cách bà ta nói chỉ ra rõ ràng là Silverley sẽ bị phá hủy hoàn toàn nếu không có bà ta.

Họ đều biết rằng bà ta chính là nguyên do anh tránh không ở Silverley từ khi cha anh mất, nhờ vào các đại diện của anh để giữ liên lạc với anh về các điều kiện sinh hoạt. Anh đơn giản chỉ là không thể ở chung một mái nhà với bà ta trong một thời gian dài được. Những đe dọa và câu chua cay của Miriam luôn khiến anh mất bình tĩnh.

Bà ta là vợ góa của cha anh. Với cả thế giới, bà ta là mẹ anh, vì thế anh khó mà tự nhiên tống bà ta ra khỏi nhà được. Mọi việc dễ hơn nếu anh rời khỏi đây. Nhưng giờ anh đã có vợ và con anh ở Silverley, và Miriam sẽ không thể khiến anh bỏ đi được nữa.

Khi anh lên lầu để thay đồ cho bữa tối, anh đang trong tâm trạng rất là xấu. Anh đã không thể ngừng lo lắng về những vấn đề với Regina, và anh cũng đang rất ăn năn về việc đã chuốc cho cô say. Anh đã mặc lại váy ngủ cho cô để cô không xấu hổ khi hầu gái lên đánh thức cô dậy. Nhưng kể cả khi cô không nhớ đêm qua họ đã cùng nhau, anh biết anh đã bẫy cô vào việc chấp nhận nỗi đau của anh. (Zời ơi, mặc lại áo choàng làm gì, nàng lại hiểu nhầm rồi kìa)

Ba người hầu gái rời phòng khách ngăn giữa các phòng ngủ chủ nhân khi Nicholas tới gần. “Các người đang làm gì với đồng đồ đó thế?” Anh quát. Một cô đang mang một giỏ giấy, và cả đồng quần áo váy đang chất đầy trên tay hai cô còn lại.

Ba cô gái trắng bệch mặt khi nghe thấy anh quát, không dám nói gì cả. Reggie bước tới từ sau lưng họ, và sau khi phẩy tay cho họ rời đi, hỏi lại chồng mình. “Anh quát họ cái gì thế hả?”

“Em không thích phòng em ư?” Anh tự hỏi tại sao đám quần áo của cô lại được dọn ra khỏi phòng ngủ chính.

“Ngược lại, tôi rất thích chúng. Các gia nhân đang dọn đồ của Quý bà Miriam, như họ đã làm trước đó. Tôi đoán là bà ta dọn lại vào đó sau khi tôi rời đi, và cho rằng tôi không quay lại nữa.”

Điều đó không làm anh dịu lại chút nào. Anh đang khốn khổ tới nỗi không gì khiến anh dịu lại được. “Em sẽ không quay lại nếu tôi không yêu cầu em làm điều đó phải không?”

Reggie nhún vai. “Tôi không nghĩ nhiều tới điều đó. Tôi quay lại Luân Đôn chỉ vì tôi muốn ở gần gia đình khi Thomas ra đời thôi.”

“Tất nhiên rồi, gia đình yêu quý của em mà.” Anh khịt mũi. “Dù sao thì giờ gia đình em cũng ở xa đây lắm rồi thưa quý bà, và tôi thật cảm ơn Chúa vì điều đó. Em sẽ không chạy về với họ được nữa.”

Reggie cứng người lại, mắt long lên giận dữ. “Tôi chưa bao giờ chạy về với họ, thưa quý ngài. Nhưng tôi sẽ làm thế nếu tôi muốn.”

“Không, em sẽ không được làm thế!” Nicholas quát. “Và tôi cho em biết ngay bây giờ nhé, đồng ông bác ông chú chết tiệt của em sẽ không được chào đón ở đây đâu!”

“Anh không định thế thật chứ?” Cô há hốc.

“Cứ chống mắt xem tôi có dám thế không!”

“Ôi, lạy Chúa lòng...” Cô giận tới nỗi không nghĩ hết được nữa. “Ôi!”

Cô quay ngoắt người lại và dậm chân bước về phòng ngủ của mình, sập cửa lại. Nicholas nhìn cánh cửa đóng kín, cơn giận điên người hầu như bùng nổ. Chỉ hai bước chân là anh bước tới cửa và mở tung nó ra.

“Đừng bao giờ bước khỏi tôi khi em đang nói chuyện với tôi!” anh gầm lên, đứng ở cửa.

Reggie quay phắt lại giật mình, nhưng không hề lép vế chút nào với cơn giận đang tỏa ra từ người anh. Cô đã giữ cơn giận của chính mình lại quá lâu rồi.

“Anh đang không nói chuyện!” Giọng cô vút lên như giọng anh. “Anh đang la hét, và la hét vô lý là khác. Đừng nghĩ là anh có thể đặt ra các giới hạn kiểu thế lên tôi thưa ngài, vì anh sẽ không thành công đâu! Tôi không phải người hầu của anh!”

“Vậy chứ em là cái quái gì cơ chứ?”

“Vợ anh!”

“Đúng thế đấy! Vợ tôi. Và nếu tôi muốn đặt giới hạn lên em, tôi sẽ làm như thế!”

“Ra khỏi đây ngay!” Cô hét. “Ra ngay!”

Cô đóng cửa lại, đẩy anh ra ngoài cho tới khi hai cánh cửa hoàn toàn đóng kín với anh ở phía bên kia. Nicholas quắc mắt giận dữ nhưng không cố mở lần nữa. Ý nghĩa của việc bị đẩy ra khỏi phòng cô đã quá rõ ràng rồi, nó chứng tỏ sự chối bỏ mà anh đã từng trông đợi. Anh đứng nhìn cánh cửa phòng khép kín và thấy nó như một tấm rào chắn cứng rắn và không phá vỡ nổi.

34. Chương 34

“Ta cho là phải thông báo rằng ta đang chờ đón những vị khách đến vào cuối tuần.”

Câu nói của Miriam làm tất cả mọi người nhìn bà ta. Họ đang dùng bữa trong một phòng ăn trang nhã, Nicholas ngồi cuối cái bàn dài, Reggie ở đầu kia. Khoảng cách ngắn ngủi đó miêu tả chiều dài sự chia rẽ giữa vị lãnh chúa và phu nhân. Điều này hoàn toàn phù hợp với Reggie. Cô đã không nói một lời với chồng mình suốt ba ngày qua.

Miriam và Eleanor bị ngồi đối diện nhau giữa bàn. Do đó họ dễ nói chuyện hơn nhiều, nhưng hai chị em cũng không nói gì với nhau.

Ngài Walter Tyrwhitt ngồi kế Miriam. Người hàng xóm thân thiện qua từ sớm và bà đã mời ông ta tham dự cùng họ. Như thường lệ, thái độ của Miriam rất khác khi quý ông vui tính này hiện diện. Bà ta gần như là sôi nổi.

Thực sự thì Tyrwhitt là một người rất dễ thương. Ở tuổi trung niên, thực tế trẻ hơn Miriam vài tuổi, ông ta là một người đàn ông ưa nhìn với mái tóc gồm những sợi bạc xen lẫn màu nâu sẫm. Đôi mắt xanh lá cây. Ông ta là một người chủ trại nhiệt thành, và không bao giờ biết mệt khi nói về đất đai, mùa màng, thời tiết. Thật thú vị làm sao khi thấy ông ta có thể trở nên nghiêm túc đến mức nào khi nói về những thứ đó, bởi vì ông đối xử với tất cả những chủ đề khác với sự dừng dừng hững hờ.

Nicholas sẵn sàng để bản thân mình chấp nhận vị khách của họ, một niềm khuây khỏa rất lớn sau ba ngày trời toàn cầu kính. Anh vui vẻ cùng ngài Walter trong một cuộc trò chuyện thú vị về mùa vụ xuân. Hay anh đang vui vẻ với chính mình? Có lẽ anh thật sự thích thú. Reggie ngạc nhiên xiết bao khi anh trở nên như vậy. Anh cũng là một chàng chủ trại nhiệt thành sao? Cô biết quá ít về người đàn ông cô đã lấy.

Nhưng sự nhả nhặn của anh không dành cho vợ mình. Tất cả những người khác đều được hưởng lợi từ thái độ của anh. Thậm chí Miriam cũng nhận được những câu trả lời thân mật. Nhưng Reggie thì anh lơ đi. Thật đau đớn. Cô không còn giận dữ gì về vụ cãi vã của họ nữa, vì cô hiếm khi tức tối lâu. Cô đau đớn bởi vì cô không thể quên được giấc mơ đó. Nó quá thật. Cô không thể quên cảm giác ở trong vòng tay anh, cảm giác khi anh làm tình với cô. Thật ngu ngốc, từ trong trái tim mình, cô đã chấp nhận anh. Tại sao cô lại là đứa dễ bị thuyết phục đến thế, tha thứ quá dễ dàng?

Thông báo của Miriam về những vị khách làm Nicholas cau mày. “Toàn bộ mấy ngày cuối tuần? Tôi thấy đây không phải là bữa tiệc tối thông thường của bà?”

“Thực sự là không,” Miriam trả lời. “Ta hi vọng người không phiền. Ta e rằng những lời mời đã được gửi đi trước khi người trở về. Ta không mong chờ người về nhà.”

“Cũng như không mong chờ tôi ở lại, chắc chắn là thế,” Nicholas nói khô khốc.

Eleanor can thiệp trước khi trận cãi vã bắt đầu. “Em nghĩ đó là ý kiến hay. Khá gần với dịp Lễ hội mùa Luân Đôn, nhưng vài tuần nữa mới đến. Chị đã mời bao nhiêu khách vậy, Miriam?”

“Chỉ khoảng hai mươi. Tuy nhiên, không phải tất cả họ đều sẽ ở lại.”

“Đây không phải là kiểu thông thường của bà, thưa bà,” Nicholas bình luận. “Có lẽ tôi cần hỏi vì có gì đây?”

Miriam quay đầu lại nhìn thẳng vào Nicholas nên Walter không thể nhìn thấy mắt bà. “Phải có một có gì sao?” Đôi mắt bà ta trừng trừng vào anh.

“Không. Tuy vậy, nếu bà bắt đầu thích mấy vụ tụ tập đông người, tôi gợi ý bà nên thăm Luân Đôn vào năm nay và hài lòng với chúng. Thậm chí bà có thể sử dụng ngôi nhà của tôi, hiện giờ vợ tôi đã trang trí lại nó cực kỳ sâu sắc rồi.”

“Ta không mơ tới chuyện rời đi để Silverley bị bỏ bê,” Miriam nói cứng rắn.

“Tôi cam đoan với bà, tôi sẽ cố sức ở lại đây và trông nom nó. Tôi có khả năng làm được, mặc dù bà thích nghĩ ngược lại.”

Miriam không bị mắc bẫy. Anh đã bắt đầu thấy rằng bà ta không thể chống lại khi có ngài Walter hiện diện. Tình thế dễ chọn làm sao. Vui thật đấy! Nhưng dì Ellie đang quắc mắt với anh, và ngài Tyrwhitt đáng thương nom bối rối. Và Regina, Regina ngọt ngào, nhìn xuống cái đĩa của mình, lẩn tránh ánh mắt anh. Anh thở dài.

“Tha thứ cho tôi, thưa mẹ. Tôi không có ngụ ý là tôi muốn tống khứ bà, hoặc làm bà thiếu tự tin với con trai duy nhất của mình.” Anh nhả nhổ khi bà ta cứng lại. Có lẽ có chút hài lòng dành cho anh. “Bà sẽ có bữa tiệc của mình. Tôi chắc rằng dì Ellie và vợ tôi sẽ vui vẻ giúp đỡ tổ chức nó.”

“Ta đã làm mọi thứ rồi.” Miriam nói nhanh.

“Vậy thì kết thúc vấn đề, hay là không?”

Nicholas quay lại bữa ăn, và Reggie lắc đầu. Cô đã xem xét những trận chiến nhỏ của cô với bà Bá tước, những lần đó cô đã luôn luôn bị khiêu khích. Miriam đã không làm gì để khiêu khích Nicholas tối nay. Tại sao anh lại cố tình trở nên khó chịu như thế?

Ngay khi những người phụ nữ rời đi để lại mấy người đàn ông cùng với rượu brandy của họ, Reggie lánh về phòng mình. Nhưng Thomas đang ngủ, và Meg đang bay bổng ở khu người hầu cùng với Harris, và còn quá sớm để đi ngủ. Nhưng cô từ chối xuống dưới nhà. Bị chồng mình lừa đi trước mặt mọi người thật là lúng túng.

Nicholas nhận thấy sự vắng mặt của Regina ngay khi anh vào phòng khách, và anh lại gần Eleanor.

“Cô ấy đâu rồi?” anh hỏi bất ngờ.

“Cô ấy có nói về việc đi nghỉ.”

“Sớm vậy sao? Cô ấy ốm à?”

“Nicky thân yêu của ta, hứng thú của cháu với vợ chạy nơi nào khi cô ấy ở cùng cháu?”

“Đừng quở trách, dì Ellie. Cháu tin rằng mình đã qua thử thách khá đủ rồi.”

“Và cháu vẫn tiếp tục theo cái cách bướng bỉnh của mình,” Eleanor thở dài. “Điều đó chỉ làm cho cháu khổ sở - thừa nhận đi.”

“Vô lý,” anh cáu kỉnh. “Và dì không biết tất cả câu chuyện, dì Ellie.”

Bà thở dài, nhìn cái cằm cứng ngắt của anh. “Có lẽ. Nhưng cách cháu đã lừa con bé đáng thương đó vẫn là tồi tệ. Không phải sao, dì không tin mình đã nghe thấy cháu nói hai từ với con bé từ khi chúng ta đến đây?”

“Hơn hai từ, cháu cam đoan với dì.”

“Ôi, cháu có thể trở nên quá sức đáng ghét, Nicholas!” Eleanor vẫn nhỏ giọng. “Chỉ là cháu không công nhận mình đã sai, rằng cháu có một người vợ tuyệt vời và không có lý do gì mà không yêu thương cô ấy.”

“Cháu không công nhận điều đó. Vợ cháu mới là người hối hận vì việc chọn chồng của mình. Cháu đã bảo cô ấy một lần là cô ấy sẽ thế. Thật cay đắng,” anh nói thêm, “là thấy rằng chính mình đã chứng minh đúng về một điều mình muốn là sai.”

Bà nhìn anh đi ra, đôi mắt bà buồn rầu. Bà ước sao có thể giúp. Đây là vấn đề anh sẽ phải tự mình giải quyết.

Một lúc lâu sau đó, Nicholas bước vào căn phòng nghỉ nằm kẹp giữa những phòng ngủ của chủ nhân và giặt mình khi thấy Regina cuộn tròn trên sofa, đang đọc sách. Cô mặc chiếc váy satanh màu sáng mượt mà như nước với dây lưng thắt ở eo, dính sát đầy hấp dẫn vào khung người nhỏ nhắn của cô. Mái tóc màu đen buông lơi trên đôi vai mảnh dẻ đầy gợi cảm. Cô hạ cuốn sách xuống và nhìn anh.

Cái nhìn của cô chiếu thẳng vào anh. Như thường lệ nó làm anh choáng váng. Đáng nguyên rủa. Một đêm nữa anh sẽ dành để buông thả và quay lại.

“Tôi nghĩ em đã đi ngủ rồi.” Sự thất vọng làm giọng anh sắc nhọn.

Reggie chậm chạp đặt cuốn sách vào lòng. “Tôi không mệt.”

“Em không thể đọc trong phòng mình à?”

Cô cố gắng để có vẻ bình thản. “Tôi đã không nhận ra căn phòng này là chỉ thuộc quyền sử dụng của anh.”

“Không, nhưng nếu em nằm với cái váy nửa mùa kiểu đó, làm thế trên giường ấy,” anh nạt. Anh cau có với cô một lát, rồi đi vào phòng mình.

Reggie ngồi dậy. Quá nhiều cho việc xuất hiện trước mặt anh. Điều quái gì làm cô nghĩ rằng mình có thể cảm dỗ anh? Mọi cố gắng của cô đã khuấy động nơi anh sự giận dữ. Tốt hơn hết mình nên nhớ điều này, cô tự nhủ.

35. Chương 35

“Em thích tòa nhà của anh quá Nicky.” Pamela Ritchie suýt xoa khi cô thấy anh trong phòng khách. “Nó thật... rộng lớn! Mẹ anh thật tốt bụng vì đã đưa em đi thăm một vòng.”

Nicholas gượng cười và im lặng. Với ai khác thì anh còn tự hào khi nghe khen ngợi về nhà mình. Chứ anh đã học được nhiều thứ với nàng tóc nâu quăn rũ này trong hai tuần cặp kè với cô ta vài năm trước, và một trong số đó là cô ta hiếm khi nói đúng những gì mình nghĩ. Ôi, cô ta có bị ấn tượng với Silverley thật đấy, nhưng cô ta cay cú vì không được làm nữ chủ nhân của dinh cơ này nhiều hơn.

Khi vụ cặp bồ của họ chấm dứt, anh đã nghe được bọn gia nhân nói với nhau rằng cô ta đã đập tan phòng ngủ của mình vì giận dữ. Sau đó anh hiếm khi gặp lại cô ta. Cô ta luôn nở một nụ cười ầm áp với anh, nhưng phải nhìn thấy Pamela bốc khói vì giận dữ mới thấy đúng bản chất cô ta.

Phụ nữ như Pamela hay Selena luôn khiến anh nhanh chóng nổi nóng lúc này hay lúc khác. Trong chuỗi ngày hoang dại của anh, anh đã gặp rất nhiều kiểu tính cách của đàn bà, nhưng chỉ có một kiểu khiến anh thật sự rơi vào vòng nguy hiểm, và đó là quý bà đáng yêu Caroline Symonds. Nhưng may thay, cô ta đã kết hôn với ông hầu tước Windfield già khú để. Anh đã không gặp quý bà Caroline ba năm rồi, và nỗi đau của cuộc chia tay cũng đã hoàn toàn phai mờ.

“Chúng em đã tự hỏi anh biến đi đâu mất Nicky ạ.” Pamela đang nói. Cô ta ngồi ghềnh chân, không cần ai cho phép, lên mép một chiếc ghế gần bàn làm việc của anh. “Trà đang được dọn ra ở phòng khách. Đang có thêm nhiều người khác đến. Em không biết họ, vài điều chủ nào đó với lại... ồ! Và cô vợ đáng yêu của anh cuối cùng cũng xuất hiện. Một cô bé ngọt ngào quăn rũ đó chứ. Tất nhiên, em đã gặp cô ta trước đây anh biết không, hai mùa lễ hội trước ấy. Cô ta là điểm nhấn hồi đó đấy. Đám trẻ cứ gọi là ngả như rạ chỉ để được một nụ cười của cô ta. Em thậm chí còn hơi bị ghen tị nữa, cho tới khi rõ ràng là có... ừm... vấn đề gì đó với cô ta, thật tội nghiệp.”

Anh đã biết màn buôn chuyện ngu ngốc này sẽ dẫn tới cái gì đó, nhưng kể cả vậy anh vẫn cảm thấy mình cứng người lại. “Và tôi sẽ phải đoán xem ý cô là gì chẳng?”

Cô cười phá lên, giọng lạnh lạnh. “Em lại đang hi vọng ANH mới là người nói cho em biết chứ. Mọi người chẳng qua là thừa biết cả rồi thôi.”

“Thừa biết cái gì?” Nicholas hỏi lại cộc lốc.

“Thì biết việc anh thấy cô ta có vấn đề ấy.”

“Tôi không thấy vợ tôi có vấn đề gì hết Pamela ạ.” Anh lạnh lùng trả lời.

“Vậy là anh sẽ không thừa nhận hở? Anh thật tốt bụng Nicky à, nhưng không được thông minh cho lắm.” Cô ta thở dài. “Anh có thể tưởng tượng ra sự khuấy động anh đã tạo ra chứ. Không phải ngày nào cũng có một trong những quý ngài độc thân đáng chọn nhất lại kết hôn, và ngay sau đó gần như bỏ rơi cô vợ mình ở nhà thờ. Người ta còn đồn rằng một trong số đám chú bác của quý cô Reggie đã phải lôi anh đến với cô ta bằng dây xích nữa kìa.”

Không dễ gì Pamela mới nhận ra rằng cô ta vừa ghi điểm. Chỉ có sự căng thẳng ở nắm tay anh cho thấy cơn giận của anh. Cô ta đã muốn anh phải nhảy lên về tức giận cơ. Pamela cảm hận người đàn ông này hơn bất cứ người tình nào của cô trước đây. Cô ta đã từng lập những kế hoạch nghiêm túc dành cho Nicholas Eden, và anh là người đã đạp đổ chúng không thương tiếc. Tên vô lại chuyên tán gái chết dẫm. Cô ta đã hơn cả vui mừng khi cuối cùng anh cũng phải cưới một cô vợ không hề hợp với anh.

“Cái lời đồn đặc biệt ấy rất vô lý Pamela ạ.” Nicholas nói rần rở. “Tôi trở về Anh với sự thấp túng của James Malory đơn giản là vì ông ấy thật tốt bụng đã đưa ra lời mời tôi đi cùng tàu khi ông ấy thấy tàu tôi mắc cạn ở Tây Ấn. Và,” anh nói tiếp thật nhanh trước khi cô có thể nói điều gì. “Tôi ghét phải làm cô thất vọng, nhưng là công việc đã khiến tôi rời khỏi vợ mình sau khi cưới. Một công chuyện khẩn ở một điền trang trên đảo đã khiến tôi đi ngay không chờ được.”

“Người đàn ông nào khác sẽ mang cô dâu đi cùng, kéo dài tuần trăng mật hay cái gì đó kiểu thế,” cô ta ngắt lời anh. “Lạ thay, anh lại không nghĩ đến điều đó đây.”

“Lúc đó tôi không đủ thời...” Anh bắt đầu nói nhưng cô đã mỉm cười và đứng lên rời đi.

“Dù sao cũng thật thú vị khi quan sát hai người. Thật kỳ lạ là anh lại thích ‘giải trí’ sớm như thế này sau đám cưới của mình.”

“Buổi họp mặt nho nhỏ này có phải ý của tôi đâu.”

“Đúng, mẹ anh đã gửi giấy mời, nhưng anh cũng ở đây đấy thôi, nên em nghĩ chắc hẳn anh muốn tiệc tùng. Ừm thì họ cũng nói là cách tốt nhất để bớt nhàm chán là tổ chức tiệc tùng mà. Em chỉ hi vọng anh không nghĩ đến việc tổ chức một bữa tiệc CÁ NHÂN giữa HAI chúng ta khi anh để em vào danh sách khách mời thôi. Em không có hứng với những người đàn ông có vợ, nếu anh hiểu ý em.”

Cô ta lướt ra khỏi phòng trước khi anh kịp trả lời. Nicholas vẫn ngồi yên, mắt trừng trừng nhìn cánh cửa phòng. Anh đã bị hạ nóc ao tỉnh bơ, thậm chí trước khi anh kịp làm gì. Đồ trợ trên!

Một cảm giác bảo vệ trào dâng trong anh. Reggie có vấn đề ư, thật tình! Anh rời thư viện với ý định tìm vợ mình và tận lực chăm sóc cô cho tới khi vị khách cuối cùng còn ở nhà anh. Nhưng khi anh vừa ra khỏi thư viện và nhìn về phía sảnh chính, anh thấy Selena Eddington bước ra cỗ xe của mình. Đầu bốc khói, anh chạy đi tìm Miriam. “Tôi thấy thật thú vị khi từng ấy năm bà quan tâm tận tình đến tôi thế cơ đấy.” Anh bảo bà ta. “Thật tận lực làm sao! Tất nhiên điều đó sẽ giúp bà biết chính xác phải mời người nào mà tôi không hề muốn gặp.”

“Đâu có,” bà ta trả lời với một nụ cười mỉm cổ nén. “Thật ra, có rất nhiều nhân vật tốt bụng cảm thấy rằng một bà mẹ thì nên biết con trai mình đang làm gì ở cái chốn Luân Đôn ồn ào này... và cùng với ai chứ. Người không thể tưởng tượng ra bao nhiêu lần ta đã phải giả vờ tỏ ra biết ơn những ý định tốt đẹp đó trong khi ta thậm chí chẳng thèm quan tâm xem kẻ được cho là con trai ta có chết đuối dưới sông Thames hay không nữa là.” Bà ta ném cho anh một cái nhìn đầy ghét bỏ. “VẬY mà, đôi lúc những thông tin đó cũng có ích đấy chứ nhỉ.”

Cơn giận tóe lửa trong mắt anh. Anh quay lại và đi như chạy về phía cầu thang chính, trong khi tràng cười khoái trá của Miriam không ngừng đuổi theo anh.

“Người không thể trốn cả cuối tuần được, quý ngài Montith ạ.” Bà ta gọi theo đầy khinh miệt.

Nicholas không thèm nhìn lại sau lưng. Mụ già đầy thù hận và đen tối này muốn cái quái gì khi mời hai trong số những nhân tình cũ của anh tới nhà thế này? Và lạ Chúa tôi, anh còn bao nhiêu điều bất ngờ nữa đang chờ mình phía trước?

36. Chương 36

Phòng khách khá đông người, hai mươi vị khách của Miriam đã lên thành ba mươi. Phòng nhạc đang mở và âm thanh của ai đó đang chơi đàn hạc phát ra từ đó. Phòng ăn đang mở, cái bàn dài mang vẻ của một bữa tiệc đứng. Những vị khách đi lại từ phòng này qua phòng khác.

Selena Eddington đã có chút thay đổi sau một năm kể từ lúc Reggie gặp cô ta. Đóng bộ trong một thứ đồ viền ren hồng kiểu cách làm Reggie cảm thấy quá đoan trang trong chiếc váy xanh thẫm của mình, Selena có tất cả những người đàn ông bám riết lấy từng lời của cô. Đôi lúc, cô ta quay qua Reggie với một nụ cười hết sức tự mãn.

“Tươi lên nào, cô bạn thân mến. Đúng là bị buộc lại chừng ra trong một ngày.”

Reggie quay lại với Quý bà Whately, một người quen từ mấy năm trước. Bà đang ngồi cạnh Reggie trên ghế sofa. “Cái gì đã bị buộc lại chừng ra vậy?” Reggie hỏi.

“Cô đang gặp những người cũ của chồng cô, có quá nhiều trong số họ.”

“Nếu ý bà là Quý bà Selena – ”

“Không chỉ cô ấy, bạn thân mến. Có bà Công tước đằng kia, và Ritchie lẳng lơ đó, và bà Henslowe, mặc dù Anne Henslowe mới chỉ thử thôi, tôi nghe chừng vậy.”

Đôi mắt Reggie nhảy lên mỗi người phụ nữ mà bà già nhiều chuyện này vừa gọi tên, mở lớn khi chúng rơi xuống Caroline Symonds, nữ Công tước Windfield, một người đẹp tóc vàng cực kỳ lộng lẫy chỉ hơn Reggie vài tuổi. Nữ Công tước đang ngồi kín đáo bên cạnh một người đàn ông gần tám mươi. Ông ta hẳn là ngài Công tước Windfield. Người phụ nữ trẻ đó rõ ràng là khôn khéo làm sao khi phải ở với đức ông chồng già cả, Reggie nghĩ.

Pamela Ritchie, Anne Henslowe, Caroline Symonds, và Selena Eddington. Bốn trong số hàng đồng nhân tình trước đây của Nicholas đang ở trong cùng một phòng với vợ anh! Đây là một đòi hỏi quá cao đấy. Trông chờ cô chuyện trò với họ sao? Hành động như một bà chủ nhà tử tế?

Vừa lúc đó Nicholas xuất hiện, và cô mong mình có thể quắc mắt với anh, nhưng điều đó không nghi ngờ gì. Trong khi cô quan sát, Quý bà Selena nắm lấy cánh tay Nicholas và giữ thật chặt.

“Chuyện đó không làm cô khó chịu sao, bạn thân mến?”

Reggie quay lại và thấy Quý bà Whately đã đi rồi và Anne Henslowe đang ở chỗ của bà. Giờ thì cô lại còn được an ủi bởi một nhân tình cũ của anh sao? “Tại sao chuyện đó làm tôi khó chịu?” Reggie trả lời cứng rắn.

Bà Henslowe mỉm cười. “Đúng là không. Dù sao thì cô ta cũng đã mất anh ấy và cô có anh ấy. Cô ta đã khó chịu về việc đó.”

“Còn cô?”

“Ồ, bạn thân mến. Ai đó đã xâm xì với cô. Tôi đã e ngại việc ấy.”

Đơn giản là Reggie không thể bực tức. Người phụ nữ này cảm thông chân thành, đôi mắt nâu của cô đầy lòng trắc ẩn. Cô ấy không phải hạng tồi tệ. Và quan hệ của cô với Nicholas đã diễn ra khá lâu trước khi Reggie gặp anh.

“Đừng cho chuyện đó ý nghĩ khác.” Reggie mỉm cười.

“Tôi không. Tôi chỉ hi vọng cô cũng không. Cam đoan với cô, cô bạn, rằng Nicholas không bao giờ trở lại cùng món tối lần thứ hai.”

Reggie khúc khích, choáng váng. “Một cách nói thú vị.”

“Và là sự thật, với sự than khóc của những người phụ nữ của anh ấy trước đây. Nhiều người đã cố gắng kéo anh ấy lại, và chẳng bao giờ có may mắn.”

“Cô cũng vậy?” Reggie hỏi thẳng thừng.

“Ồn Chúa, không. Anh ấy không dành cho tôi và tôi biết điều đó. Tôi đã tạ ơn vì một đêm với anh ấy. Nó xảy ra khi tôi mới mất chồng, tôi đã đánh mất sự tỉnh táo của mình và Nicholas đã giúp tôi nhận thấy rằng cuộc đời mình vẫn chưa kết thúc. Tôi sẽ luôn biết ơn anh ấy vì điều đó.”

Reggie gật đầu và Anne Henslowe vỗ nhẹ vào tay cô. “Đừng để chuyện đó làm cô bận tâm, bạn thân mến. Giờ anh ấy là của cô rồi, mãi mãi.”

Nhưng anh không phải là của cô, và anh đã không ở cùng cô sau cái đêm cách đây gần một năm rồi.

Cô cảm ơn bà Henslowe và nhìn quanh tìm Nicholas. Anh không ở đó, và anh cũng không ở trong phòng ăn hay phòng nhạc. Còn lại căn nhà kính, cô lui bước qua phòng ăn và thả bộ một cách yên lặng trong những bức tường kính. Thật ảm áp và tối, chỉ có ánh sáng tới từ những khuôn cửa sổ xa xa từ phòng ăn. Chỉ đủ sáng để nhìn tới chỗ vòi phun nước, và trông thấy chiếc váy xòe ren hồng cùng mái tóc lộn đen của Selena Eddington, cánh tay cô ta ôm cứng quanh cổ Nicholas.

“Cô đang thích thú chuyển tham quan căn nhà này hả, Quý bà Selena?” Reggie bật ra, tiến tới gần họ.

Giọng cô tách họ ra. Selena có đủ duyên dáng để nom lúng túng. Nhưng Nicholas dường như không có chút ần nấn nào. Thực tế, anh quay lại tối sầm trong cơn giận. Thấy sự giận dữ của anh, sự xúc phạm mà Reggie phải chịu trở thành cơn đau nhặng chặt nơi cổ. Thật khờ dại! Anh ta không muốn rời Selena.

Cô quay lại và bỏ đi nhanh hết mức có thể. Nicholas gọi sau lưng cô, nhưng cô chỉ bước nhanh. Một kẻ trượt lạc đời bại! Làm sao cô có thể quá ngu ngốc – quá khờ - để mà hi vọng?

Khi tới phòng dẫn, Reggie dừng lại. Không, cô sẽ không bỏ chạy và giấu mình như thể trái tim cô đã vỡ tan. Người nhà Malory được tạo ra từ sự cứng cõi. Họ không đời nào nhầm lẫn đến mức yêu một người hai lần. Tình yêu không phải là lý do cô có cơn tắc nghẽn trong cổ họng. Thật sự, không, cô bị nghẹn vì cơn giận, đó là tất cả.

Cô bước vào phòng khách lần nữa, nụ cười cô đã đeo hầu như cả ngày giờ quay lại. Một cách bình tĩnh, cô ngồi xuống và tham gia cuộc nói chuyện với Faith và Quý bà Whately.

Nicholas bước vào phòng khách ngay sau khi Reggie ngồi xuống. Anh đưa một cái nhìn tới vẻ mặt điềm tĩnh của cô và trái tim anh chùng xuống. Anh đã mong đợi điều gì? Nước mắt? Nếu ghen tuông, người ta phải quan tâm. Quý bắt Selena xuống địa ngục cho rồi vì đã vòng tay quanh anh và làm anh mất cảnh giác như thế. Cô ta đã biết rằng Reggie ở gần đó? Lúc đầu anh đã không muốn tháp tùng Selena quanh ngôi nhà, nhưng cô ta đã thách thức anh, ngụ ý rằng anh sợ phải xuất hiện cùng cô, thì thầm rằng anh không còn là người đàn ông như trước nữa. Như một kẻ ngốc, anh đã kéo cô ta từ phòng này qua phòng khác, cho cô ta du ngoạn. Ngu xuẩn!

Cô ta muốn xem cái gì đằng sau cánh cửa đóng của căn nhà kính, và bên trong, một đóa hoa đơn trên một cây leo xoắn xuýt đã lọt vào mắt cô ta. Không có gì nhưng cô ta phải có nó. Sau hai lần cố gắng với, cô ta đã nài nỉ ngọt ngào để anh lấy nó. Anh đã đi vì bông hoa chết tiệt đó, rồi ngay khi anh hái nó và quay lại đưa cho cô ta, cô ta đã vòng tay khóa chặt sau cổ anh. Hai giây trôi qua, và rồi Regina lên tiếng. Thật không thể tin nổi, phần tệ nhất của may mắn có thể tưởng tượng ra.

Anh nhìn Regina lần nữa và mắt cô gặp mắt anh. Trong khoảnh khắc trước khi cô quay đi, đôi mắt cô bắn những ngọn lửa xanh vào anh.

Niềm hi vọng của Nicholas chợt vút lên. Anh tươi cười. Cô không quan tâm à? Vậy tại sao cô quá tức giận với anh như thế? Trần đầy quyết tâm, anh tiến lại gần ba phụ nữ trên ghế sofa. “Tôi tham gia được chứ, các quý bà? Với tất cả những trách nhiệm của chủ nhà, tôi đã không có phút nào rảnh với người vợ đáng yêu của tôi.”

“Không có chỗ, Nicholas,” Reggie nói thẳng.

Và đúng là không có, với bộ móng vĩ đại của Quý bà Whately chiếm tới nửa chiếc ghế. Nhưng anh không bị nản lòng bởi chuyện đó hay giọng điệu cứng rắn của Reggie.

Anh nắm cổ tay cô, kéo cô đứng lên, rồi ngồi xuống và lôi cô xuống lòng mình.

“Nicholas!” cô há miệng.

“Đừng có ngượng, em yêu.” Anh tươi cười, giữ chặt cô tại đó.

“Bê bối quá, Đức ngài Montith!” Quý bà Whately thậm chí còn ngượng hơn Regina. “Nếu ngài quá hào hứng muốn gần vợ mình, ngài có thể ngồi chỗ của tôi.”

Bà bỏ đi, và rồi Faith cũng đi, giả bộ đột nhiên hứng thú với một bức họa ngang qua phòng. Reggie vội thoát khỏi lòng chồng mình và ngồi sang cạnh anh. Cô muốn đi khỏi anh, nhưng cánh tay anh vòng qua vai giữ cô trên ghế sofa.

“Đó là – ”

“Yên nào,” anh thì thầm. “Và cười lên, em yêu. Chúng ta đang bị quan sát.” Cô mỉm cười với anh với bờ môi mím chặt và đôi mắt cô nguyên rủa anh. Anh cười thầm. “Đây là cái tốt nhất em có thể làm hả?” Rồi anh nói nhẹ nhàng. “Không có gì đâu, em biết mà.”

Cô không cần phải hỏi ý anh là gì. “Dĩ nhiên là không.” Cô nói lại một cách mỉa mai.

“Thật sự là không. Cô ta đã thử cám dỗ anh và cô ta đã thất bại. Không có gì hơn đâu.”

“Ồ, tôi tin ngài, đức ngài,” cô nói thẳng thừng, giọng cô băng giá.

“Tôi tin ngài bởi vì tôi đã hai lần được biết tới nay rằng những cô nhân tình cũ của ngài không thích ngài vì họ rơi vào danh-sách-cũ. Một trong số mấy người cũ của ngài đã cam đoan với tôi rằng ngài ‘không ăn một món hai lần’. Vì vậy tôi phải tin ngay cả khi đôi mắt nói với tôi điều khác.”

“Em đang ghen.”

“Nhảm nhí!”

Anh nhảu nhở một cách gian tà. “Người đưa tin của em không hoàn toàn đúng, em yêu. Nếu em là bữa tiệc của anh, anh sẽ quay lại lần hai, lần ba và nhồi nhét vào mình cho tới chết.”

“Ồ!” cô thở dồn. “Tôi đang không có tâm trạng thi đỗ, thưa ngài! Chúc ngài ngủ ngon.”

Cô nhảy lên trước khi anh có thể chộp được và rời khỏi phòng. Anh để cô đi, cười với mình. Anh đang bắt đầu nghĩ rằng vụ tụ tập của Miriam là điều cần thiết để kéo vợ anh quay lại. Con chim già đó sẽ chết mất nếu biết bà ta đã giúp anh! Nụ cười của anh rộng hơn. Tâm trạng anh đang trở nên cực kỳ vui vẻ.

37. Chương 37

Làn ánh nắng ấm áp ulla vào các phòng ăn buổi sáng, tất cả đều được mở rộng cửa để tiếp đón đủ hết tất cả khách khứa. Trên chiếc bàn dài là cơ man khay đầy tới ngọn nào là trứng, cá trích muối hun khói, giảm bông, xúc xích, bánh mì nướng các loại, bánh bông lan, bánh cuộn, và sáu loại mứt khác nhau. Ca cao nóng được để sẵn cũng như trà, cà phê, và cục kem sữa. Những người hầu bếp bổ sung đồ ăn vào các khay ngay khi chúng vừa hết thức ăn.

Hãy còn sớm, và nhiều người còn đang ngủ hay đang tự cho phép mình sử dụng chuông ngựa được dự trữ rất tốt để cưỡi ngựa buổi sớm. Reggie cũng đã xuống nhà vì Thomas thức giấc lúc bình minh và sau khi cho cậu nhóc bú, cô không thể ngủ lại được nữa. Gia đình Whatelys đang ngồi ăn sáng cùng với Pamela Ritchie và hầu thớt Windfield. Reggie để cho cuộc trò chuyện của họ lướt qua tai mình. Cô không thể bắt mình đeo cái mặt nạ tươi cười nữa. Những suy nghĩ giận dữ đã theo cô tới tận giường ngủ đêm qua và giờ vẫn chưa buông tha cho cô. Nicholas ở trung tâm đám suy nghĩ đó.

Không phải như thế cô chưa hề biết về kiểu người của anh ta, nhưng quỷ bắt anh ta đi chứ, sao anh ta không thể chờ tới lúc quay lại Luân Đôn rồi hãy bắt đầu trò chơi với một phụ nữ khác? Tại sao anh ta lại ở Silverley nữa chứ? Cô chắc chắn không hề mong anh ta ở lại đây. Và cái mặt cau có của anh ta thật không thể chịu được.

Cô phải rời đi thôi, cô biết thế. Li dị thì không thể nào rồi, nhưng cô không phải sống dưới cùng một mái nhà với anh ta. Cô có thể quay về Haverston. Bác Jason sẽ không phiền đâu.

Nhưng cô lại không có quyền mang Thomas đi khỏi cha nó. Và Tess đã mách với cô rằng Nicholas thường thăm phòng trẻ ít nhất hai lần mỗi ngày, đuổi Tess ra ngoài để anh có thể ở một mình với con trai. Anh ta đã chấp nhận việc Thomas là con mình, chỉ là việc anh ta sẵn sàng thừa nhận điều đó với Reggie hoàn toàn đáng nghi ngờ thôi.

Cô thở dài. Không phải cô từng nói là chẳng cần biết cuộc hôn nhân mình sẽ ra sao, chỉ cần cô không còn phải tiếp tục “kén chọn” một anh chồng nữa sao? Cô thật ngại ngùng một cách ngu ngốc làm sao!

“Cháu yêu, cháu có khách này,” Eleanor thông báo khi bà bước vào phòng, Ngài Dicken Barrett đi ngay sau đó. “Ngài George...? Ôi ta quên mất họ anh ta rồi.”

“George Fowler,” Ngài Barrett đỡ lời.

“À phải, Fowler,” Eleanor đồng ý. “Sayers đã đưa ông ta vào phòng chờ vì căn nhà quá đầy người rồi.”

Sayers đang đứng ở cửa và Reggie nhú mảy để che dấu sự bất ngờ. Cô đứng lên. “Phòng chờ không thích hợp với George. Đưa ông ta vào thư viện ấy. Giờ này hẳn nơi đó đang vắng người. Và nhớ mang trà lên nhé.” Cô cho Sayers lui với một cái gật đầu rồi quay lại phía Eleanor. “Dì nên ngủ muộn hơn chứ Ellie, nếu dì còn mệt.”

“Ta không sao cháu yêu. Chúng ta đã đi ngủ muộn thật, nhưng ta thấy khá thoải mái.” Mắt bà gặp mắt ngài Barrett một thoáng. “Ta sẽ tỉnh như sáo một khi uống trà xong. Cháu biết người tới thăm này chứ?”

“Có ạ.” Reggie trả lời. “Nhưng cháu không thể hiểu anh ấy làm gì ở đây.”

“Nếu thế cháu nên ra xem sao. Dicken và dì sẽ ăn một chút trước khi tiếp tục cưỡi ngựa.”

Eleanor cưỡi ngựa sao? Có ai tưởng tượng nổi không! “Cháu không biết là dì thích cưỡi ngựa đấy Ellie.”

“Ồ có chứ. Nhưng sẽ vui hơn nếu cháu có ai đó đi cùng.” Bà nghiêng đầu lại gần cô và thêm. “Cháu và Nicholas nên thử xem.”

Reggie trả lời qua loa rồi rời phòng.

George Fowler đứng dậy khi thấy cô bước vào thư viện, rồi bước tới để cúi đầu trên bàn tay cô. Cô đã quên mất George là một người đàn ông trẻ đẹp trai vui vẻ ra sao, với những lọn tóc nâu sáng và bộ râu quai nón gần như được cạo sạch, đôi mắt xanh lá cây sẫm màu và thân hình cân đối. Anh hơi thấp... Không, không hẳn thế. Cô không nên so sánh mọi người đàn ông với Nicholas mới phải. ()

“Tôi cho là tôi đã tới không đúng lúc,” Anh xin lỗi. “Cậu bé giúp tôi mang ngựa đi cứ lầm bầm là không đủ chỗ cho con ngựa nào nữa trong chuồng ngựa của các vị.”

“Đúng là hơi chật chội, nhưng với tôi thì hoàn toàn không sao.”

“Nhưng em còn có khách phải tiếp...”

“Không sao,” cô trấn an anh. “Đây là buổi tiệc của mẹ chồng tôi ấy mà, bà ấy lên kế hoạch trước khi chúng tôi về. Gần hết bọn họ là khách của mẹ chồng tôi... và chồng tôi... Và chỉ vài người dậy giờ này thôi. Anh ngồi đi George.” Họ ngồi đối diện nhau. “Anh cứ ở lại nếu muốn. Anh chắc phải biết hết mọi người ở đây, và tôi chắc là chúng tôi sẽ tìm được cho anh một chỗ ngủ, nếu anh không ngại ngủ cùng phòng ai đó.”

Anh toét miệng cười vui vẻ. “Tôi sẽ đồng ý đấy, nếu tôi không được mẹ tôi vờ tôi. Bà đang đi nghỉ ở Brighton và tôi nghĩ tôi có thể ghé qua thăm em trên đường, xem em sống ra sao.”

Reggie mỉm cười với anh. Anh đã đi cả một quãng đường vòng xa để thăm cô. “Đã lâu rồi nhỉ, phải không?” Cô mở lời vui vẻ, nhớ lại anh đã rất đáng yêu ra sao.

“Lâu ơ là lâu ấy chứ,” Anh nhấn mạnh.

Hallie mang trà lên và Reggie rót mời anh.

“Mẹ anh sao rồi George?”

“Vẫn khỏe như thường, nếu tính theo tình trạng của bà ấy.” Anh nói với một cái nhăn mặt như thể anh trông chờ sẽ bị quật tởm khi đến Brighton. “Cả gia đình đều khỏe. Nói tới gia đình, tôi gặp cậu Anthony của em tuần trước. Ông ấy trông hơi nhăn nhó vì điều gì đó thì phải. Gần như là đập nhau với một gã khác chỉ vì hấn lỗ đụng vào ông ta.”

Reggie biết điều đó nghĩa là gì. Một tuần trước là khi Anthony biết Nicholas đã về.

“Cậu Anthony cũng có lúc cáu gắt mà, dù may là không thường xuyên lắm.”

“Em thì sao?” Mặt anh chợt nghiêm chỉnh lại.

“Cáu gắt ư George? Chẳng phải ai cũng có sao?”

“Em không buồn khi bị chôn vùi ở thôn quê sao? Tôi thì sẽ chết mục sau một tuần mất.”

“Tôi yêu Silverley. Và tôi luôn thích đồng quê hơn...”

Anh trông rất thất vọng. “Tôi đã nghĩ có lẽ em... không hạnh phúc ở đây. Người ta có nghe đồn nhiều chuyện.” Anh ho khẽ. Có phải anh đang bối rối không nhỉ?

“Vậy thì người ta nên bịt tai lại.” Cô rầy anh. “Tôi đang hạnh phúc George ạ.” Nhưng cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

“Em có chắc không?”

“Cô ấy đã nói rồi còn gì Fowler.” Nicholas lạnh lùng lên tiếng ở cửa vào. “Và rõ ràng đó là điều anh muốn biết khi tới đây, tôi sẽ rất vui khi anh an lòng biến đi giùm.” (có ng ghen)

Reggie nhảy dựng lên. “Kìa Nicholas!”

“Không sao đâu Reggie,” George nói nhanh và đứng lên.

“Là Quý bà Montith, anh bạn già ạ,” Nicholas nói mềm mỏng, mắt rục lên. “Anh sẽ nhớ được điều đó mà, phải không nào?”

Reggie không thể tin nổi. “Anh không phải đi đâu cả George ạ, thật mà.”

“Ồ có chứ, tôi đề nghị đấy.” Nicholas quay lưng và đi về sảnh lớn. “Sayers! Quý ngài đây sẽ khởi hành.”

Reggie đỏ bừng mặt lên. “Tôi xin lỗi George. Thật không có lời biện hộ nào cho việc bắt nhả thế cả.”

“Đừng lo chuyện đó.” George cúi người xuống tay cô, phớt lờ trong một chốc người đàn ông bắt khuất đang chờ ở cửa chính. “Thật vui khi được gặp lại em dù ngắn ngủi.”

Reggie chờ đứng hai giây sau khi George khuất sau cánh cửa trước khi hét lên giận dữ, đôi mắt màu ngọc cobalt của cô lóe lên khi nhìn Nicholas. “Sao anh dám làm thế? Tôi có ném đám đi thỏa của anh ra cửa không nào? Có không?” Cô hầu như chỉ ngừng một chút để thở. “Ngài thật không thể chịu được, thưa ngài!” Cô gào lên. “Đây là một điều luật vô lý nữa của ngài chẳng? Đầu tiên ngài từ chối không cho gia đình tôi tới thăm, và giờ tới bạn của tôi cũng không được chào đón nốt!”

“Tôi sẽ không gọi người tình cũ của mình là bạn đâu!” anh đập lại.

“Anh ấy không phải người tình cũ của tôi. Và anh nói hay ghê, với bốn trong số người tình cũ CỦA ANH đã ngủ đây đêm qua. Và chắc hẳn anh đã ở cùng một trong số họ chẳng? Hay nhiều hơn một người!”

“Nếu em ngủ cùng tôi đêm qua hẳn em đã biết tôi ở đâu rồi.”

Miệng cô mở to ngỡ ngàng và rồi ngậm chặt lại giận dữ. Ngủ cùng anh ta sau khi bắt gặp anh ta với một người đàn bà khác ư? Anh ta đang cố tình trêu tức cô đây mà. Ừ thì anh ta đã thành công khi khiến cô giận dữ rồi đấy.

Cô so vai lại. “Thái độ đáng hổ thẹn của ngài đã khiến tôi quyết định thưa ngài. Tôi từ chối sống thêm một ngày nữa với một tên cục mịch vô học như thế. Tôi sẽ về nhà.”

Điều này khiến Nicholas mất bình tĩnh. “Đây là nhà của em mà Regina.”

” Nó đã từng là nhà tôi, nhưng anh đã khiến tôi không chịu được nữa. ”

” Em sẽ không đi đâu hết. ” Anh nói dứt khoát.

“Ngài không ngăn được tôi đâu.”

” Tôi sẽ làm được điều đó. Cứ chống mắt mà xem ! ”

Im lặng bao trùm. Họ nhìn nhau trừng trừng và Regina bỏ đi.

Vai Nicholas trĩu xuống. Cái quái quỷ gì khiến anh mất trí thế cơ chứ ? Anh đang định kéo cô lại trở về cô của ngày xưa và rồi dụ dỗ cô vào giường anh đêm nay. Mọi thứ sẽ trở nên đúng vị trí của nó vào ngày mai. Có chuyện chết tiệt gì với anh cơ chứ? Cô nói đúng, thái độ của anh thật đáng hổ thẹn, và anh thậm chí bắt đầu không hiểu nổi mình nữa rồi.

38. Chương 38

Cánh cửa bật mở với một tiếng rầm lớn. Reggie giật mình từ trên chiếc ghế ngồi trang điểm, cái lược vẫn đang neo trên tóc cô.

“Cái gì? Vẫn chưa gói ghém rương à?” anh lên giọng.

Reggie chậm rãi đặt lược xuống. “Anh là đồ xảo quyệt, Nicholas.”

“Không hẳn, em yêu. Chỉ đủ để nhận ra rằng anh đang cắm đầu chống lại một bức tường đá mà không lý do.”

“Anh đang nói năng lung tung.”

Anh đóng cửa lại, tựa người vào nó, đôi mắt hổ phách của anh dừng trên mặt cô. “Hãy xem xét chuyện này. Ngôi là của anh. Căn phòng là của anh. Vợ là của anh. Anh không cần thêm quyền nào nữa để đưa cô ấy lên giường.”

“Không giận chứ, em yêu,” anh trấn áp.

Cô lạnh nhạt cảnh báo, “Tôi nghĩ tốt hơn anh nên rời khỏi đây trước khi – ”

“Em sẽ kêu lên hả, em yêu? Làm mấy người hầu và những vị khách chạy lên? Họ không dám xâm phạm đâu, em biết đấy. Em sẽ phải chịu đựng sự ngượng ngùng cực kỳ vào ngày mai.”

Anh đang mỉm cười với cô, đồ thô lỗ. “Anh sẽ không có theo ý mình đâu, Nicholas Eden.”

“Vậy mà anh sẽ có,” anh chữa lại với vẻ thú vị. “Và chúng ta không có cơn kích động nào.”

“Khi tôi kích động,” cô nói qua kẽ răng, “anh sẽ biết.”

“Thật tốt là em quá tỉnh táo, em yêu. Giờ thì, sao em không cởi bộ đồ xinh đẹp em đang mặc?”

“Sao anh không đi – ”

“Quý bà!” anh có vẻ sốc. “Nếu em không thể lễ độ - ”

“Nicholas!” Reggie hét lên trong cơn giận dữ. “Tôi không có tâm trạng nào cho sự vô nghĩa.”

“À, nếu em đang vội, em yêu, anh sẽ giúp đỡ.”

Anh bắt đầu hướng tới cô, và cô lao qua cái giường rộng, để nó nằm giữa họ. Anh tiến tới, vòng qua giường.

“Đừng đến gần hơn.” Cô nói từng từ. Nhưng anh tiếp tục.

Reggie nhảy lên giường và lăn qua nó. Cô nhìn lên và thấy gương mặt tươi cười của anh. Anh đang thích thú cuộc săn đuổi.

“Tôi muốn anh ra khỏi đây ngay!” Giọng cô vỡ ra với cơn giận dữ.

Anh lại gần giường, cúi đầu tránh những dải màn đập xuống, và cô chạy tới cửa. Tiếng động do Nicholas nhảy xuống giường làm cô đổi hướng. Ở đằng sau cái ghế dài kiểu Nữ hoàng Anne sẽ an toàn hơn.

Nicholas đã tới cửa, khóa nó, rồi để chìa khóa lên rìa cửa trên, rõ ràng là ngoài tầm với của Reggie.

Reggie nhìn nơi gờ cửa cô không thể với tới, rồi quay lại nhìn Nicholas. Cô giật lấy một quyển sách từ cái bàn bên cạnh và ném anh. Anh lạnh lẽo tránh sang, cười nỗ lực của cô, và cởi áo ngoài của mình.

“Nếu anh cứ tiếp tục, Nicholas, tôi thề rằng tôi sẽ cào mắt anh ra đấy!”

“Em có thể thử, em yêu.” Anh mỉm cười. Anh tiến tới cái ghế dài và kéo cô ra từ đằng sau, giữ cô thật kiên quyết.

“Nicho – ”

Đôi môi anh làm cô yên lặng. Một khoảnh khắc sau đó anh thả cô lên giường và ấn cô vào nệm bằng thân thể to lớn của anh. Miệng anh ngấu nghiến miệng cô, không cho cô thở nổi, để có thể xỉ vả anh. Những ngón tay cô đang nắm chặt tóc anh không thể đẩy đầu anh ra, cô cũng không thể đánh bật anh. Cô cắn môi anh, và anh nghiêng đầu ra, nhả nhử với cô.

“Em không muốn làm thế, em yêu. Làm sao anh có thể hôn em một cách đúng đắn nếu em là một khúc gỗ trơ ra vậy?” Cô giật tóc anh đầy hằn học và anh gầm gừ, “Anh nên chúc rượu em lần nữa. Em sẵn lòng hơn nhiều khi em bị gạt.”

Khi anh hôn cô lại, đôi mắt Reggie mở lớn. Chúc rượu cô? Nó không phải là một giấc mơ! Anh thật sự đã làm tình với cô trong đêm đó ở quán trọ. Và anh đã lên kế hoạch như thế! Anh đã muốn cô đủ để lừa gạt cô... muốn cô đủ để tiếp cho cô quá nhiều rượu... muốn cô.

Chúa ơi, những cảm xúc đó đang vỡ òa trong cô lần nữa. Làm sao cô có thể chống lại?

Anh nhìn cô, mắt anh nồng cháy. “Ồi, em yêu,” giọng anh khàn khàn, “hãy yêu anh. Yêu anh như em đã làm trước đây.” Anh thì thầm đầy khao khát, và sự phản kháng của cô vỡ nát. Bỗng nhiên cô hôn anh trở lại với tất cả đam mê cô đã có. Cô không còn là đá nữa. Cô sinh động và say mê, niềm khao khát của cô chìm trong lửa.

Những ngón tay cô đổi hướng, kéo đầu anh xuống. Những lời rên rỉ hài lòng của anh vang lên trong tai cô như âm nhạc. Nicholas muốn cô... thật sự muốn cô. Đó là ý nghĩ cuối cùng của cô trước khi không thể suy nghĩ gì thêm nữa.

39. Chương 39

“Chào buổi sáng, em yêu.” Răng Nicholas nhay nhay môi dưới của Reggie một lúc. “Có ai nói với em rằng em trông y như một bức tranh rồi tung khiến người ta say mê vào lúc bình minh chưa?”

Cô toét miệng cười tinh quái. “Meg là người duy nhất nhìn thấy em vào lúc bình minh từ trước tới giờ, và bà ấy hẳn sẽ không nói những điều không tốt cho đầu óc của một thiếu nữ đâu.”

Nicholas cười phá lên, ôm cô lại gần hơn. “Bà Meg không thể khuất phục được của em không khoái anh chút nào, em biết đấy, và anh không thể hiểu nổi tại sao.”

“Anh là một gã không thể chịu đựng nổi, anh biết điều đó mà.”

“Nhưng là một gã không thể chịu đựng nổi và rất đáng yêu đấy chứ.”

Cô cười phá lên.

Thật là tuyệt vời khi được đánh thức kiểu này, Reggie nghĩ thầm, rúc vào gần bề dài cơ thể cứng rắn của chồng mình thêm chút nữa. Và cô không hề mệt chút nào, dù cho cô đã được “yêu” một cách đam mê tới tận gần sáng. Không hề mệt mỏi. Và cảm thấy tuyệt vời. Cô có lẽ nên nài nỉ anh “bắt ép” cô nhiều hơn chẳng.

Tiếng khóc rên rỉ của Thomas là điều duy nhất có thể quấy rầy cảnh thơ mộng của bọn họ, và chỉ một lúc là cô nghe thấy nó.

“Anh đang tự hỏi bao giờ thằng bé mới thôi làm thế.”

Reggie mỉm cười với anh. “Có lẽ em nên đi xem con ra sao.”

“Em sẽ nhanh chóng quay lại chứ?”

“Hầu như là chắc chắn thế, thưa ngài.”

Khi Reggie quay lại phòng ngủ khoảng hai mươi phút sau, nó trống rỗng. Cô tìm trong phòng khách và rồi sang cả phòng ngủ của Nicholas. Cả hai phòng đều vắng bóng người. Cô quay lại phòng mình và chờ. Anh không xuất hiện.

Anh đi đâu rồi nhỉ? Và tại sao lại đi? Liệu có phải anh lợi dụng cô, và rồi lại đối xử với cô như chưa có gì xảy ra chăng? Nhưng cô đang kết luận vội vã rồi. Phải có một lời giải thích thấu đáo cho sự biến mất của anh chứ.

Reggie chạy vụt qua Meg với đám đồ cá nhân của cô trong tay, và gần như bay ra khỏi phòng mình, xuống cầu thang. Có tiếng nói từ phòng ăn sáng khiến cô đi tới đó. Ở cửa ra vào, cô ngừng phất lại, bất thần lạnh cả người. Nicholas, chỉ mặc có quần dài và một chiếc áo khoác ngắn mặc trong nhà bằng nhung xanh, đang đứng ở bàn đựng đồ ăn. Anh quay lưng về phía cô, cũng như Selena Eddington vậy. Selena đứng cạnh anh, gần tới nỗi vai cô ta chạm vào cánh tay anh. Đầu anh đang nghiêng về phía cô ta và Selena đang cười thành tiếng với những gì anh đang nói.

Lửa giận đỏ rực lóe trước mắt Reggie. “VẬY là tôi đang... quấy rầy hai người một lần nữa ư?”

Họ cùng quay lại. Không có ai khác trong phòng, thậm chí không có cả người hầu, vậy mà Nicholas không hề trông ngượng ngập chút nào.

“Em không cần xuống đây em yêu.” Anh mỉm cười. “Anh đang lấy một khay đồ ăn mang lên phòng cho em.”

“Tôi chắc là anh đang làm thế.” Cô trả lời lạnh lẽo, mắt dán vào Selena. ” Thưa bà, xin vui lòng đóng gói đồ đạc của bà và biến khỏi nhà tôi trước buổi trưa. ”

Vẻ mặt đỏm dáng của Selena lập tức chuyển sang bị xúc phạm. ” Cô không thể làm vậy được. Phu nhân Miriam mời tôi kia mà. ”

” Phu nhân Miriam không phải là nữ chủ ở đây. Tôi mới là nữ chủ nhân. Và người nhà Eden chúng tôi rất nổi tiếng với việc đuổi người khác ra khỏi nhà. ” Nói xong những lời đó, Reggie quay lưng lại bỏ đi.

Nicholas đuổi kịp cô ở sảnh lớn, kéo tay cô lại. ” Cái quái gì vừa xảy ra thế hả ? ”

” Bỏ tôi ra ! ” Cô rít lên, vùng vẫy để rút tay ra. Lần này anh giữ cả vai cô.

“Vào đây.” Anh kéo cô vào phòng thư viện và đóng sập cửa sau lưng họ. “Em điên rồi à?”

“Ừh tôi phát điên rồi, khi tin rằng anh đã thay đổi!” Cô nói.

“Ý em là gì?”

“Giường của tôi còn ấm mà anh đã bỏ đi tìm cuộc chinh phục mới sao! Ừ, cứ quyến rũ bao nhiêu đàn bà cũng được, nhưng đừng bao giờ đùa giỡn với tôi nữa thưa ngài!”

“Em tin là anh còn muốn được người đàn bà nào nữa sau đêm qua ư?” Anh trả lời, thật sự là không tin nổi. “Những gì em vừa thấy thật ra là chẳng có gì cả. Selena chỉ vô tình ở đó khi anh xuống lấy đồ ăn sáng cho em thôi. Anh muốn mang đồ ăn cho em, nếu em nhớ, để em không cần phải rời phòng mình sáng nay.”

“Anh có cả một lâu đài toàn người hầu để đi lấy đồ ăn kia mà!” Cô chỉ ra.

“Họ bị trưng dụng bởi toàn bộ đám khách khứa rồi còn gì. Anh có thời gian làm việc đó vì anh đang đợi em quay lại.”

“Tôi không tin anh.”

Anh thở dài chán nản. “Thật vô lý quá đi Regina. Em chẳng có lý do nào để nổi nóng thế cả, và càng không có lý do nào đuổi Selena đi cả. Anh đã bảo cô ấy rồi.”

“Anh không làm thế chứ!”

“Nếu em làm ơn xem xét lại việc em vừa cư xử nực cười ra sao...”

Lửa lấp lánh trong mắt cô khiến anh ngưng lại. “Tôi sao? Ừh tôi đoán là nực cười thật. Tôi cũng thật là ngốc nghếch và là một con nhóc ngu xuẩn bậc nhất nữa. Còn ngài, thưa ngài, là đồ con hoang, lúc nào cũng

thế. Ngài không chịu được việc một bà bạn của mình phải rời đi ư? Vậy thì cứ đi mà để cô ta ở lại. Để cô ta chuyển hẳn vào ở cũng được, vì thật ra, tôi sẽ không ở đây mà nhìn nữa đâu. Và nếu ngài ngăn cản tôi đi, tôi sẽ... bắn chết ngài!”

Mặt anh tối lại trong cơn giận dữ, nhưng cô quá bận rộn với việc bùng nổ những gì kìm nén những tháng qua nên không nhận ra anh đang giận dữ tới mức nào. Và khi anh quay lưng bỏ đi không một lời đáp trả, cô chạy lại chặn trước mặt anh không cho anh đi. “Sao anh dám bỏ đi khi tôi còn đang cãi nhau với anh!”

“Còn gì để nói nữa thưa bà?” Anh cay đắng nói. “Cuối cùng bà cũng chịu mở miệng nói điều đó rồi. Tôi không thể tự bào chữa được nữa, bà thấy đấy.”

Câu đó khiến cô sôi lên sùng sục. Thậm chí còn không thèm nói quanh co hay xin lỗi nữa chứ.

“Anh... thừa nhận là anh vẫn muốn cô ta thật sao?”

“Muốn ai cơ?” Anh gầm lên. “Tôi đang nói về cái sự là con hoang của mình kìa, tất nhiên rồi. Tôi đã cố giúp em nếu em còn nhớ. Tôi đã làm hết sức để tránh cho em phải cưới một gã con hoang kìa mà.”

“Nhưng anh có thể thay đổi mà.” Cô nạt lại nóng nảy.

“Làm sao em có thể thay đổi việc mình được sinh ra thế nào cơ chứ?” (Ông nói gà bà nói vịt)

“Sinh ra?” Cô nhú mồm. “Có chuyện gì với anh thế Nicholas? Tôi đang nói về thái độ cư xử của anh kìa. Anh là đồ con hoang!”

Một sự im lặng đầy căng thẳng, và rồi anh hỏi. “Miriam chưa nói với em sao? Bà ta chưa hề để lộ bí mật đen tối của tôi sao?”

“Anh đang nói cái quái gì thế?” Reggie hỏi lại. “Tất nhiên là Miriam có nói với tôi về chuyện anh sinh ra thế nào. Bà ta đầy hoan hỉ khi kể cho tôi chuyện đó. Thế thì có liên quan gì tới mọi việc? Nếu anh hỏi tôi, tôi nghĩ anh phải mừng khi bà ta không phải mẹ mình mới đúng.”

Câu nói đó đập vào anh như một tiếng sấm giữa trời quang. “Ý em là... em không để tâm chuyện đó sao?”

“Để tâm ư? Đừng có vô lý thế chứ.” Cô nói. “Tôi có hai người anh em họ đều là con hoang. Mà điều đó có khiến tôi yêu quý họ ít đi chút nào không? Tất nhiên là không rồi. Việc anh sinh ra thế nào đâu phải lỗi của anh?” Cô hít một hơi dài và nói tiếp. “Anh, thưa ngài Montith, có cả một núi tội lỗi mà chẳng cần tới cái điều nhỏ nhặt đó nữa kìa. Tôi chịu đủ việc làm vợ nửa vời rồi. Và ý tôi là thế đấy. Tôi sẽ không ở đây mà nhìn anh nổi lại những mối quan hệ xưa cũ đâu. Nếu tôi còn thấy anh với người đàn bà đó một lần nữa, tôi thề là tôi sẽ sử dụng một cách thành thạo những bài học mà bác Connie đã dạy và bầm hai người các anh ra từng mảnh cho xem!” (eo ơi, ghen dữ chưa kìa...)

Anh không, và không thể nào ngừng cười thành tiếng được. Và điều đó quá đủ để khiến Reggie hét lên. Đúng lúc đó thì Eleanor bước vào.

“Có chiến tranh trong này hở các cháu yêu của ta? Hay chỉ là một cuộc tranh luận gia đình thôi?”

“Gia đình ư?” Reggie hét lên. “Anh ta còn không biết anh ta là một phần của gia đình nữa kìa. Anh ta thích độc thân hơn. Anh ta cho rằng anh ta vẫn còn độc thân ấy chứ.”

Nicholas nắc lên vì cười nhiều. “Không phải đâu.”

“Đi đi mà giải thích cho anh ta ấy đi Ellie.” Reggie nói tiếp. “Bảo với anh ta là đi mà chọn một kiểu sống thôi. Hoặc làm chồng đúng nghĩa, hoặc là chẳng gì cả.”

Reggie phóng ra khỏi phòng và đóng sầm cánh cửa sau lưng. Nhưng chỉ đi lên được nửa cầu thang thì những lời anh ta nói vọng lại trong đầu cô khiến cô suýt vấp ngã. ‘Tôi đã làm hết sức để tránh cho em phải cưới một gã con hoang kìa mà.’

Cô sững người, mắt nhìn vào khoảng không. Liệu đó có phải nguyên do của mọi thái độ cư xử tồi tệ của anh ta từ trước tới giờ không nhỉ? Sao cô không nghĩ tới điều đó khi Miriam làm như vô tình để lộ thông tin đó ra? Có thật Nicholas tin là cô không thể chịu được việc cưới một gã con hoang không?

Ôi gã chồng ngu ngốc tội nghiệp của cô! Reggie ngồi xuống bậc thang và tới lượt cô cười phá lên từng tràng không dứt.

40. Chương 40

Tối hôm đó bữa ăn lạnh được phục vụ trên thềm sau nhà để phù hợp với những trận Croke đang diễn ra. Reggie mang Thomas xuống dưới chơi đùa trong ánh chiều tà. Với một tấm chăn lớn trải ra phía dưới, thằng bé thích thú nghiêng đầu hướng về phía những âm thanh bé thấy thú vị. Tất cả những người khách đều tới gặp người thừa kế mới của Montith.

Chỉ có vài vị khách của Miriam ở lại đêm nữa tại Silverley. Hầu hết họ đều rời đi chiều hôm đó, bao gồm cả Selena Eddington. Hoặc Nicholas có nói gì lại với cô ta hoặc cô ta đã nghĩ khôn ngoan thì nên đi, Reggie không biết nữa.

Pamela Ritchie tới nhìn Thomas. Một người phụ nữ không vui vẻ gì. Nếu cô ta không cẩn thận, sự bất mãn đó sẽ trở nên thường trực.

Reggie không thấy đau khổ chút nào khi Nicholas và Anne Henslowe cùng tham gia trận Croke cùng nhau. Họ đứng sát sườn trong khi chờ đến lượt và cười với nhau, nhưng Reggie không bận tâm. Thái độ của cô cần phải, cô nghĩ, thể hiện chút gì đấy để đáp lại tất cả những nụ cười tươi tắn và những cái nháy mắt mà Nicholas đã dành cho cô trong suốt buổi chiều. Như thể là họ chia sẻ một chuyện hài riêng tư, nhưng họ không nói một lời từ khi chạm mặt nhau trong bữa ăn. Thậm chí khi đó, anh chỉ nhìn cô để bắt đầu cười.

Anh là người đàn ông hạnh phúc. Reggie nghĩ cô biết tại sao, và sự ngờ vực chỉ làm cô cũng hạnh phúc như anh.

Mặt trời bắt đầu nghỉ ngơi, và phô bày màn trình diễn kỳ diệu của màu sắc. Thomas đã ra ngoài đủ cho một ngày, và đang trốn quanh tấm chăn với nhiều hăng hái hơn, một dấu hiệu rõ ràng là bé đói.

“Thật yên bình khi ở đây vào giờ này,” Eleanor nói điềm đạm. “Dì sẽ nhớ cháu và anh chàng bé nhỏ này đấy.”

“Dì không nghĩ đến chuyện đi đấy chứ?” Reggie ngạc nhiên hỏi.

“Cháu không cần dì ở đây nữa, cháu yêu.” Cả hai người họ đều biết rằng bà ở lại đây chỉ để giúp Reggie thoải mái hơn trong cuộc hôn nhân của mình. “Dickens bảo dì là Rebecca đã không còn chút gì của một bà già cay nghiệt từ khi đi đi. Dicken cũng nhớ dì nữa. Và, phải nói thật là, lần vắng mặt khỏi Cornwall khá lâu này cũng đã mở mắt dì ra.”

“Sao, Eleanor, dì và Dicken là...?” Reggie hỏi, thích thú.

Eleanor mỉm cười. “Ông ấy đã hỏi cưới dì nhiều lần trong bốn năm vừa rồi. Dì nghĩ rốt cuộc thì dì đã sẵn sàng để suy nghĩ nghiêm túc.”

“Tuyệt! Dì sẽ để Nicholas và cháu tổ chức tiệc cưới nhé, hay Rebecca muốn làm?”

“Dì sợ là Rebecca sẽ đòi,” Eleanor cười. “Bà ấy đã vun vén Dicken cho dì nhiều năm rồi.” Thomas ê a, yêu cầu sự chú ý. “Muốn dì mang cậu nhóc này lên không, cháu yêu?”

“Không ạ trừ khi dì cũng có thể xoay sở để cho bé ăn luôn.” Reggie mỉm cười ranh mãnh.

“Quay lại nhanh nhé. Nicky đã dán mắt lên cháu suốt cả ngày. Dì chắc là nó sẽ đi săn tìm cháu nếu cháu đi lâu.”

“Không miễn là cháu biết cô ấy ở đâu,” Nicholas nói, tiến lại từ phía sau họ. Anh bế Thomas lên. “Vây nhóc này đói rồi hả? Cháu ơi, thằng bé cũng đang ướm sưng này!” Anh nhanh chóng giữ thẳng bé ra xa, và những người phụ nữ bật cười. Reggie quẩn cái chăn nhỏ hơn quanh hông Thomas. “Đó là vài việc chăm sóc trẻ phải làm, và thường xuyên. Đây, để em bế nó.”

“Không, anh sẽ đưa con lên với em.” Nicholas cúi gằm hơn, thì thầm vào tai cô. “Có lẽ, sau khi em xong việc với con, chúng ta có thể có chút thời gian riêng?”

“Trời, thật là một bức tranh đẹp để làm sao,” Giọng nói khô cứng của Miriam vang lên. “Một người cha say mê thằng con hoang của mình. Đàn ông nhà Eden các người là những người cha tuyệt vời, Nicholas. Quá tệ vì các người thiếu khả năng làm những người chồng.”

Nicholas quay ngoắt. “Tôi sẽ không là ngoại lệ, quý bà. Bà, một cách tự nhiên, khó chịu rằng âm mưu kĩ càng của mình đã thất bại không như mong đợi.”

“Ta không biết ý người là gì,” bà ta khinh khỉnh trả lời.

“Thật không? Giờ để tôi cảm ơn bà, trước khi tôi quên mất. Nếu không nhờ danh sách khách mời khác thường của bà, vợ tôi và tôi vẫn bị chia cách. Chúng tôi không vậy nữa. Và chúng tôi phải cảm ơn bà vì sự hòa giải, mẹ à.”

Vẻ mặt Miriam hằn lên cơn điên tiết mà bà không thể dằn lại. “Ta muốn bệnh đến chết để nghe người gọi ta như thế. Và, Nicholas, người không biết danh sách khách mời của ta khác thường đến thế nào đâu,” bà ta cười. “Ta có một ngạc nhiên tuyệt vời dành cho người. Người biết không, bà mẹ thật của người đang ở đây! Không kỳ diệu sao? Vậy sao người không hành động như một kẻ ngốc bằng cách dành thì giờ tới hết tối để hỏi tất cả những quý bà ở đây liệu nó có phải là con điểm đã đẻ ra người không? Chuyện đó sẽ vui lắm đấy.”

Nicholas không thể cử động. Anh quá sửng sốt đến nỗi thậm chí không thể cử động để ngăn Miriam bỏ đi. Trái tim Reggie xoắn lại khi cô bé Thomas từ tay anh, dường như anh không biết cô làm thế.

“Ôi, Nicholas, đừng để bà ta làm anh khó chịu,” Reggie nói dịu dàng. “Bà ta chỉ nói thế vì lòng thù hận thôi.”

“Vậy ư?” Đôi mắt đau khổ của anh gặp đôi mắt cô. “Vậy ư? Ngộ nhờ bà ta đã nói thật thì sao?”

Tuyệt vọng muốn giúp anh, Reggie quay qua Eleanor. Người phụ nữ tái mét. Reggie hiểu, nhưng sự thật chưa bao giờ cần thiết hơn.

“Nói cho anh ấy đi,” cô bình tĩnh nói, và Ellie thở dồn.

“Regina!”

“Dì không thấy sao? Đến lúc rồi.” Cô ôm Thomas chặt hơn và chờ đợi.

Nicholas nhìn từ Reggie sang Eleanor, nỗi đau đớn và sự rối loạn trộn lẫn trên khuôn mặt anh.

“Ôi, Nicky, đừng ghét ta,” Eleanor bắt đầu bằng sự nài nỉ. “Miriam sống trong thù hận, nhưng – nhưng chị ấy cũng đã nói sự thật.”

“Không!” Lời lẽ bật ra khỏi anh. “Không phải dì. Dì sẽ nói nếu – ”

“Ta không thể.” Eleanor đang khóc. “Ta đã hứa với Miriam là ta sẽ không bao giờ đòi con khi chị ấy hứa rằng chị ấy sẽ nuôi dưỡng con như con đẻ.”

“Đó là điều dì nghĩ bà ta đã làm?” anh đau khổ. “Bà ta chưa bao giờ là mẹ cháu, Ellie, thậm chí khi cháu còn là một đứa trẻ. Lúc ấy dì cũng ở đây. Dì biết thế.”

“Phải, và ta lau khô nước mắt cho con và vỗ về những nỗi đau của con và mỗi lần ta lại chết đi một ít. Cha con không muốn con bị mang tiếng là con hoang, Nicky, và ta cũng không. Miriam giữ lời hứa không bao giờ nói ra, vì vậy ta phải giữ lời.”

“Bà ta đã nói với vợ cháu. Và bà ta đẩy cháu qua địa ngục,” anh rít lên với bà.

“Chị ấy đánh giá Regina chính xác. Chị ấy biết điều đó sẽ không đi xa hơn được và nó không hơn.”

“Bà ta luôn luôn đe dọa tiết lộ sự thật.”

“Chỉ là đe dọa, Nicky.”

“Nhưng cháu sống với những đe dọa của bà ta. Chúng điều khiển cuộc đời cháu. Tuy nhiên, thà cháu mang tai tiếng một cách sung sướng nếu cháu có một người mẹ thật sự. Dì không thấy rằng cháu đã dành trái tim mình cho dì trong tất cả những năm đó sao? Tại sao dì không nói cho cháu?”

Cái tai tiếng là con hoang không quan trọng như cuộc chiến này. Cả hai người họ đều biết. Eleanor nức nở, “Tha thứ cho ta,” và chạy vào nhà.

Reggie đặt tay lên cánh tay Nicholas. “Bà ấy sợ nói cho anh biết, sợ rằng anh sẽ ghét bà. Đi theo bà ấy đi, Nicholas. Hãy bình tĩnh lắng nghe và để bà kể cho anh những gì bà đã nói với em. Tất cả những năm vừa qua cũng không dễ gì cho bà ấy.”

“Em đã biết?” anh hỏi đầy vực.

“Từ lúc em sinh Thomas,” cô trả lời dịu dàng. “Bà đã ở với em trong lúc em sinh, và bà muốn em biết lý do thật sự tại sao anh không ở đó. Anh hiểu không, Nicholas, em e là em đã không tin rằng bất kỳ ai có thể quá ngu ngốc khi để tai tiếng là con hoang của anh ta ngăn cản không cho anh ta kết hôn.” Cô mỉm cười với anh. “Em xin lỗi, nhưng em chưa bao giờ hiểu nó có ý nghĩa đến thế nào với anh.”

“Nó không có nhiều ý nghĩa nữa,” anh thừa nhận.

“Vậy đừng phán xét bà ấy quá khắc nghiệt, Nicholas, và hãy nghe bà mà không nổi giận. Làm ơn đi.”

Anh đứng đó nhìn ngôi nhà và cô tiếp tục. “Không phải mọi phụ nữ đều có can đảm nuôi dưỡng một đứa con bất hợp pháp. Dù sao thì hãy nhìn xem anh tệ thế nào. Anh đã quyết định không bao giờ kết hôn bởi vì anh không muốn người vợ phải san sẻ gánh nặng của mình. Anh không nghĩ rằng điều đó không tệ hơn là nhờ mẹ anh sao? Và nhớ rằng Eleanor vẫn trẻ trung như thế nào vào thời gian đó.”

“Em sẽ làm thế, phải không?”

Cô nhún vai. “Vâng, nhưng hãy nhớ là người nhà Malory chúng em đã quen với việc có những người con bất hợp pháp trong gia đình rồi.”

Anh lau bầu.

“Đi đi, Nicholas. Nói chuyện với bà ấy. Anh sẽ thấy bà ấy vẫn là người phụ nữ luôn là người bạn tốt nhất của anh. Từ đầu bà đã là mẹ anh rồi. Giờ thì tới lượt anh lắng nghe nỗi buồn của bà ấy.”

Tay anh khum lấy khuôn mặt cô thật nhẹ nhàng. Thomas đang ngo nguậy trong tay cô, và Nicholas nói, “Cho con trai anh ăn đi, quý bà.”

Reggie mỉm cười khi anh bước khỏi cô, hướng về phía ngôi nhà. Ngang qua bãi cỏ, đôi mắt cô bắt gặp đôi mắt Miriam và cô lắc đầu khi Miriam bắt ngờ quay đi. Miriam có từng thay đổi không?

Cô cọ má mình vào đầu Thomas và bắt đầu đi về nhà. “Đừng lo, thiên thần của mẹ, con sẽ có rất nhiều tình yêu và không bao giờ nhớ bà ấy. Chỉ chờ đến lúc con đủ lớn để nghe về các ông trẻ của con. Ha, một người đã từng là cướp biển, và...”

41. Chương 41

Cánh cửa phòng ngủ Eleanor đang đóng nhưng Nicholas có thể nghe thấy những tiếng nức nở phát ra từ phía trong. Anh lặng lẽ mở cửa. Bà nằm ngang qua giường, đầu giấu trong cánh tay, đôi vai run run thật thảm hại. Ngực anh nghẹn lại đau đớn. Anh đóng cửa và ngồi xuống cạnh bà, ôm bà trong tay mình. “Con xin lỗi, Ellie. Con sẽ không làm dì khóc, không dù là vì bất cứ điều gì, dì biết thế.”

Đôi mắt vàng nâu mở ra ầng ậng nước. Đôi mắt bà quá giống đôi mắt anh. Trời ơi, anh đúng là một kẻ ngốc khi không nhận ra điều này trước đây.”

“Con không ghét ta chứ, Nicky?”

“Ghét dì?” anh lặp lại. “Dì, người đã luôn luôn là niềm an ủi của con, người duy nhất con có thể tuyên bố là yêu con?” Anh lắc đầu. “Dì không thể tưởng tượng được bao nhiêu lần con đã giả bộ coi dì như người mẹ thật của mình khi con còn nhỏ đâu. Tại sao con đã không nhận ra đó là sự thật nhỉ?”

“Con đã không được cho biết.”

“Bằng cách nào đó con nên nhận ra, đặc biệt khi dì không đến đây nữa từ sau khi Cha mất. Con đã luôn tự hỏi tại sao dì lại đến đây. Dì và Miriam gần như không nói chuyện với nhau. Dì đã tới vì Cha, phải không?”

“Mẹ nghĩ con hiểu lắm rồi, Nicky. Cha con và mẹ chỉ ở với nhau một lần duy nhất. Không, mẹ đã tới Silverley chỉ để được gần con. Anh ấy đã gìn giữ hòa bình giữa Miriam và mẹ, để cho mẹ có thể được ở cùng con dưới một mái nhà. Lý do mẹ đã không đến Silverley sau khi anh ấy chết là bởi vì con đã lớn. Con đã đi biển hai năm, và rồi con sống ở Luân Đôn. Hiếm khi con về Silverley, nhớ không?”

“Con đã không thể chịu được việc sống với Miriam,” anh chua chát nói. “Dì đã thấy bà ta cả tuần rồi đấy. Không đời nào thay đổi, Ellie.”

“Con phải hiểu cho Miriam, Nicky. Chị ấy chưa bao giờ tha thứ cho mẹ vì đã yêu Charles, và con là điều luôn luôn nhắc nhở rằng chị đã thất bại với anh ấy.”

“Thế quái nào mà bà ta lại kết hôn với ông ấy?”

Bà mỉm cười do dự, nụ cười của một người mẹ với đứa con búng bình. “Charles hai một tuổi khi anh ấy lần đầu tiên đến gặp Miriam. Chị ấy mười tám, và mẹ, con yêu, mới chỉ mười bốn. Mẹ không đáng chú ý. Anh ấy bị mê hoặc bởi chị, và mẹ bị mê hoặc bởi anh. Mười bốn là cái tuổi dễ xúc cảm, con biết đấy, mà Charles quá đẹp trai và tử tế. Nhưng họ đã kết hôn một năm sau đó.”

“Nỗi bất hạnh của mọi người,” anh nói nhẹ nhàng, “Mọi người.” Nhưng bà lắc đầu.

“Chị đã yêu anh ấy, Nicky, đó là mấy năm đầu trong cuộc hôn nhân của họ. Họ đã rất hạnh phúc. Và hãy hiểu điều này, Nicky. Anh ấy không bao giờ ngừng yêu chị ấy, kể cả khi chị ấy trở nên khó khăn đến thế nào sau đó. Miriam đã sai về chuyện này. Đàn ông họ Eden là những người chồng hiếm có, vì họ chỉ yêu một lần. Nhưng Charles muốn có một đứa con trai, và Miriam chỉ có những lần sẩy thai, ba lần trong nhiều năm. Chuyện đó gây nên tình trạng căng thẳng kinh khủng. Chị ấy đã hoảng sợ vì cố gắng có đứa con trai anh ấy muốn, vì vậy chị bắt đầu bức bối với sự quan tâm của anh ấy. Mẹ e là nỗi sợ đã làm chị ấy quay ra chống lại anh. Tình yêu của chị ấy với anh đã không còn giữ được dưới sự căng thẳng đó. Nhưng anh ấy yêu chị.”

“Lúc đó dì đã ở đây?”

“Phải. Con đã được thụ thai ở đây.” Bà sụp mắt xuống, thậm chí lúc này vẫn thấy tội lỗi vì phản bội chị gái mình. “Mẹ mười bảy tuổi, và mẹ yêu Charles. Họ đã cãi nhau dữ dội vào cái ngày đó bởi vì chị ấy từ chối để anh lên giường mình. Đêm đó anh ấy đã uống say, và nó chỉ... xảy ra, Nicholas. Mẹ còn không chắc anh ấy có biết mình đang làm gì không, mặc dù mẹ biết. Cả hai chúng ta đã hối hận sau đó và thề rằng Miriam sẽ không bao giờ được biết. Mẹ đã quay về nhà, và Charles dành hết lòng mình cho vợ.” Bà thở dài. “Rốt cuộc thì Miriam có lẽ đã vượt qua nỗi sợ hãi việc quan hệ. Họ có thể đã hạnh phúc trở lại.”

“Nhưng con đã tới?”

“Phải,” bà thừa nhận. “Khi mẹ nhận ra rằng mình sẽ có một đứa con, mẹ đã kinh hoàng. Một lần ngã khỏi quy tắc và mẹ đã có thai. Mẹ thậm chí đã nghĩ về việc tự sát. Mẹ không thể nói với cha mẹ mình. Mẹ đã làm mình phát ốm vì lo lắng. Cuối cùng, tuyệt vọng, mẹ đã đến Silverley để đặt tình cảnh tiến thoái lưỡng nan của mình vào tay Charles. Chúa phù hộ anh ấy, anh ấy đã vui sướng! Lúc đầu mẹ đã không thể tin hẳn, nhưng anh ấy đã như vậy. Mẹ đã chỉ nghĩ cho bản thân mình, về chuyện bị hủy hoại, nhưng Charles đã nghĩ về con trước tiên. Điều đó làm mẹ cảm thấy mẹ đã ích kỷ đến thế nào khi muốn từ bỏ con. Tha thứ cho mẹ, Nicky, nhưng mẹ đã nghĩ đó là cách thoát. Mẹ còn trẻ và kinh hãi, và những cô con gái nhà tử tế không có con ngoài giá thú.”

Anh ôm bà vào lòng. “Dĩ nhiên, Ellie. Con hiểu.”

“Ôi,” bà nói tiếp, “Charles muốn có con. Anh ấy đã sẵn lòng phá hủy cuộc hôn nhân của mình để có con. Anh ấy có lẽ đã làm khác đi nếu không vì ba lần sảy thai của Miriam. Anh ấy không chắc rằng chị sẽ cho anh một đứa con hay không. Và mẹ thì có cái thai ba tháng.”

“Vì vậy Miriam đã được biết. ”Anh biết việc ấy quá rõ.

“Chị ấy đã bị chấn động, dĩ nhiên. Chị ấy không thể tin rằng chính người em gái của mình lại làm một việc như thế. Từ ngày đó chị ấy đã ghét mẹ đến thế nào! Và chị ấy cũng ghét Charles nữa, không bao giờ tha thứ cho anh. Cuối cùng chị ấy đi đến ghét con, người duy nhất vô tội trong toàn bộ vụ việc đó. Chị ấy chưa bao giờ trở lại như cũ, Nicky. Nỗi đau khổ lớn nhất của chị ấy là mẹ có thể cho Charles đứa con trai anh ấy muốn. Chị cảm thấy đã thất bại với anh, nhưng chị mắng mỏ anh ấy, và mẹ, vì đã cản trở trước khi chị ấy có cơ hội thử lại. Nỗi đau khổ đó trở thành một con quái vật sau nhiều năm. Miriam không phải luôn giống như chị ấy bây giờ. Mẹ có trách nhiệm, vì mẹ đã có thể ngăn Charles trong cái đêm con được thụ thai. Mẹ có thể, nhưng mẹ đã không làm.”

“Vì Chúa, Ellie, dì đã nói rằng bà ta đã không còn yêu ông ấy từ lúc đó.”

“Mẹ biết, nhưng chị ấy có thể quay lại yêu anh ấy.” Sau một lúc, yên lặng trầm ngâm, bà tiếp tục. “Chúng ta là chị em, nhớ không. Điều đó có ý nghĩa nào đó. Thậm chí chị ấy đã quên đi nỗi oán giận của mình trong suốt thời gian mẹ sinh, vì đó là một ca đẻ khó, và chị ấy đã nghĩ mẹ có thể chết. Mẹ đã có thể yêu cầu chị ấy hứa lúc đó rằng chị ấy sẽ không bao giờ chối bỏ con trước công luận. Mẹ đã hi vọng chị ấy sẽ yêu con, nhưng ngay cả lúc đó mẹ cũng sợ rằng chị ấy sẽ không. Vì vậy mẹ đã bắt chị ấy phải hứa, và chị đã thề. Nhưng chị ấy cũng bắt mẹ hứa rằng mẹ sẽ không bao giờ nói cho con biết mình là mẹ con. Mẹ muốn nói cho con không biết bao nhiêu lần, nhưng mẹ đã thề, và mẹ không thể. Và sau khi cha con chết, Rebecca đã cảnh báo mẹ để nó một mình.”

“Bà biết toàn bộ câu chuyện?”

Eleanor gật đầu. “Mẹ vẫn không nghĩ mẹ sẽ nói cho con nếu Regina không khẳng định.”

“Vợ con là một viên ngọc quý, phải không, mẹ?”

Đó là lần đầu tiên anh gọi bà như thế, và khuôn mặt của Eleanor bừng sáng.

“Đủ lâu để con nhận ra điều đó đấy,” bà nói.

“Ồ, con luôn biết cô ấy tuyệt vời. Chỉ vì con đã mười phần ngu ngốc về cô ấy. Làm sao con có thể trách mẹ vì điều mẹ đã làm khi mà nỗi sợ hãi về tai tiếng con hoang cũng khiến con suýt mất Regina xinh đẹp của mình? Cái tai tiếng đó đã điều khiển con giống như nó điều khiển mẹ.”

“Vậy con sẽ làm lành với con bé?” bà hỏi anh một cách đòi hỏi.

“Con thề. Và mẹ, mẹ thân yêu, sẽ quay lại Silverley vì điều tốt đẹp.”

“Ôi, không Nicky! Ý mẹ là, à... Đức ngài Barrett và mẹ - ”

“Quái quỷ thật, ý mẹ là con đang mất mẹ vào tay một người đàn ông khác khi con chỉ vừa mới tìm thấy mẹ?” anh kêu lên, nhưng hồi hộp vì bà. “Ai, con có thể hỏi, là Đức ngài Barrett?”

“Con biết ông ấy. Ông ấy sống ở gần chỗ Rebecca, và con đã gặp ông ấy ở đó nhiều lần rồi. Và không có vẻ gì là Dicken và mẹ sẽ không thăm viếng đây thường xuyên. Dù sao thì, đứa cháu nội đầu tiên của mẹ sống ở Silverley.”

Họ nhìn nhau im lặng trong một lúc lâu. Anh vui mừng cho bà. Bà vui mừng cho anh. Họ đã tới con đường dài đầy khó khăn này.

42. Chương 42

Reggie băng qua căn phòng giữa và mở cửa phòng ngủ của Nicholas, yên lặng lướt vào trong. Ngay bên phải phòng thay đồ, cánh cửa dẫn ra hành lang, và kế bên nó là phòng tắm dành cho chủ nhân, một khu vực rộng hình vuông với những bức tường và sàn lát cẩm thạch xanh và đồng đảo những tấm gương lớn. Mấy cái giá lớn giữ tất cả các loại chai lọ, khăn tắm, đồ cạo râu, và những thứ cần thiết khác của vị lãnh chúa. Chỉ riêng bồn tắm cũng đã rộng với những vòi nước nóng và lạnh.

Nicholas nằm trong đó, thoải mái, đôi mắt nhắm nghiền. Harris đang lấy ra mấy cái khăn tắm cùng áo choàng dài và đôi dép sang trọng của Nicholas. Chỉ mới chín giờ, và những người khách của Miriam vẫn ở trong nhà.

“Chào buổi tối, Harris,” Reggie thăm hỏi ông ta một cách vui vẻ. Gã người hầu giật mình, nhưng ông ta xoay sở để gạt đầu và đáp lại lời chào của cô. Nicholas dành cho cô một nụ cười lười biếng.

“Meg vừa hỏi thăm về ông đấy, Harris,” Reggie nói tiếp với vẻ vô tư như thể cô xâm nhập vào khu vực vệ sinh cá nhân của một người đàn ông là bình thường và không có ý định lãng mạn nào hết.

Harris trở nên hoạt bát. “Cô ấy làm thế sao, thưa bà?”

“Ồ, phải. Và ông biết đấy, thật là một đêm rất đẹp. Mặt trăng đêm hè rạng rỡ kia kìa. Một buổi tối hoàn hảo cho một cuộc dạo chơi bên ngoài, Meg vừa nói vậy. Sao ông không đi tìm bà ấy, Harris? Tôi chắc là chủ nhân của ông không phiền đâu. Phải không, Nicholas?”

“Không tí nào. Đi đi, Harris. Tối nay tôi sẽ không cần tới ông nữa.”

“Cảm ơn, thưa ngài.” Harris cúi người trang trọng trước khi, hoàn toàn không giống tính cách mình, ông ta quay lại và lao vội khỏi phòng.

Nicholas cười. “Anh không tin được. Harris và Meg chanh chua?”

“Meg không chanh chua,” cô bắt bẻ. “Và giờ họ đã rất thân thiết.”

“Tình yêu cũng đang nảy nở? Em biết về Ellie và Ngài Barret rồi, anh cho là vậy? Em biết mọi thứ trước anh mà.”

“Em rất vui mừng cho Ellie.”

“Em không nghĩ bà quá già để thưởng thức cuộc sống vợ chồng sao?”

“Anh không thể nghiêm túc, Nicholas,” Reggie khúc khích.

“Anh cho là thế.” Anh nhăn nhở, ngắm nhìn khi cô nhúng tay qua làn nước. Anh tóm lấy khi nó ở gần anh, đưa nó lên môi để đặt một nụ hôn. “Anh phải cảm ơn em, em biết không, vì những giấc mơ thời thơ ấu của anh đang trở thành hiện thực. Mẹ sẽ không bao giờ cho anh biết nếu không có em. Em cũng biết phải không, Reggie, kinh khủng làm sao khi luôn phải thắc mắc về mẹ em? Bà ấy là ai, bà như thế nào? Em đã mất cả cha lẫn mẹ khi em mới chỉ lên hai.”

Cô mỉm cười dịu dàng. “Em có bốn người chú bác tuyệt vời luôn kể cho em nghe mọi thứ em muốn biết về họ - gồm cả những sai lầm, họ không giấu chi tiết nào cả. Nhưng anh luôn luôn có mẹ ở bên, chỉ là anh chưa bao giờ biết.”

“Một trong những chuyện Ellie đã kể cho anh là đàn ông họ Eden nhà anh chỉ yêu một lần. Điều đó hẳn làm em vui thú.”

“Sao lại vui?”

“Không à?”

“Ồ, em không biết,” Reggie lảng đi. “Em sẽ cho anh hay sau khi chúng ta nói chuyện. Anh có cần cộ lưng không?”

Cô hót miếng bọt biển khỏi mặt nước mà không chờ câu trả lời và tới sau lưng anh. Cô đang tươi cười, nhưng anh không thể trông thấy vẻ mặt cô.

“Anh cho rằng em sẽ thích một lời xin lỗi?” anh bắt đầu một cách không thoải mái.

“Cái đó sẽ tốt đấy.”

“Anh xin lỗi, Regina.”

“Vì chuyện gì?”

“Ý em là vì chuyện gì?” anh lẩm bẩm, quay lại nhìn cô.

“Nếu anh cụ thể hơn một chút, Nicholas.”

“Anh xin lỗi vì anh đã như một gã đàn độn trong suốt cuộc đính hôn của chúng ta.”

“Không, anh đã không có chút tử tế nào hết. Nhưng em có thể tha thứ cho anh chuyện đó. Tiếp đi.” Cô bắt đầu đưa miếng bột biển dọc theo lưng anh, rồi vòng lên cổ anh, rất chậm rãi.

“Tiếp?” Anh hỏi về bối rối, và Reggie ném miếng bột biển vào đầu anh.

“Anh đã rời bỏ em. Hay anh quên rồi?”

Anh bắt nó. “Phóng đại quá, em biết tại sao anh làm thế.”

Reggie tới bên cạnh thùng quần áo và nhìn xuống anh, tay dựa trên hông, đôi mắt cô lấp lánh. “Em không tán thành. Em không biết tại sao. Chỉ một điều là em đã không thể hiểu ra.”

Với một giọng trầm tĩnh, không có chút tranh cãi nào, anh nói, “Anh đã không thể lại gần em mà không...”

Cô thúc giục anh. “Không?”

“Mà không làm tình với em.”

Một sự yên lặng hoàn toàn. Và rồi cô nói, “Tại sao anh không thể làm tình với em?”

“Chết tiệt!” anh lẩm bẩm. “Anh đã chắc chắn là em sẽ khinh thường anh ngay khi em biết về thân thể của cha mẹ anh. Anh đã biết rằng anh không thể chịu đựng sự khinh bỉ của em. Anh đúng là một thằng ngốc chết dẫm, anh thừa nhận. Nhưng anh biết là Miriam sẽ không thể giữ miệng. Anh đã đúng về chuyện đó. Anh chỉ sai lầm về phản ứng của em với thân phận của anh.”

“Rất rõ ràng. Lời giải thích của anh được chấp nhận. Anh có thể tiếp tục.”

Anh bị cuốn đi. “Anh đã nói thật với em về Selena. Cô ta thật sự đã bài trí cái cảnh em đã chứng kiến trong nhà kính.”

“Em tin anh.”

Đây có vẻ không phải là điều cô đang chờ nghe. “Ồ! Ông bạn George của em. Anh - Anh cho là anh đã hơi vô lý với anh ta, nhưng không phải lần đầu tiên việc anh ta ở bên em làm anh hành xử khó chịu.”

“Anh đã ghen hả, Nicholas?” Về hóm hỉnh của cô trở lại.

“Anh... phải, chết tiệt, anh đã ghen!”

“Thú nhận đúng lúc. Anh có thể tiếp tục,” cô nói, đôi mắt chăm chú nhìn anh.

“Nhưng anh còn làm gì khác nữa?” anh hỏi, bực tức.

Đôi mắt màu coban lấp lánh. “Anh đang quên rằng anh đã quay về với em là bởi bị ép buộc.”

“Không!” Sự khó chịu của anh bùng nổ. “Cái đó, em sai rồi! Anh đang trở lại. Tàu của anh đã sẵn sàng giương buồm. Anh đã quyết định nói với em mọi chuyện, giải thích tại sao anh lại hành xử như thế. Ông chú em và lũ du côn của ông ta đã tới đúng cái đêm trước khi anh nhổ neo.”

Ôi trời. Em cho rằng anh đã quá giận sự can thiệp của chú James tới mức không nói thật với em?”

Nicholas cau có. “Anh không thích ông chú đặc biệt đó của em, không tí nào.”

“Ông ấy sẽ thích anh.”

“Anh muốn em thích anh.”

“Chuyện đó có thể được thỏa thuận.”

“Vậy em không quan tâm anh có định mệnh là chỉ yêu một lần?” anh hỏi rất nghiêm túc. Nhưng cô không sẵn sàng để bày tỏ lòng mình với anh, không phải lúc này.

“Nếu anh có thể cụ thể hơn một chút...”

“Anh vẫn chưa nói điều em muốn nghe?”

“Anh vẫn chưa,” cô nhắc anh.

“Vậy tới đây.”

“Nicholas,” cô thở dồn. “Em không mặc thứ gì để tắm cả.”

Anh tóm lấy cô và kéo cô vào trong bồn tắm. “Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em. Thế đã đủ chưa hay em muốn nhiều hơn?”

“Thế là đủ - cho tối nay.” Reggie vòng tay quanh cổ anh. Môi họ gặp nhau.

Sau vài nụ hôn thích thú, anh gặng hỏi, “Sao?”

“Sao cái gì?” cô trêu. Anh vỗ hông cô. “Ồ. À, em đoán là em cũng yêu anh.”

“Em đoán?”

“À, em có cần phải thế nếu em chịu đựng anh? Không, không!” cô cười ngặt nghẽo khi anh bắt đầu cù cô. “Được rồi. Em yêu anh, gã quá quắt ạ. Em có ngả mũ vì anh không nhỉ? Và em chưa bao giờ từ bỏ hi vọng rằng anh sẽ đáp lại tình yêu của em. Giờ thì anh không sung sướng vì em là người ngoan cố như thế chứ?”

“Một người ngoan cố, nhưng cũng đầy say mê.” Anh hôn cô thật kêu. “Em đúng đấy, em yêu, em không mặc thứ gì để tắm cả. Chúng ta sẽ sửa chữa chuyện đó chứ?”

“Em đã nghĩ là anh sẽ không thêm hỏi.”

43. Chương 43

Sau khi chào tạm biệt những người khách cuối cùng, Nicholas và Regina đứng hôn nhau ở cửa chính. “Cuối cùng thì hòa bình cũng trở lại.” Anh nói với một cái thở dài khoan khoái.

“Ừm, không hẳn lắm.” Reggie ngập ngừng trả lời, xoắn một ngón tay vào ve áo chồng mình. “Em... đêm qua em đã gửi một lá thư mời gia đình em tới đây. Đừng giận nhé Nicholas. George bảo em là anh ấy nhìn thấy Cậu Tony tuần trước và Tony trông khá buồn rầu. Em biết là tại chúng mình.”

“Em chỉ cần viết một lá thư cho họ là được mà, không phải sao?” Anh nhăn nhó hỏi. “Cứ viết và bảo họ rằng em vẫn ổn ấy?”

“Thư từ không giống như việc họ tận mắt chứng kiến thấy em hạnh phúc ra sao. Họ lo lắng cho em mà Nicholas, và em muốn họ biết rằng giờ thì mọi việc đã ổn cả.”

“Thế thì anh đoán là anh đành phải chịu đựng thêm một ngày nữa vậy.” Anh thở dài lần nữa.

“Anh không giận em ư?”

“Anh nào dám giận em bao giờ hở em yêu.” Anh nói nghiêm túc đến mức khiến cô cau mày không hiểu. “Thế nào em cũng giận ngược lại anh mà!”

“Đồ quỷ sứ ạ!” Cô mắng yêu.

Nicholas toét miệng cười với cô. Và rồi vỗ nhẹ vào lưng cô, anh đẩy cô về phía cầu thang. "Giờ thì đi đâu đó một lúc đi. Em vừa nhắc anh là anh có vài công chuyện gia đình của mình phải giải quyết đấy."

Anh bắt gặp Miriam ngay khi bà ta vừa định đi cười ngựa buổi sáng, buổi cười ngựa được dời lại chờ cho khách khứa đi hết. "Tôi muốn nói chuyện với bà, thưa bà, mời bà vào thư viện."

Miriam định mở miệng nói bà ta đang bận, nhưng rồi suy nghĩ lại. Cách nói của anh cho thấy anh không chấp nhận sự tranh cãi nào cả. Họ đi xuống cầu thang cùng nhau, không nói một lời. "Ta hi vọng việc này sẽ không kéo dài lâu." Bà nói lạnh lùng khi anh đóng cánh cửa thư viện sau lưng họ.

"Sẽ không lâu đâu. Mời ngồi, Miriam."

Bà nhú mày. "Người chưa bao giờ gọi ta tiếng gì khác ngoài 'mẹ' kia mà."

Nicholas quan sát ánh sáng lạnh lẽo trong đôi mắt nâu của bà ta. Nó luôn ở đó khi họ có một mình cùng nhau. Người phụ nữ này thật sự căm ghét anh. Và không điều gì thay đổi được điều đó.

"Tưởng tượng mà xem," anh bắt đầu. "khi đêm xuống, hai chị em đổi chỗ cho nhau." Mặt bà ta trắng bệch, nên anh nói tiếp. "Tôi đoán là bà chưa có dịp trò chuyện với Ellie sáng nay phải không?"

"Nó nói với người rồi ư?"

"Ừm, không phải bà thật sự có ý khuyên tôi đi hỏi từng quý bà có mặt ở đây xem liệu bà ta có phải mẹ tôi hay không à?" Anh không ngăn được sự gay gắt trong giọng nói.

"Người không làm thế chứ?"

"Không, Miriam, tôi không làm thế. Sau khi bà thọc dao vào vết thương, vợ tôi đã chữa lành nó. Cô ấy đã buộc Ellie nói ra sự thật. Và giờ thì cuối cùng tôi đã hiểu mọi chuyện, và tôi muốn nói là tôi thật sự rất tiếc cho những gì bà đã phải trải qua Miriam, giờ khi tôi đã hiểu chuyện."

"Người không được phép thương hại ta!" Bà hét lên, cứng người lại.

"Nếu bà muốn thế," Anh trả lời cứng rắn, không còn cảm thấy bất nhẫn trước quyết định mà anh đã đặt ra trong đêm qua. "Tôi mời bà tới đây để báo rằng, dưới tình hình hiện tại, giờ bà không còn được đón chờ ở Silverley nữa. Hãy tự tìm cho mình một ngôi nhà thôn dã đâu đó thật xa. Tôi sẽ mua nó cho bà. Cha tôi có để cho bà một khoản thu nhập nhỏ. Tôi sẽ góp thêm vào đó. Tôi không còn nợ nần gì khác với bà nữa."

"Mua chuộc ta ư Nicholas?" Bà cười khẩy.

"Không đâu Miriam," anh nói nốt, mệt mỏi quá rồi. "Nếu bà muốn báo cho cả thế giới là bà không phải người đã sinh ra người kế thừa cho chồng mình thì cứ việc. Vợ tôi biết và không để tâm đến điều đó, thế là quá đủ đối với tôi rồi."

"Người nói thật suy nghĩ mình đấy phải không?"

"Phải."

"Đồ con hoang," Bà hét lên giận dữ. "Người nghĩ thế là đủ sao? Cứ chờ vài năm mà xem, và rồi con vợ yêu quý của người rồi sẽ căm ghét người thôi... Như ta đã từng ghét cha người vậy."

"Cô ấy không giống bà đâu Miriam." Anh mỉm cười.

"Ta luôn căm ghét việc ở lại Silverley," Bà hùng hổ nói tiếp. "Ta ở lại chỉ để khiến người biến đi chỗ khác thôi."

"Tôi biết điều đó, Miriam." Anh nói lặng lẽ.

"Ta sẽ không ở đây thêm phút nào nữa," bà nạt lại. "Và người cứ yên tâm rằng sẽ không phải một ngôi nhà thôn dã đâu, ta sẽ tìm một biệt thự kia!"

Bà lao ra khỏi phòng, và anh hít một hơi dài, thoải mái hơn khi xong mục đích của mình. Một khoản tiền lớn cũng đáng thôi, nếu nó giúp anh có lại nhà mình, và không còn chịu sự cay đắng của Miriam nữa.

Một vài giờ sau, một cỗ xe ngựa đi ra trên con đường mòn với dì Miriam của Nicholas trong đó. Ba người đang đứng trên bậc cửa thờ dài đồng loạt khi nhìn nó ra đi. Eleanor quay lại căn nhà, nhưng Nicholas còn đứng đó một lúc nữa, tay choàng quanh vợ mình ôm chặt cô vào lòng, má cô tựa lên ngực anh.

Họ đứng đó một lúc thôi, vì ngay sau đó hai cỗ xe ngựa nhỏ và một cỗ xe ngựa lớn xuất hiện cũng trên con đường đó. Nicholas cứng người lại và rồi cố gắng thư giãn. Đúng là địa ngục. Nếu Regina yêu mến họ, có lẽ họ cũng không đến nỗi tệ lắm.

“Lại bị xâm lược rồi.” Anh thì thầm cộc lốc.

“Đừng hòng bỏ chạy nhé Nicholas Eden.” Reggie cau có.

Cô ôm chặt anh, lấp bắp liên hồi vì xúc động. Jason và Derek và một nửa cái đại gia đình của Edward xuất hiện từ cỗ xe nhỏ thứ nhất. Jason là người đầu tiên vòng tay ôm chặt Nicholas trong một cái ôm thân tình.

“Thật mừng khi thấy cậu đã mở mắt ra, cậu nhóc ạ. James nói là cậu rất nóng lòng gặp con trai. Hi vọng công việc của cậu sẽ không quá bận rộn trong tương lai nhỉ.”

“Không thưa ngài, chắc là không đâu.” Nicholas ráng giữ giọng có vẻ thân mật dù thật tình anh chỉ muốn sững cồ lên khi nhớ lại những gì James đã nói với anh lúc ở đảo. Đồ lừa đảo chết tiệt!

Derek chờ anh ngay tiếp sau đó, và anh được một cái ôm chặt như gấu vồ nữa.

“Đến lúc cậu phải gửi giấy mời rồi, bạn già ạ.”

“Rất vui gặp lại cậu, Derek.”

Các anh chị em họ khác đi tiếp sau, và tới Edward cùng vợ, cả đám ulla vào nhà và trò chuyện rôm rả. Nhưng rồi Nicholas bắt gặp cảnh James và Anthony đứng cạnh một chiếc xe ngựa và quắc mắt nhìn anh. Anh quay lưng bước vào nhà, lăm bằm về đám khách không mời. Reggie nghe thấy và nhíu mày nhìn hai ông cậu của mình. “Hai người không được phép đâu nhé, không một ai cả!” Cô cảnh báo, biết là cô không cần nói rõ. Họ hiểu thôi. “Cháu yêu anh ấy và anh ấy yêu cháu. Và nếu hai cậu không thể kết bạn với anh ấy, cháu sẽ... cháu sẽ không thêm nói chuyện với hai cậu nữa!” Cô nói gót chồng mình vào nhà, để lại Anthony và James đứng ngoài.

James nhìn em trai mình toét miệng cười. “Anh nghĩ là nó nói thật đấy.”

“Em biết là nó nói thật,” Anthony trả lời, vỗ cái bốp vào lưng James. “Đi thôi, để xem chúng ta có thể làm gì với việc làm bạn với gã bất lịch sự đó nào.”

Vài phút sau, họ dẫn Nicholas vào một góc trong phòng khác, tách anh ra khỏi mọi người, mỗi người một bên. Nicholas thở dài một cách bực mình. Liệu hai gã Malory này có định đánh hội đồng anh không nhỉ? “Gì thế?”

“Regan muốn thỏa thuận, nhóc ạ,” James nói trước. “Và chúng ta sẵn sàng nếu chú mày cũng thế.”

“Thôi đi! Là Reggie, không phải Regan,” Anthony quát anh trai mình. “Bao giờ anh mới...”

“Có việc gì với Regina cơ?” Nicholas ngắt lời.

Hai gã đàn ông nhìn anh và cười phá lên. “Không có gì cả, cậu nhóc.” Anthony thừa nhận. “Chú mày có thể gọi con bé thế nào cũng được. Chỉ là thằng cha cứng đầu này luôn khẳng định tạo thêm những cái tên kỳ cục mới thôi.”

“Chứ ‘mèo con’ thì không phải là chú tạo ra đấy hả?” James nạt lại.

“Đấy là tiếng gọi thân mật mà.”

“Chứ ‘Regan’ không phải tiếng gọi thân mật hả?”

Nicholas để hai anh em cãi nhau nốt. Anh túm lấy vợ mình và kéo cô ngồi xuống ghế sofa cùng mình.

“Em biết không em yêu, khi anh lấy em, anh đã không nghĩ là anh cũng đang cưới cả mấy anh em nhà Malory nữa đâu.”

“Anh không giận em vì đã mời họ đến chứ? Em chỉ muốn họ cũng là một phần của hạnh phúc chúng mình thôi mà.”

“Anh biết. Và anh cũng biết là em đã nói rằng họ chỉ ở đây hôm nay thôi. Gia đình em đúng là phải tập làm quen dần, nhất là hai người kia kìa.” Anh hất đầu về góc phòng, nơi cô có thể thấy Anthony và James vẫn đang tranh luận đầy ‘sôi nổi’.

Cô cười tinh quái. “Họ không có ý gì đâu mà. Và họ đâu có thường xuyên tới đây đâu. Vì cậu James sẽ ra khơi tuần sau. Cậu ấy chắc phải cả năm nữa mới quay lại ấy chứ.”

“Còn Anthony thì sao?”

“À, cậu Tony lâu lâu sẽ ghé qua để ngó chừng em, nhưng anh sẽ thích cậu ấy thôi, em hứa đấy. Xét cho cùng hai người giống nhau thế cơ mà? Đấy cũng là lý do em đặt trái tim vào tay anh nhanh đến thế đấy, vì anh gợi em nhớ tới Tony.”

“Chết tiệt thật,” Anh gầm gừ.

“Ôi đừng có hờn dỗi thế chứ,” cô trêu và lồng những ngón tay mình vào tay anh. “Đấy có phải lý do duy nhất em yêu anh đâu, anh biết mà. Em có cần kể cho anh vài lý do nữa không?”

“Chúng mình trốn đi đâu đó một lúc được không nhỉ?” anh nôn nóng hỏi.

“Em nghĩ là em có thể thu xếp được.”

“VẬY LÊN GÁC VỚI ANH ĐI.”

“Nicholas! Mới giữa giờ chiều thôi mà,” Cô rít lên, choáng váng.

“Anh không chờ lâu hơn được em yêu à,” Anh thì thầm vào tai cô.

James bắt gặp cảnh đôi trẻ chạy ra khỏi phòng, tay trong tay, Reggie đưa tay kia lên bịt miệng cho những tiếng cười khỏi lọt ra ngoài. “Chú nhìn kìa,” anh ngắt bản diễn thuyết của Anthony lại. “Anh đã nói với chú là hẳn đúng là người dành cho con bé chưa nhỉ?”

“Anh chưa nói,” Anthony sôi nổi phản biện lại. “Nhưng tất nhiên em thừa biết điều đó lâu rồi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-mot-lan-yeu-love-only-once>